LIZA MARKLUND

LUPUL ROȘU

LIZA MARKLND

LUPUL ROȘU

Original: *Den röda vargen* [*Red Wolf*] (2003)

Traducere din suedeză și note de:
DANIELA IONESCU

virtual-project.eu

3
TREI
2015

Prolog

Nu suporta să vadă sânge. Era ceva legat de consistență, de vâscozitate, de curgerea pulsatilă. Înțelegea că era irațional, în special pentru unul ca el. În ultimul timp repulsia îl surprindea în somn, luase o formă pe care nu o mai putea controla.

Își privi mâinile și descoperi că erau pline de sânge omenesc, un lichid încă lipicios și cald, care i se prelingea pe pantaloni. Se dădu înapoi și încercă îngrozit să și le șteargă. Mirosul îl izbi în nări.

— Hei, tu de-acolo, am ajuns!

Vocea străbătu prin membrana subțire a somnului, sângele dispăru odată cu tresărirea, în schimb senzația de greață persista. Frigul ascuțit năvăli prin ușa deschisă a autobuzului. Șoferul își ridică umerii într-un gest ridicol, încercând să se apere de valul înghețat.

— Sau vrei să mergi cu mine la garaj?

Toți pasagerii coborâseră.

Se ridică greoi, îndoit de durere. Luă sacul marinăresc de pe scaunul din față, murmură *merçi beaucoup.*

Șocul dureros provocat de contactul tălpii cu pământul îl făcu să icnească. Se sprijini câteva clipe de caroseria înghețată a vehiculului și își șterse fruntea.

O femeie cu o căciulă tricotată, care se îndrepta către stația de autobuz aflată ceva mai încolo, îl văzu și se opri. Se aplecă spre el, arcuindu-și spatele, și îl privi neliniștită.

— Ai nevoie de ajutor?

El reacționă brusc, aproape agresiv, fluturându-și mâna într-un gest de respingere.

— *Laissez-moi*![1] spuse el cu voce ridicată, gâfâind de efort.

Femeia rămase pe loc, cu gura căscată, și clipi de câteva ori.

— *Êtes-vous surde*? *J'ai déja dit laissez-moi*.[2]

Chipul ei se contractă într-o grimasă de dezamăgire. Se dădu câțiva pași înapoi, apoi se întoarse repede și își continuă grăbită drumul către stația liniei 3, cu o privire în care se citeau

[1] Lasă-mă în pace! (lb. franceză).

[2] Ești surdă? Ți-am spus să mă lași în pace! (lb. franceză).

surprinderea și amărăciunea. Bărbatul se uită după ea, cum se îndepărta legănându-se, purtând anevoie două sacoșe pline, câte una în fiecare mână.

Mă întreb dacă așa sună vocea mea, se gândi el*. Când vorbesc în suedeză*.

Apoi își dădu seama că își formulase gândurile în limba maternă.

Indépendence[3], își zise el, obligându-și mintea să gândească iar în franceză. *Je suis mon propre maître*[4].

Femeia îi mai aruncă o privire înainte de a se urca în autobuz.

Rămase învăluit în fumul înecăcios de motorină în timp ce autobuzele porniră. În scurt timp, strada fu pustie. Ascultă tăcerea gerului, în lumina difuză.

Nicăieri pe pământ cosmosul nu era mai aproape ca la Polul Nord. În copilărie pustietatea fusese de la sine înțeleasă, nu-și dăduse seama cât de colosal era să locuiești pe acoperișul lumii. Acum vedea clădirile, brazii înghețați, la fel de limpede de parc-ar fi fost incrustați în asfaltul străzilor: singurătate și vulnerabilitate, distanțe nesfârșite. Atât de familiare și totuși atât de străine.

E un loc dur, se gândi el, din nou în suedeză. *Un oraș înghețat care trăiește de pe urma statului și a oțelului.* Și apoi: *La fel ca mine.*

Își trecu grijuliu curelele sacului peste umeri și piept și începu să meargă către intrarea hotelului. Fațadele caselor de sfârșit de secol arătau exact așa cum și le amintea, dar nu știa dacă în interior se schimbaseră sau nu. În tot acel timp cât locuise în Luleå nu avusese niciodată ocazia să viziteze conacele bogătașilor.

Recepționerul îl întâmpină pe bătrân cu o politețe distrată. Îi dădu o cameră la etajul doi, îl informă despre orarul bufetului, îi înmână cardul cu bandă magnetică ce deschidea ușa, îi întoarse spatele și îl uită instantaneu.

Cel mai puțin te faci remarcat într-o mare de oameni, se gândi el, mulțumi într-o engleză cu accent și se îndreptă către lifturi.

---

[3] Independență (lb. franceză).

[4] Sunt propriul meu stăpân (lb. franceză).

Camera sugera prețiozitate. Mima luxul și tradiția: gresie în tonuri reci și imitație de mobilă stil. În spatele lor vedea însă ferestrele murdare și pereții pătați, din fibră de sticlă.

Se așeză un moment pe marginea patului, privind lumina amurgului – sau erau încă zorii?

Vederea la mare, cu care site-ul de pe internet se lăuda, era doar o întindere cenușie de apă, câteva case de lemn într-un mic port, o reclamă de neon și un acoperiș mare și negru de mucava.

Fu pe punctul de a ațipi din nou, dar se scutură pentru a-și limpezi mintea. Simți din nou mirosul care venea dinlăuntrul său. Se ridică și deschise sacul, se îndreptă către masa de scris și înșiră cutiile de medicamente. Începu cu cele pentru durere. Apoi se întinse pe pat și, treptat, senzația de greață dispăru. Deci ajunsese, în sfârșit.

La mort est ici.

Moartea e aici.

Marți, 10 noiembrie

Annika Bengtzon se opri în pragul redacției și clipi în lumina puternică a tubului de neon. Zgomotele se rostogoleau către ea: bâzâitul imprimantelor, zumzetul aparatelor de copiat, ciocănitul ușor al degetelor pe tastaturi. Oameni care alimentau aparatele cu texte, imagini, litere, comenzi, semnale umpleau stomacurile digitale fără speranța de a le sătura vreodată.

Trase adânc aer în piept de câteva ori și începu să plutească peste acea mare. La secția de știri se desfășura o activitate concentrată, încă lipsită de sunet. Spiken, redactorul-șef, citea niște hârtii, cu picioarele pe birou. Adjunctul lui, cu ochi tot mai roșii, citea în lumina fulgurantă a monitorului știri de pe Reuters și AFP[5], Associated Press, TTA și TTB; știri externe și interne, din sport, economie, precum și telegrame din toată lumea într-un șuvoi nesfârșit. Strigătele exaltate nu începuseră încă; nici entuziasmul gălăgios sau dezamăgirea provocată de subiecte care rămăseseră fără ecou. Nu se auzeau nici discuții în contradictoriu, apărând o poziție sau alta.

Annika alunecă pe lângă ei fără să-i vadă și fără să fie văzută.

Și, deodată, un zgomot, un îndemn, o voce care sfărâmă tăcerea electrică.

— Te gândești să pleci iarăși?

Ea tresări și se dădu instinctiv la o parte. Își întoarse privirea în direcția vocii lui Spiken și fu orbită de lumina lămpii lui de birou.

— Am auzit că după-amiază zbori la Luleå.

Simți colțul mesei în coapsă când se întoarse brusc către biroul ei, o colivie cu pereți de sticlă. Se opri, închise ochii câteva secunde, simți cum poșeta îi alunecă de pe umăr.

— Poate. De ce?

Dar redactorul-șef era deja departe, o lăsase să plutească în derivă, prinsă între privirile celorlalți și murmurul din redacția de știri. Își umezi buzele cu limba, ridicându-și poșeta pe umăr și simțind aproape fizic neîncrederea din ochii lor.

[5] Agenția France Presse.

Aproape ajunsese. Ușurată, trase ușa glisantă la o parte și se refugie înăuntru. Închise ușa după ea și își sprijini capul de sticla rece. Măcar o lăsaseră să-și păstreze biroul.

Lucrurile durabile deveniseră tot mai importante – simțea asta – atât pentru ea însăși, cât și pentru restul societății. Când haosul se dezlănțuie și războiul își schimbă caracterul, mai important decât orice altceva e să te uiți înapoi, să înveți din istorie.

Își puse geanta și haina pe canapeaua pe care stăteau de obicei vizitatorii și porni computerul. Simțea cum lumea jurnalismului era tot mai departe, deși ea se afla chiar în miezul său fierbinte, care pulsa neîncetat. Subiecte care astăzi ocupau prima pagină mâine erau uitate. Nu mai era în stare să urmărească actualitatea din EMPS[6], monstrul digital al știrilor din AP[7].

Își trecu mâna prin păr.

Poate că nu era decât obosită.

Aștepta nemișcată, cu bărbia sprijinită în pumn, în timp ce programele se încărcară, apoi alese materialul de care avea nevoie. *E de-a dreptul interesant,* se gândi ea, *din păcate gașca hodorogilor de la conducerea ziarului nu e la fel de entuziastă.*

•

Își aduse aminte de Spiken, de vocea lui tunând pe deasupra mării de electroni.

Își adună la un loc însemnările și începu să-și pregătească prezentarea.

Casa scărilor era cufundată în întuneric. Băiatul închise ușa apartamentului și ascultă încordat. Ca de obicei, dincolo de fereastra neizolată, unde se termina scara care ducea la familia Andersson, se auzeau voci înfierbântate. Radioul bătrânului era deschis; în rest, era liniște, o tăcere aproape mormântală.

Ești un laș, se gândi el*. Aici nu e nimic. Un caraghios*.

Rămase nemișcat un moment, apoi porni cu pași hotărâți către ușă.

Un luptător adevărat nu s-ar fi poticnit niciodată în felul ăsta. Știa din jocurile lui video că era pe cale de a deveni un maestru; Cruel Devil urma să se transforme în Teslatron God. Știa despre ce era vorba; în luptă nu trebuie niciodată să eziți.

---

[6] Essential News Production System.

[7] Associated Press.

Împinse ușa: același scârțâit sfâșietor. Ninsoarea necontenită adunase zăpada în fața ușii, împiedicând-o să se deschidă cum trebuie. Se strecură afară prin deschizătura îngustă. Rucsacul i se agăță însă de mâner și smucitura neașteptată îl înfurie atât de tare, încât simți că nu-i lipsea mult să izbucnească în plâns. Îl trase înfuriat și o cusătură cedă. Atâta pagubă!

Alunecă pe treptele înghețate, agitându-și cu disperare brațele pentru a-și ține echilibrul. Aterizează la baza scării, aruncă o privire pe deasupra gardului, prin ninsoarea deasă, și încremeni.

Tot cerul strălucea de o lumină albastră care se învolbura pe fundalul negru, aprinzându-se și stingându-se la intervale egale.

Au venit, se gândi și simți cum gâtlejul i se contractă. *Acum sunt cu adevărat aici.*

Mai făcu apoi câțiva pași și rămase în picioare lângă o mașină stricată de tăiat iarba, care abia se mai vedea de sub zăpadă. Își auzi inima bătând din nou, năvalnic, tot mai repede, bum, bum, bum. Închise ochii și îi strânse cu putere.

Nu voia să vadă, nu îndrăznea să se apropie și să se uite.

Rămase acolo și își ciuli urechile, simțind cum gelul i se întărise pe firele de păr. Fulgi grei i se opreau pe față. Zgomotul era amortizat de iureșul de zăpadă, iar bubuitul oțelăriei abia răzbătea.

Atunci auzi voci. Câțiva oameni care vorbeau. Motorul unei mașini sau două.

Polițiști, se gândi el*. Sunt periculoși*.

Așteptă un timp, apoi își luă inima în dinți și se furișă până la drum, aplecându-se prudent.

Două mașini de poliție și o salvare, oameni cu spinări sigure și umeri lați, cu centuri și uniforme.

Arme, se gândi băiatul*. Pistoale. Paf, paf și în momentul următor ești mort.*

Stăteau de vorbă, se plimbau încolo și încoace, iar unul dintre ei ținea în mână o bandă de protecție pe care o desfășura. O fată închise ușile din spate ale ambulanței și se așeză pe locul de lângă șofer.

Așteptă zadarnic sirenele. Nu mai era nevoie de ele.

Nu mai era nevoie să ajungă urgent la spital.

Pentru că e deja mort, se gândi băiatul*. Nu mai e nimic de făcut*.

Zgomotul unui autobuz care accelera crescu. Zări autobuzul 1 trecând în josul străzii și se gândi: *La naiba, l-am pierdut și mama o să se înfurie că întârzii*…

Ar fi trebuit să se grăbească. Ar fi trebuit să alerge.

Dar rămase pe loc, picioarele refuzau să-l asculte. Nu trebuia să iasă pe drum, puteau veni mașini.

Se lăsă în genunchi, mâinile îi tremurau și începu să plângă, *lașule, lașule,* dar nu se putea opri.

— Mamă, șopti el, nu vreau să văd.

•

Redactorul-șef Anders Schyman întinse graficele cu tirajele în fața sa, pe masa din sala de ședințe. Mâinile îi erau nerăbdătoare, puțin umede. Știa deja ce arătau articolele, dar concluziile și analizele îl făceau să roșească.

De fapt, funcționa. Era bine.

Trase încet aer în piept, își puse palmele pe masă, se aplecă în față și se lăsă pătruns de această certitudine.

Noua orientare a ziarului se făcuse clar simțită atât în numărul exemplarelor vândute, cât și pe partea financiară. Avea toate aceste cifre în fața sa, negru pe alb. Lucrurile funcționau; amărăciunea provocată de recentele măsuri de criză dispăruse. Reorganizarea se produsese; lumea începuse să se motiveze și să se pună de acord, în ciuda măsurilor de austeritate.

Înconjură masa lucioasă din lemn de nuc, trecându-și degetele de-a lungul tăbliei. Era o mobilă frumoasă. O merita. Măsurile dure pe care le luase se dovediseră a fi cele potrivite.

Mă întreb dacă altcineva ar fi reușit s-o facă, se gândi el și știu în aceeași clipă că acel altcineva nu exista. Autoritatea profesională îi fusese, în sfârșit, repusă în drepturi.

Înțelegerea la care ajunsese cu tipografia scăzuse costurile de tipar cu opt la sută. Asta le aducea patronilor un câștig de mai multe milioane în fiecare an. Criza făcuse ca prețul hârtiei să scadă, ceea ce nu era în niciun fel meritul său, dar contribuia din plin la prosperitatea firmei. Angajarea unui nou șef la departamentul de vânzări adusese mai multă publicitate, iar în ultimele trei trimestre luaseră cotă-parte atât de la ziarele de dimineață, cât și de la mediile virtuale.

Și cine îl concediase pe individul acela ramolit care vindea spațiu publicitar de parcă ar fi lucrat la vreo fițuică locală?

Schyman zâmbi pentru sine.

Dar lucrul cel mai important era contribuția sa la îmbunătățirea calității titlurilor de pe prima pagină, care perfecționaseră strategiile de vânzare. Nu luase nicio victorie de-a gata, dar, slavă Domnului, se părea că erau pe cale, în anul viitor, să ajungă din urmă concurența.

Redactorul-șef își îndreptă spatele. Pentru prima dată de când venise la *Kvällspressen* avea cu adevărat un sentiment de satisfacție. Așa își închipuise întotdeauna că va fi noua sa slujbă.

La naiba, durase aproape zece ani.

— Pot să intru? întrebă Annika Bengtzon în interfon.

Simți cum îi piere tot entuziasmul și cum magia dispare. Respiră adânc de câteva ori înainte de a se întoarce la birou ca să apese pe butonul interfonului și să răspundă: *Desigur.*

Privind pe fereastră, către Ambasada Rusiei, așteptă bine cunoscuții pași nervoși ai reporterei, care aveau să se audă dintr-o clipă în alta în spatele ușii. Succesul crescând al ziarului însemna și că putea să se bucure, în sfârșit, de respect în redacție. Scăzuse în mod vizibil numărul oamenilor care îi băteau la ușă. În parte, acest lucru se explica prin noua organizare din redacție. Patru șefi de ediție cu putere absolută lucrau în ture și conduceau cu mână de fier toate secțiile ziarului. Totul funcționa, de fapt, așa cum plănuise. În loc să-i slăbească poziția, delegarea sarcinilor îl făcuse, în mod paradoxal, mai important și mai influent. Împărțise puterea, și în loc să se certe fără întrerupere cu tot personalul, și-o exercita acum prin subalternii săi.

Annika Bengtzon, fosta șefă a echipei de la investigații, primise oferta de a fi unul dintre cei patru. Dar ea refuzase. Se certaseră din cauza asta. Schyman îi dezvăluise cu mult timp în urmă intențiile sale: o vedea ca pe unul dintre cei trei eventuali urmași pentru postul său și voia s-o includă cât mai repede într-un program de specializare mai amplu. Postul de șef de ediție ar fi fost un prim pas, dar ea refuzase.

— Nu pot să te mân cu biciul, spusese el și remarcase pe loc cât de resemnată îi suna vocea.

— Ba poți, răspunsese Annika, privindu-l țintă cu ochii săi enigmatici. Dă-i drumul.

Bengtzon era unul dintre puținii angajați care încă își mai luau libertatea de a veni și de a pleca de la el când pofteau. Îl irita că nu era în stare să protesteze. Pe de-o parte, faptul că nu o putea

trata ca pe toți ceilalți se datora enormei furtuni mediatice de la Crăciun, când Annika fusese prinsă de un individ cu psihic labil și cu mai multe crime la activ și ținută prizonieră într-un tunel. Întâmplarea contribuise definitiv la întreruperea trendului negativ al ziarului, lucru pe care îl arătaseră toate studiile de piață. Cititorii redescoperiseră *Kvällspressen* după ce citiseră despre noaptea de pomină pe care o mamă a doi copii o petrecuse sub amenințarea Atacatorului. Așa că fuseseră îndreptățiți să se poarte o vreme cu mănuși de mătase cu ea. Felul în care ea gestionase situația și toată vâlva care urmase eliberării îi impresionaseră chiar și pe cei din conducere. Poate nu chiar ea ca persoană, ci insistența ei de a transmite conferința de presă direct din redacția ziarului. Președintele comitetului de conducere Herman Wennergren rămăsese cu gura căscată când văzuse logoul ziarului în direct la CNN. Schyman își amintea transmisia dintr-o perspectivă dublă. Mai întâi, pentru că stătuse literalmente în spatele Annikăi, în lumina reflectoarelor, pe parcursul întregii transmisiuni, și apoi pentru că urmaseră nenumărate reluări ale acestui episod pe toate canalele.

Îi privise părul ciufulit, îi remarcase umerii încordați. Bengtzon apăruse pe ecran palidă și buimacă, răspunsese la întrebări clar, dar monosilabic într-o engleză acceptabilă. *Nicio răbufnire penibilă de emoții, slavă Domnului,* raportase Wennergren la telefon după aceea unuia dintre patroni, din biroul lui Schyman.

Își aducea bine aminte groaza pe care o simțise când stătuse la gura tunelului și auzise împușcătura. *Nu un reporter ucis,* se gândise, *orice altceva, dar nu un reporter ucis.*

Își luă privirea de la clădirea ambasadei și se așeză pe scaun.

— Într-o bună zi se va prăbuși sub tine, spuse Annika Bengtzon și închise ușa după ea.

Schyman nu se simți în stare să zâmbească.

— Îmi pot permite să cumpăr unul nou. Ziarul merge foarte bine, spuse el.

Reportera aruncă o privire grăbită, aproape timidă, în direcția graficelor de pe birou. Schyman se lăsă pe spate și începu s-o studieze, în timp ce ea se așeză pe unul dintre scaunele destinate vizitatorilor.

— Vreau să fac o nouă serie de articole, spuse ea, privindu-și foile cu însemnări. Săptămâna viitoare este comemorarea

victimelor atentatului de la baza aeriană F 21[8] din Luleå, așa că ar fi cât se poate de potrivit să încep acolo. Cred că e timpul pentru un raport complet despre ceea ce s-a întâmplat. Ar fi bine să punem laolaltă toate datele cunoscute. Nu sunt chiar atât de multe, ca să fim sinceri, dar m-am gândit să scormonesc puțin. Au trecut peste treizeci de ani, dar câțiva angajați de atunci lucrează încă în aviație. Poate că vreunul dintre ei simte nevoia să vorbească. Dacă nu întrebi, nici nu ți se răspunde…

Schyman dădu din cap și își încrucișă brațele la piept. După Crăciun, când toată vâlva se potolise, ea stătuse acasă trei luni. Compensație pentru orele suplimentare pe care le făcuse, așa se înțeleseseră să numească această vacanță. Când se întorsese la redacție, în aprilie, Annika insistase să devină reporter de investigații independent. De atunci, alesese să se ocupe de actele de terorism, de istoria și de consecințele lor. Nimic neobișnuit, nicio dezvăluire, un raport de rutină de la Ground Zero, 11 Septembrie, câteva articole despre bomba din centrul comercial finlandez, discuții cu câțiva supraviețuitori din Bali.

De fapt, în ultimul timp, mai mult bătuse pasul pe loc. Acum voia să cerceteze mai în profunzime aceste acte teroriste. Întrebarea era: ce relevanță avea și dacă sosise momentul să înceapă această bătălie chiar aici, chiar acum.

— Da, spuse el încet, ar putea fi un lucru bun să dezgropăm traumele noastre naționale, deturnarea din Bulltofta[9], explozia de la Ambasada Germaniei de Vest, criza ostaticilor din Norrmalmstorget[10]…

— … și asasinarea lui Palme, știu, și din toate astea, despre atentatul de la F 21 s-a scris cel mai puțin.

Își lăsă însemnările pe genunchi și se aplecă în față.

— Ministerul Apărării a ținut lucrurile ascunse: a hotărât că era vorba despre un secret militar. Pe vremea aceea nu exista niciun purtător de cuvânt pentru relațiile cu presa în conducerea ministerului, așa că bietul șef al bazei de acolo a trebuit să stea și să strige personal la ziariști să respecte securitatea regatului.

---

[8] Flotila de nord a Suediei.

[9] Capturarea și deturnarea unui avion de către trei croați pe aeroportul Bulltofta din Malmo în 15 septembrie 1972, primul atac terorist de acest gen din Suedia.

[10] Jaf armat asupra unei bănci din Stockholm, cu luare de ostatici în august 1973.

O mai las încă puțin să se desfășoare, hotărî Schyman în sinea lui.

— Deci, ce știm, de fapt? întrebă el.

Cu o expresie concentrată, Annika își coborî privirea asupra hârtiilor cu însemnări, dar Schyman era sigur că Bengtzon știa pe de rost tot ce scria acolo.

— În noaptea dintre 17 și 18 noiembrie 1969 un avion de vânătoare de tip Draken a explodat chiar în mijlocul bazei F 21, la Kallaxheden, aproape de Luleå, spuse ea repede. Un bărbat a suferit arsuri grave și a murit la scurt timp după aceea.

— Era un băiat care își făcea serviciul militar, nu?

— Asta a ieșit mai târziu la iveală, da. A fost dus cu elicopterul la Spitalul Universitar din Uppsala și s-a zbătut între viață și moarte o săptămână înainte de a muri. Familiei i s-a pus căluș în gură, iar câțiva ani mai târziu, după ce familia nu a primit suma compensatorie de la Ministerul Apărării, s-a stârnit scandalul.

— Dar nimeni nu a fost făcut vinovat vreodată, nu?

— Poliția a interogat sute de persoane, Säpo[11] și mai multe. Au fost trecute prin ciur toate grupările de stânga din Norrbotten, fără să se descopere ceva. N-a fost chiar așa de simplu. Stânga adevărată reușise să țină rândurile strânse. Nimeni nu știa cum se numeau, de fapt, ceilalți; cu toții foloseau nume de cod.

Anders Schyman zâmbi nostalgic. Chiar și el folosise o scurtă perioadă numele de cod „Per”.

— Aceste lucruri nu pot fi ținute secrete, în niciun caz.

— Nu pe de-a-ntregul, desigur, toți aveau prieteni în acele grupări, dar dacă înțeleg bine, există și astăzi persoane în Luleå care nu se cunosc decât prin intermediul numelor de cod pe care le foloseau în grupările de stânga din anii ’60.

Nici nu erai născută atunci, se gândi el.

— Așadar, cine a făcut asta?

— Ce să facă?

— Cine a aruncat avionul în aer?

— A! Rușii, probabil. Aceasta este, în orice caz, concluzia Ministerului Apărării. Situația era cu totul alta atunci: vorbim despre cea mai acerbă cursă a înarmării, perioada cea mai înghețată a Războiului Rece.

[11] Poliția secretă suedeză.

Schyman închise o clipă ochii, evocând atmosfera acelor vremuri.

— A urmat o dezbatere însuflețită despre supravegherea unităților militare, își aminti el brusc.

— Exact. Deodată publicul sau mai degrabă mass-media a cerut ca fiecare bază din Suedia să fie păzită strașnic, ceea ce era complet nerealist, desigur. Ar fi costat cât tot bugetul apărării. Dar, un timp, s-au intensificat inspecțiile și, treptat, s-au construit zone interne de securitate în interiorul bazelor. Garduri înalte cu camere video, cu alarmă și tot felul de alte lucruri în jurul hangarelor.

— Și tu vrei să te duci acolo? Cu care dintre șefii de ediție ai vorbit?

Annika aruncă o privire la ceas.

— Jansson. De fapt, am bilet la avionul de după-amiază. Vreau să mă întâlnesc cu un ziarist de la *Norrlands-Tidningen*, un tip care a aflat informații noi și care vineri pleacă în Asia de Sud-Est și nu se mai întoarce până la Crăciun. De aceea a trebuit să mă grăbesc. Singurul lucru de care am nevoie e acordul tău.

Anders Schyman simți cum iritarea îl cuprinde din nou, poate pentru că ea se scuza atât de însuflețit.

— Și n-a putut s-o facă Jansson?

Annika se înroși.

— În principiu, da, spuse ea și îi întâlni privirea, dar știi cum e. A vrut să aibă și acordul tău, a vrut să aibă spatele asigurat.

Schyman dădu din cap.

Annika Bengtzon închise încet ușa în spatele său. Bărbatul privi îndelung după ea; înțelegea exact*. Annika e un om care nu cunoaște limite,* se gândi*. Am știut asta întotdeauna. Îi lipsește instinctul de conservare. Se expune la te miri ce, la lucruri la care oamenii normali nici măcar nu ar visa, întrucât ceva lipsește. Ceva a dispărut pe drum, a fost scos din rădăcini, cicatricea a dispărut de-a lungul anilor, expunând-o în fața lumii, în fața ei înseși. Ceea ce i-a rămas este sentimentul de dreptate, adevărul ca un far într-o lume plină de întuneric. Nu poate să procedeze altfel*.

Totul putea deveni extrem de complicat.

Euforia de care conducerea redacției fusese cuprinsă în legătură cu cifrele de vânzări din preajma Crăciunului încetase brusc când aflaseră că Bengtzon, în timp ce fusese ținută

ostatică, îi luase ucigașului un interviu pe care îl scrisese pe computerul șefului Comitetului Olimpic, care fusese omorât. Schyman îl citise, textul era senzațional. Problema era că Annika Bengtzon, încăpățânată ca un catâr, nu fusese de acord cu publicarea.

— Este exact ceea ce vrea blestematul acela, spusese ea. Deoarece eu am drepturile de autor, pot să spun nu.

Câștigase. Dacă l-ar fi publicat împotriva voinței ei, i-ar fi dat în judecată, îi asigurase Annika. Deși ea putea să piardă în instanță, Schyman nu era pregătit s-o provoace, cu gândul la bunul renume pe care și-l dobândise de-a lungul anilor.

Nu era lipsită de inteligență, dar poate că își mai pierduse din vivacitate.

Schyman se ridică și se îndreptă din nou către graficele sale.

Ei bine, aveau să urmeze mai multe reduceri de buget.

•

Apusul răspândea o lumină roșie în cabina avionului, deși nu era decât ora două după-amiaza. Annika Bengtzon căută cu privirea fisuri în întinderea ca de frișcă de sub avion, dar nu găsi niciuna. Individul rotofei de lângă ea îi vârî cotul în coaste când, icnind, deschise *Norrlands-Tidningen,* producându-i o durere ascuțită. Annika închise ochii, se închise în sine. Rămaseră departe de ea sistemul șuierător de aer condiționat al avionului, durerea provocată de lovitură, rapoartele căpitanului despre temperatura de afară și despre vremea din Luleå. Se lăsă dusă cu o mie de kilometri pe oră, se concentră asupra greutății pe care hainele o exercitau asupra corpului. Se simțea dezechilibrată și ametită. Zgomotele puternice începuseră s-o surprindă într-un fel pe care nu-l mai încercase niciodată. Locurile deschise, în nesfârșirea lor, deveniseră imposibil de parcurs, încăperile înguste o sufocau. Perspectiva spațiului se distorsionase, avea probleme cu aprecierea distanței și era întotdeauna plină de vânătăi după ce se lovea de mobile sau de pereți, de mașini sau de borduri. Oamenii din jur foloseau tot, pentru ea nu mai rămânea nimic.

Dar nu era periculos, știa asta, nu trebuia decât să aștepte să treacă, zgomotele reveneau și culorile deveneau normale din nou, nu era niciun pericol, absolut niciunul.

Se sili să nu se mai gândească la asta, se lăsă legănată și dusă departe de acolo. Simți cum bărbia îi căzu și îngerii se înfățișară pe dată.

Păr ca de ploaie, cântau ei*, vedenie de lumină și de vânt de vară, nu-ți fie teamă, cireșule-tei*...

Groaza o făcu să se cuibărească în scaun. Lovi cu mâna măsuța coborâtă și vărsă paharul cu suc de portocale, care se prelinse pe perete. Bubuitul inimii îi umplu mintea, lăsând afară celelalte zgomote. Insul rotofei spuse ceva, dar Annika nu înțelese ce.

Nimic nu o speria atât de mult ca versurile cântate de îngeri.

Atâta timp cât rămâneau în vis, nu era nicio problemă. Vocile cântau noaptea, evlavios și consolator, cuvinte fără sens, de o frumusețe greu de definit. Dar în ultimul timp continuau chiar și după ce se trezea, lucru care îi provoca o neplăcere profundă.

Clătină din cap, își drese glasul, se frecă la ochi.

Verifică dacă nu intrase suc în învelitoarea computerului.

•

Când corpul de oțel străbătu stratul de nori înainte de aterizare, fu înconjurat de o învolburare de gheață. Prin ninsoarea deasă zări cenușiul înghețat al Golfului Botnic, presărat de dealuri și insule.

Avionul părea nesigur și aterizarea se produse cu zdruncinături.

Rămase ultima, bătând nerăbdătoare podeaua cu picioarele în scaunul său, în timp ce insul rotofei se ridică cu greu, își dădu jos bagajul de mână și luptă cu un efort supraomenesc să-și pună paltonul. Îl depăși pe drum și observă cu satisfacție că ajunsese în spatele ei la coada de închirieri de mașini.

La ieșire, cu cheile în mână, se grăbi pe lângă adunarea de uniforme închise la culoare a grupului de șoferi de taxi, care râdeau zgomotos și care o măsurară din cap până în picioare.

Când ieși din clădirea terminalului, gerul o surprinse. Inspiră prudent și își atârnă geanta de voiaj pe umăr. Șirurile de taxiuri albastre îi aduseră aminte de o vizită mai veche pe care o făcuse aici, când se aflase în drum către Piteå împreună cu Anne Snapphane. *Trebuie să fi fost acum zece ani,* se gândi. *Dumnezeule, cum trece timpul*!

Parcarea se afla jos, către dreapta, în spatele stației de autobuz. Mâna în care ducea computerul îi îngheță imediat.

Zgomotul pașilor, asemănător celui făcut de mersul pe un strat de sticlă spartă, o umplu de încredere. Mișcarea înainte lăsa ezitarea și teama în urmă, era pe drum, avea un scop, existau o țintă și un sens.

Mașina se afla ceva mai încolo. Annika trebui să dea la o parte zăpada de pe numărul de înmatriculare pentru a se asigura.

Întunericul se lăsa nespus de încet, luând locul unei lumini care nu fusese niciodată deplină. Ninsoarea ștergea contururile pădurii de pini pitici care mărginea parcarea. Se aplecă în față și privi prin parbriz.

Luleå, Luleå, în ce direcție era Luleå?

•

La mijlocul unui pod lung care ducea către oraș ninsoarea se domoli brusc, lăsând-o să întrezărească șuvoiul râului de dedesubt, înghețat și alb. Traveele podului se înălțau și se coborau în valuri moi deasupra sa, în timp ce mașina se mișca înainte. Orașul apărea încet din zăpadă, iar către dreapta se ridicau scheletele negre ale unor construcții industriale.

Oțelăria și portul pentru minereu, se gândi.

Când casele o înconjurară, reacționă instantaneu și intens, un déjà-vu din copilărie. Luleå era un Katrineholm[12] arctic, mai rece, mai cenușiu, mai singuratic. Casele erau joase, în culori difuze, făcute din tablă, eternit, plăci de piatră sau cărămidă. Străzile largi, traficul potolit.

Găsi ușor Hotelul Orașului, pe strada principală, lângă primărie. Constată cu surprindere că în fața intrării erau locuri libere de parcare.

Camera dădea către Teatrul Norrbotten și Stadsviken[13], un tablou bizar și fără culoare în care apa cenușie ca plumbul a râului înghițea toată lumina. Se întoarse cu spatele la fereastră, sprijini computerul de ușa toaletei, își scoase periuța de dinți și hainele de schimb, pentru a nu trebui să le care cu ea.

Apoi se așeză la masa de scris și sună de la telefonul hotelului la *Norrlands-Tidningen.* Semnalele se prelungiră aproape două minute. Era pe punctul de a închide când o voce plictisită de femeie îi răspunse.

— Îl caut pe Benny Ekland. E pe-acolo?

— Alo! spuse femeia cu glas scăzut.

[12] Mică localitate în sudul Suediei.

[13] Cartier din Luleå.

— Trebuie să ne întâlnim săptămâna asta. Numele meu este Annika Bengtzon, spuse ea, ridicându-se și începând să răscolească în geantă după ceva de scris.

— Păi, n-ai auzit? zise femeia.

— Ce? spuse Annika și scoase foile cu însemnări.

— Benny e mort. Am aflat azi-dimineață.

Mai întâi vru să râdă, își dădu apoi seama că gluma nu era deloc amuzantă și se înfurie.

— Ce tot vorbești? spuse ea.

— Nu știm exact ce s-a întâmplat, răspunse femeia cu un glas gâtuit. Numai că a fost un fel de accident. Aici la ziar suntem cu toții șocați.

Annika rămase în picioare, cu însemnările într-o mână, receptorul și creionul în cealaltă, cu privirea pironită la propria imagine reflectată în sticla ferestrei și pentru o clipă simți cum se ridică în aer și plutește.

— Alo! spuse femeia de la celălalt capăt. Vrei să vorbești cu altcineva?

— Eu… îmi pare rău, zise Annika și înghiți cu greutate. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, spuse femeia aproape plângând. Acum trebuie să răspund la un alt telefon. Apoi plec acasă. A fost o zi îngrozitoare, o zi îngrozitoare…

În receptor se făcu din nou liniște. Annika închise, se așeză pe pat și încercă să lupte împotriva senzației bruște de greață. Căută cu privirea prin cameră și descoperi o carte de telefoane pe noptieră. Aproape că o smulse de acolo, găsi numărul poliției, îl formă și nimeri la procuratură.

— Ziaristul, da, spuse ofițerul de gardă când îl întrebă ce i se întâmplase lui Benny Ekland. Erau afară, în Svartöstaden[14], undeva. Vorbește cu Suup de la Departamentul de criminalistică.

Annika așteptă cu mâna la ochi în timp ce el îi făcea legătura, ascultând zgomotele hotelului: apă care curgea prin țevile din perete, un ventilator în veranda din spate, gemete de plăcere venite de la vecinii de cameră cu pay-TV.

Comisarul Suup de la secția de criminalistică părea să fi atins acea vârstă și experiență la care puține lucruri îl mai puteau zgudui.

[14] Cartier de locuințe din Luleå.

— Tristă poveste, spuse el și oftă adânc. Cred că am vorbit cu Ekland în fiecare zi timp de douăzeci de ani. Suna mereu, părea să nu aibă liniște. Era întotdeauna ceva despre care voia să știe mai mult, ceva care trebuia verificat, despre care, de fapt, nu aveam voie să vorbesc, știa asta, auzi, Suppen, obișnuia să spună, la naiba, ceva nu se potrivește, cum e cu aia și cu ailaltă sau ce naiba faceți voi acolo la poliție toată ziua, parcă ați avea degetele înșurubate în fund…

Comisarul Suup râse încet și în voce i se simți o undă de tristețe. Annika își trecu palma peste frunte, auzi cum de partea cealaltă a peretelui actrița din filmul porno simula un orgasm și așteptă ca bărbatul de la telefon să continue.

— Va fi cam pustiu fără el, zise Suup în cele din urmă.

— Trebuia să-l întâlnesc, spuse Annika, hotărâserăm să ne vedem și să comparăm câteva materiale. Din ce cauză a murit?

— Autopsia nu e gata, așa că nu vreau să speculez asupra cauzei morții.

Prudența calmă a polițistului o făcu nerăbdătoare.

— Dar ce s-a întâmplat? A fost împușcat? Bătut? Înjunghiat?

Comisarul oftă adânc.

— Ei, tot se va afla până la urmă. Credem că a fost călcat de o mașină.

— Un accident de mașină? Lovit mortal?

— De un vehicul aflat în mare viteză, probabil o mașină mică puternică. Am găsit un Volvo furat în portul de minereu, cu caroseria lovită. Ar putea fi mașina în cauză.

Făcu câțiva pași, ridică geanta și scoase blocnotesul.

— Când știți sigur?

— Am adus-o ieri după-amiază. Tehnicienii se ocupă de ea acum. Mâine sau miercuri.

Annika se așeză pe pat, cu blocnotesul de însemnări pe genunchi. Îi tot aluneca într-o parte când încerca să scrie pe el.

— Știți la ce oră s-a întâmplat?

— Duminică seara sau luni-dimineață. Duminică a fost văzut la berăria orașului și probabil a luat autobuzul către casă.

— Locuia în…

— Svartöstaden, de fapt cred că acolo s-a și născut.

Creionul refuza să scrie. Desenă câteva cercuri mari până apărură primele mâzgăluri.

— Unde a fost găsit? Și de cine?

— Lângă stiva de cherestea din Malmvallen, vizavi de oțelărie. Trebuie să fi fost aruncat destul de departe. Un băiat care ieșea din tură ne-a sunat azi-dimineață.

— Și nu știți nimic despre șoferul care a abandonat locul accidentului?

— Mașina a fost furată sâmbătă în Bergnäset. Și am găsit, desigur, o serie de lucruri acolo...

Comisarul Suup tăcu. Annika ascultă un timp foșnetul discret de pe linia telefonică. Vecinul din camera alăturată schimbase canalul și se uita acum la MTV.

— Ce crezi tu despre asta? întrebă ea în cele din urmă cu voce joasă.

— Narcomani, spuse polițistul pe același ton. Să nu mă citezi, dar cred că erau drogați rău. Era polei, l-au călcat și au fugit. Omor prin imprudență. Dar îi vom prinde. Poți fi sigură.

Annika auzi în telefon voci, colegi care îl strigau.

— Încă un lucru, spuse ea. Lucrai în Luleå în noiembrie 1969?

Bărbatul râse ușor.

— Sunt destul de bătrân, aș fi putut s-o fac. Dar am ratat atentatul de la F 21 cu doar câteva luni. Eram în Stockholm pe vremea aceea, am început aici în mai ’70.

•

Annika își luă geaca din cuier. În timp ce își căuta mănușile în geantă, auzi telefonul sunând. Display-ul arătă număr secret, ceea ce însemna că unul dintre cei trei – ziarul, Thomas sau Anne Snapphane – aștepta la celălalt capăt.

Ezită câteva secunde, apăsă butonul și închise ochii.

— Stau în „Operativ”, scaunul meu de birou de la IKEA, spuse Anne și chiar acum îmi pun picioarele pe biroul „Prioritet”. Unde ești?

Annika simți cum umerii i se relaxează – nicio datorie, nicio pretenție.

— În Luleå. Vrei să spui că te-ai mutat în noul birou?

— Cu nume pe ușă și tot tacâmul. Aceasta este prima convorbire de la telefonul meu *Doro.* Ce număr am?

— Secret, spuse Annika și lăsă să-i cadă pe podea mănușile și geaca. Ce-a spus doctorul?

Prietena ei oftă adânc.

— Părea mai obosit decât mine, dar poate că ar trebui să-l înțeleg. Sunt zece ani de când e doctorul meu. Asta poate obosi

pe oricine. Dar eu sunt, cel puțin, conștientă de boala mea. Știu că sunt ipohondră.

— Și ipohondrii se pot îmbolnăvi de tumori cerebrale, spuse Annika.

Tăcerea de pe linie se prelungi un moment.

— Drace, spuse Anne Snapphane. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Annika râse, simțind acea căldură specială pe care numai Anne știa s-o răspândească în jurul său.

— Ce naiba să fac atunci? spuse Anne. Cum să mă stresez mai puțin? Mâine am conferință de presă și trebuie să prezint toată mizeria aia tehnică, documentele și tot felul de asemenea lucruri.

— De ce? întrebă Annika. Tu ești șef de programe. Lasă-l pe director să facă asta.

— E la New York. Ce spui de asta? „Scandinavia TV este deținut de un consorțiu de investitori americani cu experiență în conducerea posturilor de televiziune. Vom transmite prin intermediul rețelei digitale în Finlanda, Danemarca, Norvegia și Suedia, cu sediul principal și studioul aici, în Stockholm. Proprietarii au socotit că țările scandinave plus Finlanda, care, împreună, au un număr de telespectatori corespunzând unei zecimi din SUA, au un potențial pentru televiziune neexploatat. În proiectul de lege al Ministerului culturii din ianuarie, ministrul Culturii Karina Björnlund va propune ca rețeaua digitală să beneficieze de aceleași condiții de concurență ca restul pieței, așa că acela care va împărți licențele celor care îndeplinesc condițiile de transmisie va fi Ministerul Poștei și Telecomunicațiilor…” Ce zici?

— Nu te-am mai putut urmări de la *consorțiu,* spuse Annika. Nu poți să povestești ceva mai vesel?

Anne Snapphane oftă adânc.

— Dacă ai ști ce vâlvă va face asta, spuse ea. Canalele de televiziune deja existente vor fi provocate într-un fel complet nou, deoarece noi vom putea transmite prin rețeaua terestră și vom avea acces la tot Nordul. Toată lumea ne va urî.

— Dar atunci nu spuneți nimic nimănui, zise Annika și se uită la ceas. Povestiți despre programul pentru copii pe care îl veți transmite, cum mizați pe emanciparea culturală a populației și

pe programele culturale, pe știri serioase și documentare produse în regim propriu despre Lumea a Treia.

— Ha, ha, spuse Anne. Foarte amuzant.

— Trebuie să plec, adăugă Annika.

— Iar eu trebuie să trag o dușcă, adăugă Anne.

Redacția centrală a *Norrlands-Tidningen* se afla într-un bloc cu trei etaje, lângă primărie. Annika își ridică privirea spre fațada veche de cărămidă și estimă că fusese construită pe la mijlocul anilor ’50.

Putea fi la fel de bine *Curierul de Katrineholm,* se gândi, arăta exact la fel. Impresia se intensifică atunci când se aplecă spre ușa de sticlă, își puse palma deasupra frunții pentru a opri lumina care venea din tavan și privi înăuntru în recepție. Bizar și pustiu, lumina plăcuței care anunța ieșirea de urgență dădea contururi verzi suporturilor de ziare și scaunelor pentru vizitatori.

Difuzorul de deasupra butonului redacției începu să pârâie.

— Da?

— Numele meu e Annika Bengtzon și lucrez la *Kvällspressen.* Aveam o întâlnire cu Benny Ekland în seara asta, dar acum aud că e mort.

Tăcerea se revărsă în întunericul iernii, însoțită de mici pocnete statice. Se uită la cer. Norii se risipiseră, lăsând să se vadă stelele. Temperatura scăzuse repede. Își frecă mâinile, înfrigurată.

— Aha, făcu vocea din redacție. Suspiciunea acoperi tehnica defectuoasă.

— Benny trebuia să primească un material de la mine, trebuia să discutăm despre o serie de lucruri.

Acum răspunsul veni repede.

— În schimbul a ce?

— Dă-mi drumul, vorbim înăuntru, spuse ea.

Trei secunde de ezitare, apoi închizătoarea se răsuci și Annika deschise ușa. Un aer cald, mirosind a praf, o învălui. Lăsă ușa să se închidă din nou după ea în timp ce, clipind, încercă să-și obișnuiască ochii cu lumina verde.

Scara care ducea la redacție, aflată la stânga intrării, era îmbrăcată în parchet laminat, prevăzut cu margini de cauciuc.

Un bărbat solid, cu o cămașă albă, care-i ieșea din pantaloni, o întâmpină lângă aparatul de copiat. Fața îi era roșie, ochii congestionați.

— Îmi pare rău, spuse Annika și întinse mâna. Benny Ekland a fost o legendă, nu numai aici, la voi.

Bărbatul o salută și dădu din cap. Se prezentă drept Pekkari, șef de noapte.

— Oricine l-ar fi angajat la orice ziar din Stockholm, oricând ar fi dorit, dar a refuzat de mai multe ori. A vrut să rămână aici.

Annika încercă să zâmbească pentru a compensa minciuna nevinovată de mai înainte.

— Am înțeles asta, murmură ea.

— Vrei o ceașcă de cafea?

Îl urmă pe șeful de noapte în încăperea cealaltă, o chicinetă fără fereastră, cu o chiuvetă și un aragaz înghesuite între suplimentul de sâmbătă și pagina cititorilor.

— Tu ești cea care a stat în tunel, nu? întrebă el pe un ton hotărât.

Annika dădu scurt din cap și își scoase geaca, în timp ce bărbatul turnă o smoală vâscoasă în două cești spălate doar pe jumătate.

— Și ce schimb de servicii trebuia să faceți? întrebă Pekkari și îi întinse borcanul cu zahăr.

Ea ridică mâna într-un gest de refuz.

— Am scris destul de mult despre terorism în ultimul timp. Săptămâna trecută am vorbit cu Benny despre atentatul de la F 21 și mi-a spus că era pe cale de a descoperi ceva. Un lucru important, o descriere a ceea ce s-a întâmplat.

Șeful de noapte puse borcanul cu zahăr pe masă și căută printre foi cu degetele pătate de nicotină.

— Am publicat asta vineri, spuse el.

Ea rămase uimită, nu auzise niciun cuvânt despre vreo dezvăluire în ziare.

Pekkari lăsă să cadă trei bucățele de zahăr în ceașcă.

— Știu la ce te gândești, spuse el. Dar tu nu știi cum e într-un ziar local. Birourile nu se sinchisesc decât de Stockholm. Pentru ele, *scoop*[15]-urile noastre nu sunt decât rahaturi.

Nu-i adevărat, se revoltă ea în sinea sa*, depinde de nivelul materialului publicat.*

[15] Știre senzațională (în engl., în orig.).

Își reprimă gândul, coborându-și privirea.

— Eu am început la *Curierul de Katrineholm,* spuse ea, așa că știu exact despre ce este vorba.

Bărbatul o privi cu ochi mari.

— Atunci îl cunoști pe Make?

— De la sport? Sigur că da. E o întreagă instituție.

Insuportabil și alcoolic încă de pe vremea mea, se gândi Annika și îi zâmbi șefului de noapte.

— Ce te gândeai să-i dai lui Ekland? spuse bărbatul și sorbi din cafea.

— O serie de compilații istorice, spuse ea repede. Mai ales material de arhivă din anii ’70, imagini și text.

— Există pe internet, spuse Pekkari.

— Nu asta.

— Deci nu voiai să ajungi la ceea ce descoperise el?

Privirea bărbatului o țintui pe deasupra cești, dar Annika i-o înfruntă liniștită.

— Am multe calități, spuse ea, dar citirea gândurilor nu se numără printre ele. Benny m-a sunat. Cum să fi aflat altfel ce intenționa el?

Șeful de noapte mai luă un cub de zahăr și începu să-l sugă în timp ce sorbea gânditor din cafea.

— Ai dreptate, spuse el după ce înghiți cu zgomot. De ce ai nevoie?

— Să merg jos, în arhivă și să vorbesc cu Hans.

•

Așa arată toate arhivele ziarelor din Suedia, se gândi ea, *iar Hans Blomberg arată ca oricare alt arhivar.* Un bărbat scund și prăfuit, cu o jachetă gri, ochelari și părul pieptănat pe spate. Până și panoul de afișaj conținea recuzita previzibilă: un desen de copil înfățișând un dragon galben, un citat care se voia amuzant în lipsa lui de modestie – „De ce nu sunt BOGAT în loc de FRUMOS?” – și un calendar pe care se ținea numărătoarea inversă a unui punct final nedefinit, cu îndemnul „REZISTĂ!”

— Benny era un pezevenghi încăpățânat, spuse arhivarul și se așeză la computerul său. Mai rău decât atât: nu se lăsa niciodată. Producea mai mult decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată. Cunoști genul?

O privi pe Annika pe deasupra ochelarilor și ea nu se putu abține să nu zâmbească.

— Nimic rău despre cei morți, spuse omul și începu un vals lent al degetului arătător pe tastatură, dar putem totuși să fim un pic sinceri, nu?

Își miji ochii și chipul său căpătă un aer poznaș.

— Se pare că moartea lui i-a impresionat pe cei din redacție, spuse Annika ezitant.

Hans Blomberg oftă.

— Era vedeta ziarului, favoritul conducerii, obiectul de ură al sindicatului, știi tu, băiatul care dansa în redacție după o misiune și striga: Puneți *byline*[16]-ul cu poză, pentru că în seara asta sunt nemuritor.

Annika izbucni în râs, mai văzuse pe cineva făcând așa, parcă pe Herman Wennergren.

— Deci, spune-mi acum, ce vrei de la mine?

— Seria lui Benny despre terorism, în special articolul despre F 21 publicat zilele trecute.

Arhivarul o privi și Annikăi i se păru că vede o licărire ciudată în ochii lui.

— Aha, spuse el, o fetiță ca tine să fie interesată de lucruri atât de periculoase!

— Te rog, nene Blomberg, spuse Annika, sunt măritată și am doi copii.

— Da, da, spuse el, feministele astea! Printuri sau tăieturi?

— Tăieturi mai bine, dacă nu e prea mult deranj, spuse Annika.

Omul icni și se ridică.

— Chestia asta cu computerele, spuse el, totul ar fi trebuit să fie mult mai ușor, dar nu. Muncă dublă, asta s-a întâmplat după computerizare.

Dispăru pe după dulapurile de metal, mormăind *t, t, terorism*..., trăgând sertare, oftând și gâfâind.

— Aici, spuse el după câteva momente și reapăru ținând triumfal în mână un plic maroniu. Cele câteva fire de păr de pe creștet îi căzuseră în față și chelia îi strălucea. Terorism à la Ekland. Așază-te acolo. Eu sunt aici până la șase.

Annika luă plicul, îl deschise cu degete umede și se îndreptă către locul indicat. Tăieturile din ziar erau mult mai bune decât printurile. Pe ecranul unui calculator toate titlurile erau la fel de

[16] Într-un ziar, rândul de sub titlu în care se specifică data, numele și funcția autorului. (în engl., în orig.).

mari, toate textele la fel de lungi, toate fotografiile la fel de mici. În paginile de ziar articolele trăiau și respirau sub titlurile pompoase sau discrete. Numai stilul literelor îi dădea o grămadă de informații despre ce voiseră redactorii să obțină, ce semnale voiseră să trimită. Mărimea, alcătuirea și calitatea tehnică a imaginilor spuneau încă și mai mult despre cât de urgent și important era evenimentul, dar și despre cât de exclusivă era acea imagine sau ce interes stârnea în acea zi în fluxul știrilor. Competența unei profesii, cea a redactorilor, era ștearsă de pe fața pământului în arhiva computerizată.

Dar ea avea acum în față materiale serioase de studiat.

Tăieturile erau sortate în ordinea datei, cele mai vechi deasupra. Primul text fusese publicat la sfârșitul lui aprilie și povestea detalii picante din istoria terorismului suedez, printre altele istoria despre inventatorul și doctorul în filosofie Martin Ekenberg din Töreboda care, de fapt, nu avusese decât o singură invenție: bomba din scrisoare. Ea înțelese asta când descoperi o serie de formulări pe care singură le folosise în articolele sale despre acest subiect publicate cu numai o săptămână înainte. Se părea că Ekland se lăsase inspirat de colegii săi, se gândi ea sec.

Răsfoi teancul din fața sa. Multe lucruri erau vechi povești răsuflate, altele erau complet noi pentru ea. Citi cu interes crescând despre agitația iscată în arhipelagul Norrbotten în primăvara lui 1987, când marina militară căutase zi de zi, printre insulițe, submarine și trupe speciale rusești debarcate. Conform unui zvon încăpățânat, care rezistase peste cincisprezece ani, un scafandru rus ar fi fost împușcat în picior de un ofițer suedez. Câinele ofițerului ar fi dat de o urmă, ofițerul trăsese către un tufiș, după care se găsiseră urme de sânge care dispăreau în mare. Benny Ekland fusese mai interesat să repovestească acest zvon, încărcându-l cu cât mai multe picanterii, decât să cerceteze ce se întâmplase de fapt. Conducerea teritoriului militar din Boden era citată doar în treacăt, arătându-se că spiritul vremii la sfârșitul anilor ’80 era cu totul altul decât cel de azi, că se puteau face aprecieri greșite chiar și în sânul apărării suedeze și că nimeni nu mai cercetase dacă vreun submarin străin navigase fără permisiune în apele suedeze din Norrbotten.

Ultimul din teanc era articolul pe care îl căuta, și aceste informații erau într-adevăr noi.

Spre sfârșitul anilor ’60, vechile avioane Lansen ale flotilei din Norrbotten fuseseră schimbate cu avioane moderne Draken, de vânătoare și recunoaștere, scria Benny Ekland. La această dată baza aviatică fusese expusă de mai multe ori unor încercări de sabotaj îndreptate împotriva acestor avioane noi, constând în introducerea de chibrituri în tuburile Pitot ale avioanelor. Aceste tuburi stăteau ca o mică lance în partea din față a avionului și funcționau ca instrumente de măsurare a diferiților parametri ai aerului.

Părea evident că grupările de stânga din Luleå, probabil maoiste, erau responsabile pentru actele de sabotaj. Nu se produseseră niciodată pagube și niciun răufăcător cu chibrituri nu fusese prins, dar în articol se preciza că surse secrete din F 21 confirmaseră că aceste infracțiuni stăteau la baza atentatului care urmase. Se considerase că maoiștii descoperiseră ceva care avusese urmări catastrofale.

După fiecare zbor, când avionul era parcat pe platou, pe sol trebuia împrăștiat material absorbant sau o găleată inoxidabilă era pusă în partea din spate a avionului. Tot combustibilul din motor care nu se ardea era drenat afară și adunat.

În seara în care avusese loc atentatul, pe 18 noiembrie 1969, întreaga flotilă participase la un raid de seară. După aceea avioanele rămăseseră pe pistă. Atunci au acționat teroriștii.

În loc să introducă chibriturile în tuburile Pitot, ca de obicei, le-au aprins și le-au aruncat în găleata cu restul de combustibil din spatele avionului. Explozia fusese violentă și instantanee.

Cu gândul la istoria tristă a flotilei, ideea că grupul local de stânga stătuse în spatele acestui sabotaj fusese la îndemână, mai ales că acesta provocase moartea unui om, scria Benny Ekland.

Se exprimă ca o greblă, se gândi Annika*, dar teoria e al dracului de interesantă.*

— Pot să fac o copie după asta? întrebă ea și ridică în aer articolul.

Arhivarul nu slăbi monitorul din ochi și nici nu lăsă valsul lent al arătătorului la voia întâmplării.

— Deci ți s-a părut interesant?

— Oarecum, spuse Annika, n-am mai văzut aceste informații până acum. Ar merita să merg mai departe pornind de la ele.

— Aparatul de copiat e afară, lângă scară. Apasă cu grijă pe butoane, poate ai noroc și funcționează.

•

Bărbatul plutea fără zgomot pe străzile negre. Durerea era ținută în frâu, corpul îi vibra cu putere. Gândurile aruncau ecouri între pereții înghețați, dădeau răspunsuri care îi erau străine.

Luleå se împuținase cu anii.

Își amintea orașul ca fiind mare și zgomotos, emanând siguranță, strălucire și bunăstare.

Acum toate astea dispăruseră; probabil nici nu existaseră vreodată. Strada principală fusese închisă pentru mașini și transformată într-un loc de joacă plictisitor și bătut de vânt, mărginit de câțiva mesteceni pitici și jalnici. Aici oamenii își primeau salariul pentru truda lor, aici își trăiau angoasele.

Blestemul libertății, se gândi el. Blestematul om al Renașterii care s-a trezit într-o bună dimineață în anul 1100 la Florența și a descoperit capitalismul, s-a așezat în capul oaselor în pat și și-a dat seama de posibilitățile egoului său, a înțeles că statul este un organism care poate fi controlat și manipulat.

Se așeză pe o bancă în fața bibliotecii pentru a lăsa beția morfinei să-i iasă din corp. Știa că nu era bine să stea nemișcat în frig, dar în clipa asta chiar nu-i păsa.

Voia să stea aici și să admire catedrala, clădirea în care începuse să-și construiască dinastia. Construcția adăugată ulterior, lipsită de gust, din colțul cu strada Namnlösa, fusese unul dintre adăposturile sale. Înăuntru era lumină. Probabil că și acum mai aveau loc întruniri.

Dar nu ca ale noastre, se gândi el*, niciodată ca ale noastre*.

Două femei tinere se pregăteau să iasă. Le văzu oprindu-se în vestibul și citind anunțurile culturale de pe avizier.

Poate că e deschis, se gândi el vag*. Aș putea să intru*.

Fetele îi aruncară o privire rapidă când se întâlniră la câțiva metri de intrare, o căutătură alunecoasă specifică localităților mici și limitate: nu-l cunoaștem, ne prefacem că nu-l vedem. În orașele mari nu erai deloc privit sau băgat în seamă. Asta îi convenea cel mai bine.

Biblioteca era încă deschisă. Se opri în mijlocul vestibulului și chemă amintirile. Iar ele veniră, îl învăluiră și îl făcură să respire

greu. Timpul dispăru, avea din nou douăzeci de ani, era vară, cald, și fata sa se afla lângă el, iubita sa, Lupul Roșu, care avea să reușească mai mult decât ar fi crezut cineva vreodată, o trase lângă el și simți mirosul de henna al părului de culoarea cuprului. Nu-și putu împiedica un oftat.

Un curent îi vâjâi deodată în jurul picioarelor și îl readuse în prezent.

— Ce s-a întâmplat? Ai nevoie de ajutor?

Un bărbat în vârstă îl privea cu amabilitate.

O replică standard, se gândi el, scutură din cap și își reprimă răspunsul în franceză.

Vestibulul se ivi în toată ambianța lui pretențioasă. Bătrânul intră la căldură și îl lăsă singur cu anunțurile de pe avizier: un salon de lectură, o seară de imnuri, un concert cu Håkan Hagegård și un festival al mișcării feministe.

Așteptă până respirația i se liniști și își netezi părul. Făcu un pas prudent către ușa de la intrare, cercetând discret cu privirea prin sticlă. Apoi trecu repede prin hol și coborî pe scara din spate.

„O, Dumnezeule, sunt aici! Sunt, de fapt, aici!”

Privi ușile închise, una câte una, evocă imaginile din spatele lor. Le cunoștea pe toate. Lambriurile de lemn, scara de piatră, masa pliantă, lumina slabă. Zâmbi propriei umbre, tânărului bărbat care rezerva localurile în numele Asociației Pescuitului la muscă și apoi ținea acolo întâlniri maoiste până noaptea târziu.

Făcuse bine că venise aici.

Miercuri, 11 noiembrie

Anders Schyman își puse haina și dădu pe gât ultima înghițitură de cafea. Întunericul adânc făcea ferestrele să funcționeze ca niște oglinzi. Își îndreptă gulerul în fața imaginii Ambasadei Rusiei. Rămase pe loc, privind scobiturile întunecate unde ar fi trebuit să-i fie ochii.

În sfârșit, acolo, se gândi el. *Nu numai un idiot util, ci și un bun organizator.* La ședința conducerii, care începea peste un sfert de oră, va fi nu numai acceptat, ci și respectat.

Deci, unde era euforia? Satisfacția? Efuziunea palpitantă care îl cuprindea când ținea în mână graficele?

Ochii nu-i răspunseră.

— Anders, se auzi. Secretara părea agitată. Herman Wennergren vine sus la tine.

Rămase pe loc, lumina zilei se apropie și mai mult în timp ce îl aștepta pe președintele comitetului de conducere.

— Sunt impresionat, spuse Wennergren, cu bine-cunoscuta sa voce tunătoare, când intră târându-și picioarele și îl salută strângându-i ambele mâini. Ai găsit undeva o baghetă fermecată?

De-a lungul anilor, președintele comitetului de conducere comentase foarte rar politica ziarului, dar când raportul trimestrial era cu paisprezece la sută mai bun decât bugetul, cifrele TS[17] arătau că tirajul creștea și că distanța până la Concurent scădea, văzu acolo un miracol.

Anders Schyman zâmbi și îi făcu semn să se așeze pe canapeaua destinată vizitatorilor. Se așezară unul în fața celuilalt.

— Transformările structurale s-au consolidat acum și funcționează, spuse Schyman simplu, atent să nu-l numească pe Torstensson, cel care îl precedase, bun prieten cu Wennergren. Cafea? Sau mic dejun?

Președintele comitetului de conducere făcu un semn de refuz.

[17] TS – *tidningsstatistik* (*statistica ziarelor* – lb. suedeză) este o companie care supraveghează și raportează cifrele de distribuire a ziarelor, revistelor etc.

— Ședința nu va dura mult astăzi, trebuie să plec în altă parte, spuse el și aruncă o privire la ceas. Dar am un plan despre care vreau să vorbesc mai întâi cu tine, și e urgent.

Schyman se așeză mai bine și luă o mină neutră.

— Cât de activ ai fost în TU[18]? întrebă Wennergren și își privi atent unghiile.

Schyman înțelese. Nu avusese prea mult de-a face cu această organizație.

— Sunt un membru supleant, dar nu mai mult decât atât.

— Dar știi cum funcționează, nu? Cum se ia pulsul de pe coridoare, jocul și legăturile cu diverse grupări…

Wennergren își frecă unghiile de cracul drept al pantalonilor și îl privi pe sub sprâncenele stufoase.

— Nu am nicio experiență practică, spuse Anders Schyman și simți cum terenul devenea nesigur. Impresia mea e că activitatea, acolo, este puțin… complicată. Proprietarii de pe piața ziarelor, care de obicei sunt cei mai acerbi concurenți, trebuie să se înțeleagă și să gestioneze întrebări de interes comun. Îmi imaginez că nu poate fi chiar așa de simplu.

— Ai înțeles corect, zise Wennergren. *A-pressen*[19], Bonniersfären[20], Schibsted[21], marile ziare locale, printre care *Hjörnes* din Goteborg, *Nerikes Allehanda*[22]*, Ziarul de Jönköping* și noi, desigur. Multe voințe trebuie unite.

— Cerința ca guvernul să dea prioritate desființării impozitului pe reclame odată cu elaborarea bugetului a fost o problemă care s-a rezolvat, spuse Schyman.

— Da, răspunse Wennergren, de exemplu. În conducere, acolo, sus, la Casa Presei, există un grup al directorului care are grijă de aceste lucruri, dar cel care trebuie să ducă hotărârile la îndeplinire e președintele comitetului de conducere.

Anders Schyman rămase complet nemișcat, simțind cum părul de pe ceafă începuse să i se ridice ușor.

---

[18] Prescurtare de la *Tidningsutgivarna* (lb. suedeză) – organizație care acționează în favoarea mediilor libere și capabile de a face concurență într-o societate deschisă și democratică.

[19] Ziar social-democrat suedez.

[20] Sfera Bonnier – noțiune care desemnează companiile asupra cărora au influență urmașii lui Albert și ai lui Betty Bonnier, familie foarte bogată din Suedia, care, printre altele, deține una dintre cele mai mari edituri.

[21] Concern norvegian de media.

[22] Ziar din Örebro.

— Așa cum poate știi, sunt președintele comitetului de nominalizare al TU, spuse Wennergren și își lăsă în sfârșit vârful degetelor pe catifeaua canapelei. La mijlocul lui decembrie comitetul va prezenta propunerile pentru noua conducere și eu mă gândesc să te susțin pentru postul de președinte. Ce spui?

Gândurile se mișcau în capul redactorului-șef ca niște viespi închise într-un borcan, se izbeau de frunte și de tâmple.

— Nu se obișnuiește ca directorii să aibă funcția asta?

— Nu numai, au fost și editori. Acum nu vreau să spun că tu va trebui să uiți ziarul și vei fi doar președinte al TU, am văzut destule asemenea exemple triste de-a lungul anilor, dar cred că ești omul potrivit în acest post.

Un clopoțel de alarmă începu să sune printre viespi.

— De ce? spuse Anders Schyman. Credeți că sunt ușor de mânuit? Că pot fi condus?

Herman Wennergren oftă adânc, se aplecă în față și își puse mâinile pe genunchi, gata să se ridice.

— Schyman, spuse el. Dacă m-aș fi gândit vreodată să pun o marionetă pe postul de președinte al TU, n-aș fi început cu tine.

Se ridică greu, vădit iritat.

— Nu înțelegi că e exact invers? spuse el. Dacă te pot pune pe postul ăsta, și nu am spus că pot, grupul nostru va avea un zid publicistic de beton în cercurile cele mai de sus ale TU. Așa te văd eu pe tine, Schyman.

Se întoarse către ușă.

— Hai să nu amânăm ședința, spuse el cu spatele la redactorul-șef.

•

Annika trecu pe lângă ieșirea către baza aviatică din Luleå și continuă spre Kallaxby. Peisajul era lipsit de culoare, brazii – fantasme întunecate, pământul alb-negru, cerul plumburiu. Văluri albe de nea dansau deasupra asfaltului cenușiu, însoțite de bătaia surdă și sacadată a liniei de pe mijlocul drumului. Termometrul mașinii închiriate arăta unsprezece grade în mașină și minus patru afară.

Trecu pe lângă o magazie de pământ și pe lângă trei milioane de pini pitici înainte de a ajunge la ieșirea către baza aeriană din Norrbotten.

Drumul drept care ducea la bază era nesfârșit și lipsit de varietate, terenul de pe margini întins și fără vegetație, pinii

chirciți și pitici. După o curbă la dreapta, apărură deodată garduri, o barieră și ghereta paznicului. În spatele unor porți mari văzu clădiri și locuri de parcare. Fu cuprinsă pe dată de sentimentul că era un spion, cineva cu o misiune rușinoasă. Chiar în spatele porților se aflau două avioane militare. Se gândi că unul dintre ele semăna cu un Draken.

Drumul continua șerpuind de-a lungul gardului înalt. Se aplecă în față pentru a vedea mai bine prin parbriz. Trecu încet pe lângă locul unde parcau militarii în termen și ajunse la un enorm poligon de trageri. În jur de zece bărbați îmbrăcați în haine verzi de camuflaj, cu frunze acoperindu-le căștile, fugeau pe câmp, purtând puști automate în mâini. Un indicator anunța că drumul continua către Lulnäsudden, dar un semn de circulație care interzicea ceva aflat mai încolo o făcu să întoarcă mașina. Bărbații cu uniforme verzi nu se mai zăreau.

Se opri lângă ghereta paznicului, dar ezită câteva clipe înainte de a opri motorul și de a coborî din mașină. Merse de-a lungul unei fațade din metal lucios, cu geamuri reflectorizante, nu văzu nicio ușă, niciun om, nicio sonerie, numai pe sine. Deodată o voce puternică i se adresă dintr-un difuzor aflat undeva sus, către stânga.

— Ce dorești?

Se uită îngrozită în direcția din care venise vocea, nu văzu nimic altceva decât tablă și crom.

— Îl caut pe… ăăă… Pettersson, îi spuse ea propriei imagini din oglindă. Ofițerul de presă.

— Căpitanul Pettersson, un moment, spuse vocea, care părea a unui tânăr recrut.

Întoarse spatele clădirii lucioase și privi printre gratii. Se vedeau șiruri de vehicule militare și hangare verzi-cenușii. Era greu de apreciat de afară cât de mare era baza.

— Treci prin poartă și intri pe prima ușă la dreapta, spuse vocea fantomatică.

Annika făcu întocmai cum i se spuse, ca un bun cetățean și spion.

Ofițerul care o întâmpină era întruchiparea unui militar perfect, cu spatele drept, părul grizonant, bine instruit.

— Sunt Annika Bengtzon, spuse ea și salută, am vorbit la telefon săptămâna trecută. Ziua atentatului…

Bărbatul îi ținu mâna o secundă mai mult decât ar fi trebuit, iar ea se înmuie la vederea privirii lui deschise și a zâmbetului prietenos.

— Așa cum am spus la telefon, nu mai este de comentat prea mult în afară de ceea ce am declarat deja public. Singurul lucru cu care te putem ajuta este un rezumat al situației care s-a ivit atunci, concluziile la care am ajuns și o vizită în muzeul nostru. Gustaf, care are grijă de asta, e din păcate bolnav astăzi, dar mâine va fi cu siguranță din nou pe picioare, dacă dorești să te întorci.

— Și nu pot intra să văd locul atentatului?

El zâmbi și mai larg.

— Am crezut că am lămurit acest detaliu la telefon. Nu l-am făcut public încă.

Annika răspunse vag zâmbetului său.

— Ai citit articolul lui Benny Ekland publicat vineri în *Norrlands-Tidningen*?

Militarul o invită să ia loc în fața unei mese simple. Annika își scoase haina și pescui blocnotesul din geantă.

— Am aici o copie a textului, dacă vrei…

— Știu despre ce articol este vorba, spuse el și privi în sus la recrutul care intră cu pași hotărâți în cameră, ducând un registru. Vrei, te rog, să semnezi?

Annika semnă pentru prezența sa la baza de zbor cu o mâzgăliturăindescifrabilă.

— E ceva adevărat în el? întrebă ea, refuzând cafeaua cu un gest din cap.

Ofițerul de presă își turnă o cantitate considerabilă într-o cană cu fotografia lui Bruce Springsteen.

— Nu prea mult, spuse el și inima Annikăi se întristă.

— O serie de informații sunt noi, zise ea, cel puțin pentru mine. Am putea citi textul împreună, frază cu frază, să-mi fac o imagine despre ce-i adevărat și ce nu?

Vârî mâna în geantă după articol.

Căpitanul Pettersson suflă în cafeaua sa și luă prudent o înghițitură.

— Lansenul[23] a fost înlocuit succesiv de J35 Draken la sfârșitul anilor ’60, spuse el. Până aici, în orice caz, totul e exact.

[23] Saab 32 Lansen – avion de vânătoare suedez.

Versiunea de recunoaștere și urmărire a apărut în ’67, avionul de vânătoare în vara lui ’69.

Annika citi în articol.

— Este adevărat că au existat încercări de sabotaj asupra avioanelor prin introducerea de chibrituri în diverse țevi?

— Grupările de stânga se fâțâiau destul de mult pe-aici în vremea aceea, spuse ofițerul de presă. Gardul împrejmuitor este mai mult simbolic, nu e greu să-l treci, de fapt. Se află acolo doar ca o atenționare. Dar cine vrea cu adevărat să intre nu are nicio problemă. Băieții cu chibrituri credeau, desigur, că pot distruge avionul prin plasarea de obiecte în tuburile Pitot, dar nu avem nicio dovadă că aceste grupări ar fi stat în spatele atentatului din 1969.

Annika își făcea însemnări.

— Și restul de combustibil? Informația despre gălețile care îl colectau este corectă?

— Da, spuse bărbatul, sigur, dar combustibilul pentru avion nu ia foc de la un chibrit. Are prea puțini octani pentru asta. Pentru a lua foc trebuie să fie o căldură foarte mare afară, așa că informația asta nu ține. Cel puțin nu în Luleå, în noiembrie.

El zâmbi ușor.

— Dar fusese un exercițiu amplu de zbor în seara aceea, nu? Toate avioanele erau afară.

— Era o seară de marți, spuse militarul. Noi, toate navele militare din toată țara, zburăm întotdeauna marțea, și așa se întâmplă de zeci de ani. Trei ture, ultima cu aterizare la ora 22:00. Apoi avioanele pot rămâne pe pistă timp de o oră până când le tragem în hangare. Atentatul a avut loc la ora 01:35, și la acea oră, sunt întotdeauna înăuntru.

Annika înghiți, lăsând foaia să-i alunece pe genunchi.

— Am crezut că în sfârșit se face puțină lumină în povestea asta, spuse ea și încercă să-i zâmbească ofițerului de presă.

El îi răspunse la zâmbet cu ochii lui de un albastru intens, iar Annika se aplecă în față.

— Au trecut treizeci de ani. Nu-mi puteți spune măcar ce a cauzat explozia?

Tăcerea se prelungi. Annika nu avea nimic împotriva ei. Presiunea era pe el, nu pe ea. Din păcate, căpitanului Pettersson părea să nu-i pese că ea făcuse o mie de kilometri pentru nimic. Se văzu nevoită să abandoneze subiectul.

— Cum ați ajuns la concluzia că rușii au făcut asta? spuse în cele din urmă.

— Prin metoda excluderii, răspunse el și își sprijini spatele de spătarul scaunului. Nu au fost stângiștii. Grupările locale sunt complet absolvite și Säpo[24] știe că atunci nu existau aici activiști externi, nici de stânga, nici de dreapta.

— Cum puteți fi atât de siguri?

Ofițerul de presă luă pentru prima dată o mină gravă, iar creionul lui se opri.

— Presiunea la care au fost supuse grupările locale după atentat a fost mare. Se zvonea câte ceva, știm de exemplu exact cine umbla pe-aici cu chibrituri, dar nimeni n-a spus un cuvânt despre atentat. Concluzia noastră este că, pur și simplu, nimeni nu știa nimic. Dacă ar fi știut, am fi aflat.

— Cine a condus ancheta, voi sau poliția?

Acum el zâmbi din nou.

— Să spunem că ne-am ajutat unii pe alții, zise.

Annika întoarse argumentele în minte pe toate părțile și își privi însemnările fără să le vadă.

— Dar, spuse ea, gradul de tăcere al unei grupări depinde de cât e de fundamentalistă, nu? Cum puteți ști că nu a existat un nucleu puternic de teroriști experimentați pe care nu i-ați văzut pentru că nu au dorit să fie văzuți?

Bărbatul rămase tăcut un moment prea lung, apoi râse.

— Unde? spuse el ridicându-se. Aici, în Luleå? Baader-Meinhof[25] în Mjölkudden[26]? Rușii au fost, nu putea fi altcineva.

— De ce să se mulțumească numai cu un avion Draken? întrebă Annika. De ce n-au aruncat în aer toată baza?

Căpitanul Pettersson scutură din cap și oftă.

— Pentru a ne arăta că pot, probabil. Să ne tulbure echilibrul. Am fi dorit cu toții să le fi putut citi gândurile, să le urmăm deciziile. De ce au trimis spioni polonezi la toți ofițerii noștri? De ce au eșuat cu un submarin 137 pe o insulă în apropiere de Karlskrona? Acum trebuie să mă scuzi, am de ținut o conferință peste câteva minute.

Annika trase fermoarul genții, se ridică și își puse haina pe umeri.

---

[24] Poliția secretă suedeză.

[25] Una dintre cele mai active organizații teroriste de stânga din anii ’70.

[26] Cartier din Luleå.

— Atunci, mulțumesc, spuse ea. Salută-l pe Gustaf, dar nu știu dacă apuc să vizitez muzeul mâine. Am multe de făcut și plec înapoi acasă în jur de prânz.

— Fă-ți timp, spuse ofițerul de presă. Gustaf l-a aranjat extraordinar.

•

Annika privi în podea și murmură ceva, dar nici ea nu înțelese ce.

Nu m-am ales cu nimic, se gândi ea în mașină, pe drum către șoseaua principală. *Nu pot să mă întorc la ziar și să spun că am făcut toată această călătorie degeaba*.

Pradă dezamăgirii neputincioase în care se cufundase, apăsă cu putere pedala accelerației, mașina derapă, iar ea își retrase piciorul înspăimântată.

În aceeași clipă sună telefonul mobil, număr ascuns. Chiar înainte de a răspunde, știa că era Spiken.

— I-ai prins pe atentatori? întrebă el tărăgănat.

Ea frână cu grijă, semnaliză dreapta și își potrivi casca mai bine în ureche.

— Ziaristul pe care trebuia să-l întâlnesc e mort, spuse ea. A fost lovit de o mașină alaltăieri de unul care a fugit de la locul accidentului.

— Doamne! zise Spiken. A venit o știre despre ceva asemănător azi-dimineață devreme, de la un așa-zis ziar de acolo. Despre el e vorba?

Annika așteptă până trecu un camion încărcat cu bușteni. Curentul creat de vehiculul gigantic îi clătină Fordul. Strânse volanul cu putere.

— S-ar putea, spuse ea. Colegii lui au aflat ieri, ar fi fost ciudat să nu apară în propriul lor ziar.

Lăsă mașina să ruleze încet.

— L-au prins pe făptaș?

— Din câte știu, nu, răspunse ea și se auzi apoi singură spunând: M-am gândit să cercetez mai îndeaproape acest deces, astăzi.

— De ce? întrebă Spiken. Poate că era beat, pe drum spre casă.

— Poate, spuse Annika. Dar era în mijlocul unei mari dezvăluiri. Publicase informații extrem de controversate în ziarul de vineri.

Care știu că nu sunt chiar adevărate, se gândi ea și își mușcă buza.

Spiken oftă.

— Ai grijă să le verifici, spuse el și închise.

•

Annika parcă în fața intrării hotelului, urcă în cameră și se aruncă pe pat. Femeia de serviciu apucase să facă ordine și să șteargă urmele îngrozitoarei nopți care trecuse. Dormise rău, se trezise transpirată și cu durere de cap. Îngerii îi cântaseră aproape toată noaptea, într-un cor de tonuri care urcau și coborau. Erau mai încăpățânați când nu dormea acasă.

Își aranjă perna sub cap, se întinse după telefonul de pe noptieră, îl puse pe piept și formă numărul direct al lui Thomas de la consiliul local.

— E în pauza de prânz, spuse posacă secretara lui.

Se ghemui sub cuvertură și ațipi.

Crin al strălucirii soarelui, înfloriri de zahăr, diamantele suferinței, demne de a fi iubite...

Nu mă pot împotrivi, se gândi ea și se lăsă legănată de cuvinte.

•

Se trezi cu o tresărire și nu înțelese imediat unde se află. Își trecu mâna peste față și simți că era udă pe bărbie și în jos, către gât. Își dădu seama cu dezgust că era propria salivă. Hainele i se lipiseră de corp și un sunet ascuțit îi sfredelea urechea stângă. Se ridică cu greu, intră în baie și urină.

Când se întoarse în cameră, văzu că afară se întunecase. Scoase în grabă ceasul de mână din geantă. Nu era mai mult de trei și un sfert.

Se șterse pe gât cu un prosop, verifică dacă avea în geantă tot ce îi trebuia și părăsi camera.

La recepție primi o hartă a orașului Luleå, din care lipsea cartierul Svartöstaden, dar tânăra femeie din fața ei îi desenă cu entuziasm drumurile pe care putea ajunge acolo.

— Și acum urmează reportajul, spuse ea cu o anumită exaltare în voce.

Annika se afla pe drum către ieșire, dar se opri și o privi surprinsă.

— Da, explică recepționera roșind ușor, am văzut că factura va fi trimisă la *Kvällspressen.*

Annika făcu câțiva pași înapoi, lovind cu călcâiul în ușa batantă. Câteva clipe mai târziu era afară, în vremea vântoasă. Nicio amendă. Se așeză în mașina rece, porni motorul și o coti pe Södra Varvslenden. Volanul era înghețat; scotoci în geantă după mănuși și era cât pe-aci să lovească o femeie corpolentă care împingea un cărucior de copil. Conduse mai departe, cu inima bătându-i cu putere, grăbită să ajungă la Malmudden.

La un stop, pe viaductul de deasupra liniilor ferate, se uită din nou la hartă și constată că se găsea deja în colțul drept de jos.

Sensul giratoriu, în care Hertsövägen se termina brusc cu o firmă în care era anunțată stația de reciclare a deșeurilor, se ivi după două minute. Începând din acest moment trebuia să se ghideze numai după indicatoarele de drum. Se uită în sus, Skurholmen la stânga, Hertsön înainte, cartierul Svartöstaden la dreapta. Văzu lângă drum un semn cu inscripția „Hamburgerii lui Frasse” și simți că glicemia îi ajunsese la un nivel insuportabil de scăzut. Când se făcu verde, ieși de pe șosea, parcă mașina în fața unei stații Q8[27] și intră. Luă un hamburger cu cașcaval, dressing și ceapă, mâncă lacom în timp ce simți mirosul greu de prăjeală, pereții pictați din fibră de sticlă, ficusul de plastic din colț, jocul cu episodul I din *Star Wars,* mobilierul din lemn lăcuit crom.

Asta-i Suedia, se gândi ea*. Centrul Stockholmului e o rezervație naturală. Nu avem nici cea mai mică idee ce se întâmplă afară, în adevărata sălbăticie.*

Ușor îngrețoșată de brânza topită și de ceapa crudă, se urcă în mașină și își continuă drumul. O pudră de zăpadă uscată se învârtejea în fața farurilor mașinii și îngreuna vizibilitatea, deși era singură pe drum. Merse un kilometru și dintr-un nor de praf de zăpadă apăru deodată combinatul metalurgic, chiar în fața ei. Schelete de oțel luminate, negre de funingine, care gâfâiau și respirau. Scoase o exclamație de uimire. Cât de frumos era! Atât de sinistru de… viu.

Un viaduct o duse pe deasupra unei stații de triaj, douăzeci de linii care se întretăiau, se uneau, se despărțeau.

Stația terminus a drumului minereului, desigur. Inimile munților, ferfenițite în carierele de minereu de fier, erau coborâte aici, la mare, de trenuri nesfârșite. Le văzuse la

[27] Lanț de benzinării.

televizor, când avusese loc o grevă a conducătorilor de locomotivă.

Mirată, conduse până la un panou luminat, aflat lângă intrarea principală, și opri mașina lângă ceea ce se dovedi a fi Paznicul de Vest.

Enormul monstru din fața sa era furnalul numărul doi, un uriaș care mârâia înfuriat și în ale cărui măruntaie minereul se transforma în oțel. Ceva mai în spate se aflau uzina de laminare, oțelăria, cocseria și centrala energetică. Peste tot acest organism se auzea un susur care creștea și scădea, izbucnea și cânta.

Ce loc, se gândi ea, *ce spectacol*!

Închise ochii câteva momente, simți gerul mușcând. Îngerii tăceau. Se întunecase de tot.

•

Anne Snapphane plecă de la conferința de presă cu genunchii tremurându-i și cu palmele transpirate. Voia să plângă sau să strige. Migrena sâcâitoare o făcea să fie și mai furioasă pe directorul care plecase în SUA și o lăsase cu prezentarea pe cap. Nu fusese angajată pentru a răspunde de toată TV Scandinavia, ci numai de alegerea programelor.

Ajunse în camera sa, formă numărul Annikăi și simți cu intensitate nevoia unui pahar cu vin.

— Stau în fața combinatului metalurgic din Svartöstaden, în Luleå! strigă Annika în telefon din ținuturile natale ale lui Anne. E un monstru, fantastic! Cum a mers conferința de presă?

— Îngrozitor, spuse Anne Snapphane cu glas scăzut, simțind cum mâinile îi tremurau. M-au sfâșiat în bucăți, iar băieții din familia proprietarilor au fost cei mai răi.

— Așteaptă, spuse Annika, trebuie să mut mașina, stau în drumul unui camion. OK! Văd! Acum plec!

Ultimele cuvinte fuseseră adresate altcuiva.

Un motor de mașină se auzi pornind. Anne își căută flaconul de Panodil în sertarul biroului. Era complet gol.

— Povestește-mi, spuse Annika din nou în receptor.

Anne Snapphane își obligă mâinile să se liniștească, după care o duse pe cea dreaptă la frunte.

— Vor să mă facă să personific toate firmele-căpușă supercapitaliste, aţâţătoare de război, americane, multinaționale, așa, deodată, spuse ea.

— Prima regulă a dramaturgiei, spuse Annika, e că trebuie să dai ticălosului un chip. Al tău e suficient de bun pentru asta. Deși e ciudat că sunt atât de furioși.

Anne închise încet sertarul biroului, puse telefonul pe podea și se întinse lângă el.

— De fapt, nu, spuse ea; își ațintă privirea în lampa de pe plafon, respiră adânc și simți cum camera se rostogolea. Noi provocăm canalele consacrate pe singura piață de reclame pe care o mai au de cucerit, piața mărcilor internaționale. Dar asta nu ajunge. Nu le luăm numai banii, ci le vom fura și telespectatorii cu mizeriile noastre de programe comercializate până la refuz, pe care le cumpărăm la prețuri de nimic.

— Și cel mai greu este lovită familia proprietarului de la *Kvällspressen,* nu-i așa? întrebă Annika.

— Deoarece ni se va permite să transmitem în rețeaua terestră, da, spuse Anne.

— Cum e cu durerea de cap?

Anne închise ochii, iar în spatele pleoapelor văzu tuburile de neon din plafon ca pe niște bețe albastre.

— Ca și mai înainte, zise ea. Am început să nu mă mai pot ține pe picioare.

— Crezi că e numai stresul? Nu poți s-o iei mai ușurel?

Annika părea sincer neliniștită.

— Încerc, mormăi Anne și respiră adânc.

— Miranda e la tine săptămâna asta?

Ea dădu din cap, cu mâna peste ochi.

— E la Mehmet.

— E bine sau rău?

— Nu știu, șopti ea. Nu știu dacă mai rezist.

— Reziști, spuse Annika. Treci pe la mine mâine. Thomas joacă tenis. Cumpăr pricomigdale.

Anne Snapphane râse și se șterse la ochi.

După ce închiseră, Annika simți o neliniște crescândă în stomac. Pentru prima oară începea să creadă că Anne avea cu adevărat o suferință fizică. De-a lungul anilor, prietena sa îl frecventase pe doctorul Olsson pentru toate simptomele care puteau fi cuprinse în literatura medicală și până acum nu avusese nevoie decât de antibiotice de două ori. O dată primise și sirop de tuse, și când descoperise că siropul acela conținea

morfină, o sunase cuprinsă de panică pe Annika, încredințată fiind că devenise dependentă de droguri.

Annika nu se putu abține să nu zâmbească acestei amintiri.

Coti încet și intră printre casele din Svartöstaden.

Era cu adevărat o altă țară sau, cel puțin, un alt oraș. Nu Luleå, câtuși de puțin Suedia. Annika lăsă mașina să alunece de-a lungul străzilor, uimită de atmosfera lor.

Sate estoniene, se gândi ea, *suburbii poloneze*.

Lumina farurilor se plimba pe deasupra fațadelor de lemn din curțile construite în jurul lor, cu magazii și cotețe, acoperișuri înclinate și garduri rupte. Casele erau mici și îngrămădite, ca niște lăzi de ambalaj. Vopseaua era scorojită pe cele mai multe dintre ele și sticla lucea. Trecu pe lângă un magazin Emaus care vindea haine pentru ajutorarea luptei de eliberare, nu se știa care și din ce țară.

Se opri în spatele unui centru de colectare pe strada Bälte, lăsă sacoșa în mașină și ieși. Zgomotul combinatului siderurgic răzbătea până acolo ca o melodie slabă, care venea din depărtare. Făcu câțiva pași, se uită peste garduri, printre curți.

— Cauți ceva?

Un bărbat îmbrăcat într-o haină cu glugă ieșise din una dintre casele de carton și se îndrepta către ea, uitându-se curios la mașină.

Annika zâmbi.

— Am trecut pe-aici și a trebuit să mă opresc, spuse ea cu mâinile în buzunarele gecii. Ce loc fantastic!

Bărbatul se opri și își îndreptă spatele.

— Da, spuse el, e special. O parte de oraș veche, de la sfârșitul secolului, locuită de muncitori. Aici există un puternic spirit comunitar; o blestemată dorință de luptă. De aici nu te muți de bunăvoie.

Annika dădu politicos din cap.

— Înțeleg că rămâi aici.

Bărbatul scoase o țigară din buzunarul de la piept, o aprinse cu o brichetă Bic și începu să vorbească.

— Acum avem și grădiniță, spuse el, trei secții, Villekulla, Mumindalen și Bullerbyn. A trebuit să luptăm mai mulți ani până când primăria a cedat. Școală până la clasa a șasea, și un club al copiilor dedicat activităților din timpul liber. Internet. Acum

luptăm pentru păstrarea vechii clădiri NJA[28], e demență curată, furia demolărilor nu se mai termină.

Dădu afară cu putere fumul din piept și o privi pe sub glugă.

— Și tu ce faci pe-aici?

— Trebuia să mă întâlnesc pe Benny Ekland, dar când am ajuns, am auzit că a fost călcat de o mașină.

Bărbatul scutură din cap și se mută de pe un picior pe altul.

— O poveste ciudată, spuse el. Să mergi spre casă și să dea o mașină peste tine, pur și simplu… E îngrozitor ce s-a întâmplat.

— Toată lumea cunoaște pe toată lumea aici? întrebă ea, străduindu-se să nu pară insistentă.

— Da. Asta e și bine, și rău. Mai mult bine. Avem grijă unii de alții. Așa ceva nu prea mai există în ziua de astăzi…

— Știi unde s-a întâmplat?

— Lângă strada Skeppar, pe drum către șosea, zise el și arătă cu mâna. Destul de aproape de Blackis, casa cea mare de la marginea pădurii. Copiii se duceau acolo cu o floare înainte. Acum trebuie să…

Bărbatul începu să se îndepărteze în direcția apei.

Annika rămase pe loc și se uită după el.

Mi-aș dori o viață ca a lui, se gândi ea*. Să mă simt acasă undeva*.

Urcă în mașină și porni în direcția în care arătase bărbatul.

•

Locul în care Benny Ekland fusese omorât se afla la numai o sută de metri de Västra Vakten, dar, cu toate acestea, nu se vedea de acolo. De fapt, acea bucată de drum nu se vedea de nicăieri, în afară de un bloc de locuințe și de un atelier de fierărie din apropierea lui. Un șir des de stâlpi de iluminat, dintre care unora le lipseau becurile, răspândea o lumină lăptoasă peste bariere, zăpadă și noroi. La stânga creștea o pădurice rară și joasă, la dreapta se înălța o movilă enormă, înconjurată de un gard înalt.

Movila de minereu, se gândi ea. *Un teren de fotbal*.

Opri motorul și rămase în liniște și în întuneric.

Benny Ekland tocmai scrisese un articol despre terorism. Ultimul lucru pe care îl publicase vorbea despre atentatul de la F 21. După aceea fusese omorât de o mașină, aici, în locul cel mai pustiu din Luleå.

[28] Norrbottens Järnverk AB (Combinatul Siderurgic din Norrbotten).

Nu-i plăceau coincidențele.

După câteva minute, un adolescent cu capul descoperit și mâinile în buzunare ieși dintr-un bloc din apropiere și se îndreptă către benzile de plastic care înconjurau locul accidentului și care fluturau bătute de vânt. Părul îi stătea țeapăn de la gelul folosit în cantitate prea mare. Annika zâmbi. Kalle tocmai descoperise calitățile binecuvântate ale gelului de păr.

Băiatul stătea la numai câțiva metri de mașina ei și se uita cu chipul lipsit de orice expresie la o grămadă de flori și lumânări aflată în fața barierelor.

Zâmbetul îi pieri de pe buze când înțelese cum primiseră locuitorii din zonă moartea lui Benny Ekland. Toți îl plângeau. Ar fi plâns-o și pe ea la fel vreunul dintre vecinii săi?

Câtuși de puțin.

Porni mașina și se gândi să meargă către portul pentru minereu. În clipa în care răsuci cheia în contact, băiatul sări în sus, de parcă ar fi primit o palmă, iar ea tresări la reacția lui. Cu un strigăt care ajunse până la ea, băiatul o luă la fugă înapoi către casa din care ieșise. Annika așteptă până când el dispăru în spatele gardului, apoi începu să meargă către port, unde fusese găsită mașina furată.

Drumul era negru, alunecos și se termina într-o rotondă mărginită de un gard marcat cu inițialele LKAB, Luossavaara-Kirunavaara Aktiebolag. Macarale enorme, cheiuri largi de beton.

Se hotărî să se întoarcă la locul accidentului și se apropie cu viteză mică.

Când trecu pe lângă atelierul de fierărie, aruncă o privire în holul blocului. Văzu silueta neagră a băiatului cu gelul de păr la o fereastră de la parter, în partea stângă.

N-am vrut să te sperii, spuse ea pentru sine. *De ce te-ai speriat așa*?

Opri mașina lângă bariere și ieși, luându-și sacoșa cu ea. Privi în sus către furnalul al doilea și se simți și de data aceasta impresionată. Se întoarse și se uită în cealaltă parte. Vântul o lovi în față. Strada era una dintre intrările în zona de locuințe.

Căută după o lanternă în sacoșă și lumină terenul din spatele benzilor întinse de poliție. Ninsoarea din ultimele zile acoperise toate urmele care ar fi putut fi vizibile pentru un diletant.

Gheața de pe trotuar nu purta urme de frână. Cele care, eventual, existaseră fuseseră șterse complet.

Lumină în direcția gardului, la circa zece metri mai încolo. Acolo fusese găsit. Comisarul Suup avea dreptate. Ultima călătorie a lui Benny Ekland fusese un zbor de câțiva metri.

Stătea cu lanterna în mână și o îndreptă spre locul de unde venea zgomotul îndepărtat al combinatului. Apoi se întoarse către atelierul de fierărie, văzu din nou capul băiatului, acum la fereastra din dreapta.

Ar fi trebuit să sune la ușă dacă tot era aici.

Curtea era cufundată în întuneric și trebui să folosească lanterna să nu se împiedice. Arăta ca un cimitir de mașini, iar casa părea gata să cadă. Acoperișul de tablă era ruginit, vopseaua aproape dusă.

Stinse lanterna, o vârî în sacoșă și merse până la ușa simplă de la intrare, care o conduse în holul la fel de întunecat.

— Ce faci aici?

Annika tresări, căută agitată lanterna în sacoșă. Glasul venea din dreapta, un băiat cu vocea în schimbare.

— E… cineva… aici? spuse ea.

Se auzi un clic și casa scărilor se lumină deodată. Ea clipi buimacă. Pereții acoperiți de lambriuri cafenii o asaltară, se prăbușiră peste ea, acoperișul o apăsă și ea își puse mâinile peste cap și țipă.

— Ce-i cu tine? Liniștește-te!

Băiatul purta șosete groase de lână, era slab și deșirat. Se sprijinea de o ușă cu o tăbliță pe care scria Gustafsson, ochii îi erau negri și suspicioși.

— Iisuse, spuse Annika, ce m-ai speriat!

— Nu sunt fiul lui Dumnezeu, spuse băiatul.

— Ce? spuse Annika, și îngerii începură brusc să cânte *dor pustiu de vară-iarnă.* Țineți-vă gura! strigă ea.

— Nu ești în toate mințile? spuse băiatul.

Annika încercă să se adune, îi întâlni privirea. Era întrebătoare și puțin speriată. Vocile încetară, acoperișul se ridică din nou, pereții nu mai bubuiau.

— Uneori, spuse ea, sunt un pic ametită.

— De ce te furișezi pe-aici ca un hoț?

Annika scoase o batistă mototolită din sacoșă și își șterse nasul.

— Mă cheamă Annika Bengtzon și sunt ziaristă, zise. Am venit aici să văd locul în care a murit colegul meu.

Îi întinse mâna. Băiatul ezită câteva clipe, apoi i-o luă stângaci.

— L-ai cunoscut pe Benny? întrebă el și-și retrase degetele subțiri.

Annika scutură din cap.

— Scriam despre aceleași lucruri, spuse ea. Trebuia să ne întâlnim ieri.

Casa scărilor se cufundă din nou în întuneric.

— Deci, nu ești polițistă? spuse băiatul.

— Poți să aprinzi lumina, te rog? zise Annika și auzi panica din propria voce.

— Ești un pic ciudată, spuse băiatul. Sau ți-e frică de întuneric?

— Ciudată, răspunse Annika. Aprinde, te rog!

Băiatul apăsă comutatorul și o sută cincizeci de wați se revărsară în încăpere pentru încă un minut.

— Pot să te rog ceva? Aș putea intra la toaletă?

Băiatul ezită.

— Nu pot să las înăuntru pe toată lumea, spuse el, înțelegi, nu?

Annika nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

— OK, spuse ea. Atunci o să fac în casa scărilor.

Băiatul își ridică ochii în tavan și deschise ușa de la intrare cu mâna care până atunci se odihnise pe clanță.

— Dar nu-i spune nimic maică-mii, zise el.

— Îmi dau cuvântul de onoare, spuse Annika.

Baia avea un tapet cu flori stilizate, din anii ’70. Annika își clăti fața, se spălă pe mâini și își netezi părul.

— L-ai cunoscut pe Benny? întrebă ea când ieși.

Băiatul dădu din cap.

— Cum te cheamă? întrebă Annika.

Băiatul privea în pământ.

— Linus, spuse el cu o voce care izbuti să facă acrobații pe parcursul celor cinci litere.

— Linus, zise Annika, știi dacă cineva aici, în bloc, a văzut ce s-a întâmplat cu Benny?

Ochii băiatului se măriră și el făcu doi pași înapoi.

— De ce, ești polițistă?

— Nu auzi ce-ți spun? se răsti Annika. Sunt ziaristă, exact ca Benny. Scriam despre aceleași lucruri. Poliția a spus că cineva l-a lovit cu mașina și a fugit de la locul faptei. Nu știu dacă e adevărat. Știi cumva dacă a auzit cineva ceva alaltăieri-noapte?

— Poliția a fost deja aici. Au întrebat același lucru.

— Și ce ai răspuns, Linus?

Vocea lui se ridică din nou.

— Că nu am văzut nimic, desigur. Nu știu nimic. Am venit acasă devreme. Acum poți să pleci.

Băiatul făcu un pas către ea și își ridică brațele, ca și cum ar fi vrut s-o împrâncească pe ușă afară. Annika rămase nemișcată.

— E altceva să vorbești cu presa, spuse ea încet.

— Sigur, zise Linus. Când vorbești cu presa, ajungi pe prima pagină.

— Toți cei care vorbesc cu noi pot rămâne anonimi dacă așa vor. Nicio autoritate nu ne poate întreba cu cine am vorbit fără să încalce legea. Libertatea de exprimare – a vorbit vreodată Benny despre asta?

Băiatul stătea tăcut, cu ochii măriți, profund sceptic.

— Linus, dacă ai văzut ceva sau știi pe cineva care a făcut-o, acea persoană poate să vină la mine și să povestească. Nimeni nu va afla identitatea ei.

— Ai crede ce spune acea persoană?

— Nu știu, depinde ce anume are de spus.

— Dar ai scrie în ziar?

— Numai informațiile, nu și cine mi le-a dat, dacă el nu vrea, bineînțeles.

Se uită la băiat și văzu că intuiția n-o mințise.

— N-ai venit deloc acasă devreme, nu-i așa?

Băiatul se mută de pe un picior pe altul și înghiți în sec.

— Când ar fi trebuit să vii acasă?

— Cu ultimul autobuz, numărul unu, la 21:36.

— Și, în loc de asta, ce-ai făcut?

— Există și un autobuz de noapte, 51, are ultima stație la Mefos. E, de fapt, pentru cei care lucrează în tură la combinat. Îl iau și eu câteodată… când vin târziu.

— Dar atunci trebuie să mergi pe jos o bucată de drum, nu?

— Nu chiar atât de mult. Podul peste calea ferată și apoi în jos, pe strada Skeppar.

Își luă privirea de la ea și merse cu pași mari prin hol, intrând în camera sa. Annika îl urmă. Când ajunse în cameră, îl găsi așezat pe patul aranjat cu grijă, cu o cuvertură și perne decorative. Câteva manuale școlare zăceau deschise, împrăștiate pe masa de lucru, lângă un computer model vechi. În rest, totul în cameră era așezat pe rafturi și rânduit în grămezi..

— Unde ai fost în seara aceea?

Băiatul își trase picioarele sub el și își privi mâinile.

— Alex are bandă largă la internet. Am jucat Teslatron.

— Unde sunt părinții tăi…

— Mama, o întrerupse el și o privi cu furie în ochi. Locuiesc cu mama.

Apoi își coborî din nou privirea.

— Lucrează în tură de noapte. I-am promis să stau acasă. Vecinii mă supraveghează, așa că trebuie să mă furișez atunci când întârzii.

Annika îl privi și simți deodată un dor fierbinte de propriii copii. Lacrimile îi umplură ochii și fu nevoită să respire pe gură de câteva ori pentru a și le înfrâna.

Așa va fi Kalle peste câțiva ani, se gândi ea. Afectuos, inteligent, cool, copilăros.

— Așa că ai luat autobuzul următor? Autobuzul de noapte? spuse ea emoționată.

— La ora 12:30 din stație. Și Benny l-a luat. O cunoștea pe mama. Toată lumea din Svartöstaden se cunoaște. Așa că m-am ascuns în spate.

— Nu te-a văzut?

Băiatul făcu o grimasă ridicolă.

— Era beat criță. Altfel ar fi mers cu mașina, bineînțeles.

Bineînțeles, se gândi ea, așteptând tăcută continuarea.

— A adormit în autobuz, spuse băiatul. Șoferul a trebuit să-l trezească la Mefos. Eu am ieșit repede pe ușa din spate.

— Unde locuia Benny?

— Pe strada Lax, ceva mai încolo.

Arătă într-o direcție pe care Annika n-o putu defini.

— Și l-ai văzut mergând către casă din stația de autobuz?

— Da, deși el nu mă vedea pe mine. Mergeam în spate și ningea tare.

Băiatul tăcu. Annika începu să simtă căldura în haina sa groasă. Fără să spună nimic, o lăsă să alunece, apoi o luă în brațe și se așeză pe scaunul de la masa de lucru a băiatului.

— Ce-ai văzut, Linus?

Băiatul își coborî capul și mai mult, începând să-și frământe mâinile.

— Era o mașină, spuse el.

Annika așteptă.

— O mașină?

El dădu din cap.

— Un Volvo V70, deși asta n-am văzut atunci.

— Unde stătea?

Băiatul își trase nasul.

— Era oprit pe terenul de fotbal, nu se vedea decât pe jumătate. Botul îi ieșea de după un copac.

— Și tu l-ai remarcat.

El nu răspunse, ci continuă să se joace cu degetele.

— Cum de l-ai văzut?

Băiatul își ridică privirea. Tremura.

— Cineva stătea în mașină, spuse el. La intersecție e un bec care lumina puțin înăuntru. I-am văzut mâna pe volan, îl ținea cam așa.

Băiatul își ridică mâna la nivelul frunții și o lăsă să atârne în aer deasupra unui volan imaginar, cu ochii măriți de emoție.

— Și tu ce-ai făcut?

— Am așteptat. Doar nu știam cine era.

— Dar ai văzut că era un V70?

El scutură din cap.

— Nu de la început. Numai după aceea, când a ieșit de acolo. Atunci am văzut lămpile din spate.

— Ce era cu lămpile din spate?

— Se întindeau până la capotă. M-am gândit că arătau bine. Sunt aproape sigur că era un V70, auriu…

— Și bărbatul din mașină a pornit și a plecat?

— A pornit mașina și a ieșit încet, apoi a apăsat brusc pe accelerație.

Annika așteptă.

— Benny era beat, spuse băiatul, dar a auzit mașina și s-a dat la o parte. Mașina s-a îndreptat către el și Benny a început să

fugă către partea cealaltă, dar mașina l-a urmărit și acolo, așa că era în mijlocul drumului când mașina…

Băiatul respiră adânc.

— Ce s-a întâmplat?

— S-au auzit două bufnituri și el a zburat.

— S-au auzit două bufnituri și Benny a fost aruncat în aer? Și a aterizat peste gardul terenului de fotbal?

Băiatul rămase tăcut câteva secunde, apoi își înclină capul. Annika trebui să-și rețină un impuls de a-l îmbrățișa.

— N-a aterizat pe terenul de fotbal?

Linus scutură din cap și își șterse nasul cu dosul palmei.

— În mijlocul drumului, spuse el aproape neauzit. Și mașina a frânat, încât toate lămpile din spate s-au aprins. Atunci am văzut ce Volvo era. Și a dat înapoi, și Benny zăcea acolo, și l-a călcat din nou, apoi a fost ca și când ar fi calculat unde era… capul, și a mai trecut o dată peste fața lui.

Annika simți cum stomacul i se întoarce pe dos și fu nevoită să respire cu gura deschisă.

— Ești sigur? șopti ea.

Băiatul dădu din cap și ea îi privi părul dat cu gel.

— Apoi a coborât din mașină, l-a luat pe Benny de picioare și l-a târât până în Malmvallen… l-a scuturat de praf sau așa ceva… apoi s-a urcat în mașină și a cotit către strada Sjöfart, în jos, către port.

Annika se uită la băiat cu alți ochi, ca printr-un filtru pentru neîncredere, dispreț și compasiune. Adevărat? Ce îngrozitor! Și bietul băiat…

— Ce-ai făcut după aceea?

Băiatul începu să tremure.

— M-am apropiat… de Benny. Zăcea lângă gardul acela și… era mort.

Își lipi brațele subțiri de corp și se legănă ușor pe picioare.

— O parte din cap și din față… nu mai era, curgea pe pământ și tot spatele era încovoiat… în cealaltă parte… așa că am înțeles că… Am plecat acasă, dar n-am putut dormi toată noaptea.

— Și n-ai povestit nimic la poliție?

El scutură din nou din cap, își șterse câteva lacrimi cu mâna care tremura.

— I-am spus mamei că am venit acasă la zece fără un sfert.

Annika se aplecă în față și puse stângaci mâna pe genunchiul lui.

— Linus, spuse ea, ceea ce mi-ai povestit e îngrozitor. Trebuie să fi fost greu pentru tine. Cred că ar trebui să povestești cuiva, unui adult, pentru că nu e bine să porți povara unui asemenea lucru.

Băiatul îi îndepărtă brusc mâna și se dădu înapoi către perete.

— Mi-ai promis! izbucni el. Ai spus c-o să rămân anonim.

Annika își ridică mâinile într-un gest de neajutorare.

— Hei, spuse ea, n-am de gând să vorbesc cu nimeni. Sunt doar îngrijorată pentru tine. E una dintre cele mai teribile povești pe care le-am auzit vreodată.

Își lăsă mâinile în jos și se ridică de pe scaun.

— Ceea ce ai văzut tu are o importanță capitală pentru poliție, dar știi asta deja. Ești un băiat inteligent. Moartea lui Benny nu a fost un accident, iar tu ești singurul martor. Crezi că e bine că ucigașul scapă?

Băiatul își privea cu încăpățânare genunchii.

Deodată un gând o lovi pe Annika.

— Îl cunoșteai… l-ai recunoscut pe bărbatul din mașină?

Băiatul ezită, frământându-și mâinile.

— Poate, răspunse el încet. Apoi o privi brusc și spuse: Cât e ceasul?

— Șase fără cinci, zise Annika.

— La naiba, exclamă el și sări în picioare.

— Ce? spuse Annika văzându-l că aleargă spre bucătărie. Vrei să spui că e posibil să-l fi recunoscut?

— E rândul meu să pregătesc cina și nici măcar n-am început.

Apoi reveni în ușă.

— Mama trebuie să sosească dintr-un moment în altul, spuse el agitat. Dispari de-aici! Acum!

Annika își îmbrăcă haina și făcu un pas către el.

— Gândește-te la ce-am vorbit, spuse ea, încercând să zâmbească.

Părăsi apartamentul cu o senzație de inutilitate.

•

Thomas simțea cum enervarea creștea în timp ce încerca diverse combinații de cifre la ușa închisă a grădiniței. Cu o zi în urmă stătuse în același loc și nu putuse să intre.

— Știi codul? își întrebă fiul, care stătea lângă el.

Băiatul scutură din cap.

— Mama îl formează întotdeauna, spuse el.

O secundă mai târziu, cineva deschise ușa din interior. O femeie în jur de patruzeci de ani, cu doi copii mici cărora le curgea nasul, ieși pe trotuar. El murmură un mulțumesc, îi ținu ușa lui Kalle și intră împreună cu el în casa scărilor.

— Îmi plăcea să vin la grădiniță, spuse băiatul.

Thomas dădu absent din cap și încercă să se adune. De câte ori pășea pe ușa grădiniței se simțea ca un extraterestru. Costumul, cravata și geanta-diplomat contrastau stânjenitor cu papucii de casă și hainele lejere ale personalului. Printre cizmulițe și mobile liliputane el părea un uriaș stângaci și transpirat. Dar cel mai mult îl bloca faptul că nu putea să comunice cu copiii lui așa cum o făceau educatoarele. Nu putea să stea și să vorbească despre același desen timp de zece minute, simțea că începe să nu mai aibă stare doar după câteva secunde, da, e foarte frumos, Ellen, e o pisicuță? Apoi era deja sus, pe drum către următorul gând, către următoarea acțiune.

Fetița stătea și tăia ceva cu foarfeca; îi arătă entuziasmată peștii și plantele pe care le făcuse în marea sa.

— Vrei să te ajut cu salopeta? se oferi Thomas.

Fetița îl privi mirată.

— Dar pot singură, spuse ea, punând înapoi foarfecă și hârtia la locul lor, și se îndreptă către cuierul cu haine, o persoană micuță, cu spate drept, picioare subțirele și brațe care nu puteau sta liniștite.

Luară autobuzul din strada Fleming și, încă înainte de a se urca, Thomas înțelese că fusese o greșeală.

— Vreau să încep să joc hochei, spuse Kalle în timp ce Thomas încerca să-l împiedice pe un pensionar cu baston s-o lovească pe Ellen.

Numai la gândul că ar fi trebuit să-și ducă fiul la antrenamente, prin traficul haotic al orașului, de mai multe ori pe săptămână, îl lua cu frig.

— Nu crezi că e prea devreme? spuse el, încercând să-l abată pe Kalle de la asemenea gânduri.

William a început deja să joace la Djurgården[29]. I-au spus că e aproape prea mare.

Dumnezeule, se gândi Thomas.

[29] Club sportiv din Stockholm.

— Aici, Ellen, așază-te pe scaun. Ajungem imediat acasă.

— Am *tlansplilat,* spuse fetița.

— Transpirat se zice, o corectă plin de dispreț băiatul. Nu mai înveți odată!

— Bine, bine, făcu Thomas.

Jumătatea de kilometru care mai rămăsese până la locuința lor de pe strada Hantverkar le luă un sfert de oră. Kalle căzu de două ori când șoferul acceleră și frână brusc pentru a trece de intersecțiile ticsite de mașini.

În timp ce transpirația îi curgea pe spate și aerul devenea tot mai gros din cauza gazelor de eșapament, Thomas își promise să ignore orice altă discreție politică și de acum încolo să voteze partidul care găsea o rezolvare a traficului din Stockholm.

— Mama e acasă? întrebă fetița când ajunseră la apartamentul cu numărul 32 de la al doilea etaj.

— E în Norrland, spuse Kalle. Doar ți-a spus ieri că pleacă.

— Mama e acasă? întrebă ea din nou, pe un ton la fel de plin de speranță, întorcându-se de această dată către Thomas.

El o privi, îi văzu ochii nevinovați, obrajii rotunzi și roșii, rucsacul. Pentru o clipă totul se nărui. *Dumnezeule, ce-am făcut*? *Ce responsabilitate ne-am luat*? *Cum vor supraviețui acești copii în lumea asta blestemată*?

Trebui să înghită în sec, se aplecă spre fetiță și îi luă de pe cap căciulița umedă.

— Nu, draga mea. Mama lucrează. Vine acasă mâine. Ține, ia căciula, să pot deschide ușa.

— Ce mâncăm? întrebă băiatul.

— Chiftele cu usturoi și legume la cuptor.

— Mmmm, spuse Ellen.

— Yummmi, spuse Kalle.

Aerul care năvăli din apartament mirosea a stătut. Lumina felinarelor din stradă arunca umbre albastre pe tavan.

— Vrei să aprinzi lumina, Kalle?

Copiii se dezbrăcară singuri în timp ce el intră în bucătărie, aprinse lămpile și dădu drumul la cuptor. Annika pregătise mâncarea și o congelase în cutii de plastic pentru a putea fi încălzită în cuptorul cu microunde, dar el prefera cuptorul obișnuit.

— Putem să ne jucăm la computer, tată?

— Dacă îl puteți deschide singuri.

— Uraaa! strigă băiatul și fugi în bibliotecă.

Thomas se așeză cu ziarul pe care nu apucase să-l citească dimineață, un nou atac terorist în Orientul Apropiat, bursa căzuse, industria de medicamente lansa avertismente pentru câștiguri dubioase.

Remarcă mirosul neplăcut care se întețise.

Puse ziarul deoparte, se ridică și începu să se uite în jurul său prin bucătărie. Când deschise dulapul de sub chiuvetă, mirosul îl lovi în față.

Resturi de pește.

Își aminti imediat că Annika, înainte de a pleca de acasă, dimineață, îl rugase să arunce gunoiul.

Se aplecă scârbit, apoi auzi telefonul mobil sunând în hol. Închise repede dulapul și se grăbi să răspundă.

Era colega sa de serviciu.

— Am primit broșurile de la tipografie, spuse Sophia Gronborg. Înțeleg că ai plecat deja acasă, dar presupun că vrei să le vezi imediat.

Creierul îi fierbea.

— Dumnezeule, ce drăguț din partea ta că ai sunat, spuse Thomas. Bineînțeles. Poți să-mi trimiți câteva acasă, pe strada Hantverkar?

Se întoarse în bucătărie și întredeschise fereastra ca să iasă mirosul de pește stricat.

— Aha, spuse colega absent, ca și cum ar fi notat. În Kungsholmen[30], nu?

El îi dădu codul de la intrare.

— Au sunat chiar acum la Departament, continuă ea. Cramne se întreba dacă am putea ține ședința de seară ceva mai devreme, mâine dacă s-ar putea.

Thomas rămase în picioare și privi pe fereastră, jos, spre curtea interioară. Ar fi pierdut partida de tenis.

— Nu știu, spuse el. Soția mea e plecată și nu se întoarce până mâine după-amiază. Lunea viitoare s-ar potrivi mai bine.

— A spus clar că nu poate luni, spuse Sophia. S-o ținem fără tine?

Gândul de a fi lăsat pe dinafară îl amuți pe moment, apoi îl înfurie.

[30] Cartier din Stockholm.

— Nu, zise el repede. Nu. Annika vine la cinci, așa că la șapte pot fi acolo.

— OK, atunci îi spun așa. Ne vedem mâine-seară…

Se așează cu telefonul în mână. Zgomotul gurii de aerisire din curtea interioară pătrundea ca un susur ușor prin deschizătura ferestrei.

Departamentul, iarăși. Noul proiect era un adevărat loz câștigător. După ancheta privitoare la regionalizare, care fusese un succes, avusese posibilitatea să aleagă după pofta inimii o nouă însărcinare în cadrul Consiliului Județean.

Annika fusese cea care îl îndemnase să reziste amenințărilor politice. Existaseră și alte însărcinări, mai importante, pe care le-ar fi putut accepta, dar ea văzuse lucrurile dintr-o perspectivă mai largă.

„Doar vrei să mergi mai departe, spusese ea în felul său obișnuit și pragmatic. De ce să pierzi vremea la Consiliul Județean, cu proiectele lor pretențioase, când ai șansa să-ți faci o grămadă de relații în afară?”

Așa că acceptase transparența socială și accesibilitatea politicienilor, cu tot cu implicațiile de violență și amenințare pe care acestea le presupuneau.

Simți aerul rece la picioare. Se ridică și închise fereastra.

Motivul pentru care proiectul fusese făcut era o anchetă care arătase că președintele consiliului de conducere al județului și al cincilea președinte de comisie se confruntaseră cu violența sau cu amenințările de tot felul în exercitarea funcțiilor lor politice. Cel mai adesea amenințarea venea de la persoane izolate, iar amenințările grupărilor rasiste sau xenofobe erau relativ obișnuite.

Răspunsurile la anchetă duseseră la constituirea unui grup care cerceta aceste probleme. În afară de Consiliul Județean erau reprezentate Direcția Sanitară, Consiliul de prevenire a infracționalității, Poliția, Procuratura, Serviciul de informații și câteva județe și direcții sanitare alese în mod special.

Se așează greu pe scaun și se gândi să ia din nou ziarul, dar îl lăsă acolo unde era.

Proiectul nu avea prea mare trecere în consiliu și trezise multora mirarea când îl făcuse cunoscut.

Sarcina grupului de lucru era de a promova o societate transparentă și democratică și de a găsi idei de a acționa în

situații-limită pentru aleșii poporului. Printre altele, trebuia să parcurgă un curs de formare și să țină conferințe regionale în colaborare cu Autoritatea de integrare și Comitetul pentru istoria vie.

Era acum convocat, împreună cu Sophia de la consiliul Direcției Sanitare și deși proiectul nu avea să dureze decât două luni, știa că făcuse o bună alegere. Sprijinul pe care îl primiseră de la justiție până acum fusese fantastic.

Visul de a lucra pentru guvern înainte de a împlini patruzeci de ani nu era imposibil de realizat.

Mobilul începu să-i vibreze în mână. Răspunse înainte ca semnalul sonor să se pornească.

— Ar fi trebuit să fii aici, spuse Annika. Sunt în mașină și trec pe lângă Västra Vakten, la combinatul siderurgic din Svartöstaden, în Luleå. E atât de frumos! Las geamul în jos, auzi zgomotul?

Thomas se lăsă pe spate și închise ochii. Nu auzi niciun alt pârâit decât cel cauzat de legătura telefonică proastă din rețeaua mobilă înființată de un capitalist suedezo-american.

— Tată, spuse Kalle. Computerul s-a blocat.

Băiatul stătea în ușă cu ochii mari, puțin speriat.

— Așteaptă puțin, Annika, spuse el, luă telefonul de la ureche și se întoarse către Kalle. Am spus doar că trebuie să vă descurcați singuri. Ține butonul apăsat douăzeci de secunde și așteaptă până se stinge beculețul. Apoi numeri până la zece și îl pornești din nou.

Băiatul dispăru îndărătul ușii.

— Combinatul siderurgic? spuse el. Nu trebuia să fii la baza aeriană?

— Ba da, am fost deja acolo, dar am întâlnit un tânăr care…

— Dar ajungi, nu?

— La ce?

El nu răspunse. În tăcerea care se lăsă între ei, bănui un pârâit de fond sau, mai degrabă, un fel de bubuit. Simți distanța care îi despărțea ca pe o greutate în stomac.

— Îmi lipsești, zise el încet.

— Ce-ai spus? strigă ea pentru a acoperi bubuitul.

Thomas inspira repede și fără zgomot.

— Cum te simți, Annika? o întrebă.

— Extraordinar de bine, spuse ea prea repede. Ați mâncat?

— Chiftelele stau în cuptor.

— De ce nu le pui la microunde? Doar am…

— Știu, o întrerupse el. Pot să te sun mai târziu? Trebuie să le dau de mâncare…

Rămase apoi din nou cu telefonul în mână, stăpânit de o neliniște irațională, aproape furios.

Nu-i plăcea că Annika nu era acasă. Ea nu se simțea bine. Știa asta, dar când deschidea discuția, devenea reticentă și se închidea în ea. Voia s-o aibă aici, lângă el, pentru a se asigura că totul era așa cum trebuia să fie, că se simțea în siguranță și că era fericită.

După acel îngrozitor sfârșit de săptămână, când furtuna mediatică se mai potolise, totul reintrase oarecum în normal. Annika fusese tăcută și palidă, dar liniștită. Se jucase mult cu copiii, cântase și dansase cu ei, decupase și lipise. Se ocupase puțin și de asociația de locatari nou-formată și de o mică reparație a bucătăriei care era motivată acum, când își cumpăraseră apartamentul. Gândul la afacerea pe care o făcuseră când cumpăraseră metrul pătrat cu mai puțin de jumătate din prețul pieței îi produsese o bucurie copilărească, pentru că nu stătuse niciodată bine cu banii. El încercase să privească acest lucru cu calm, știa că banii vin și se duc. Annika nu-l lăsa să uite că pierduse toate economiile atunci când cumpărase acțiuni Eriksson.

Aruncă o privire în cuptor, se întrebă dacă mâncarea se încălzise, dar nu făcu niciun gest.

De când Annika începuse să lucreze din nou, îl evita tot mai des. Devenise străină și de neînțeles. Se putea opri în mijlocul unei fraze să se uite în tavan, cu gura deschisă și cu ochii măriți de groază. Când o întreba ce se întâmplă, îl privea uimită, ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată. I se făcea pielea de găină.

— Tată, nu pot.

— Încearcă încă o dată și dacă nu merge, vin.

Brusc se simți sleit de puteri. Aruncă încă o privire peste ziarul de dimineață, înțelese că și contribuția jurnalistică a acestei zile avea să ia drumul pubelei pentru reciclarea hârtiei.

Simțindu-și picioarele ca de plumb, puse masa, aruncă treningurile pline de noroi ale copiilor în mașina de spălat, făcu o salată și îi arătă lui Kalle cum se pornește computerul.

În clipa în care se așezară la masă, sosi un băiat cu broșurile pe care trebuia să le discute în seara următoare.

Pe când copiii vorbeau de-ale lor și mâncau în dezordine, el citi scurta informație care conținea sfaturi concrete despre cum ar trebui să se comporte politicienii amenințați cu violența. O dată și încă o dată.

Apoi se gândi la Sophia.

•

Annika opri motorul mașinii în fața porții negre a redacției *Ziarului de Norrland.* Felinarele galbene ale străzii aruncau o lumină piezișă pe bord.

Timpul cât stătuse acasă îi dăduse lui Thomas un spațiu pe care el îl anexase imediat și îl transformase în rezervație proprie. În cele trei luni, se obișnuise să-i fie pus totul la dispoziție și să-i privească pe copii ca pe niște obiecte care împodobeau casa. Serile erau pentru tenis și ședințe, sfârșitul de săptămână, pentru vânătoare și deplasări la meciuri de hochei. Când Annika începuse să meargă din nou la serviciu, această ordine se menținuse. Îi reproșa că lucrează, sub pretextul că ar fi trebuit să se odihnească.

De fapt, voia să scape de încălzitul mâncării pe care ea o gătise, se gândea Annika, uimită de furia pe care i-o trezea gândul acela.

Coborî, trântind portiera mașinii. Deschise ușa din spate și își luă sacoșa și laptopul.

— Pekkari? spuse ea la interfon. Sunt Bengtzon. Trebuie să vorbesc cu tine.

Ușa se deschise și Annika orbecăi prin vestibulul întunecos.

Șeful de tură o întâmpină în capul scării.

— Despre ce-i vorba?

Cu un gest reflex, când îi simți respirația mirosind a alcool și tutun, vru să se dea înapoi.

— Benny a aflat un lucru pe care nu trebuia să-l afle, spuse ea.

Bărbatul făcu ochii mari.

— F 21?

Annika ridică din umeri.

— Nu pot decide încă, zise ea. Trebuie să verific cu Suupen.

— El pleacă întotdeauna acasă la cinci fix.

— Dar nu e mort și el, nu? spuse Annika.

•

I se îngădui să stea pe locul redactorului de știri, și după ce dădu la o parte teancurile de hârtii sortate, își scoase laptopul. Îl porni în același timp în care sună la Centrul juridic. Comisarul Suup, într-adevăr, plecase acasă la ora cinci punct.

— Care e numele lui mic? întrebă Annika.

Polițistul de serviciu păru surprins mai întâi de întrebare, apoi de propriul răspuns.

— Habar n-am.

Apoi strigă către cineva din cameră:

— Auziți, cum îl mai cheamă pe Suup?

Se auziră murmure.

— La raport semnează LG.

Annika sună de la telefonul de pe birou la informații și descoperi că numărul era nealocat. Așa se întâmplase și la *Curierul de Katrineholm,* Biroul de informații costa prea scump. Trase afară mufa din spatele telefonului și o vârî în cel al propriului computer. Refăcu prefixul computerului în așa fel încât să formeze un zero pentru a obține conexiunea la serverul ziarului *Kvällspressen.*

Pe pagina de internet a companiei a putut constata că nu exista niciun Suup cu inițialele LG în cartea de telefoane nici în Luleå, nici în Råneå, Piteå, Boden, Kalix sau Ålvsbyn. Mai departe de atât nu putea face naveta zilnică, hotărî ea. În loc de asta, intră pe Dafa Spar[31], care acum avea pagină de internet, slavă Domnului.

Exista un Suup, Lars-Gunnar, născut în ’41, care locuia pe strada Kron, în Luleå.

Înapoi la Telia, completă adresa cu strada Kron și *voilà*! Un anume Aino Suup avea două abonamente la numărul 19. Se conectă, scoase cablul și îl vârî înapoi în telefon.

În aceeași clipă sună mobilul. Își duse mâna la frunte.

— Oh! De ce naiba nu sun de la ăsta?

— Qué? spuse Anne în receptor.

Rumoarea din fundal dezvăluia consum de alcool și un decor minimalist.

— Unde ești? întrebă Annika.

Pe linie se auzeau pocnituri și pârâituri.

— Ce? spuse Anne Snapphane. Alo! Ești ocupată?

[31] Registru cu informații privitoare la toți locuitorii Suediei.

Annika vorbea rar și încet.

— Sunt pe cale de a descoperi că un jurnalist a fost omorât. Sună-mă după miezul nopții dacă ești trează.

Închise și formă primul dintre numerele lui Aino Suup, dar ajunse la un fax. Îl formă pe cel de-al doilea și ajunse chiar la cine trebuia.

— Deci, și tu ești unul dintre cei care sună și deranjează lumea acasă, spuse comisarul, fără să pară însă enervat.

Ca și Benny Ekland, se gândi Annika, închise ochii și întrebă:

— Volvoul pe care l-ați găsit în Malmhamn era un V70? Auriu?

Vocea plină a prezentatorului de știri umplu linia timp de câteva secunde, apoi televizorul fu dat mai încet.

— Acum mă faci foarte curios, spuse relaxat comisarul.

— Nu s-a scurs nicio informație, zise Annika. Am vorbit cu un posibil martor. E corectă informația?

— Nu pot comenta.

— *Off the record*?

— Pot schimba telefonul?

Închise, iar Annika trebui să aștepte o veșnicie înainte de a-l auzi din nou în receptor, de data asta fără zgomotul de fond al televizorului.

— Ai fi putut să-l faci pe ofițerul de gardă să-ți citească reclamațiile de furt de la Bergnäset de sâmbătă-noapte, spuse el.

— Deci, e adevărat?

Luă tăcerea lui ca pe o confirmare.

— Acum vreau să-mi povestești ceva, zise el.

Annika ezită. Fără comentariile comisarului nu avea niciun fir de care să se agațe.

— Am vorbit cu o persoană, spuse ea, care susține că ar fi văzut cum Benny Ekland a fost lovit de o mașină pe strada Skeppar, în Svartöstaden, între Mefos și strada Sand. Un Volvo V70 auriu stătea parcat la intrarea către terenul de fotbal, cu un bărbat la volan. Când Benny Ekland a apărut, clătinându-se pe picioare, mașina a pornit după el și l-a lovit în plină viteză. Martorul meu susține că Ekland a încercat să se ferească, a fugit dintr-o margine într-alta a șoselei, dar mașina l-a urmărit. Coliziunea a avut loc undeva în mijlocul șoselei.

— Dumnezeule! murmură comisarul.

— Și asta nu-i tot, spuse Annika. Ekland s-a izbit de mașină de două ori, după care a zburat și a aterizat tot în mijlocul șoselei. Mașina a frânat, a dat înapoi, a trecut peste corp și peste cap, apoi s-a oprit. Bărbatul s-a dat jos și a târât cadavrul până lângă zidul terenului de fotbal. Acolo i-a aranjat hainele, apoi a urcat în mașină și a pornit către… cum se cheamă… strada Sjöfart care duce la Malmhamn. Unde era lovită mașina?

— Partea din față și parbrizul, spuse comisarul Suup fără să ezite.

— Probabil că ați înțeles că nu a fost un accident obișnuit, capul era zdrobit și coloana vertebrală ruptă, toate organele interne țăndări.

— Corect, raportul autopsiei a sosit azi după-amiază. Deci, cineva a văzut ce s-a întâmplat?

— Martorul a cerut să fie anonim.

— N-ai putea să-l convingi să ia legătura cu noi?

— Am făcut deja ce-am putut, dar am să încerc încă o dată.

— Dacă informațiile martorului sunt corecte, lucru care e foarte posibil, atunci avem de-a face cu o crimă premeditată.

Annika scrise în computer.

— Ai putea să-ți amintești vreun lucru pe care Benny Ekland l-a scris de curând și care ar motiva amenințarea cu moartea?

— Ekland nu s-a dat niciodată înapoi să scrie lucruri controversate sau neplăcute, așa că nu e imposibil. Dar asta ar însemna o lipsă de profesionalism din partea mea să speculez în situația asta. Dacă informațiile martorului sunt reale, și spun „dacă”, trebuie să fim deschiși pentru orice tip de motiv.

— Tu ești conducătorul anchetei în cazul ăsta?

— Nu, eu nu mai sunt decât purtător de cuvânt, dar cu mine trebuie să vorbești. Conducătorul de anchetă e Andersson de la procuratură, deși a fost în procese toată ziua și nu cred că știe ceva despre asta.

După ce terminară convorbirea, Annika se întoarse la redacție. Într-o cameră înghesuită, cu o masă lungă și aerul încărcat de electricitate statică, stăteau câțiva redactori palizi și cu ochii încercănați.

— Trebuie să vorbim, îi spuse ea șefului.

Bărbatul cel corpolent se ridică în picioare cu o ușurință uimitoare și se îndreptă către ea, străbătând biroul redacției de sport, și deschise ușa unei cămăruțe care funcționa ca loc de

fumat. Annika rămase în ușă. În ciuda unui ventilator care se străduia să-și facă datoria, mirosul era de nesuportat. Bărbatul își aprinse o țigară și tuși sonor.

— M-am lăsat de nouă ani, spuse el, dar ieri-dimineață am început din nou. Închide ușa.

Ea făcu un pas, privi spre tavan și lăsă ușa întredeschisă. Pereții o apăsau, simți că nu putea să respire.

— Despre ce-i vorba? spuse Pekkari și suflă un nor de fum în direcția ventilatorului.

— Benny a fost omorât, zise Annika și simți cum inima i se strânge. Poliția confirmă că informațiile martorului corespund cu probele ei, cel puțin până acum. Putem ieși de aici?

Șeful o privi ca și cum ar fi văzut o stafie. Țigara îi înțepeni între degete, la jumătatea drumului către gură.

— Te rog, spuse Annika și, nemaiputând aștepta, împinse ușa și ieși repede.

Nu se opri decât în colțul cel mai îndepărtat al redacției de sport. Un redactor o privi speriat pe deasupra monitorului.

— Bună! spuse Annika.

— Bună! zise bărbatul și se adânci din nou în lucru.

— Omorât? îi șopti Pekkari în ureche. Îți bați joc de mine?

— Deloc. Eu scriu articolul, tu îl publici în totalitate, dar n-ai voie să-l dai la TT. Asta vom face.

— De ce ne oferi un asemenea lucru?

— Responsabilitate colegială, spuse Annika și se concentră să-și liniștească bătăile inimii. În plus, nu suntem concurenți. Ne completăm reciproc.

— Îl pun pe reporterul nostru de noapte să lucreze la asta, spuse șeful.

Nu, zise Annika. E povestea mea, dar ți-o ofer.

El o privi cu admirație.

— Îți rămân dator, spuse.

— Știu, zise Annika și se întoarse la computerul său.

Joi, 12 noiembrie

Anne Snapphane se trezi cu o durere surdă de cap; pe lângă asta, nu putea să-și țină ochii deschiși. Avea un gust rău în gură și se auzea o gălăgie infernală undeva sub pat. După multe conexiuni greșite, creierul său înțelese în cele din urmă că era telefonul care suna. Mâna îi bâjbâi pe lângă pat și reuși să ajungă la receptorul pe care Anne îl duse la ureche cu un geamăt.

— Ai văzut ziarul? întrebă Annika de la capătul celălalt al firului. La naiba, nu sunt normali. Dacă n-ar fi ratele, mi-aș da demisia astăzi. Sau ieri.

Vocea ei avea un ecou ciudat, ca și cum s-ar fi izbit de un perete de sticlă.

— Ce? spuse Anne cu un croncănit care ricoșă în tavan.

— *Paula de la fabrica Pop obligată să facă sex oral*, citi ea cu vocea sa răsunătoare.

Anne Bengtzon încercă să se ridice în capul oaselor.

— Cine?

— Nu știu dacă mai are vreun rost, spuse Annika. Am descoperit că un jurnalist a fost ucis, o crimă care are probabil legătură cu o rețea teroristă, suntem singurii care deținem aceste informații și... ce se întâmplă? Atât la radio, cât și la televizor s-a vorbit numai despre Benny Ekland toată dimineața, și noi ce dracu' punem pe prima pagină? Sex oral!

Anne renunță, prăbușindu-se la loc pe perne și punându-și brațul peste ochi. Inima îi bubuia ca un ciocan pneumatic. Era lac de sudoare. Neliniștea puse stăpânire pe ea.

Pe ultima n-ar fi trebuit s-o beau, se gândi ea ca prin vis.

— Anne!

Femeia își drese glasul.

— Cât e ceasul?

— În jur de zece. În plus, am fost din nou la muzeul ăla nenorocit de la baza aviatică. Crezi că tipul care îl administrează s-a întors la muncă? Pe naiba! Iar acum stau aici ca o proastă.

Anne nu încercă să priceapă, dar înțelese că pierduse controlul. Din nou.

— Ce mizerie, îi ținu ea isonul.

Își trecu palma peste frunte de câteva ori, încercând să-și amintească ce înțelegere aveau. Nu reuși.

— Am putea vorbi mai târziu? Tocmai…

— Sunt acasă după cinci.

Anne lăsă receptorul să alunece pe podea. Deschise din nou ochii cu grijă, silindu-se să privească locul gol de lângă ea.

El nu mai era acolo.

Anne își întoarse privirea către tavan și și-o coborî pe partea cealaltă, spre fereastră. Își amintea mirosul lui, râsul și cutele feței când era furios.

Gândul tot mai insistent că n-o să-l mai aibă alături o încremeni.

Aveau o înțelegere, ajunseseră la un acord.

Aveau un copil minunat, o viață pe care o împărțeau. Își repartizaseră perfect timpul liber și responsabilitățile. O aveau pe Miranda și se aveau unul pe celălalt. Nicio datorie, nicio pretenție, doar considerație și atenție binevoitoare față de celălalt. Fiecare cu locuința lui, fiecare cu săptămâna lui împreună cu fetița, cu multe seri și sărbători comune, Crăciunuri și zile de naștere.

Anne își ținuse partea sa de promisiune, nu lăsase niciun alt bărbat să se apropie de ea.

Dar apoi el se mutase împreună cu o femeie adeptă radicală a monogamiei de la Televiziunea Suedeză, care credea în conviețuirea în doi și în dragostea adevărată.

Măcar dacă cealaltă ar fi fost altfel, se gândi Anne ca prin ceață. *Măcar dacă ar fi fost mică și dulce și blondă și drăguță și inofensivă. Măcar de-ar fi ales pe altcineva pentru un ceva ce eu nu am.* Dar cealaltă era la fel ca ea. Aceeași înfățișare, aceeași slujbă.

Sentimentul că fusese trădată era și mai dureros.

Nu era din cauză că ar fi fost ceva în neregulă cu ea. Nu, ea ca persoană nu era în regulă. Atitudinea ei față de viață era greșită, sentimentele și devotamentul ei erau greșite.

Lacrimi de autocompătimire îi împăienjeniră ochii. Le sili să ia calea întoarsă cu o forță mentală ieșită din comun.

El nu merita asta.

•

Annika strânse din dinți până când maxilarele începură să o doară.

N-avea de gând să înceapă să se smiorcăie. În orice caz, nu pentru ce subiecte să aibă prioritate într-o redacție de noapte. Se simțea din nou o stagiară sau mult mai rău. Atunci, cu nouă ani în urmă, n-ar fi înțeles contextul. Ar fi putut ierta judecățile greșite, gafele și abuzurile conducerii, pentru că nu le-ar fi înțeles. Exista un sens mai înalt, de care nu era conștientă. Dacă s-ar fi concentrat, ar fi înțeles. Își făcuse un crez din a fi deschisă și receptivă la nou, fără să fie câtuși de puțin vanitoasă, ignorantă și critică precum mulți alți proaspăt absolvenți.

Acum știa, avea certitudinea, și neputința o paraliza.

Uneori era sigură că era vorba despre bani.

Dacă ar fi fost la fel de rentabil să vândă narcotice, patronii ar fi făcut-o.

Alteori se simțea mai bine. Putea să vadă legăturile, așa cum fusese învățată: polițistul garanta libertatea de exprimare și democrația, ziarul se făcea conform dorințelor cititorilor, câștigul era destinat asigurării existenței acestuia.

Slăbi strânsoarea în care ținea volanul și se sili să se relaxeze. F 21 dispăru în spatele său; coti pe porțiunea dreaptă către șosea. Sună la secția de poliție. Linia inspectorului Suup era ocupată, iar mai multe apeluri stăteau în așteptare.

„Nu are nicio importanță cât de pricepută sunt”, se gândi ea, neputând să-și înăbușe amărăciunea. Gândul se transformă într-o nouă frază înainte de a-l putea opri: *adevărul nu e interesant, doar iluzia pe care o poate construi.*

Pentru a nu eșua în autocompătimire și pentru a nu pierde legătura telefonică, începu să-l bombardeze pe bietul operator, care devenea tot mai stresat, cu o grămadă de întrebări fără sens despre organizarea secției de poliție. Scopul era să rămână în legătură cu centrala până se elibera o linie.

— Vă pot face acum legătura, spuse operatorul ușurat când Suup termină una dintre convorbirile sale.

O puse pe Annika în așteptare, dar măcar era liniște. O variantă electronică a piesei *Für Elise* ar fi scos-o din minți.

Apucă să treacă prin sensul giratoriu din Bergnäset înainte de a auzi un clic în receptor, care însemna că era rândul ei.

— Trebuie să-ți mulțumesc, spuse inspectorul Suup. Mama lui Linus Johansson ne-a sunat la ora șapte azi-dimineață și ne-a

povestit că fiul său este martorul secret din *Norrlands-Tidningen* de azi. Ne-a spus că l-ai îndemnat să vorbească cu poliția și cu un adult despre ce a văzut și era recunoscătoare pentru asta. Băiatul n-a mai fost în apele lui de duminică seara, n-a mai putut să doarmă și să mănânce, n-a vrut să meargă la școală…

Annika simți o liniște ciudată punând stăpânire pe ea.

— Îmi pare bine să aud asta, spuse ea. Ce crezi despre povestea lui?

— N-am vorbit personal cu el, stau la telefon de la ora cinci și jumătate, de când ați dat drumul poveștii către agențiile de presă, dar anchetatorii noștri l-au audiat deja și îl consideră credibil.

— V-ați mișcat repede, spuse Annika, încercând să pară impresionată.

— N-au vrut să piardă ocazia, în timp ce era încă întuneric, pentru a face o reconstituire în aceleași condiții cu momentul crimei și înainte ca furtuna mediatică să se dezlănțuie. Cred că au reușit.

— Și? spuse ea și frână la un stop chiar înainte de podul Bergnäs.

— Hai să spunem că infracțiunea și-a schimbat numele din fugă de la locul accidentului în crimă premeditată.

— Veți chema Comisia națională anticrimă?

Comisarul ezită.

— Vom vedea ce se întâmplă după prima zi de anchetă…

Lumina semaforului se făcu verde și Annika porni în direcția intersecției cu Granuddsvägen.

— Dar Benny a scris o serie de articole despre terorism în ultimele luni, spuse Annika. Vin chiar acum de la F 21. Crezi că moartea lui ar putea avea ceva de-a face cu articolul despre atentatul de acolo sau cu altceva scris de el?

— Nu pot specula nici despre asta. Poți să stai o clipă?

Nu așteptă răspunsul ei. Annika auzi cum inspectorul lăsă receptorul pe masă, străbătu încăperea și închise o ușă cu o izbitură surdă.

— Dar, spuse el revenind la telefon, este un alt lucru pe care l-am discutat cu căpitanul Pettersson în această dimineață, ceva care te privește.

Annika ridică piciorul de pe accelerație, uimită.

— Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon, continuă inspectorul. Ai putea veni până aici în după-amiaza asta?

Annika își privi ceasul.

— De fapt, nu. Avionul meu pleacă la 14:55 și trebuie să mai trec și pe la redacția *Ziarului de Norrland.*

— Atunci ne putem vedea acolo. Avem o echipă acum la ziar și i-am promis redactorului că vin să-i informez pe cei din redacție despre anchetă.

•

Femeia de la recepția ziarului avea ochii roșii și umflați. Annika se apropie încet, dându-și seama că deranja.

— Ziarul e închis pentru vizite, spuse femeia răstit. Vino din nou mâine.

— Mă cheamă Annika Bengtzon, spuse Annika blând, eu am…

— N-auzi bine? spuse femeia, ridicându-se și începând să tremure. E zi de doliu aici, la ziar, astăzi, unul dintre reporterii noștri a… murit. Așa că e închis. Toată ziua.

Annika se înfurie.

— La naiba cu prostiile! spuse ea. A înnebunit toată lumea?

Îi întoarse spatele femeii și începu să urce scara către redacție.

— Hei! țipă recepționera. Asta e o firmă particulară. Vino înapoi!

Annika nu se opri. Aruncă o privire peste umăr și spuse:

— Împușcă-mă, atunci.

După numai câțiva pași auzi un fel de ceremonie de comemorare care avea loc acolo sus. În holul îngust din fața biroului central îi zări pe participanți, o masă cenușie de oameni, cu părul cărunt, vestoane închise la culoare, pulovere pe gât, și ele la fel de întunecate.

Spinări încovoiate, cefe transpirate, acel gen de furie confuză care îi face pe oameni palizi și muți. Suspinele sorbeau aerul, părând să golească tot restul clădirii de oxigen.

Inspiră adânc și se opri în spatele lor, făcându-se nevăzută în același timp în care își îndreptă spatele pentru a-l vedea pe cel care vorbea undeva, în față.

— Benny Ekland nu avea familie, spuse el, un șef în costum negru și pantofi de lac. Familia lui eram noi. Ne avea pe noi și avea *Norrlands-Tidningen.*

Oamenii din încăpere nu reacționară la aceste cuvinte. Cu toții erau pătrunși de propria îndoială tulburătoare, imposibilitatea morții. Mâini care se mișcau fără sens, priviri care se pironeau în podea sau căutau puncte de sprijin.

De-a lungul pereților erau înșirați fotografi și reporteri, oameni din alte zone ale presei. Annika îi recunoscu după curiozitatea avidă cu care ascultau; nu le păsa, atenția le era acum îndreptată spre bărbatul care vorbea și spre colegii îndurerați ai lui Benny.

— Benny a fost acel tip de jurnalist care astăzi nu mai există, peroră cel cu pantofii de lac. Un reporter care nu renunța niciodată. El trebuia să afle adevărul, cu orice preț. Noi, cei care am avut privilegiul de a lucra cu Benny în toți acești ani, am primit un dar imens, cel de a cunoaște un asemenea profesionist devotat și responsabil. Pentru Benny nu existau ore suplimentare, pentru că își lua meseria în serios...

— Acum să vezi, îi șopti cineva la ureche, cum începem să ne apropiem de adevăr.

Întoarse repede capul și îl văzu pe Hans Blomberg, arhivarul, stând zâmbitor în spatele ei. Blomberg se aplecă în față și continuă să-i șoptească:

— Benny era popular în rândul celor de la conducere, pentru că nu cerea niciodată plată pentru orele suplimentare sau mărire de salariu. Întrucât câștiga atât de puțin, dădea directorului un argument imbatabil: dacă vedeta ziarului lua atât de puțini bani, nu era deloc ciudat că și ceilalți o făceau.

Annika asculta uluită.

— Dar a tulburat armonia, șopti ea. De ce?

— Cinci săptămâni de concediu plătit printre curvele din Thailanda în fiecare an și cont deschis la berăria orașului. Ce și-ar mai putea dori un bărbat?

Două femei mai în vârstă din fața lor, cu pulovere identice și ochi umflați, se întoarseră și le făcură semn să tacă.

Ceremonia se termină cu un minut de reculegere în memoria celui mort, iar flash-urile blițurilor se încrucișau peste capetele celor din adunare.

— Unde era biroul lui Benny? îi șopti Annika arhivarului.

— Vino, spuse el și se îndreptă spre ieșire.

Părăsiră marea cenușie și aerul irespirabil. Urcară încă un etaj și ajunseră la mansardă.

— Era singurul, în afara editorului, care avea o cameră proprie de lucru, spuse Hans Blomberg și arătă către un coridor scurt.

Annika pătrunse în intrândul îngust și simți imediat pereții apropiindu-se, aplecându-se peste ea. Se opri, respiră liniștit, văzu pereții așa cum erau de fapt.

Nemișcați.

Lemnul vopsit ieșea, într-adevăr, în afară pe anumite porțiuni, galben-maroniu, îngrozitor de urât.

Se apropie de ușa vopsită în maro a camerei lui Benny Ekland și ciocăni cu putere.

— Ce-i? spuse un polițist în civil care stătea în genunchi și care o cercetă iritat din cap până în picioare.

În spatele lui își ridicară capetele, de prin dulapuri și lăzi, alți doi polițiști. Annika făcu un pas înapoi și simți cum roșește.

— Iertați-mă, spuse ea, caut… mă întreb…

— Ăsta e biroul lui Benny Ekland, spuse polițistul în civil și apoi pe un ton mai amabil: Tu ești Annika Bengtzon. Ai stat cu Atacatorul în tunel.

Ea îl privi câteva secunde, gândindu-se să plece de acolo; auzi în cap cum îngerii dădeau tonul. *Nu*! își zise ea. *Nu acum.*

— Suup a sunat și a spus că trebuie să vă întâlniți aici, dar încă n-a venit. Forsberg, spuse el.

Se ridică și îi întinse mâna, afișând un zâmbet viclean.

Annika își coborî încurcată privirea, descoperind jenată că mâinile îi erau reci și umede.

— Cum merge? spuse ea doar pentru a spune ceva, lovindu-și ușor fruntea pentru a alunga vocile.

— Suup a povestit cum l-ai găsit pe băiat, pe Gustafsson, spuse Forsberg, punând un teanc de hârtii pe un raft.

— Nimic ieșit din comun, spuse Annika. El voia să povestească și s-a nimerit să fiu eu cea care întreabă. Ați găsit ceva?

Polițistul oftă.

— E un talmeș-balmeș blestemat.

— A primit destul de multă corespondență astăzi, interveni Hans Blomberg din spatele Annikăi. Ați citit-o?

Polițiștii se priviră, scuturară din cap.

— Unde e? întrebă Forsberg.

— Am pus-o în cutia lui poștală, așa cum fac întotdeauna. S-o aduc?

Annika îl urmă pe arhivar jos, unde se sorta corespondența, pentru a nu-i încurca pe polițiști.

— Nu pari să fi fost cel mai mare fan a lui Benny Ekland, spuse ea în timp ce Hans Blomberg căuta scrisorile.

— Nu-i nevoie, zise bărbatul cel rotofei. Sunt atâția alții care se bat pentru această însărcinare. Eu am o imagine mai nuanțată despre reporterul nostru vedetă.

Bărbatul se îndreptă din nou către scară, iar Annika urmă jacheta lui ponositâ.

— Și cum arată ea?

Bărbatul icni când păși pe prima treaptă și trebui să-și mute greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu conta cine primea vreun pont la ziar. Dacă era ceva important, numai Marele Ben punea imediat mâna pe el. Seara rămânea întotdeauna ultimul pentru a avea acces la computer și completa o frază sau două în articolul altcuiva. În acest fel obținea un bylin dublu.

— Era numit Big Ben?

— Era expert în a descoperi tot felul de lucruri. Trebuie s-o recunoaștem.

— Annika Bengtzon? spuse o voce de jos, de la etajul doi.

Ea făcu câțiva pași în spate, se aplecă și se uită după colț.

— Suup, spuse un bărbat slab, cu o claie de păr alb în cap. Putem vorbi puțin?

Annika se duse la el, îi întinse mâna și privi acei ochi care, pentru o clipă, i se păru că aparțineau unui copil, atât erau de limpezi și de transparenți.

— Am promis să vorbesc cu personalul imediat, dar asta nu durează mult, spuse el.

Cutele feței sale accentuau impresia de echilibru și sinceritate.

— M-ai făcut destul de curioasă, zise Annika și intră în biroul redactorului de știri, unde își scrisese articolul cu o seară înainte.

Nu e resemnat, se gândi ea*. Servește umanitatea într-un fel pe care îl consideră just și primește înapoi respect și confirmarea că premisele de la care pornește sunt cele corecte. E un om în care se poate avea încredere.*

Trase scaunul și i-l oferi comisarului. Ea se așeză pe marginea mesei.

— Apreciem faptul că ne-ai informat ieri despre ceea ce știai, spuse bărbatul, pe un ton ușor reținut. Și, trebuie să spun, am fost surprinși că ne-ai oferit o știre care era numai a ta. *Norrlands-Tidningen* apare mult mai devreme decât *Kvällspressen* aici, sus, așa că n-ați fost nici primii, nici singurii.

Annika zâmbi, dându-și seama că îngerii tăcuseră.

— Ai lucrat mult timp cu presa, spuse ea, asta se simte.

— De aceea am vorbit cu Pettersson de la F 21 despre o informație pe care o avem de mulți ani și pe care ne-am gândit s-o dăm publicității.

Annika simți cum adrenalina îi cuprindea șira spinării și se împrăștia încet către torace.

— Poliția are de mai mulți ani un suspect principal în cazul atentatului, spuse el cu voce scăzută. Este un bărbat tânăr care a venit la Luleå din sud, la sfârșitul anilor ’60, dar care se trăgea de undeva din Tornedalen[32]. A fost activ în două grupări de stânga și era cunoscut sub numele de cod Ragnwald. Avem două variante diferite despre identitatea lui, dar nu suntem siguri.

Annika stătea mută și îl privea fix pe polițist; informația îi făcuse pielea de găină.

— Ai ceva împotrivă dacă notez?

— Deloc.

Annika scoase un carnet și un creion și mâzgăli pe hârtie ce spusese inspectorul, tremurat, aproape indescifrabil.

— De ce îl bănuiți tocmai pe el? întrebă ea.

— Ragnwald a dispărut, spuse Suup. Avem motive să credem că s-a mutat în Spania și s-a înrolat în ETA[33]. A devenit terorist profesionist, iar atacul de la F 21 a fost examenul lui de admitere.

Cineva ciocăni în ușă. Polițistul Forsberg vârî capul înăuntru.

— Iartă-mă, Suppen, dar am găsit ceva al naibii de ciudat.

— Ce?

— O scrisoare fără expeditor, cu conținut neclar și melodramatic.

Îi aruncă o privire Annikăi și tăcu.

Ea gândea cu febrilitate, încercând să pară calmă.

---

[32] Zonă în nord-estul Suediei, la granița cu Finlanda.

[33] Euskadi Ta Askatasuna, organizație separatistă bască.

— Sigur e scrisoarea unui nebun, spuse ea. Am acasă optsprezece saci plini.

— Citește-o, zise inspectorul Suup.

Forsberg ezită o clipă. Scoase o pagină ruptă dintr-un caiet de școală, împăturită în patru, pe care o ținu cu mâna înmănușată.

— *Nu există construcție fără distrugere*, citi el. *Distrugerea presupune critică și supunere, presupune revoluție. Include reflectarea asupra lucrurilor, ceea ce înseamnă construcție. Dacă dărâmi mai întâi, poți construi de-a lungul acestui proces.*

Annika nota de zor. Văzu cu coada ochiului cum Forsberg lăsă scrisoarea în jos.

— Vă spune ceva? întrebă el.

Annika îl văzu pe inspectorul Suup scuturând din cap și îi imită mecanic mișcarea.

— Suntem acolo, sus, spuse Forsberg și dispăru.

— Pot să scriu despre Ragnwald? întrebă Annika.

Inspectorul dădu aprobator din cap.

— Și nu împiedic ancheta dacă o fac?

— Dimpotrivă, spuse Suup.

Annika îl privi în tăcere pe polițist; știa că naivitatea lui nu excludea principiul scopului care scuză mijloacele. Dacă era nevoie, putea fi suficient de șiret, pentru că, în meseria lui, era obligat la asta.

— Deci de ce îmi povestești? întrebă ea.

Bărbatul se ridică, surprinzător de sprinten.

— Informațiile sunt corecte în măsura în care se potrivesc cu bănuielile poliției, spuse el. Dacă a făcut asta cu adevărat, nu știm, dar credem că a participat într-un fel sau altul; e posibil să fi plănuit și aranjat totul. Trebuie să fi avut un complice, știi doar că s-au găsit urme de pantofi la locul atentatului. Nu mulți bărbați au mărimea 36.

Aceste ultime cuvinte erau, și ele, o noutate.

El părăsi încăperea, lăsând-o printre articole despre colectarea gunoiului și a excrementelor de câine, cu senzația că avea mai mult decât o știre fierbinte.

Annika Bengtzon completă încet în carnetul său de însemnări toate literele peste care sărise.

Nu există construcție fără distrugere.

Adevărat, gândi ea.

Dacă dărâmi mai întâi, poți construi de-a lungul acestui proces.

Dracu' știe.

•

Vocile șoferilor de taxi de la intrare o urmară ca o cascadă când străbătu micul aeroport, făcând-o să se simtă urmărită. Nu munceau niciodată? Stăteau tot timpul în curentul ușii de la intrare, bine înarmați împotriva frigului arctic, cu uniforme albastre și nasturi auriți?

Primi un loc în spatele avionului, lângă o femeie cu doi copii mici. Unul stătea pe genunchii femeii, celălalt se cățăra fără încetare pe tot ce nimerea.

— Iertați-mă, îi spuse ea stewardesei după ce avionul se înălță, trebuie să lucrez. Pot să mă mut mai în față?

Se ridică din scaun, arătă cu o mișcare a capului către cabina pe jumătate goală. Copilul din brațele mamei începu să-i țipe în ureche.

— Acum ai locul acesta, așa că nu se poate. Ar fi trebuit să-ți iei la business class, spuse stewardesa scurt și se întoarse către căruciorul cu băuturi.

— Iartă-mă, zise Annika, de data aceasta mai tare, dar asta am și făcut. Sau, mai bine zis, patronul meu. Pot să trec?

Se strecură pe lângă mama cu cei doi copii, blocând culoarul. Stewardesa ocoli căruciorul cu pași mici și iritați.

— Ai auzit ce-am spus. După 11 Septembrie nu se mai poate schimba locul așa, oricum.

Annika făcu un pas către stewardesă și îi suflă direct în față.

— Aruncă-mă din avion, atunci, șopti ea, după care își luă laptopul de la bagajele de mână și se așeză cinci rânduri mai în față.

Furioasă, scrise trei articole înainte ca roțile avionului să atingă pista aeroportului Arlanda: scrise despre Luleå, în ziua de după anunțul legat de crimă, durerea colegilor de la ziar și interogarea martorului de către poliție la locul faptei. Aranjarea textului putea fi făcută și de cei care urma să lucreze la noapte. Păstră informațiile despre Ragnwald și atentat pentru sine. N-avea de gând să le împărtășească prea repede.

Cu inima bubuindu-i în piept, străbătu pardoseala de gresie a terminalului patru și coborî la subsol. Îl sună pe Spiken din

Arlanda Express[34] și îl informă asupra situației. I se făcu legătura cu fotograful Pelle, cu care discută despre alegerea și aranjarea imaginilor. Noua colaborare cu *Norrlands-Tidningen* dădea publicației *Kvällspressen* acces liber la tot materialul fotografic al *Norrlands-Tidningen,* nou și vechi, ceea ce însemna că nu mai era nevoie să trimită propriii oameni sau să angajeze liber-profesioniști.

— Nu prea găsești imaginea anului printre fotografiile astea, spuse editorul foto.

Annika auzi cum căuta frenetic pe laptopul său prin materialul trimis de ea.

— Dar merg pentru ziarul de mâine. Unele sunt destul de clare și cu suficient de mulți pixeli.

Se plimbă de la gara centrală până la grădiniță, cu geaca desfăcută. Vântul era umed și plin de mirosuri de pământ și frunze, și gaze de eșapament, iarba era încă verde și multe crengi atârnau încă pline de frunze pe jumătate moarte. Privi cerul, roșu-cenușiu și mai. Lumina miilor de becuri de pe stâlpi umplea seara nordică de toamnă, dând iluzia că realitatea putea fi controlată.

În oraș nu sunt niciodată stele, se gândi ea.

Băiatul se aruncă în brațele Annikăi ca și cum mama lui ar fi lipsit o jumătate de an. Își lipi obrazul de al ei și își încurcă degetele în părul ei.

— Mi-a fost dor de tine, mama, îi spuse el la ureche.

Annika îl legănă, îi mângâie spatele, îl sărută pe păr.

Merseră apoi, ținându-se de mână, până la grădinița lui Ellen. Băiatul se desprinse și fugi cei zece metri până la poartă, salutându-le cu ochi strălucitori pe Lennart și Helena, care se pregăteau să plece.

Ellen era obosită, nu voia să meargă acasă sau să fie îmbrățișată. Voia să continue să decupeze, iar tata să vină să o ia mai târziu.

Annika trebui să strângă din dinți pentru a nu exploda; nu mai avea răbdare.

— Ellen, spuse ea cu voce tare, eu și Kalle plecăm acum.

Fetița înțepeni, fața i se schimonosi, ochii i se măriră, din gâtlej îi ieși un sunet de disperare.

— *Saiopeta,* strigă copilul, nu am *saiopeta* pe mine.

[34] Tren între aeroportul Arlanda și centrul Stockholmului.

Dădu drumul foarfecii și fugi către locul în care hainele atârnau sub o fotografie de vară, care o înfățișa pe Ellen în fața casei bunicilor de la Gällnö, scotoci febril printre haine și încercă să-și pună salopeta cu fața în spate.

Annika simți privirile pline de reproș ale celor două mame care se aflau pe coridor.

— Hai acum, spuse ea și se apropie de fetiță. Te ajut, dar trebuie să încetezi să mai fii supărată.

— Se cheamă, de fapt, salopetă, spuse Kalle.

Din când în când trupușorul firav a lui Ellen se cutremura, străbătut de mici suspine.

— Cu tata mergem cu autobuzul, spuse băiatul în timp ce stăteau înghesuiți pe un refugiu la semaforul de pe strada Kungsholm.

— E înghesuială și cald în autobuze, spuse Annika și simți că se sufocă numai la simplul gând de a se urca într-un autobuz.

O purtă pe Ellen în brațe de pe Bergsgatan până acasă. Aprinse repede focul în șemineu pentru a alunga frigul și fugi afară cu gunoiul care începuse să miroasă. Mâinile și picioarele executau mișcările mecanic. Apoi puse orezul la fiert și scoase computerul din geantă, îl deschise, scoase cablul telefonului din bucătărie și vârî în cuptorul cu microunde o bucată de cod din congelator, pentru a-l dezgheța.

— Putem să ne jucăm la computer, mama?

— E computerul tatei.

— Dar tata ne dă voie. Știu cum să-i dau drumul.

— Uitați-vă la Bolibumpa[35], mai bine, începe imediat, spuse ea și se conectă la serverul ziarului.

Băiatul dispăru dezamăgit. Ea tăie bucata de cod în felii groase de un centimetru în timp ce computerul se conecta, presără sare pe ele, le tăvăli prin făină și le puse la prăjit într-o cratiță cu fundul gros, cu puțin unt. Ascultă sfârâitul în timp ce trimise cele trei articole, apoi se grăbi să stropească peștele cu suc de lămâie. Scoase puțin mărar înghețat pe care îl presără în tigaie, turnă niște smântână, o cană cu apă, supă și o mână de creveți congelați.

— Ce mâncăm, mamă? spuse Ellen și o privi, cu bretonul intrându-i în ochi.

[35] Emisiune pentru copii.

— Draga mea, zise Annika și se aplecă pentru a o lua pe fetiță în brațe. Vino aici și așază-te.

Fetița se ghemui pe genunchii ei, îi puse brațele pe după gât.

— Iubita mea, spuse Annika, legănând-o și suflându-i în păr. Ți-e foame?

Fetița dădu din cap.

— Mâncăm pește cu sos de smântână, cu orez și raci. Îți place, nu-i așa?

Fetița dădu din nou din cap.

— Vrei să mă ajuți să facem o salată?

Un al treilea semn aprobator din cap.

— OK, spuse Annika. O lăsă jos și trase un scaun la masa de lucru de lângă aragaz. Te-ai spălat pe mâini?

Fetița fugi în baie și dădu drumul la apă.

Annika luă un șorțuleț și un cuțit de fructe, îi înnodă șorțulețul la spate, o învățâ cum să țină cuțitul, apoi o lăsă să taie o bucată de castravete în felii, în timp ce ea mărunți o căpățână de salată și o grămăjoară de roșii. Turnă deasupra ulei, oțet balsamic și un amestec italian de condimente. Ellen amestecă.

— Ce frumos, nu? spuse ea când așeză castronul pe masă. Vrei să pui tacâmurile? Știi doar cum trebuie aranjate.

— Îl pierzi pe Björne[36]! strigă Kalle din camera cu televizorul.

Fetița dădu drumul tacâmurilor înapoi în sertar și fugi într-acolo. Annika apucă să vadă că avea ciorapii murdari.

Ușa de la intrare se deschise, auzi strigătul de bucurie al copiilor și izbitura când geanta-diplomat a lui Thomas ateriză pe bancheta din hol.

— Bună! spuse el, intrând în bucătărie și sărutând-o pe frunte. Cu cine ai vorbit?

Annika se ridică în vârful picioarelor și îl sărută pe gură, îi puse brațele în jurul gâtului și îl lipi de ea. Dintr-un motiv oarecare, imaginea polițistului Forsberg îi apăru în fața ochilor.

— N-am vorbit cu nimeni, îi șopti ea la ureche.

— A sunat ocupat o jumătate de oră.

Annika îi dădu brusc drumul.

— La naiba, spuse ea, sunt deconectată.

Se grăbi să ajungă la computer, smulse toate cablurile și conectă din nou telefonul.

— Putem să mâncăm chiar acum, spuse ea.

[36] Personaj dintr-o emisiune de televiziune pentru copii.

— Nu mănânc. Am întâlnire cu cei de la Departament în seara asta și cinez cu grupa mea de lucru.

Annika rămase pe loc, cu cratița în mână.

— Credeam că joci tenis, spuse ea surprinsă.

Mânerul începu s-o frigă prin mănușă; făcu doi pași repezi și lăsă cratița pe suportul de pe masă.

— Tipul de la justiție vrea să facă o evaluare rapidă și să mănânce ceva.

— Poți să stai cu noi și să guști puțin, spuse Annika și îi trase un scaun lui Ellen.

Își privi soțul, îl văzu cum oftează, și puse orezul pe masă.

— Kalle, strigă ea în direcția camerei cu televizorul. La masă!

— Dar vreau să văd asta! îi strigă băiatul înapoi.

Annika îi puse fetiței orez și pește și îi aranjă salata pe farfurie.

— Ellen a făcut salata, spuse ea. Poți să te servești singur, nu?

Apoi se duse la televizor și îl stinse, iar băiatul protestă cu un smiorcăit.

— Mâncare de pește cu orez și raci.

Băiatul făcu o grimasă.

— Raci, bleah…

— Îi dai la o parte. Grăbește-te, până nu se răcește.

Când se întoarse în bucătărie, îl găsi pe Thomas mâncând cu poftă.

— E bun? îl întrebă și se așeză în fața lui.

— Racii sunt puțin ațoși, răspunse el. Îi pui întotdeauna prea repede.

Annika nu zise nimic, își puse mâncare în farfurie și simți că nu va putea lua nici măcar o singură înghițitură.

Thomas ieși pe poartă, își trase căciula pe urechi și își umplu plămânii cu aerul proaspăt al serii.

Își îndreptă spatele, calm și sigur de sine.

Era minunat că Annika se întorsese. Totul era atât de cald și de plăcut când soția lui era acasă. Și avea atâta răbdare cu copiii.

Aveau o căsnicie fericită.

Rămase în fața porții, cu geanta în mână, neștiind dacă să ia mașina sau nu. Trebuia să se întâlnească în Södermalm, într-un restaurant de pe strada Horn, unde aveau un separeu. Probabil

vor lua cu ei o sticlă de vin și atunci avea să fie nevoit să facă notă discordantă și să nu bea. Pe de altă parte, era joi, noapte de curățenie, așa că avea să fie nevoit să mute mașina de acolo.

O luă la dreapta, apoi din nou dreapta, pe strada Agne.

Sper că hârbul ăsta pornește, se gândi el și deschise portiera Toyotei cu o smucitură.

Era sătul de mașina asta. Era deja veche atunci când o întâlnise pe Annika, dar ea nu voise să facă un împrumut la bancă pentru a cumpăra o mașină nouă.

— Eu merg cu autobuzul, spusese ea. E bun și pentru tine. Numai idioții folosesc mașina în orașul ăsta.

Avea dreptate, dar nu era vina mașinilor, ci a politicienilor.

Porni și merse de-a lungul străzii Hantverkar. Strada era, de fapt, închisă pentru mașini, dar se făcu discret că nu observă.

Desigur, același lucru era valabil și cu străzile din jurul Zinkensdamm. Cu inima cât un purice și pulsul crescut, începu să caute febril o stradă cu locuri libere de parcare. Nu găsi niciuna.

În cele din urmă, se opri chiar în fața restaurantului. Annika s-ar fi înfuriat dacă ar fi văzut inevitabila amendă pe contul lor comun de bancă, așa că trebuia să țină minte s-o plătească la trezorerie.

Apoi se ridică pentru a se uita după locul în care trebuia să se întâlnească.

Un birt, se gândi el. *O tavernă.*

Oftă, își scoase căciula, o vârî în buzunar, își luă geanta și intră.

Localul era plin de fum și de zgomot, o piesă rock răsuna în niște difuzoare de proastă calitate, iar pe pereți atârnau table de darts. Un tonomat strălucea tăcut într-un colț.

— Thomas! Aici!

Sophia Grenborg stătea într-un separeu în dreapta barului. Se îndreptă recunoscător în direcția ei. O salută călduros pe colega lui, poate cu un mic sentiment de vinovăție. Cu trei ani în urmă solicitaseră același post. Thomas fusese cel care îl primise, deși ea avea un CV mai consistent. În anii care trecuseră de atunci, de câte ori se întâlneau, el se gândea cu jenă la asta, lucru care îl făcea să se poarte puțin grosolan.

— Unde e Cramne? întrebă și își scoase haina.

— N-a venit încă, spuse femeia și se mută pentru a-i face loc pe canapea. Mă întreb la ce s-a gândit când ne-a dat întâlnire într-un asemenea loc.

Thomas izbucni în râs, și el se gândise la asta. Se așeză lângă ea și văzu că luase o bere. Sophia îi observă privirea, ridică din umeri și zâmbi.

— Mi s-a părut potrivit chiar aici și chiar acum, spuse ea.

Thomas ridică mâna, opri un chelner tânăr și comandă o bere tare.

— Ce părere ai despre broșură? îl întrebă Sophia.

Thomas își luă geanta pe genunchi, o deschise și puse un teanc subțire de acte pe masă, cu broșura deasupra.

— În linii mari, bună, spuse el și lăsă geanta jos. Anumite pasaje au devenit prea neclare la redactarea finală. Trebuie să fim mai expliciți în privința măsurilor de precauție pe care politicienii amenințați ar trebui să le ia și să nu-i speriem prea tare. Poate să prezentăm o statistică asupra reacțiilor lor și câteva cifre ale acestui tip de infracționalitate.

Părerile lui erau, de fapt, comentariile spontane ale Annikăi când răsfoise broșura înainte ca el să plece. Sophia Grenborg clipi des, părând impresionată. Thomas își îndreptă spatele.

— Sunt niște observații pertinente, spuse ea. Pot să le notez?

Thomas dădu scurt din cap, uitându-se după cel de la departament și după berea care nu mai venea.

— M-am gândit la un alt lucru, continuă Sophia, scriind în carnețelul său. Ce-ai spune dacă am face o anchetă de evaluare? Să stabilim cum privește societatea amenințarea și violența împotriva celor aleși prin vot democratic.

El o privi, dându-și seama că n-o ascultase.

— Ce vrei să spui?

Sophia puse carnetul și creionul în geantă.

— Deci, zise ea, ce valori punem noi în joc pentru a-i reduce pe politicieni la tăcere? N-ar trebui să aflăm?

Thomas se încruntă ca să-și ascundă entuziasmul.

— Vrei să spui că ar trebui să cercetăm cum reacționează oamenii la acest fenomen?

— Da, spuse ea și se aplecă în față, și, în același timp, să cercetăm posibilitatea de a modifica această încărcătură prin a o conștientiza.

Thomas dădu încet din cap.

— Poate ar trebui să găsim un suport mediatic, spuse el, să pornim o dezbatere, o formare de opinie, ca în vremurile bune.

— Da! aprobă Sophia plină de entuziasm. Să angajăm secția de informații pentru telegramele de presă și rapoartele rapide.

— O serie de articole în ziar despre noii noștri eroi, spuse Thomas, având deja titlurile în fața ochilor. Politicianul local care pornește lupta împotriva extremiștilor de dreapta și a anarhiștilor din orașul său.

— Fără ca, pentru asta, să fie nevoie să exagerăm pericolul și să-i speriem pe cei care se gândesc să intre în politică, remarcă Sophia.

— Voi sunteți cei care aveți o întrunire democratică? spuse chelnerul cel tânăr și puse paharul cu bere pe documentele de pe masă.

Thomas ridică repede paharul; reușise să evite ca un cerc de spumă să cadă pe proiectul de propuneri.

— A sunat Cramne, continuă chelnerul, m-a rugat să vă spun că nu poate veni în seara asta. Berea costă treizeci și două de coroane.

Stătea în fața lor cu o vădită nerăbdare, așteptând banii pentru bere.

Thomas simți cum furia se revărsa în el, ca spuma din pahar.

— Ce naiba? făcu el. Ce-i asta?

Sophia Grenborg își îndreptă spatele și se aplecă spre chelner.

— Cramne a spus de ce?

Tânărul ridică din umeri și se mută nerăbdător de pe un picior pe altul în așteptarea banilor.

— A spus doar să vă transmit că nu poate să vină. Și a mai spus că puteți să luați masa, plătește el nota data viitoare când vine.

Thomas și Sophia schimbară o privire.

— Per Cramne locuiește în clădire, spuse chelnerul și arătă către tavan. La etajul cinci. E aici cam tot de atâtea ori pe săptămână. Am pregătit deja masa jos, în salon, scara îngustă din spatele toaletei.

Thomas pescui treizeci și două de coroane din compartimentul pentru monede al portofelului, pe care îl puse apoi, împreună cu toate hârtiile, în geantă.

— N-am timp de așa ceva, zise el și se pregăti să se ridice.

Chelnerul dispăru.

— Am putea discuta despre cum ar arăta o asemenea cercetare, spuse Sophia Grenborg. Tot suntem aici. Și să vedem cum s-ar putea cristaliza sfaturile despre comportamentul în caz de amenințare. De fapt, asta e cel mai important, că politicienii pot fi în siguranță în poziția lor și știu cum să gestioneze amenințările și violența.

— Am renunțat la ora mea de tenis, se auzi Thomas spunând, cu tonul unui copil dezamăgit.

Ea îi zâmbi.

— Și eu la cursul meu de salsa. Am putea cel puțin să-i permitem guvernului să ne invite la cină pentru tot acest deranj.

Thomas se relaxă și îi întoarse zâmbetul.

•

Anne Snapphane respira cu greutate; își lăsă privirea să urmeze rotunjimea scării. Vălurirea molatică a pereților o liniști. Ce lung era drumul până sus, la etajul al doilea, și ce greu mergea!

Se opri pe al doilea palier; se uită afară, în curtea din spate, prin sticla colorată a ferestrei. La vechea fereastră a Annikăi, din curte, era lumină.

Ce pitoresc și ce înghesuit! N-ar mai fi putut locui din nou la oraș, simțea asta, și mai știa că această mahmureală nu era deloc bună.

Ușile de la intrare ale Annikăi erau înalte ca niște porți de biserică și grele ca pietrele de moară. Ciocăni încet, conștientă că cei doi copii se culcaseră de curând.

— Intră, spuse Annika și se dădu câțiva pași înapoi. Îi spun noapte bună lui Kalle și vin imediat.

Anne se prăbuși pe bancheta din hol și își scoase cu greu pantofii. Îi auzi pe Annika și pe băiat chicotind.

Intră apoi în camera cu stucaturi gigantice, se așeză pe canapea și își lăsă capul pe spate.

— Vrei cafea? o întrebă Annika, intrând în cameră cu o farfurie plină de prăjituri.

Numai gândul la asta îi făcu stomacul să se întoarcă pe dos.

— Ai vin?

Annika puse jos farfuria.

— Thomas are, spuse ea, dar e atât de grijuliu cu sticlele lui… Nu lua unul dintre cele mai scumpe, le găsești…

Arătă către o vitrină.

Îi fu imediat mai ușor să se ridice, abia atinse podeaua, pluti către locul unde se afla vinul. Întoarse sticlele pe toate părțile, le citi etichetele.

— Villa Puccini, spuse ea, costă optzeci și două de coroane și e foarte bun. Pot să-l iau?

— Ia-l, spuse Annika din hol.

Din câteva mișcări hotărâte, Anne dădu la o parte staniolul de pe dop, înfipse tirbușonul în pluta moale și trase cu atâta putere, încât se stropi pe pulover. Mâinile îi tremurau ușor când luă paharul de cristal de pe raftul de dedesubt și turnă licoarea roșie. Gustul era dumnezeiesc, plin și răcoros în același timp. Luă câteva înghițituri lacome. Își umplu din nou paharul, puse sticla în vitrină, apoi se așeză într-un colț al canapelei, trase un suport și puse paharul pe el. Dintr-odată, viața i se părea mult mai ușoară.

Annika intră în camera de zi și respiră ușurată. După ce copiii se culcau, greutățile i se ridicau de pe umeri. Nu mai avea nevoie să alerge ca o nebună, dar micșorarea vitezei însemna că ar fi putut fi ajunsă din urmă. Gândurile reveneau, începea să simtă golul din nou. Apartamentul devenea un deșert în care rătăcea neobosit, o temniță cu stucaturi și draperii.

Se așeză în celălalt capăt al canapelei, cu trupul ușor și capul golit de orice gând. Descoperi că tremura. Își trase genunchii sub ea, își privi prietena. Simți nervozitatea lui Anne Snapphane, îi văzu trăsăturile concentrate, căutarea neîncetată după clicul care ar fi pus lumea la locul ei. Știa că Anne nu-l va găsi. Învățase că soluția era de a se abține, de a renunța, de a aștepta echilibrul.

Anne Snapphane sorbea cu poftă din vinul lui Thomas.

— Îți înțeleg frustrarea, spuse ea și îi aruncă Annikăi o privire când puse paharul jos. Nici măcar eu n-o cunosc pe Paula de la Pop Factory.

Annika aranjă prăjiturile, șterse cu degetul arătător câteva firimituri lipicioase și se întrebă dacă era în stare să ia o îmbucătură. Renunță, se lăsă pe spate și închise ochii.

— Trebuie să-mi aleg războiul, spuse ea, altfel n-aș rezista. Să mă duc la Schyman și să mă cert cu el e ca și cum m-aș împușca singură în picior. Mulțumesc, nu.

Anne dădu din cap, învârti paharul și cercetă culoarea vinului.

— Se cheamă prioritare inteligentă, spuse ea.

— Nu pot face totul în același timp, zise Annika și își ridică brațele. Să am grijă de casă și copii, să spăl, să fac curat, nu e nicio problemă, nici să lucrez optsprezece ore în șir nu e nicio problemă, dar nu pot face toate astea în același timp. Asta e problema.

— Nu vrei să faci schimb cu mine, spuse Anne Snapphane. Te asigur.

Rămaseră tăcute un timp și ascultară zgomotul de afară. În spatele motorului turat al autobuzului trei, umbre întunecate începuseră să se strecoare pe nesimțite prin colțuri, să crească și să scadă.

— Mă uit puțin la Aktuellt[37], spuse Annika și se întinse după telecomandă.

Umbrele se retraseră nemulțumite.

Televiziunea suedeză apăru pe ecran, iar Anne Snapphane încremeni.

— Noua monogamă a lui Mehmet e redactor la secția de știri… murmură ea.

Annika Bengzton clipi fără să-și desprindă privirea de pe ecran.

— Mi-ai spus, știu asta, zise ea. Să ascultăm.

Dădu sonorul mai tare. În ritmul muzicii sacadate, prezentatoarea înghesuia un șir de propoziții incomplete: bănuială de crimă asupra unui jurnalist la Umeå, Eriksson concediază 4 000 de angajați, o nouă lege a bibliotecilor într-o propunere de guvern, bună seara, începem cu Orientul Mijlociu, unde un sinucigaș cu bombă a omorât în această seară nouă tineri în fața unei cafenele din Tel Aviv…

Annika dădu sonorul mai încet.

— Crezi că e ceva serios între Mehmet și femeia aceea?

Anne Snapphane luă o gură de vin, o înghiți zgomotos.

— A început s-o ia pe Miranda de la grădiniță, spuse ea și vocea îi suna ușor sufocată.

Annika rămase pe gânduri, încercând să-și imagineze cum s-ar fi simțit ea.

— N-aș putea suporta, zise, ca altă femeie să aibă grijă de copilul meu.

Anne făcu o grimasă.

[37] Emisiune de știri.

— N-am de ales, nu?

— Vrei să ai și alți copii?

Annika își dădu seama că întrebarea avusese o considerabilă încărcătură afectivă, ca și cum și-ar fi luat avânt pentru a o rosti. Anne o privi surprinsă, scuturând din cap.

— Vreau să fiu un individ, spuse ea. Nu o funcție.

Annika ridică din sprâncene.

— Aici e cheia, spuse ea. Să te înalți deasupra prozaismului uman și să devii o parte din ceva mai mare. Să renunți la libertate pentru un alt om; asta nu se întâmplă niciodată în societatea noastră.

— Nu m-am gândit niciodată așa la asta, spuse Anne și sorbi din pahar. Dar acum, când te aud, îmi dau seama că acesta a fost unul dintre motivele pentru care n-am vrut să trăiesc împreună cu Mehmet. Să fiu lăsată în pace, cu gândurile mele, este lucrul cel mai important pentru mine, altfel aș înnebuni.

Annika știa că Anne credea că ea nu înțelesese niciodată relația ei cu Mehmet, că habar nu avea cât de bine funcționase până când, dintr-odată, se prăbușise.

— Nu devii mai real numai pentru că ești egoist, spuse Annika și își dădu imediat seama de brutalitatea cuvintelor. Vreau să spun, există o grămadă de lucruri de care ținem cont mai mult decât de noi înșine în fiecare zi. Nu numai copiii, ci și slujba, sportul sau orice altceva. Câți dintre noi sunt ei înșiși la serviciu și aș mai putea fi Annika Bengtzon dacă aș juca pe postul de înaintaș la Tre Kronor[38]?

— Am știut că există un motiv pentru care urăsc sporturile de echipă, murmură Anne.

— Dar serios vorbind, spuse Annika și se rezemă de spătarul canapelei. Să faci parte din context este cel mai important, să ai o funcție mai mare decât tine însuți. De ce este lumea atrasă de secte sau de alte grupări ciudate dacă nu ar exista ceva extrem de ademenitor în ele?

— Nici mie nu-mi plac sectele, spuse Anne și bău din pahar.

Cuvintele luară sfârșit. Simți murmurul difuz care venea de la televizor ca un fior la rădăcina părului. Tăcerea lor răcea aerul.

— Care au fost reacțiile de după conferința de presă? întrebă ea pentru a detensiona atmosfera și îi întinse lui Anne prăjiturile.

Anne puse jos paharul și își masă tâmplele.

[38] Echipă suedeză de hochei.

— Conducerii din New York nu-i pasă nici cât negru sub unghie de critica locală, așa cum o numesc ei, așa că m-am hotărât să fac și eu la fel. Colegii n-au decât să latre, nu ne vor reduce la tăcere.

O imagine cu Svartöstaden umplu ecranul din spatele prezentatoarei și Annika dădu din nou mai tare.

Poliția confirma că jurnalistul Benny Ekland fusese omorât – fusese călcat de o mașină Volvo V70.

— Nu au nimic nou, spuse Annika și dădu mai încet.

— A fost omorât de un Volvo? întrebă Anne și încetă să-și mai maseze tâmpla.

— Nu mi-ai citit articolul?

Anne zâmbi forțat.

— Am avut atâta…

— Nu înțeleg de ce toată lumea e atât de indignată de canalul tău, spuse Annika. De ce nu pot proprietarii să transmită și ei de pe rețeaua terestră digitală?

— Ei, spuse Anne și luă paharul gol, poate, dar au făcut deja investiții de miliarde în sateliți și un cablu propriu de TV-net. Noi suntem o mare amenințare pentru economia lor. Vor face tot ce le stă în putință pentru a ne zdrobi.

Annika scutură din cap, se ridică și se îndreptă către bucătărie.

— Vrei apă?

— Nu, îmi mai pun puțin vin, strigă Anne după ea.

Holul era întunecat și tăcut. În bucătărie, lumina indirectă a ventilatorului licărea ca un foc de tabără văzut de la distanță. Apa porni într-un jet puternic, oprindu-se pe fundul chiuvetei și trimițând cascade strălucitoare pe pereții de metal inoxidabil.

Turnă două pahare mari cu apă, deși Anne refuzase.

Când se întoarse, își găsi prietena șezând pe canapea cu paharul gol în mână. Alcoolul îi relaxase trăsăturile.

— Cred că greșești, spuse Annika și puse paharele pe masă. Familia proprietară e cunoscută ca o apărătoare a libertății de exprimare, doar promovează aceste idei de o sută de ani.

— De inimă bună ce au? spuse Anne Snapphane și limba i se împletici puțin. Aceste idei i-au făcut, de asemenea, putred de bogați, nu-i așa? Și cu fiecare an devin tot mai multe. Au nevoie de câștiguri pentru a le investi în televiziune, crede-mă.

— Dar au atâtea alte firme, spuse Annika. Ce te face să crezi că le-ar păsa atât de mult de rețelele TV?

— Uită-te la editurile lor, spuse Anne. Publică mii de cărți și nu sunt niciodată pe listele de top. Toate ziarele, în afară de *Kvällspressen,* merg în pierdere. Posturile de radio sunt vândute sau desființate.

Privirea îi fu atrasă de televizorul care tăcuse; Annika văzu deodată figura latră și întunecată a ministrului culturii umplând ecranul. Dădu mai tare.

— Începând cu întâi iulie, toate comunele vor fi obligate să aibă cel puțin o bibliotecă, spuse ministrul culturii Karina Björnlund și clipi de câteva ori. Noua lege a bibliotecilor este un mare pas înainte pentru egalitatea în drepturi.

Dădu din cap pentru a sublinia cele spuse; reporterul nevăzut aștepta probabil o continuare. Karina Björnlund își drese glasul, se aplecă spre microfon și spuse:

— Pentru educație. Drepturi egale. Posibilități. Știință.

Reporterul se aplecă spre microfon și spuse:

— Nu cumva această inițiativă va deranja autoritățile locale?

Microfonul reveni în imagine, iar Karina Björnlund își mușcă buza.

— Ei bine, spuse ea, asta este o întrebare care s-a discutat mulți ani, dar noi propunem, de exemplu, un nou ajutor de stat pentru copii și tineret în valoare de douăzeci și cinci de milioane de coroane, pentru achiziționarea de cărți pentru bibliotecile orășenești și școlare.

— E nebună! spuse Annika și dădu mai încet.

Anne ridică din sprâncene, indiferentă într-un fel simpatic.

— N-ar fi trebuit să ajungă ministru, spuse Annika. Ceva nu a mers cum ar fi trebuit după povestea cu Studio Six. Era purtătoarea de cuvânt a ministrului comerțului Christer Lundgren, dacă ți-l amintești…

Anne își încreți fruntea, începând să gândească intens.

— … și n-a făcut mare brânză nici atunci. Și după alegeri a ajuns ministrul culturii.

— Aaa, spuse Anne Snapphane, Christer Lundgren, ministrul despre care toți credeau că a omorât-o pe stripteuza aceea…

— Josefin Liljeberg, exact. Deși n-a făcut-o.

Rămaseră tăcute din nou și o priveau pe Karina Björnlund cum vorbea mai departe fără sonor. Annika bănuia de ce

purtătoarea de cuvânt primise postul de ministru și bănuia că ea însăși, fără să-și dea seama, avusese o contribuție la această numire.

— Pot să-l închid? întrebă ea.

Anne ridică din umeri. Annika se întrebă o clipă dacă să se ridice și să aducă altceva, orice, de mâncat sau de băut, sau de consumat în vreun fel, dar se opri și lăsă o neliniște întunecată să treacă peste ea sau, mai bine, pe lângă ea.

— Astăzi am primit o serie de informații confidențiale de la un polițist din Luleå, spuse ea. Despre un bărbat din Tornedalen care se pare că a aruncat în aer avionul de la F 21 și apoi a devenit terorist internațional. De ce să lași să se scurgă o asemenea informație după treizeci de ani?

Anne lăsă cuvintele să-și facă efectul.

— Depinde și de ce a spus exact polițistul, răspunse ea. Probabil că nu e prost, că are cu siguranță un scop. Oare ce urmărește?

Annika învârti paharul cu apă, așteptând să treacă senzația de amețeală.

— M-am gândit la asta toată ziua, spuse ea. Cred că tipul, teroristul, s-a întors, iar poliția vrea ca el să știe că ei știu.

Anne își încreți din nou fruntea, privirea i se limpezi, amețeala dispăru.

— Nu te gândești puțin prea departe? spuse ea. Poate că vor să sperie pe cineva din preajma lui. Pe vechii lui tovarăși. Să atenționeze forțele politice de dreapta și de stânga pentru Dumnezeu știe ce. Nu poți ști nimic despre motivele poliției.

Annika bău puțină apă, înghiți cu greutate, apoi puse paharul jos. Se hotărî să împrăștie singură umbrele.

— Polițistul mi-a spus că a vorbit cu ofițerul purtător de cuvânt de la baza aeriană, ceea ce înseamnă că Armata a discutat problema, deci e un lucru pe care îl plănuiesc de mult. Dar de ce chiar acum și de ce chiar eu?

— Pe prima, spuse Anne, nu o știu, dar a doua e destul de limpede. Câți reporteri de investigații există la ziarele mari din Suedia?

Annika se gândi câteva secunde; un vehicul de intervenții, probabil o mașină de pompieri, trecu pe stradă.

— Gândește-te, spuse ea, dacă are ceva de-a face cu moartea jurnalistului. Prea se potrivește.

— Nu e imposibil, zise Anne. Te gândești să dai informațiile mai departe?

Annika oftă adânc.

— Așa presupun, spuse ea, deși Schyman este cel care hotărăște. Cred că a început să se sature de mine.

— Poate că tu ești cea care ar trebui să te saturi de el, spuse Anne și luă o prăjitură.

Chipul Annikăi se posomorî; își trase genunchii la bărbie cuprinzându-și-i cu brațele.

— Nu vreau decât să fiu lăsată în pace, să lucrez.

•

Chelnerul cel tânăr puse pe masă două pahare cu gin tonic, strânse cestile de cafea și înghețata cu coniac, apoi înlocui o lumânare arsă în suportul de lumânări și goli scrumiera.

— Bucătăria închide la zece, dar barul e deschis până la unu, așa că vă rog să-mi spuneți dacă mai doriți ceva.

Dispăru apoi fără zgomot pe scara acoperită cu un covor gros.

— Cine ar fi bănuit asta? zâmbi Sophia și făcu un gest larg cu mâinile.

Thomas nu-și putu împiedica un râs gâlgâit. Îi plăcea ambianța orientală a tavernei. Pereți și podea îmbrăcați în carpete groase, tipsii strălucitoare de bronz în colțuri, lămpi cu petrol pe mesele joase de piatră. Stăteau singuri, unul în fața celuilalt, la o masă mare de stejar, cu scaune grele, îmbrăcate în piele. Tavanul de cărămidă avea arcade frumoase, care păreau să fie din secolul al XVII-lea.

— Casele din orașul de piatră ascund multe secrete, spuse Thomas și nu se rușină de limba care i se împleticea.

— Locuiești în Kungsholmen[39]? spuse colega lui și îl privi pe deasupra paharului cu gin.

Thomas dădu aprobator din cap și sorbi din băutură.

— Sobe de teracotă, spuse el, stucaturi, parchet care scârțâie, tot tacâmul.

— Proprietate personală?

— Acum, da. L-am cumpărat acum un an. Și tu?

Sophia își aprinse o țigară mentolată, trase din ea cu nesaț, apoi dădu drumul unei trombe de fum și făcu mici cerculețe.

[39] Cartier central din Stockholm.

— Östermalm[40], spuse ea. Familia mea este proprietara unei clădiri acolo.

Thomas ridică impresionat din sprâncene, iar femeia își coborî privirea și zâmbi.

— Este a noastră de generații, spuse ea. Eu nu am decât un mic apartament de trei camere. Sunt alții din familie care au mai multă nevoie de apartamentele cele mari.

Sophia luă un pumn de alune rămase de la băutura de început.

— Locuiești singură?

— Cu Socks, pisica mea. Botezată după cea a familiei Clinton, dacă îți amintești…

El izbucni în râs, da, chiar așa, Socks, Casa Albă.

— Și tu ai familie? întrebă ea și stinse țigara.

Thomas își împinse scaunul în spate.

— Da, spuse el mulțumit și își puse mâinile pe abdomen. Soție, doi copii. Nicio pisică, totuși…

Râseră.

— Soția ta lucrează? întrebă Sophia și gustă din băutură.

— Prea mult.

Ea zâmbi și își aprinse încă o țigară mentolată. Tăcerea urcă între ei ca un copac moale și plin de promisiuni, cu frunze care fremătau și raze calde de soare. În pivnița lor orientală era liniște și căldură.

— Astă-iarnă a stat acasă un timp, spuse el foarte încet. A fost cea mai bună perioadă din viața noastră. Copiii s-au simțit mult mai bine, eu m-am simțit mult mai bine. Până și apartamentul s-a simțit bine, am renovat bucătăria și era curățenie.

Sophia se rezemase de scaun și își încrucișase brațele pe piept. Thomas îi observă privirea atentă și înțelese efectul pe care îl produseseră cuvintele lui.

— Nu vreau să spun, zise el și înghiți o gură de gin, că femeia ar trebui să fie casnică, să stea la cratiță și să aibă grijă de copii. Consider că femeile trebuie să aibă aceleași șanse la educație și avansări ca bărbații, dar sunt o mulțime de slujbe de jurnalist. Nu înțeleg de ce se încăpățânează să scrie despre violență și moarte la o mizerie de ziar.

Brusc auzi vocea mamei sale, cuvinte pe care ea nu le pronunțase niciodată, dar pe care știa că le gândea: *Pentru că*

[40] Cartier rezidențial din centrul Stockholmului.

așa e ea. O ființă inferioară care aduce ghinion. Ești prea bun pentru ea, Thomas, ai fi putut avea orice altă femeie.

— E o femeie bună, spuse el cu voce tare. Inteligentă, dar nu e o mare intelectuală.

Sophia își lăsă capul în jos.

— Nu e nevoie să existe vreo legătură între una și cealaltă, spuse ea. Poți fi talentat fără să fii prea citit.

— Exact, spuse Thomas și luă o înghițitură din băutura sa. Exact așa e. Annika e nemaipomenit de pricepută. Problema e că e atât de al naibii de lipsită de delicatețe. Uneori trece peste tot ca un buldozer.

Sophia își duse mâna la gură și chicoti. Thomas o privi mai întâi surprins, apoi începu să râdă.

— Dar e adevărat! spuse el și redeveni serios. E specială, în toate privințele. Nu renunță niciodată dacă s-a hotărât să facă ceva.

Sophia îl privea compătimitoare.

— Trebuie să fie greu să trăiești cu o asemenea încăpățânare, spuse ea.

Thomas dădu ușor din cap și bău ceea ce mai rămăsese în pahar.

— Mama mea nu se prea înțelege cu ea, spuse el și puse paharul pe masă. Consideră că m-am coborât la nivelul ei, că ar fi trebuit să rămân cu Eleonor.

Sophia îl privi întrebătoare.

— Prima mea soție, explică Thomas. Era directoare de bancă. Este directoare de bancă. S-a recăsătorit acum, cu singurul guru de IT care a căzut în picioare. Ultima dată când am vorbit, își cumpăraseră o insulă privată lângă Vaxholm.

Copacul tăcerii își întinse crengile peste ei. Stăteau nemișcați și se priveau în timp ce țigara ei se transforma în scrum.

— Am putea împărți un taxi, spuse Sophia Grenborg. Doar mergem în aceeași direcție.

•

Băiatul se opri la ușa autobuzului și înghiți în sec. Se aplecă pentru a privi către drum, iar vântul îl izbi în față cu ace ascuțite de gheață. Mirosea a gaze de eșapament și a fier.

— Cobori sau…?

Îl privi timid pe șofer, trase adânc aer în piept, sări peste ambele trepte deodată și ateriză pe trotuar. Ușa se închise în

spatele lui cu un zgomot de vacuum, iar autobuzul se îndepărtă alunecând fără zgomot prin zăpadă și ninsoare.

Dispăru pe strada Lax, zgomotul surd al motorului scăzu treptat în spatele nămeților și al gardurilor. Rămase pe trotuar, privi atent împrejur și ascultă concentrat. Nici măcar combinatul nu se auzea.

Se sili să respire adânc, să se relaxeze. Nu exista niciun motiv de teamă.

Scuipă în zăpadă.

La naiba, imediat avea să fie tot atât de stresat ca acea reporteră din Stockholm. Era de-a dreptul nevrotică. Îi citise articolul din *Norrlands-Tidningen,* îi arătase lui Alex cum se comportase ea în casa scărilor.

— Ea e, spusese Alex. Ostatica Atacatorului, știi tu. După aceea a început să fie puțin ciudată.

Nu fusese destul de bun la joc în seara aceea, nu era chiar în formă. Era, de fapt, un maestru, mult mai bun decât Alex, dar în seara aceea fusese concurat de câțiva alți luptători. Îl irita că asta îi strica statistica. Lovi cu piciorul o bucată de gheață și simți imediat durerea. Putea la fel de bine să inventeze un nou personaj, Cruel Devil nu va fi niciodată Teslatron God cu asemenea rezultate catastrofale în spate. Ninja Master, poate, dar el voia să ajungă în top.

Ieși încet din cercul galben al felinarului și se îndreptă către casă. La familia Andersson ardea o lumină slabă, albastră, care se prelingea afară în întuneric; soțul din familie se uita, desigur, la știrile sportive.

Deodată o umbră zbură pe deasupra fațadei, un demon de-o clipă care îi suflă în ceafă și dispăru. Băiatul trase aer în piept, atât de adânc, încât gâtlejul îi îngheță. Simți cum mușchii i se încordau, picioarele se pregăteau de fugă. Ochii îi stăteau larg deschiși în întuneric, percepând fiecare nuanță.

Niciun zgomot. Lumina albastră de la fereastra familiei Andersson. Gerul, care prefăcea totul în gheață și care venea de jos, din pământ, și pătrundea prin tălpile pantofilor.

Nimic. Ceva care trecuse prin fața unei ferestre, undeva.

Încercă să-și relaxeze umerii, înțelese că nu respirase timp de aproape un minut. Respiră repede și superficial de câteva ori, gâfâi, simțind cum îi dau lacrimile.

Ce porcărie, își zise băiatul, *ce porcărie*.

Fără să se mai gândească, cedă fricii și se repezi orbește către ușa de la intrare. În curtea interioară era la fel de întuneric ca întotdeauna, dar știa unde pusese Andersson lucrurile de aruncat și se strecură cu ușurință printre movilițele de zăpadă cufundate în noapte.

Cu o mișcare scurtă deschise ușa de la intrare, aprinse becul puternic din casa scărilor cu mănușile ude. Tremurând din tot corpul, scoase cheia din buzunarul gecii.

Ușa se deschise în același timp în care înțelese că avea să urineze pe el. Cu un icnet se repezi în baie și ridică repede capacul.

Închise ochii și aproape că începu să plângă când jetul cald se porni. Apoi își trase chiloții și rămase pe toaletă cu pantalonii căzuți într-o grămăjoară la picioarele sale. Florile-soarelui îi zâmbiră de pe tapetul lor lucios.

Cum de se speriase atât de tare, ca un copil? Pufni în râs, nu-i păsase niciodată mai înainte de întuneric.

Se ridică încet, trase apa, își clăti dinții și gura. Nu era în stare să se spele pe dinți în seara asta. Dădu cu piciorul pantalonilor, luă hainele de jos și intră în camera sa.

Cineva stătea pe patul lui.

Gândul veni de nicăieri și el nu-l credea, deși vedea cu ochii lui.

Pe patul său stătea o umbră.

Brațele îi căzură, hainele ajunseră înapoi pe podea. Încercă să strige, dar în mod sigur nu se auzi nimic, pentru că umbra se mișcă foarte încet, se ridică, se îndreptă către el, umplu tot spațiul până sus la tavan.

Țipătul veni, răsunând între cei patru pereți. Băiatul se întoarse și încercă să fugă; sunetele încetaseră, culorile dispăruseră, imaginea se tulburase. Își mută repede privirea către lumina orbitoare din hol, își văzu propria mână mișcându-i-se prin fața ochilor și simți cum centrul de greutate i se muta de pe un picior pe altul. Rămase fără aer, deschizătura ușii se apropie, căzu, o mână lipicioasă pe fruntea sa, o alta în jurul brațului stâng. O reflexie fulgerătoare a lămpii din hol în ceva strălucitor.

Haos, un urlet în creierul său, un lichid cald peste piept.

Și gândul, ultimul, minunat și clar.

Mama.

Vineri, 13 noiembrie

Trenul înainta hipnotic prin noapte, cântând monoton. Bărbatul stătea culcat în vagonul de clasa întâi și se uita pe fereastră, încercând să deslușească linia vârfurilor copacilor, desenată pe cerul înstelat. Durerea se lupta să înfrângă amorțeala provocată de morfină, făcându-l să gâfâie.

Luă cu greu încă o tabletă din trusa de sub pernă, o înghiți fără apă. Începu să-i simtă efectul înainte ca ea să ajungă în stomac și se liniști încetul cu încetul.

Se trezi deodată la una dintre întâlnirile-maraton din copilărie, în tabăra de corturi de la Pajala, mii de oameni pe bănci tari de lemn, mirosul de lână udă și miriște. Bărbații, pe podiumul vorbitorilor, perorau, mai întâi unul în finlandeză, apoi altul care traducea în suedeză, vocile lor urcând și coborând.

Cu o zdruncinătură, trenul se opri într-o stație. Se uită afară pe peron. Långsele.

Långsele?

Panica lovi puternic și nemilos, *Dumnezeule, nu sunt în direcția cea bună!* Brațele i se ridicară convulsiv, capul părăsi perna sintetică, respirația i se tăie.

Dans quelle direction est Långsele?[41]

Spre sud, se gândi el. *E la sud, lângă Ånge*.

Se prăbuși din nou pe pat, se feri de propriul miros, verifică dacă sacul marinăresc se afla la locul lui la picioare, tuși sec. Auzi o ușă trântindu-se, o smucitură a trenului care se pregătea de plecare. Se uită la ceasul de mână, era 05:16.

Nu avea vreun motiv să se neliniștească. Totul mergea conform planului. Era pe drum, nevăzut și abstract, ca o umbră tulbure. Stăpân să poată călători cu gândul său liber într-o lume aservită, să se întoarcă sau să dispară.

Și alese să se întoarcă la întâlnirea din tabăra de corturi, să evoce imagini care stătuseră prăfuite și ruginite, îngălbenite de vreme, dar clare.

Perechile de predicatori, una după alta, reprezentația regizată până în cel mai mic amănunt, care începea întotdeauna cu un

[41] În ce direcție e Långsele? – în lb. franceză, în orig.

citat din Biblie, o jumătate de pagină în finlandeză, apoi predica în suedeză, apoi tălmăcirile, variațiile, analizele și, uneori, lucrurile personale, mărturisirile: în tinerețe am trăit zile grele și am căutat, ceva lipsea din viața mea și eu m-a alăturat Păcatului, am găsit femeile și alcoolul și am furat un ceas de la un prieten, dar atunci am întâlnit un frate întru credință în armată și Iisus Hristos a venit cu lumină în viața mea, pentru că fratele meu mi-a sădit o sămânță în suflet.

Zâmbi în cușeta sa, ascultă poveștile pline de durere și anxietate, triumfătoare și însuflețite de recunoștință.

Dar nu-l înălțaseră niciodată, își zise el. Niciodată vreun strigăt, niciodată vreo voce înaltă. Nicăieri nicio senzație de extaz.

Își amintea amărăciunea din tinerețe.

Adesea, lăsase vocile să scadă, să zboare prin deschizătura cortului, împreună cu gândurile, speranțele și neliniștea. Orașul de corturi și rulote de afară ademenea și atrăgea, un ocean de posibilități care se ascundea printre trăsuri cu cai și mașini Volvo. Ocheadele aruncate fetelor necunoscute din rândul din fața lui, cu broboadele și fustele lor lungi, percepția căldurii lor, strălucirea din șuvițele lor rebele, rătăcite de sub batic.

Certitudinea că gândurile despre ele și mădularul lui întărit erau păcate.

Se legăna până adormea, cu mirosul de bălegar în nări.

•

Annika străbătea parcul Kronoberg cu respirația tăiată și gheața scârțâindu-i sub tălpi. Era frig, o creștere de presiune care anunța aer rece dinspre Marea Nordului. Asfaltul era alunecos, acoperit cu un strat compact de gheață, copacii zăcând sub păturile groase de cristale albe. Pajiștile, cu o zi mai înainte umede și verzi, erau acum complet înghețate, presărate cu argint. Vântul nu ajungea până la ea, acolo jos, printre copaci, și lăsa gazele de eșapament să umple aerul ca niște vălătuci cenușii deasupra aleilor.

Mai lumină decât atât nu avea să se facă. Ziua era cenușie, lipsită de strălucire. Își ridică ochii și privi cerul. Era ca un porțelan în culori pastel, nuanțe de albastru care se prefăceau în gri și alb, nori de un roz difuz, mânați de vânturile nordului, care băteau pe deasupra lor. Tăie drumul prin spatele cuștii pentru câini, firele de iarbă pocneau, zdrobite sub picioarele ei. Ajunse

la cimitirul evreiesc din spatele parcului, chiar în locul în care Josefin fusese găsită. Se opri lângă gardul negru de fier, își trecu mănușa peste stele și liniile curbe; chiciura, asemenea cristalelor de zahăr, îi căzu pe pantofi.

Cimitirul fusese renovat cu doi ani în urmă. Micile monumente funerare, făcute din piatră de nisip, tocite de vreme, fuseseră ridicate din nou pe postamentele lor, arbuștii sălbatici îndepărtați, copacii curățați. În același timp, magia se risipise, într-un fel, impresia de tunel în timp pe care locul i-o făcuse întotdeauna Annikăi nu mai exista, zgomotul orașului venea parcă mai aproape acum, spiritele care stăpâniseră acolo se făcuseră nevăzute.

Numai Josefin rămăsese.

Se lăsă în genunchi și privi printre gratii, la fel cum făcuse și de data aceea, cu mulți ani în urmă, în vara fierbinte în care viespile erau atât de multe și campaniile electorale nu se mai sfârșeau. Atunci Josefin fusese găsită acolo, cu gura deschisă într-un strigăt mut, cu ochi tulburi, tânăra fată, ucisă împreună cu toate visurile sale. O creangă înghețată scârțâi, o sirenă lovi fațadele caselor de pe strada Hantverkar.

El și-a primit pedeapsa în cele din urmă, se gândi Annika*. Nu pentru ce ți-a făcut ție, dar măcar nu a scăpat nepedepsit.*

Iar Karina Björnlund adunase destulă muniție pentru un post de ministru.

Annika se ridică, se uită la ceas, o părăsi pe Josefin cu o mângâiere pe deasupra gardului. Se îndreptă cu pași grăbiți către Fridhemsplan, în parcul Rålambshov primi vântul în față, și când intră pe ușa redacției obrajii îi erau roșii.

Ajunse la birou fără să întâlnească pe cineva și își aruncă hainele groase de pe ea într-o grămadă în colțul camerei.

Ragnwald, se gândi ea în timp ce computerul se deschidea. *Cine ești tu*?

Căută numele pe Google, dar obținu un număr mic de rezultate.

O informație sumară despre Folke Ragnwald, mort în 1963, un site despre genealogiile din Malta, un candidat creștin-democrat, dar fără să se specifice pentru care circumscripție.

Citi repede, se uită la alte câteva rezultate.

Un site despre genealogiile franceze, un material despre regalitate, o pagină de știri despre o vedetă daneză de muzică pop.

Ieși de pe net și formă numărul lui Suup, la Luleå.

— Avem probleme aici, spuse inspectorul, iar îngrijorarea i se simțea în glas.

— S-a întâmplat ceva?

Annika luă automat un creion, simțind de îndată vinovăția lucrului nespus.

— Nu știm încă, spuse polițistul. Poți să suni după prânz? Poate știm mai mult.

Auzind tonul lui, Annika simți cum mușchii i se contractă.

— E vorba despre Ragnwald, spuse ea. Teroristul.

— N-am timp, spuse Suup. Sună după ora 14. Nu pot să-ți spun nimic acum.

Ea își privi ceasul de mână, știa că nu avea niciun motiv să insiste chiar acum, cu optsprezece ore înainte de deadline. Mulțumi și închise, apoi puse pe masă, în fața sa, însemnările de la ultima lor întâlnire. Avea nevoie de încă o ceașcă de cafea înainte de a se apuca de lucru.

Merse pe lângă pereți, cu capul aplecat, până la automatul de cafea, se feri de priviri, luă direct două cafele. Se așeză cu paharele de plastic lângă tastatură și își structură materialul, încercând să-și facă o imagine despre teroristul său.

Tânărul din Tornedalen se mutase în sud, dar se întorsese la Luleå după un timp.

Își lăsă mâinile în jos, bău puțină cafea.

De ce se muta un tânăr în sud în anii ’60?

Muncă sau studii, se gândi ea.

De ce se întorcea?

Ceea ce avusese de făcut era terminat sau contramandat.

De ce Luleå?

Dacă satul era prea mic, dar voiai totuși să te simți acasă, alegeai un oraș mai mare din apropiere.

Dar de ce pe cel mai mare?

În sud trebuie să fi locuit într-un oraș mare. Poate un oraș cu universitate. Stockholm, Uppsala, Göteborg sau Lund.

Scrise orașele în computer, își înțelese apoi greșeala.

Tânărul nu trebuise neapărat să se afle în Suedia, putea învăța sau munci oriunde.

Deși era mult înaintea Uniunii Europene, își aminti.

Abandonă pista, încercând alta.

Unde dispăruse după aceea?

ETA? Spania? De ce?

Convingere politică, se gândi ea, dar sentimentul de îndoială persista.

Separatiștii basci erau, desigur, una dintre puținele grupări teroriste care reușiseră cu adevărat să obțină multe dintre lucrurile pe care le revendicaseră, inclusiv democrația și conducerea politică pe termen îndelungat în Țara Bascilor. Dacă ETA nu l-ar fi aruncat pe succesorul lui Franco în aer în decembrie 1973, trecerea Spaniei la democrație nu s-ar fi desfășurat atât de firesc și, din câte știa, Țara Bascilor avea astăzi atât poliție, cât și sistem propriu de impozitare și era pe cale de a deveni un paradis fiscal pentru firme.

Dar și ETA, mai mult decât aproape toate celelalte grupări de acest fel, fusese vătămată de automatismul terorii. După alegerile libere din 1977, existase o întreagă generație de basci de vârstă medie care nu făcuseră altceva în viața lor adultă decât să activeze ca teroriști împotriva statului spaniol. Cotidianul pacifist devenise prea plictisitor, așa că au hotărât că statul democratic era la fel de enervant ca și cel dictatorial și și-au reluat activitatea criminală. Iar statul spaniol s-a răzbunat prin a înființa GAL[42], grupul antiterorist de eliberare…

Trebuia să citească despre ETA, dar știa că era una dintre grupările teroriste din lume cu care nu se prea putea negocia, moarte pentru moarte. Ca reprezentanți autoînvestiți ai unei patrii care nu exista, ei cereau compensații pentru nedreptăți care nu se comiseseră niciodată.

Pentru a-și aduce aminte, își notă „citește mai mult din Björn Kumm” și merse mai departe.

De ce Ragnwald? Avea numele codificat vreo altă semnificație?

Simboliza un lucru pe care era important să-l știe?

Căută numele în dicționarul enciclopedic și găsi că era o combinație dintre *ragn,* forța divină, și *vald,* stăpân.

Stăpânul forței divine, un alias inspirat. Însemna asta altceva decât megalomanie?

Dar ce era terorismul, dacă nu chiar asta?

[42] Grupos Antiterroristas de Liberación (lb. spaniolă).

Oftă, încercând să nu cedeze presiunii care-i apăsa pleoapele. Cafeaua se răcise și avea un gust metalic. Merse și vărsă în toaletă conținutul paharelor de plastic aproape pline, apoi își îndreptă spatele, fiind aproape orbită de lumina tuburilor fluorescente.

Se uită către locul lui Berit; acesta încă nu venise.

Închise ușa bârlogului său și continuă.

Apoi erau pantofii. Urmele nu fuseseră un secret, una dintre puținele dovezi împotriva infractorilor, dar nimic despre mărimea lor.

Treizeci și șase. Nu putea fi altcineva decât o femeie micuță sau un bărbat foarte tânăr, de fapt, un copil. Ce era mai credibil? Că un copil de doisprezece ani aruncase în aer un avion sau că asta fusese opera unei femei?

„Probabil a avut o femeie cu el”, scrise ea.

Dar cine ar putea face așa ceva? Suup nu pomenise nimic despre vreo femeie. Scrise întrebarea în caietul cu însemnări.

Care femei deveniseră, istoricește vorbind, teroriste?

Gudrun Ensslin era prietena lui Andreas Baader. Ulrike Meinhof devenise cunoscută în toată lumea când îl eliberase pe același Baader. Francesca Mambro fusese condamnată pentru aruncarea în aer a gării din Bologna împreună cu iubitul său Valerio Fioravanti.

„Prietena lui Ragnwald”, scrise ea și concluzionă:

„Tânărul din Tornedalen a plecat să lucreze sau să învețe într-un oraș mare din sud, s-a întors în Norrbotten, s-a înrolat într-o grupare de stânga sub numele de Ragnwald, stăpânul forței divine, ceea ce indică o oarecare grandomanie. Și-a făcut rost de o prietenă pe care a convins-o să arunce în aer un avion. A fugit apoi din țară și a continuat ca ucigaș plătit, cu ETA ca bază”.

Oftă și își citi însemnările.

Dacă voia să publice în ziar aceste informații, trebuia să le argumenteze mult mai bine. Se uită la ceas. Mai era până putea să-l sune pe Suup din nou.

•

Miranda apăsă pe buton și sunetul obișnuit, intens, al soneriei se auzi în toată casa. Anne Snapphane alergă pe scară în jos, încercând să evite istericalele boșorogului de la parter, veșnic nemulțumit când fetița suna de prea multe ori. Cu una dintre

mâini își ținea prosopul în jurul său, cu cealaltă prosopul făcut turban pe cap.

Ușa se deschise greu, ca întotdeauna când temperatura cobora sub zero.

Fetița i se aruncă în brațe fără un cuvânt, ea se aplecă și o ținu strâns. Cu coada ochiului văzu cum Mehmet venea de la mașină, ducând geanta fetiței, cu o expresie concentrată.

— Sunt prăjituri în bucătărie, șopti Anne în urechea fetiței.

Copilul scoase o exclamație de bucurie și se repezi la etaj.

Cu un exces de îndărătnicie și îndrăzneală, se ridică fără să-și mai înfășoare prosopul în jurul său și fără să-i pese dacă s-ar fi întâmplat s-o vadă vecinii. Complet goală, numai cu turbanul pe cap, se uită în ochii lui Mehmet și îi luă geanta din mână. El își coborî privirea.

— Anne, spuse el, nu-i nevoie…

— Ai vrut să vorbești cu mine, spuse ea și se sili să vorbească pe un ton liniștit. Presupun că este vorba despre Miranda.

Îi întoarse spatele și lăsă fesele să-i joace lui Mehmet în față, în timp ce urca scara. Intră în baie și își puse halatul. Se opri în fața oglinzii, încercând să se vadă cu ochii lui.

— Vrei cafea? strigă ea cu privirea fixată în cea a femeii din oglindă.

— Mulțumesc, spuse el, nu. Trebuie să ajung la slujbă.

Anne înghiți în sec, înțelese că era vorba despre ceva neplăcut. Voia să-și asigure o cale rapidă de retragere, nu să stea cu o ceașcă fierbinte în mână și să afișeze o grabă jenantă.

— Eu o să beau una, în orice caz, spuse și își scoase turbanul de pe cap.

Își netezi șuvițele ude în timp ce se îndrepta către bucătărie și își turnă cafea într-o ceașcă mare.

El rămase în camera de zi, privind pe fereastră în grădina vecinului.

— Ce s-a întâmplat? spuse Anne și se așeză pe canapea.

— Ne căsătorim, spuse Mehmet și se întoarse către ea.

— Asta n-are nimic de-a face cu mine și cu Miranda, zise Anne și suflă în cafea.

Mehmet se așeză în fața ei cu coatele pe genunchi.

— Vom avea un copil, spuse el. Miranda va avea un frate sau o soră.

O amețeală neplăcută o cuprinse și, deși nu voia, își ațintiprivirea în pământ.

— Așa…, spuse ea, apucând strâns ceașca între degete. Felicitări…

Mehmet oftă.

— Anne, spuse el. Știu cât e de greu pentru tine…

Ea își ridică privirea și trase adânc aer în piept.

— Nu, spuse. N-am nevoie de compasiunea ta. Ce înseamnă asta, practic, pentru Miranda?

Mehmet își strânse buzele, un gest pe care Anne îl cunoștea atât de bine; fu cuprinsă de un dor fierbinte și intens de bărbatul din fața sa, simți o durere în inimă și în pântece. Spre nemulțumirea sa, începu să plângă.

Mehmet întinse mâna către obrazul ei; Anne închise ochii și se lăsă mângâiată.

— Am vrea să locuiască la noi, spuse Mehmet, permanent. Dar nu mă voi lupta cu tine dacă tu nu vrei.

Ea se sili să zâmbească.

— Multe poți să-mi iei, spuse ea, dar nu și copilul. Dispari de-aici.

— Anne…

— Dispari!

Vocea i se îneca de furie.

Fetița apăruse în ușă, se uita surprinsă când la unul, când la altul.

— Sunteți supărați? spuse ea, cu o prăjitură pe jumătate mâncată în mână.

Mehmet se ridică, puternic și sprinten, ca un animal de pradă, se îndreptă către copil și îi sărută părul.

— Ne vedem vinerea viitoare, draga mea.

— De ce e mama supărată? Nu te-ai purtat frumos cu ea?

Anne închise ochii, auzi zgomotul pașilor lui dispărând în jos, pe scară. Așteptă până ce ușa de la intrare se închise înainte de a se repezi la fereastră ca să privească în urma lui.

El se îndreptă către mașină fără să se uite înapoi, scoase telefonul din buzunarul hainei și formă un număr.

Pe ea o sună, se gândi Anne.

Mehmet își sună logodnica și îi povesti cum stăteau lucrurile, că acum discutase și că fusese al naibii de neplăcut, că ea

devenise furioasă și agresivă, nu credea că avea să renunțe la fetiță de bunăvoie.

•

Berit Hamrin ciocăni la ușa ei de sticlă, o deschise puțin și își vârî capul înăuntru.

— Ti-e foame?

Annika își lăsă mâinile să cadă de pe tastatură, simțind cum responsabilitatea îi împovăra umerii.

— Nu chiar.

Berit deschise ușa și intră în încăpere.

— Trebuie să mănânci, hotărî ea. Și cum poți lucra în dezordinea asta?

— Ce dezordine? spuse Annika mirată, uitându-se în jurul său cu o privire vinovată. Care-i problema?

— Ai, de fapt, un cuier, zise Berit și îi atârnă hainele pe stâlpul prevăzut cu cârlige. Așa, acum e mai bine. Au lasagna azi, am comandat deja două porții.

Annika își deconectă computerul pentru ca nimeni să nu poată intra și citi însemnările sale.

— Ce faci astăzi? întrebă ea pentru a abate atenția colegei de la haosul pe care îl crease în jurul său.

Pentru moment, departamentul de criminalistică o împrumutase pe Berit departamentului politic înaintea alegerilor din UE.

— Documentez marcarea teritoriului, spuse ea și oftă. Nu se întâmplă nimic, dar te formezi, vorbești cu alții din afara granițelor partidului sau cauți divergențe de opinie care nu există.

Annika râse, urmând-o afară din birou.

— Văd titlul: *Jocul secret al UE* și o imagine neclară a unei ferestre luminate la Rosenbad[43].

— Ai lucrat aici prea mult timp, spuse Berit.

Annika închise ușa și se îndreptă către micul restaurant. În spatele lui Berit lumea era sigură și ușor de înțeles, podeaua stabilă, și ea nu ezita.

Restaurantul era pe jumătate gol, slab iluminat. Vizitatorii nu se puteau distinge, siluetele lor se profilau negre în semiîntunericul cleios, sub cerul de porțelan.

[43] Clădire din centrul Stockholmului unde guvernul Suediei își ține întrunirile.

Se așezară la o fereastră ce dădea spre parcare, fiecare cu porția sa fierbinte de lasagna.

— Și ce scrii? o întrebă Berit.

Annika întorcea fără chef cu furculița bucățile de lasagna.

— Uciderea jurnalistului, spuse ea, și aruncarea în aer a avionului la F 21. Poliția are un suspect, l-a avut timp de mulți ani.

Berit ridică mirată din sprâncene, își vârî în gură o bucată mare de lasagna și gesticulă cu furculița în aer, îndemnând-o să continue.

— Ragnwald îl cheamă. E din Tornedalen. S-a mutat mai la sud, apoi s-a întors și a devenit terorist, a fugit în Spania, la ETA.

Chipul lui Berit căpătă o expresie sceptică.

— Când s-au întâmplat toate astea?

Annika se lăsă pe spate și își încrucișă brațele pe piept.

— A început pe la sfârșitul anilor ’60.

— Hm, făcu Berit, încântătoarea epocă revoluționară. Existau o grămadă de elemente care credeau în eliberarea maselor prin terorism, și nu numai în cercul nostru.

— Care era cercul vostru?

— *Buletinul de Vietnam,* spuse Berit și zgârie fundul farfuriei cu furculița. Așa am început să lucrez ca jurnalist, ți-am povestit doar, nu?

Annika își puse la încercare memoria slabă.

— Atunci care cercuri încurajau terorismul?

Berit privi porția de mâncare pe jumătate mâncată din farfuria Annikăi.

— Chiar nu mai mănânci?

Annika dădu hotărâtă din cap, Berit oftă și puse tacâmurile deoparte.

— Mă duc să iau niște cafea, spuse ea și se ridică.

Annika rămase pe loc, urmărind cum colega ei se așeza la coadă, părul tuns scurt puțin rebel la spate, răbdarea pe care o emana. Zâmbi când o văzu venind cu două cești de cafea pline și două bucăți de turtă dulce.

— Mă răsfeți, spuse Annika.

— Povestește-mi despre teroristul tău, zise Berit.

— Povestește-mi despre anii ’60, replică Annika.

Berit puse cu grijă cestile pe masă și o privi cercetător pe Annika.

— OK, spuse ea.

Se așează, puse două bucăți de zahăr în cafea și amestecă.

— Așa a fost. În 1963 s-a produs ruptura oficială dintre Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și Partidul Comunist Chinez. Ruptura a influențat toate organizațiile comuniste din lume. Nici noi n-am scăpat. Partidul Comunist Suedez, PCS, s-a destrămat în trei falange.

Își roti în aer degetul arătător de la mâna stângă.

— Falanga de dreapta, spuse ea, condusă de C-H Hermansson. A luat atitudine față de staliniști și maoiști și a eșuat într-un revizionism de modă veche pe care, cel mai adecvat, l-am putea numi social-democrație. Este partidul de stânga de astăzi, cu aproape zece procente în parlament.

Berit luă o înghițitură de cafea și continuă.

— Apoi avem falanga de mijloc, condusă de redactorul-șef de la *Norrskensflamman* Alf Lövenborg, care a fost pentru Uniunea Sovietică. Și, în cele din urmă, falanga de stânga, condusă de Nils Holmberg, prieten al chinezilor.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Annika.

— Partidul Comunist Suedez s-a destrămat după Congresul douăzeci și unu, în mai 1967, spuse Berit. Partidul și-a schimbat numele în Partidul de Stânga Comunist, falanga de stânga s-a desprins și a format Uniunea Comunistă Marxist-Leninistă, UCML. Apoi totul a mers repede. Mișcarea pentru Vietnam, Clarté, revoluționarii – toate au început să apară. În primăvara lui ’68 totul a culminat cu ocuparea Casei studenților și mișcarea rebelilor din Uppsala. Ei au fost, de fapt, cei mai răi dintre toți. În acea primăvară ne-au amenințat mereu.

Își duse mâna dreaptă la ureche, mimând gestul de a vorbi la telefon.

— „Dacă nu vă prezentați la întâlnirea generală a revoluționarilor pentru a asculta plângerile maselor, vor veni câțiva tovarăși să vă aducă.”

— Simpatici băieți, spuse Annika. Și erau maoiști?

— De fapt, cu adevărații maoiști nu era nicio problemă. Ei se întrebau mereu: Ce-ar fi făcut Maestrul? Ar fi executat personal aceste acțiuni în numele revoluției? Dacă răspunsul era nu, se abțineau. Coada era cea mai rea, mizerabilii care se țineau de ei, și nu urmăreau decât aventura, psihoza generală, gândirea de sectă.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec, spuse ea. Partidul Verzilor a promis să vină la ora unu cu o propunere în ce privește cota de pește din Marea Baltică.

Annika scoase un căscat teatral.

— Ha, ha, făcu Berit și se ridică.

Apoi strânse farfuriile de plastic de pe masă și le aruncă la gunoi.

— Scrie tu despre jurnaliștii tăi morți. Aici, în colțul meu, ne ocupăm de lucruri importante, de peștii morți…

Annika râse până când în jurul său se făcu rece și liniște. Un iz stătut de lasagna sleită o ajunse; îl îndepărtă cu mâna. Abia atunci își observă colegii, unii vorbind cu voce joasă, alții singuri, aplecați deasupra ziarelor, cu tacâmuri de plastic în mână. Undeva, în spatele chiuvetei, se auzea piuitul unui cuptor cu microunde, iar doi redactori de la sport își cumpărau prăjituri cu cremă de vanilie.

Își bău încet cafeaua; era una dintre numeroasele siluete negre în lumina rece, unul dintre muncitorii din fabrica ziarului.

Funcții. Nu indivizi.

•

Thomas încercase întotdeauna o senzație de neplăcere la gândul ședințelor ținute la sediul Consiliului Județean. Chiar dacă încuraja fuzionarea celor două instituții, se simțea ușor în dezavantaj de fiecare dată când se întâlnea cu Sophia Grenborg. Era vorba, de obicei, despre lucruri mărunte ca, de exemplu, că greșea biroul, că lua alt lift, că nu știa cum se numeau ceilalți membri ai echipei.

Deși nici ceilalți nu știau, își dădu el seama.

Trase adânc aer în piept, deschise ușa spre Hornsgatan, simțind imediat gerul mușcător. Toate turneele de hochei din tinerețe, meciurile pe patinoare în aer liber lăsaseră urme. Dar Consiliul Județean se afla acum pe partea cealaltă a străzii și ar fi fost caraghios să-și pună căciula pentru o distanță atât de scurtă.

Găsi, ușor stresat, drumul cel bun în labirintul de la etajul cinci. Sophia îl întâmpină, cu părul blond tuns bob legănându-i-se, strălucitor și drept, cu jacheta descheiată și tocurile țăcănind cochet pe parchet.

— Bine ai venit! spuse ea, luându-i mâna într-a ei, mică și catifelată, caldă și uscată. Ceilalți au venit deja.

Thomas își scoase repede paltonul, stânjenit că trebuise ca ei să-l aștepte.

Sophia se apropie, iar el îi simți parfumul. Ușor și răcoros, sport.

— N-ai întârziat, șopti ea. Stau și își beau cafeaua în sala de conferințe.

El răsuflă ușurat și zâmbi, uimit de intuiția ei.

— Bine, îi șopti și el, o privi în ochi.

Erau de un albastru intens, limpede.

— Cum te simți astăzi? șopti ea din nou. Puțin mahmur?

Thomas zâmbi larg.

— Un lucru e sigur, spuse el cu voce joasă. Tu nu ești mahmură. Arăți fantastic.

Sophia își coborî privirea, el văzu că roșise și, în aceeași clipă, își auzi propriile cuvinte ca pe un ecou, le înțelese semnificația și se emoționă.

— Vreau să spun..., murmură el și făcu un pas în spate.

Sophia își ridică privirea, se apropie de el și îi puse o mână pe umăr.

— E OK, Thomas, șopti ea, atât de aproape încât îi simți răsuflarea.

O privi drept în ochi câteva clipe, apoi se întoarse, își scoase fularul, puse geanta pe un scaun, o deschise și vârî fularul în ea. Se întrebă dacă urechile îi erau încă roșii.

— Am împărțit broșurile, spuse ea. Sper că am făcut bine.

Thomas se opri din mișcare și privi către pachetul cu broșuri din geantă, pe care se gândise să le înmâneze singur. Acum, toată munca aceea, care, în cea mai mare parte, fusese responsabilitatea lui, apărea ca fiind numai meritul ei și al Consiliului Județean.

Închise geanta.

— Desigur, spuse el scurt și simți cum zâmbetul îi piere de pe față. Poți să-l rogi pe administratorul vostru de site să ia legătura cu al nostru, pentru că noi am pus tot conținutul pe net și ar trebui s-o faceți și voi.

Sophia păru puțin nervoasă și îi arătă drumul către sala de conferințe.

— Da, spuse ea, știu.

Per Cramne, reprezentantul Departamentului de Justiție, se ridică în clipa când îl văzu pe Thomas intrând în sală, se repezi către el și îl salută cordial.

— Îmi cer iertare pentru ieri, spuse el. Blestematele astea de alegeri UE…

Thomas puse geanta pe masă și își ridică mâinile în aer.

— Nicio problemă, zise. Am avut și alte lucruri de discutat. Consiliul Comunal și Consiliul Județean au congres la primăvară, vom discuta despre posibilitatea unei fuziuni, și eu fac parte din grupul care…

Își dădu seama de greșeală prea târziu. Cramne avea deja ceva tăios în privire; în clipa aceea nu-i putea păsa mai puțin decât de o afurisită de fuziune.

— E toată lumea aici? spuse Cramne și se întoarse cu spatele. Atunci, să începem. Doar e vineri, la naiba.

Thomas își scoase hârtiile, evită să se uite în jur ca să vadă dacă observase cineva incidentul penibil.

Cramne fu, bineînțeles, cel care începu: Departamentul de Justiție se confunda întotdeauna cu ierarhia cea mai înaltă. Delegatul Comandamentului Poliției se abținu să spună ceva, la fel și procurorul general, precum și reprezentantul poliției secrete. Thomas luă inițiativa și prezentă broșura pe care o alcătuiseră. Enumeră câteva argumente care pledau pentru ideea că violența crescută îndreptată împotriva aleșilor poporului era o amenințare pentru democrație, prezentă modificările, liniile directoare și activitățile care ar fi trebuit să urmeze. Îi informă despre întâlnirea pe care o avusese cu Consiliul de Prevenire a Infracționalității în dimineața aceea, apoi făcu un semn din cap către delegatul acestuia și prezentă rezultatul la care ajunsese.

— Consider că avem nevoie de evaluare, încheie el. E o problemă care privește pe toată lumea. Nu doar pe toți politicienii, ci și pe toți cetățenii. Trebuie să facem din asta o problemă națională. Cum privește societatea amenințarea și violența împotriva reprezentanților noștri democratic aleși? Ce set de valori folosim noi în încercarea de a-i reduce la tăcere pe politicieni? Am putea modifica aceste valori prin a le conștientiza?

Întoarse o hârtie și observă că toată atenția grupului era îndreptată către el.

— Cred că ar trebui să pornim o dezbatere în presă, spuse el, un curent de opinie, așa cum se obișnuia în vremurile bune de altădată. Articole care să-l înfățișeze pe politicianul local ca pe un erou al timpului nostru, exemple de oameni care luptă împotriva extremiștilor de dreapta și a anarhiștilor, însă fără să exagerăm pericolul și să-i speriem pe cei care vor să se apuce de politică…

Se hotărî repede o începere a evaluării sub conducerea lui Thomas, iar materialul de presă trebuia publicat și întocmit în paralel.

Thomas încheie întâlnirea cu o anecdotă despre un membru al Consiliului Comunal din Jämtland, pe care o spunea de câte ori se ivea ocazia și care provoca întotdeauna hohote de râs. După aceea lumea își strânse repede lucrurile, adunarea se risipi și în mai puțin de un minut sala rămase pustie.

Doar era vineri după-amiază.

Thomas rămase în picioare, sortându-și însemnările, în timp ce Sophia aduna hârtiile lăsate de participanți. Nu știa cum să iasă din încurcătură: era conștient că ceea ce făcuse nu fusese în avantajul ei, că îi suprimase posibilitatea oricărei luări de inițiativă. Broșura însemna la fel de mult munca și meritul ei, discuția despre evaluare, la fel.

— Trebuie să-ți spun, zise Sophia Grenborg și veni lângă el, că ai fost fantastic astăzi.

El o privi uimit, simțind broboane de transpirație pe frunte.

Nu părea supărată, dimpotrivă. Ochii îi străluceau.

— Mulțumesc, spuse el.

— Știi cu adevărat cum să prezinți problemele și cum să gestionezi propunerile, zise ea și făcu un pas mai aproape, îi ai pe toți cu tine, chiar și justiția.

Thomas privi jenat în pământ.

— E un proiect important.

— Știu, spuse ea, și se vede limpede că e important și pentru tine. Crezi într-adevăr în ce faci și simt că e mai mult decât nimerit să colaborez cu tine…

Thomas inspiră adânc, amețit de parfumul ei.

— Îți doresc un sfârșit de săptămână plăcut! spuse el.

Apoi își luă geanta și se îndreptă către ușă.

•

Annika formă numărul direct al comisarului Suup, pe care îl obținuse, după multe tentative de convingere, de la centrala telefonică a Centrului Judiciar, cu o senzație neplăcută în stomac. Cu cât se gândise mai mult la asta, cu atât mai ciudată i se păruse convorbirea de dimineață cu polițistul. Regreta că o informase despre Ragnwald? Crezuse că va apărea în ziarul din ziua următoare? Se simțea trădat?

Așteptă, cu palmele transpirate, să răspundă cineva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă prudent când el ridică receptorul.

— Ceva foarte neplăcut, spuse polițistul. Linus Gustafsson e mort.

Prima ei reacție fu de ușurare: numele nu-i spunea nimic.

— Cine? întrebă ea.

— Martorul, spuse Suup, iar Annika simți cum o lumină orbitor de albă, ca de laser, îi pătrunde în creier, dărâmând ziduri și fortărețe asemenea unui uragan.

Vinovăția se ridică învingătoare peste toate gândurile sale; își auzi respirația gâfâită.

— Cum?

— Cu gâtul tăiat, în camera lui. Maică-sa l-a găsit într-o baltă de sânge când a venit acasă azi-dimineață.

Annika scutură din cap cu putere.

— Nu poate fi adevărat, șopti ea.

— Bănuim că aceste morți au legătură între ele. Singurul numitor comun până acum e că băiatul a depus mărturie despre prima crimă. Felul în care au fost înfăptuite diferă.

Annika stătea cu mâna dreaptă peste ochi, simți bolovanul din piept îngreunându-se, îngreunându-i respirația.

— Eu sunt de vină? reuși ea să șoptească.

— Ce-ai spus?

Annika își drese vocea.

— Linus mi-a spus că ar putea să-l recunoască pe criminal, spuse ea. V-a povestit cine ar fi putut fi?

Uimirea comisarului părea sinceră.

— Acestea sunt informații noi, zise el. Ești sigură?

Annika se strădui să-și redobândească gândirea logică și responsabilitatea jurnalistică.

— I-am promis băiatului protecție totală, gândi ea cu voce tare. E valabil și acum, când e mort?

— Nu mai are nicio importanță, a venit la noi nesilit, lucru care te absolvă de păstrarea secretului profesional, spuse polițistul, și Annika știa că avea dreptate.

Respiră.

— Când am vorbit cu el, mi-a spus că i se păruse că-l recunoscuse pe ucigaș, dar n-am scris despre asta în articolul meu. Am considerat că era inutil să dezvălui un asemenea lucru.

— Corect gândit, spuse polițistul. Din păcate, n-a fost destul.

— Se poate să fi povestit și altcuiva ce a văzut?

— N-am întrebat, dar o vom face.

Tăcerea deveni stânjenitoare, iar Annika simți cum sentimentul său de vinovăție bloca total comunicarea dintre ei.

— Mă simt vinovată, spuse ea.

— Înțeleg, zise polițistul, dar nu ai de ce. O cu totul altă persoană ar trebui să se simtă vinovată aici, și pe această persoană o vom găsi. Fii sigură de asta.

— Și ce aveți de gând să faceți? Să bateți pe la uși? Să căutați amprente? Urme de pași, de mașini, de motorete?

— Toate astea, plus alte câteva lucruri.

— Îi interogați pe prietenii băiatului, pe profesori, vecini?

— Pentru început.

Annika își lua notițe, tremurând din tot corpul.

— Ați găsit ceva?

Din nou tăcere.

— O scurgere de informații, spuse Annika. Bănuiți că cineva a dezvăluit identitatea băiatului.

Oftat adânc la capătul celălalt al firului.

— Mulți ar fi putut povesti, chiar și eu. N-a apărut în ziare, dar cel puțin doi dintre prietenii lui știau că el era martorul. Mama lui i-a povestit șefului ei, la serviciu. Poate și tu?

— Nu, nimănui. Sunt sigură.

Tăcerea se lăsă din nou, o tăcere ezitantă; Annika nu era din oraș, polițistul nu știa ce intenții are ea, ce gândea, un jurnalist dintr-un oraș mare, pe care poate că nu-l va mai întâlni niciodată: avea ea vreo responsabilitate?

— Poți avea încredere în mine, spuse ea, respirând greu. Vreau să știi asta. Ce pot să scriu din toate astea?

— Nu spune nimic despre cum a fost omorât, n-am declarat încă. Nu mă cita decât atunci când spun că omorul a fost

înfăptuit cu o cruzime ieșită din comun și poliția din Luleå a fost șocată de brutalitatea acesteia.

— Pot să scriu despre mamă? Că ea l-a găsit?

— Poți scrie, dar nu lua legătura cu ea. De fapt, nici nu e acasă, cred că polițiștii au dus-o la secția de psihiatrie. Nu mai avea pe nimeni altcineva în afară de băiat. Tatăl e un amărât, unul dintre cei care stau și beau în fața centrului comercial și îi terorizează pe proprietarii de magazine de pe strada principală.

— E posibil să fi fost el făptașul?

— Tatăl a fost în arest de ieri, de la ora 17, și a fost dus la secția de dezalcoolizare din Boden azi-dimineață la ora șapte.

— Ăsta e ceea ce eu numesc un alibi, spuse Annika. Pot să vă ajut în vreun fel? Căutați ceva deosebit despre care am putea pomeni în ziar?

— Singurul despre care știm cu siguranță că l-a văzut ultima dată pe băiat este șoferul de autobuz care a condus ultima tură către Svartöstaden aseară și care a ajuns la stația terminus imediat după zece. Conform unei aprecieri preliminare, băiatul a murit imediat după aceea, așa că, dacă l-a văzut cineva în jurul acelei ore, am dori să dea o declarație.

— Ați vorbit cu șoferul de autobuz?

Suup oftă adânc.

— Și cu toți pasagerii, spuse el. Îl vom prinde pe nenorocitul ăla, promit!

Annikăi îi trecu prin minte un gând.

— În camera lui, ai spus? Cum a pătruns criminalul în apartament?

— Nu erau semne de intrare prin efracție.

Annika se gândi; se silea să se elibereze de vinovăție, până povara ar fi dispărut pentru totdeauna, dar știa că se chinuia în zadar, știa exact cum funcționa puterea gândului împotriva sentimentului de vinovăție.

— Putea să-i fi dat singur drumul înăuntru, spuse ea. Putea fi cineva pe care îl cunoștea.

— Sau făptașul l-a așteptat în întuneric și a intrat fără să bată la ușă. Închizătoarea de la ușa apartamentului era la fel de complicată precum cea a unei magazii de lemne. Ar fi fost de-ajuns să tragă cineva un pic mai tare de ușă și se deschidea.

Annika se chinui să gândească limpede.

— Ce pot să scriu? întrebă ea din nou. Pot să public aceste informații?

Polițistul păru dintr-odată extrem de obosit.

— Scrie ce vrei, spuse el și închise.

Annika rămase cu receptorul în mână și cu o întreagă listă de întrebări despre Ragnwald, pe care le înșirase în carnetul său de însemnări.

Abia puse receptorul jos când telefonul sună, un semnal intern care o făcu să tresară.

— Poți să vii până la mine? spuse Anders Schyman.

Rămase pe scaun, paralizată, încercând cu disperare să revină la realitate. Își lăsă privirea să cuprindă dezordinea de pe masa de lucru, carnete de însemnări, creioane, ziare, foi tipărite și alte lucruri obișnuite, creatoare de adevăr, instrumente de stabilitate. Lăsă vinovăția s-o ajungă, să pună stăpânire pe ea; se prinse de tăblia mesei și o strânse cu putere.

Era vina ei, Dumnezeule, ea îl convinsese pe băiat să vorbească.

Propriile ambiții fuseseră decisive pentru soarta lui.

Îmi pare rău, șopti ea. *Te rog, iartă-mă.*

Apoi simți o ușurare treptată, încordarea din mâini dispăru, degetele o dureau.

Trebuia să vorbească negreșit cu mama băiatului, nu acum, mai târziu.

Exista un viitor, mâine era o nouă zi, o existență care urma dacă ea îi permitea.

Cel care stă pe malul apei suficient de mult își vede cu timpul majoritatea dușmanilor plutind prin fața sa.

Își trase nasul, zâmbi la amintirea proverbului chinezesc pe care Anne Snapphane obișnuia să-l citeze.

Nu mori, se gândi ea. *Doar așa simți*.

Își adună hârtiile.

Redactorul-șef stătea la fereastră cu o foaie în mână, privind în jos, spre Ambasada Rusiei. Annika aruncă o privire către masa de conferințe și văzu că astăzi bărbatul își strânsese tabelele.

— Stai jos, spuse el și arătă către un scaun.

Annika se așează, dar se simțea stingherită.

— Am citit materialul tău despre Ragnwald, zise Anders Schyman, și înțeleg ce vrei să spui atunci când scrii că nu e un articol, ci o idee.

Annika se așeză picior peste picior și-și încrucișă brațele, dar înțelese imediat că adoptase o poziție de apărare; se relaxă, lăsând brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Stau puțin la îndoială în privința articolului tău despre Benny Ekland. E speculativ într-un fel nefericit.

Ea nu-și mai putu împiedica impulsul de a-și încrucișa brațele pe piept.

— Cum adică?

Schyman se lăsă pe spate; cămașa prea strâmtă i se desfăcu, lăsând la vedere pielea abdomenului.

— Cred că marșezi prea mult pe chestia asta cu terorismul, spuse el. Nu toți infractorii sunt și teroriști, nu orice act de violență este și unul de terorism. În jurnalistică trebuie păstrate distanța și echilibrul, setea de senzațional nu trebuie lăsată să influențeze cuvintele tari. Vom avea nevoie din nou de adevăratele cuvinte care să descrie terorismul, de adevăratele întâmplări, poate chiar mai devreme decât credem…

Annika oftă, ridicând mâinile în aer.

— Te rog, spuse ea, nu-mi ține mie predici despre etica în presă.

El strânse din maxilare atât de tare, încât venele îi ieșiră în relief pe gât.

— Nu-ți țin predici, vreau doar să subliniez…

Annika se aplecă în față, simțind cum sângele îi năvălește în cap.

— Am crezut că mă sprijini în activitatea mea de reporter independent, spuse ea, că ai încredere în discernământul meu.

— Annika, o fac, crede-mă, dar…

— Este ceva la mijloc, simt asta, băiatul acela a aflat ceva ce nu trebuia să afle.

— … Dacă mă lași să vorbesc… aș vrea să subliniez că te susțin cu toată convingerea, dar eu sunt responsabil de ceea ce se scrie în ziar, eu hotărăsc dacă-i numim pe oameni teroriști sau nu și de aceea îți spun care este poziția mea, ca să nu muncești degeaba.

Annika se opri, se ridică pe jumătate și rămase sprijinită de biroul redactorului-șef cu gura deschisă și roșie la față. În

tăcerea care urmă, gândurile începură să i se învălmășească în cap; încerca să găsească soluții și explicații.

— Trebuie să fie Spiken, zise. A spus ceva despre călătoriile mele?

Schyman oftă și se ridică.

— Deloc. Vreau numai să-ți atrag atenția că terorismul și actele de terorism au început să-ți răpească prea mult timp.

— În ultimul an subiectele mele au fost destul de actuale, dacă putem spune așa.

Annika se așeză, iar redactorul-șef înconjură scaunul ei și se îndreptă către masa de conferințe.

— Vreau doar să reflectezi dacă nu cumva există alte motive care te fac să fii interesată în mod special de lucrurile astea.

— Ce vrei să spui?

Schyman oftă din nou și începu să ruleze distrat hârtia cu graficele.

— Că mă identific cu teroriștii, asta vrei să spui? Crezi că faptul că eu însămi am omorât un om face ca mintea mea să inventeze ucigași acolo unde, de fapt, nu există? Sau te gândești la tunel, la explozibilul în care Atacatorul m-a învelit? Am devenit atât de ciudată încât văd câte un Atacator în fiecare tufiș? Așa vezi tu lucrurile?

— Annika, spuse el, nu știu, singurul lucru pe care-l pot spune este că povestea asta e foarte ciudată, nu pot să dau drumul unui subiect despre un anume Ragnwald care poate fi mort și îngropat sau cultivator de coacăze în Moskosel[44], sau scafandru la serviciul de urgență, sau mai știu eu ce mama naibii. Astea sunt lucruri grele, acuzații grave.

— Ragnwald e numele de cod, el nu e deconspirat.

— Poate că e mai cunoscut sub numele de Ragnwald decât sub adevăratul lui nume; nu putem ști, nu?

Annika nu răspunse; își simți maxilarele încleștându-i-se și își ațintă privirea spre zona ambasadei.

— În plus, continuă Schyman, chiar și numai bunul-simț arată că ideea ta de articol nu e din cale-afară de credibilă. Mediul rural suedez nu e îndeosebi cunoscut pentru producerea de teroriști profesioniști, nu-i așa?

Annika îl privi consternată.

[44] Mică localitate în nordul Suediei.

— Glumești? pufni ea. Sau ești numai ignorant? Scrisoarea-bombă a fost inventată de un tip din Töreboda și a explodat în mâinile directorului Lundin în august 1904.

— Uite ce e, spuse el pe un ton împăciuitor. Ziarul merge acum al naibii de bine. Nu ne putem expune unei situații în care am pune în pericol credibilitatea pe care am redobândit-o în rândul cititorilor cu câteva acuze nefondate de terorism.

Annika se ridică repede, simțind că ia foc.

— Credibilitate? Crezi într-adevăr că lumea cumpără ziarul pentru tipul nostru de jurnalism serios și pe care îl practicăm?

Annika izbucni într-un hohot forțat de râs.

— Anna Nicole Smith pe prima pagină, trei zile la rând, săptămâna trecută, spuse ea. Un tip care s-a masturbat într-un reality-show, sâmbătă. Prințesa moștenitoare a tronului care și-a sărutat prietenul pe obraz, duminică. Ce-i asta? Nu înțelegi ce-ai făcut cu ziarul ăsta? Acum te mai și minți singur?

Annika văzu că Schyman era gata să explodeze, dar se abținea.

— Am crezut că te bucuri de succesul ziarului, spuse el.

— Să mergi numai pe cifrele de vânzări și pe reclame, nu? Știi cum numesc eu asta? Să mizezi pe rahat.

— Suntem la al doilea ziar. Trebuie să adoptăm în mai mare măsură ideea de tabloid decât primul. Nu vrei să-l depășim?

— Nu cu orice preț. Cred că e păcat că faci rabat de la calitate.

O uimea mânia lui mocnită.

— Nu-i adevărat, spuse el stăpânit. Practicăm în continuare jurnalismul de investigație, știi bine asta. Cred că ar trebui să ai o perspectivă mai largă decât cea a vulgarităților noastre, să judeci mai drept.

— Asta nu mă împiedică să regret direcția de dezvoltare a jurnalisticii. Granițele dintre realitate și ficțiune se șterg din ce în ce mai mult. Atât noi, cât și alte tabloide scriem despre reality-show-uri ca și cum ar fi cele mai importante lucruri care există în momentul de față. E inacceptabil.

— Îi uiți pe Cain și pe Abel, spuse Schyman și încercă să zâmbească.

— Ce-i cu ei?

Annika își încrucișă brațele pe piept în așteptare.

— Să fie văzut este cel mai important lucru pentru om, nu tu ai spus asta odată? Chiar și la televizor? Să joci într-un reality-show care se filmează și se publică pe net douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru înseamnă să fii văzut de Dumnezeu tot timpul.

— Cine e Dumnezeu? spuse Annika. Obiectivul camerei de filmat?

— Nț, răspunse Schyman. Publicul. Când a avut careva dintre noi șansa să fie Dumnezeu ultima dată?

— Tu ești Dumnezeu în fiecare zi, cel puțin peste ziarul ăsta, spuse Annika. La fel de despotic, nedrept și fără discernământ cum adevăratul Dumnezeu a fost cu Cain și Abel.

Acum fu rândul lui Schyman să rămână fără cuvinte. Annika auzi acuzele pe care tocmai le lansase ca un ecou în liniștea camerei și simți că ar fi trebuit să-și muște limba.

— Mă simt al dracului de înjosită că articolul meu despre uciderea jurnalistului a fost scos de pe afiș, spuse ea repede, într-o încercare de a diminua efectul cuvintelor sale.

Schyman pufni pe nas, scuturâ din cap, apoi merse la fereastră.

— Jurnalistul tău nu era cunoscut, spuse. În plus, legătura cu teroriștii e extrem de vagă.

— Și cât de cunoscută e Paula de la Pop Factory?

— Paula a câștigat locul doi astă-primăvară și a înregistrat un disc care a fost pe locul șapte în topuri. A făcut o plângere la poliție și povestește în lacrimi, cu nume și fotografie, spuse Anders Schyman fără să pară câtuși de puțin jenat.

Annika făcu doi pași către el.

— Și de ce face asta? A ieșit din topuri. Ar trebui să ne gândim mai bine înainte de a servi intereselor unor vedete de doi bani. Pe cine acuză?

— Dacă ai face rabat de la principiile tale de a nu citi despre vedetele din reality-show-uri, ai ști, spuse el și se întoarse.

Privirea îi trăda încercarea de a glumi.

— Mă întrebam doar dacă să divulg și eu numele băiatului și să-i public fotografia, spuse ea și simți că vocea începe să-i tremure. Mă întreb doar cât de jos am ajuns.

Chipul redactorului-șef se contractă în penumbra camerei.

— Highlander de la TV Plus și-a făcut un obicei din a le abuza sexual pe fetele înscrise la concursurile pentru reality-show-uri,

spuse el cu voce joasă. Nu scriem despre asta, nu încă, dar lucrăm.

Își duse palmele la ochi.

— Știi, Annika, spuse el, n-am putere să mă cert cu tine. N-am nevoie să-ți dau socoteală pentru ce aleg ca fiind prioritar ca să salvez acest ziar de la faliment.

— Atunci de ce o faci?

— Ce?

Annika își strânse hârtiile, gata să izbucnească în plâns.

— Trebuie să lucrez acum, spuse ea, dacă nu ai nimic împotrivă. Dar înțeleg că trebuie să ai anumite priorități. Dacă Ozzy Osbourne mai aruncă încă un cotlet de vacă peste gardul vecinului, înțeleg că sunt terminată.

Ieși din cameră înainte ca el să-i vadă lacrimile de furie.

•

Stăteau la televizor, fiecare cu paharul său de vin în față. Annika își ținea privirea ațintită pe imaginea care pâlpâia, fără s-o vadă însă. Copiii dormeau, mașina de spălat vase mergea în bucătărie, aspiratorul o aștepta în hol. Se simțea sleită de puteri, se uita la un bărbat care se plimba înainte și înapoi în holul unui hotel. Simțea o presiune insuportabilă în coșul pieptului.

Băiatul, Linus, atât de simpatic cu părul lui ciufulit, atât de sensibil și atent. Închise ochii și îi văzu privirea inteligentă, circumspectă. Vocea uscată a lui Schyman îi răsuna în creier, *jurnalistul tău nu era cunoscut, n-am nevoie să-ți dau socoteală.*

Thomas începu brusc să râdă în hohote, iar Annika tresări.

— Ce e?

— Tipul e atât de hazliu.

— Cine?

Thomas o privi ca pe cineva din altă lume.

— John Cleese, desigur, spuse el și arătă cu mâna către televizor. Fawlty Towers.

Thomas își întoarse privirea, se concentră din nou asupra ecranului, se aplecă în față și sorbi puțin vin, savurându-l.

— În altă ordine de idei, spuse el, ai băut sticla mea de Villa Puccini?

Ea închise ochii o clipă, apoi îl privi.

— Cum adică a ta?

Thomas o privi mirat.

— Dar ce-i cu tine? Doar am întrebat dacă mi-ai băut vinul, mă gândisem să-l beau mâine.

Annika se ridică.

— Mă duc să mă culc.

— Dar ce-i acum?

Thomas își ridică mâinile pentru a sublinia întrebarea, dar ea îi întoarse spatele și porni către hol.

— Annika, la naiba! Vino aici. Doar te iubesc. Stai cu mine.

Ea se opri în ușă, Thomas se ridică, veni către ea și îi puse brațele în jurul umerilor. Annika îi simți brațele grele îmbrățișând-o, o mână pe fiecare sân.

— Annika, șopti Thomas, vino. Nici nu te-ai atins de vin.

Ea nu-și putu împiedica un oftat.

— Vrei să știi ce-am făcut astăzi la slujbă? spuse Thomas cu entuziasm și o duse înapoi la canapea, trăgând-o lângă el.

Annika îi simți mirosul de parfum bărbătesc.

— Ce? murmură ea, lipită de pieptul lui.

— Am vorbit despre proiectul nostru pentru tot grupul de lucru.

Annika rămase nemișcată; aștepta, crezând că avea să urmeze ceva.

— Dar tu?

— Nimic deosebit, șopti ea.

Sâmbătă, 14 noiembrie

Bărbatul mergea ezitând, cu respirația tăiată, de-a lungul străzii Linné, îndreptându-se către Fyrisån. Își ținea mâna stângă pe abdomen, iar cu cea dreaptă își proteja urechea. Din când în când pe chipul lui răsărea o grimasă, nu de durere, ci din pricina amintirilor care îl copleșiseră în tren. Nu se putea apăra de ele, se revărsau asupra lui, năvălindu-i drept în inimă, ca un fluviu ieșit din matcă, și răscoleau mâlul de mult sedimentat de pe fund. Totul se întorsese acum, imaginile și mirosurile, și tonurile, care nu-i făcuseră rău atâta timp cât se odihniseră nederanjate printre alte vechituri, dar acum începuseră să cânte, să predice și să recite atât de zgomotos, încât nu-și mai auzea propriile gânduri.

Se trezi uitându-se la fereastra de la etajul doi a căminului studențesc Fjellstedska, în care tronau o stea de Crăciun și o floare. Erau din nou cu el, fetele pe care le avusese în spatele acelei ferestre, cu trei decenii și jumătate în urmă, primele lui femei, le simți răsuflarea mirosind a bere și roși la gândul propriei timidități și stângăcii.

Fusese atât de uimit, lumea i se înfățișa atât de străină. Mirarea lui neprefăcută în fața posibilităților și dimensiunilor ei, dezamăgirea cruntă când îngrădirile îl loviseră ca niște porți de fier în față.

Tonurile începură să urle a pustiu, simți curentul podelei, șobolanul care îl privea fix de pe pervazul ferestrei, îl văzu într-o altă lumină, florile de gheață de pe geam, țolul de cârpă pe care îl luase cu el ca o amintire a Mamei, cel în care ea țesuse cămașa lui de copil și vechiul ei jupon.

— E din Kexholm, spusese ea și îl lăsase să pipăie materialul, atât de moale încât semăna cu mătasea, pentru că țesăturile din Karelia erau cele mai bune din lume, și materialul foșni sub degetele lui de copil și el înțelese forța uriașă cu care îl atrăgea vechea lui țară, ținutul copilăriei Mamei, înțelese pierderea îngrozitoare pe care ea trebuise s-o accepte.

Respira anevoie – cum avea să reziste?

Avea o ultimă misiune. Nu dezamăgise niciodată și nu se gândea s-o facă nici acum, când era vorba despre familia sa; era singurul lucru care-i mai rămăsese.

Întoarse spatele căminului studențesc, păstră în minte fereastra cât putu mai mult, apoi o lăsă să dispară: n-avea să se mai întoarcă acolo niciodată.

Făcu câțiva pași nesiguri de-a lungul străzii Svartbäck. Simți cum bubuitul înceta, iar respirația îi deveni mai ușoară. Încetul cu încetul, totul se limpezi; nu avea vreo amintire despre acest loc în aglomerația de Crăciun care îl făcea de nerecunoscut. Trebuie să fi arătat cu totul altfel la sfârșitul anilor ’60. Își îndreptă puțin spatele, receptă realitatea în toată falsitatea ei și, cu asta, se pregăti pentru o altă cacofonie: melodiile imitate din vitrinele urlătoare. Strigau pentru a atrage atenția, femei de plastic pe jumătate goale, fără cap, jucării zgomotoase animate de baterii, *made in China,* ghirlande de becuri peste halate de casă și cravate de mătase, unelte electrice pe care să le folosești și să le încarci, iar și iar.

Înălță capul pentru a le evita, dar privirea i se opri în ghirlandele unui brad verde de plastic, cu lumini galben-aurii, care acoperea toată strada. O luă la dreapta, peste apă, către universitate, castelul la stânga și, ceva mai încolo, Carolina Rediviva cu comoara sa inestimabilă, Codex Argenteus, Biblia de Argint.

Se opri, își trase sufletul, auzi răgetul monstrului comercial ca o cascadă la distanță.

Gerul era cu adevărat năprasnic astăzi, nu-și amintea să fi văzut vreodată pământul atât de înghețat. Rămase fascinat de aerul nemișcat al Oceanului înghețat de Nord care accentua culorile și lumina, părea să le facă mai clare, mai deslușite. Privi către cele două turnuri ale catedralei care se ridicau, grele și umbroase, către cerul transparent. Închise ochii, fusese demult, atât de demult, aproape că uitase cum era să inspiri adânc aerul acela de sticlă care nu exista decât la Uppsala. Simți apoi cum sticla pune stăpânire pe el, îi transformă plămânii și tălpile în gheață. Dinții începură să-i scrâșnească într-un fel necunoscut până atunci.

Înaintă cu greu, se opri în fața clădirii impozante din cărămidă și piatră de calcar a universității, privi treptele lungi și studie cele patru statui de deasupra intrării, reprezentând cele patru

facultăți care existau în cadrul universității când aceasta fusese inaugurată: teologia, dreptul, medicina și filosofia. Privirea i se plimbă înapoi către figura feminină cu cruce, facultatea sa.

Ai dezamăgit, se gândi el. *Trebuia să devii o operă de-o viață, dar nu ai fost decât o piedică.*

Urcă treptele, cu privirea ațintită pe cele trei porți și pe mânerele enorme de fier. Balamalele bine unse deschiseră poarta fără zgomot, surprinzător de ușor; pătrunse cu grijă în anticamera holului principal. Sala, asemenea unei catedrale, se deschise deasupra lui cu trei cupole colosale, prin care venea lumina. Pașii stârneau un ecou solemn, care pornea din mozaicul pardoselii, lovea în coloanele lucioase de granit, în stucaturi, în picturile de pe tavan, ricoșa pe trepte, până sus, în aulă, unde cuvintele înțelepte ale umanistului Thorild erau incrustate cu litere de aur: *Să gândești liber e important, dar să gândești corect e și mai important.*

Libertatea, se gândi el, *tirania timpului nostru.* Trădarea omului Evului Mediu, cel care trăia în candoare, avea locul său în societate, invariabil și incontestabil, o viață cu un conținut determinat, care nu dădea naștere la îndoieli. Cel care punea izbăvirea sufletului mai presus de orice altceva: câștig economic, libertate personală, punerea sub semnul întrebării a structurii sociale.

Întoarse spatele sălii; cuceririle Renașterii îl făceau să plângă de furie: perfidia Evei față de Adam, târfa care convinsese umanitatea, păcălind-o, să muște dintr-un măr din pomul cunoașterii, să-și lase virginitatea violată. Răsăritul orbitor al zgârceniei care avea să dureze sute de ani, care otrăvise relațiile dintre oameni cu ambițiile de câștig și putere, până a venit Luther, îngerul căzut, paznicul de prizonieri care a adăugat ultima verigă a lanțului la cătușele zornăitoare care legau picioarele clasei muncitoare.

Părăsi repede aerul greu, academic, scala de culori arsă, ieși și o luă la dreapta. Ajunse lângă o clădire ciudată și cunoscută, de pe strada Övre Slot, sobră și înnegrită de vreme și, dintr-odată, se trezi înapoi acolo, dar atunci casa era nouă, nu văzuse niciodată mai înainte o casă atât de modernă, Casa studenților, destinată întâlnirilor de tot felul.

Aici se simțea acasă, era căminul lui spiritual, găsise acolo acea eschivare pe care nu reușise niciodată să o perceapă în

cortul cel mare sau în timpul vreuneia dintre acele placide slujbe religioase lestadianiste. Chiar acolo se rostogoliră peste el, pentru prima dată, cuvintele Maestrului: *Popoare ale lumii, uniți-vă și învingeți-i pe agresorii americani și pe toți lacheii lor. Oameni din întreaga lume, fiți viteji, îndrăzniți să luptați, să înfruntați greutățile și să înaintați, val după val. Atunci întreaga lume va aparține poporului. Monștrii de orice fel vor fi nimiciți.*

Închise ochii și imediat se făcu întuneric în jurul său și în el, noaptea întârzia din nou, ca atunci, biciuit de vânt și înghețat, era o insulă pustie în noaptea oceanului, rămasă în picioare în timp ce extazul și aplauzele se scurgeau afară prin fereastra aburită lăsată întredeschisă, în casa cea modernă. Cuvintele lui Mao deveniră flacără în noapte, citate de voci tremurătoare de tineri și primite cu euforie, fără îndoială: *Poporul chinez și cel japonez trebuie să se unească, popoarele mai multor țări ale Asiei trebuie să se unească, toate popoarele și națiunile asuprite din lume trebuie să se unească, toate țările iubitoare de pace trebuie să se unească, toate țările și indivizii aserviți agresiunii imperialiste, controlului, intervenției și tiraniei Statelor Unite ale Americii trebuie să se unească și să creeze un front larg împotriva imperialismului american, pentru a le dejuca planurile de agresiune și război și pentru a apăra pacea lumii.*

Și după aceea au ieșit, transpirați, entuziasmați, fericiți, satisfăcuți, iar el s-a apropiat de ei, iar ei l-au văzut, oamenii l-au văzut, l-au întrebat dacă era un revoluționar adevărat și el le-a răspuns da, oameni ai lumii, uniți-vă și învingeți-i pe agresorii americani și pe toți lacheii lor. Și ei l-au bătut pe umăr și i-au spus mâine, tovarășe, Laboremus[45], la ora șapte, și el a dat din cap și a rămas singur acolo cu o nouă însuflețire în inimă. Pista vieții se lumină sub el și știu că venise timpul să aterizeze.

Oftă, deschise ochii. Se întunecase, era obosit. Nu mai era mult până își putea lua din nou medicamentul. Motelul la care trăsese era destul de departe, trebuia să caute stația de autobuz. Camere anonime în complexuri mari, niciodată taxi.

Se întoarse la gară, cu o mână pe abdomen și cealaltă atârnând în aer, pe lângă corp.

Știa că era un bărbat invizibil.

[45] Asociația studențească social-democrată din Uppsala.

Luni, 16 noiembrie

Norii se adunaseră peste noapte. Annika ieși pe poartă, ținându-i pe cei doi copii de mână. Se zgribuli sub cerul plumburiu care coborâse până deasupra acoperișurilor. Simți un fior rece și-și strânse haina în jurul corpului.

— Trebuie să mergem pe jos, mamă? N-am putea lua autobuzul? Cu tata mergem întotdeauna cu autobuzul.

Luară autobuzul 40 din strada Scheele și merseră două stații până în strada Fleming. Copiii rămaseră la grădiniță, de data asta fără proteste, iar Annika ieși înapoi în stradă, cu sufletul greu și creierul golit de orice gând. Se gândise să facă o plimbare pe jos până la ziar, dar simțea că se sufocă, nu avea putere să înoate prin zloata deprimantă până la Marieberg. Așa că se urcă în numărul unu, unul dintre acele autobuze noi și lungi care, de fapt, fuseseră o alegere proastă, deoarece traficul orașului se mișca atât de încet, încât ajungeai mai repede pe jos, dar găsi un loc în spate, la fereastra pe care șiroia apa cenușie a ploii, și se lăsă dusă încet.

Își luă, ca de obicei, două pahare cu cafea. Închise ușa, trase perdelele și descoperi că automatul era stricat, iar cafeaua călâie. Gustul amar care îi rămase pe buze îi înfierbântă obrajii. Nu avu putere să se întoarcă și să arunce cafeaua, așa că o lăsă să stea într-un colț, pe masa de lucru.

Fără să se gândească prea mult, scrise un articol simplu și direct despre explozia de la F 21, despre informațiile mai vechi, despre cele noi ale poliției, privitoare la atentatorul bănuit, eventualul terorist, cunoscut sub numele de Ragnwald, și despre micul său tovarăș. Articolul era subțirel, nu avea ce să facă. Schyman voia informații grele, nu o descriere poetică a unor vremuri dispărute și a unui bărbat probabil dispărut și el.

Cu picioare de plumb, se ridică pentru a-și face rost de o cafea care să poată fi băută. Telefonul sună și ecranul îi arătă că era Thomas. Rămase în picioare, ezitând.

— Diseară întârzii, spuse el, cuvintele bine-cunoscute știa că vor veni, dar de data aceasta erau forțate, nu la fel de nonșalante ca altă dată.

— De ce? întrebă ea și privi prin cameră fără a vedea.

— Grupul de lucru trebuie să se întrunească, spuse Thomas, urmând aceleași căi bătătorite. Știu că e rândul meu să iau copiii, dar ai putea tu…

Annika se așeză, își puse picioarele pe birou, privi podeaua ternă a redacției și se gândi la ziua nesfârșită.

— Da, spuse ea, nu-i nicio problemă. S-a întâmplat ceva?

— Nu, deloc, de ce crezi asta?

Annika ascultă tăcerea care urmă acestor cuvinte.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, spuse ea cu voce joasă.

Când Thomas începu să vorbească din nou, glasul lui sună chinuit.

— M-a sunat o femeie acum o oră, spuse el. Ea și bărbatul ei au completat ancheta mea astă-primăvară. Sunt amândoi activi în conducerea comunei, din partea partidului de centru, și acum bărbatul ei a murit. De atunci stau la telefon, încerc să-i adun pe toți…

Annika asculta tăcută; îi auzea respirația precipitată, care pulsa în receptor.

— De ce te-a sunat să-ți spună asta?

— Proiectul, spuse el. Au păstrat documentele despre amenințările asupra politicienilor, pe care le-am trimis. Aveau numele meu de expeditor. E încredințată că bărbatul ei a fost omorât.

Annika își lăsă picioarele pe podea.

— De ce crede asta?

Thomas oftă greu.

— Annika, spuse el, nu știu dacă mai rezist.

— Povestește numai ce s-a întâmplat, spuse ea, cu tonul pe care îl folosea când copiii deveneau isterici.

Thomas își căută cuvintele, ezită.

— Nu știu dacă pot, spuse el.

— Dacă s-a întâmplat ceva, voi afla oricum.

Un nou oftat.

— OK. Bărbatul era împușcat în cap cu propria armă de apărare și zăcea în fotoliu. Tocmai asta e ciudat, spune nevasta, pentru că era fotoliul ei. El nu se așeza niciodată acolo. Dacă ar fi avut de gând să se împuște, s-ar fi așezat în propriul fotoliu.

Annika își roti privirea, căutând un creion.

— Unde locuiește?

— Crezi că ar fi putut fi omorât? Ce crezi că se va întâmpla cu proiectul nostru? Îl vor anula? Vor considera că, într-un fel oarecare, am contribuit la…

— Unde locuiește femeia?

El tăcu, apoi Annika auzi o exclamație iritată de mirare.

— De ce?

Annika începu să roadă capătul creionului.

— Sună cam copilărește, spuse ea. Un tip e mort și tu te neliniștești pentru slujba ta.

Replica lui veni repede și tăioasă:

— Dar tu? Nu faci decât să te plângi de șefii neînțelegători și de colegii arțăgoși.

Creionul rămase nemișcat. Annika îl puse pe birou, simțind un țiuit ușor în urechea stângă. Crezu că el închisese telefonul, când îi auzi din nou vocea.

— Lângă Östhammar, spuse el, într-un sat în nordul Upplandului. Sunt fermieri. Nu știu cât întârzii, depinde cum ne împărțim sarcinile și, desigur, de concluziile la care va ajunge poliția.

Ea îi ignoră ofensa.

— Ai vorbit cu anchetatorii?

— La început, au considerat că e vorba despre o sinucidere, dar după declarațiile soției, vor cerceta cazul mai îndeaproape.

Annika își puse din nou picioarele pe birou.

— Chiar dacă a fost omorât, spuse ea, asta nu înseamnă că a fost împușcat pentru că era politician, dacă înțelegi ce vreau să spun. Poate să fi avut datorii, probleme de abuz, copii obraznici, vecini nebuni sau orice altceva.

— Știu, spuse Thomas scurt. Nu mă aștepta.

— În altă ordine de idei, spuse Annika privind către perdele, cum o cheamă?

— Pe cine?

— Pe femeie, bineînțeles, cea care te-a sunat.

— Nu vreau să te amesteci în asta.

Rămaseră tăcuți un lung răstimp. Ea capitulă.

— Slujba ta nu e în pericol, zise. Dimpotrivă. Dacă bărbatul a fost omorât, proiectul vostru devine și mai important. Dacă ar trebui să răspundă cineva, aceia sunt politicienii. Ar fi trebuit să vă angajeze mult mai devreme. Să sperăm că veți putea împiedica o nouă întâmplare tragică.

— Crezi?

— Nu sunteți băieții cei răi de data asta, crede-mă. Deși poate că ar fi bine ca eu să fiu cea care scrie articolul.

Thomas rămase tăcut câteva secunde; Annika îi auzea respirația.

— Gunnel Sandström, spuse el apoi. Pe soț îl chema Kurt.

•

Thomas încheie convorbirea cu fruntea transpirată. Fusese pe punctul de a se trăda.

Când Annika întrebase cum „o” chema, îi veni în minte Sophia Grenborg, părul ei strălucitor, zgomotul tocurilor ei, parfumul ei răspândit în cameră.

Era cât pe-aci, se gândi el confuz, fără să înțeleagă ce era cât pe-aci, știa doar că ceva se întâmplase, un proces – pe care nu știa dacă îl putea controla – începuse și totuși nu-l dorea sfârșit.

Sophia Grenborg, cu apartament în Östermalm, în clădirea deținută de familia sa.

Mamei lui i-ar fi plăcut, îi trecu prin cap. Amintea puțin de Eleonor. Nu la înfățișare, Eleonor era înaltă și viguroasă. Sophia era mică și grațioasă. Altceva aveau în comun. O atitudine, o seriozitate, ceva profund atractiv, ceva ce Annika nu avea.

O persoană care se simte în largul ei în camere luxoase, așa o descrisese Annika pe Eleonor o dată la telefon și nu era prea departe de adevăr. Eleonor și Sophia se aflau în mediul lor natural pe coridoarele populate de funcționari înalți și în sălile de ședință, în saloanele rafinat amenajate și în barurile hotelurilor internaționale. Annika devenea stângace în asemenea locuri, hainele parcă nu mai cădeau bine pe ea și arăta de parcă voia să-și iasă din piele. Când călătoreau, nu voia decât să stea de vorbă cu localnicii și să mănânce la restaurante de cartier, nu era interesată de clădirile cu valoare culturală sau de piscinele hotelurilor private.

Tuși de două ori pentru a-și drege glasul, apoi luă receptorul și formă numărul direct al Sophiei de la Consiliul Comunal.

— S-a aranjat, spuse el. Vin și eu la clubul de jazz după ședință.

•

Annika primi de la ziar o mașină dotată cu cauciucuri de iarnă pentru că ar fi putut fi polei pe drumurile secundare din

Norduppland. Radioul era fixat pe unul dintre posturile comerciale și îl lăsă acolo.

În sfertul de oră următor se târî cei șapte sute de metri pe aglomerata șosea Essinge, opri iritată muzica și căută P2. Știrilor în sârbo-croată le luau locul cele în arabă și își imagină că urmau cele în somaleză. Ascultă melodiile străine, atentă la cuvinte pe care le-ar fi putut recunoaște, și se gândi la un loc, o țară, un președinte.

După berăria Järva traficul se decongestionă, și când Annika trecu de ieșirea către Arlanda[46], se rări considerabil. Apăsă pe accelerație și continuă către Uppsala, apoi o luă la dreapta către Östhammar.

În jurul său se întindeau câmpiile Roslagenului, pământuri întunecate, înghețate în rândurile simetrice lăsate de plug, insule de așezări omenești cu case roșii și grajduri văruite în alb. Locuri despre care nici măcar nu bănuise că existau se perindau prin fața mașinii, apărând ca din pământ și rămânând cu repeziciune în urmă, localități cu școli și magazine, și policlinici, în care oamenii își trăiau viața fără ca ea să-i știe, chioșcuri cu perdele cu modele abstracte de la IKEA și ghirlande rămase de la Crăciun. Lumina cenușie estompa contururile clare ale împrejurimilor. Porni ștergătoarele.

Drumul devenea tot mai îngust și mai cotit pe măsură ce se apropia de nord. Ajunse în spatele unui autobuz local care mergea cu șaizeci pe oră și trebui să stea în spatele lui vreo zece kilometri înainte de a-l putea depăși. Se hotărî să nu se mai streseze. Unul dintre scopurile acestei călătorii fusese să iasă din mediul redacției. Profită de viteza mică și începu să caute în geantă descrierea drumului, pe care o primise de la Gunnel Sandström.

Sensul giratoriu, direcția Gävle, șapte kilometri spre nord, apoi o fermă cu o casă mare roșie pe partea dreaptă a drumului, cu o rulotă și o verandă cu flori. Mai clar nu se putea, totuși era cât pe-aci să treacă mai departe și fu nevoită să frâneze brusc. Se opri în spatele rulotei, lăsă motorul să meargă în ralanti câteva clipe, în timp ce studia ferma.

O casă mare la dreapta, îmbrăcată în lemn, pervazurile ferestrelor aveau nevoie de un strat proaspăt de vopsea. O verandă destul de nouă, o lampă micuță cu abajur de porțelan și

[46] Aeroportul principal al Stockholmului.

patru glastre mici cu violete de Parma în fereastra de la bucătărie. La stânga, magazii și grajduri cu silozuri, staule pentru animale, furci pentru întorsul fânului și câteva mașini agricole care păreau defecte.

O fermă adevărată, se gândi ea, *îngrijită bine, dar nu ostentativ.*

Opri motorul, văzând umbra femeii mișcându-se în bucătărie.

— Intră, o întâmpină Gunnel Sandström cu voce subțire, ochi umflați și jachetă roșie cu cordon.

— Condoleanțe, spuse Annika și i se păru imediat că vocea sa sunase stângaci, dar femeia își coborî umerii, cuvântul avusese totuși efect.

— Scoate-ți haina. Pot să-ți ofer o ceașcă de cafea?

Annika simțea încă gustul acid al cafelei reci din automatul redacției, dar acceptă. Își atârnă haina în cuier și își scoase pantofii; simțea că femeia acționa în virtutea unor reflexe condiționate, a unui comportament învățat de decenii. În această casă vizitatorii erau invitați la cafea, indiferent de motivul vizitei lor. Gunnel se îndreptă către aragaz și puse ochiul cu încălzire rapidă pe poziția maximă, turnă patru cești de apă în cană, luă patru măsuri de cafea măcinată pentru filtru din cutia cu verde și roz de lângă raftul cu condimente, puse mâna dreaptă pe mâner, pregătită să tragă cana când primele clocote aveau să înceapă.

Annika se așeză la masa din bucătărie cu sacoșa lângă ea; studie pe furiș mișcările mecanice ale lui Gunnel, încercând să ghicească starea mentală a femeii. Inspiră mirosul de cafea, gunoi de grajd și ceva care ar fi putut fi mucegai. Își odihni privirea pe șemineu, pe dulăpioarele din lemn lăcuit, pe grinzile din tavan, pe podeaua acoperită cu linoleum verde.

— Nu citesc *Kvällspressen* chiar așa de des, spuse Gunnel Sandström când cafeaua dădu în clocot și ea turnă în cești, ridicând și coborând cana de mai multe ori. E plin de-atâtea fleacuri în ultimul timp. Nimic despre oameni și viața lor. Nimic care înseamnă ceva pentru noi, cei care locuim aici.

Puse cana pe masă, se așeză, cu umerii coborâți.

— Thomas, soțul meu, spuse Annika, mi-a povestit că atât tu, cât și Kurt v-ați implicat politic pe plan local.

Gunnel Sandström se uită pe fereastră. Annika îi urmări privirea și văzu un stativ cu mâncare pentru păsările în jurul căruia se agitau aripi de toate culorile și mărimile.

— Kurt era în comitetul de conducere, spuse ea, iar eu sunt președinta asociației de femei și membru într-un partid.

— Ce partid? întrebă Annika.

Femeia o privi mirată.

— De centru, bineînțeles. Luptăm pentru zona rurală. Kurt a fost întotdeauna interesat de politică, așa ne-am întâlnit.

Annika zâmbi, dădu din cap și se ridică.

— Să aduc cestile? întrebă ea și se îndreptă către chiuvetă.

Gunnel Sandström sări în picioare.

— Ah, iartă-mă, ce neatentă sunt! Așază-te, draga mea.

Femeia se duse și se întoarse de câteva ori, aducând cestile, o tavă, linguriță, zahăr, lapte și prăjituri cu scorțișoară pe jumătate înghețate, cu migdale deasupra.

— Cum v-ați întâlnit? La asociația de tineret a Centrului? întrebă Annika în timp ce Gunnel Sandström se așeză.

— Nu, nu, spuse femeia. Kurt a fost radical în tinerețea lui, mulți au fost, din generația noastră. El a venit încoace pe la începutul anilor ’70. Ne-am văzut pentru prima oară la o întrunire a proprietarilor de terenuri. Kurt considera că sistemul de taxe ar trebui să fie mai corect. Asta a produs aproape o revoluție în sat.

Annika luă din geantă carnetul de însemnări și creionul și scrise „întrunirea proprietarilor”.

— Deci, el nu era de pe-aici?

— Era din Nyland, lângă Kramfors. A studiat biologia la Uppsala și după examen și-a însoțit câțiva colegi de facultate până aici, pentru a pune bazele unei agriculturi fără otrăvuri. Da, nu se numea ecologică pe vremea aia…

Privirea femeii se îndreptă din nou către păsările, cufundându-se în trecut. Annika așteptă.

— N-a mers chiar atât de bine, continuă ea după câteva clipe. Membrii colectivului au început să nu se mai înțeleagă între ei. Kurt voia să cumpere un siloz și un tractor, ceilalți voiau un cal și să învețe să înalțe căpițe de fân. Pe atunci ne întâlneam deja și Kurt a început să lucreze aici, la fermă.

— Erai foarte tânără, așa-i? spuse Annika.

Femeia o privi.

— Asta e casa părinților mei, zise ea. Eu și Kurt am preluat-o când ne-am căsătorit, în vara anului ’75. Mama încă trăiește, e într-un azil de bătrâni la Östhammar.

Annika dădu din cap, devenind dintr-odată conștientă de ticăitul monoton al ceasului din bucătărie, răsunând între aceiași pereți, generație după generație. Într-o secundă ametitoare putu auzi toate secundele bubuind simultan prin timp, un vârtej care lăsa să se întrezărească un fragment de veșnicie.

— Să te simți acasă, se auzi Annika spunând. Ce bine trebuie să fie să te simți acasă în felul ăsta.

— Kurt se simțea acasă aici, zise Gunnel Sandström. Iubea viața. Nu exista niciun gând de sinucidere în capul lui, sunt sigură de asta.

O privi pe Annika și ochii i se însuflețiră, se transformară în două focuri albastre. Annika ghici îndârjirea femeii, știu imediat și fără rezerve că avusese dreptate.

— Unde a murit?

— În salon, spuse ea și se ridică, îndreptându-se către ușa dublă de lângă șemineu.

Annika intră în camera mare. Era mai răcoare decât în bucătărie, un aer închis și umed, mochetă aspră verde-bleu, un fotoliu maro de piele sub o lampă de citit, cu o măsuță alături.

Gunnel Sandström arătă; degetele îi tremurau.

— Acolo stătea Kurt, spuse ea, întotdeauna. Scaunul meu stătea în partea cealaltă a măsuței. Întotdeauna după cină, ne așezam acolo și citeam ce se adunase peste zi, ziare locale, reviste și hârtii ale fermei. Făceam totul aici, în fotoliile noastre.

— Unde e fotoliul tău acum? întrebă Annika, deși bănuia răspunsul.

Femeia se întoarse către ea și ochii i se umplură de lacrimi.

— L-au luat cu ei, spuse ea încet. Poliția, pentru cercetări. Stătea în el când a murit și arma atârna în mâna lui dreaptă.

— Tu l-ai găsit?

Femeia își ațintă privirea în gol, în locul unde se aflase fotoliul său, apoi dădu aprobator din cap.

— Am fost la bazarul de toamnă al cercetașilor sâmbătă după-amiază, spuse ea, cu privirea încă fixată pe urma pătrată de pe mochetă. Fiica noastră e conducătoarea grupei mici, am rămas s-o ajut să strângă după aceea. Când am venit acasă… stătea acolo… în fotoliul meu.

Femeia se întoarse și lacrimile începură să-i curgă. Se îndreptă cu pași nesiguri către masa din bucătărie. Annika o urmă, cântărind impulsul de a o lua de după umeri, dar renunță.

— Unde a nimerit glonțul? întrebă Annika încet și se așează alături.

— În ochi, șopti Gunnel Sandström și vocea îi răsună slab între pereți.

Ceasul ticăia, lacrimi tăcute curgeau pe obrajii femeii. Deodată, ceva se întâmplă cu temperatura din bucătărie. Annika simți prezența în cameră a bărbatului mort, se afla acolo ca o suflare rece ca gheața, un ton slab al corului îngerilor care se înghesuia să-și facă loc în conștiința ei.

Femeia stătea complet nemișcată, dar își aținti privirea spre Annika.

— Dacă vrei să te împușți, respiră ea încet, de ce să tragi în ochi? De ce să te uiți în țeava pușții când apeși pe trăgaci, ce speri să vezi?

Închise ochii.

— Ceva nu se potrivește, spuse ea mai tare, cu ochii în continuare închiși. N-ar fi făcut asta niciodată și, în mod clar, nu în fotoliul meu. N-a stat niciodată-n el. E un semn pentru mine că altcineva l-a silit s-o facă. A fost ceva legat de discuția de la telefon.

Deschise ochii, iar Annika văzu cum pupilele i se dilată, pentru ca apoi să se micșoreze brusc.

— A sunat vineri-seară, spuse ea. Târziu, după nouă și jumătate. Ne uitaserăm la Aktuellt[47] și ne pregăteam de culcare; obișnuim să ne trezim cu noaptea-n cap, odată cu vacile, dar Kurt a ieșit, nu mi-a spus cine a sunat, ci s-a îmbrăcat și a ieșit și a rămas acolo destul de mult. Am stat trează și l-am așteptat, dar nu s-a întors decât pe la unsprezece și l-am întrebat, bineînțeles, unde a fost și cu cine s-a întâlnit, dar el a spus mai târziu, vorbim mâine despre asta, pentru că acum sunt obosit, dar a intervenit altceva, n-am mai apucat să vorbim, eu a trebuit să plec la cercetași și când m-am întors acasă…

Se prăbuși în scaun și își puse palmele peste față. Annika nu mai ezită și își așeză brațul pe umerii femeii.

— Ai povestit asta poliției?

[47] Program de știri la televiziunea suedeză.

Femeia se liniști imediat; apoi se întinse după un șervețel și își șterse nasul. Annika îi dădu drumul.

— Nu știu dacă le-a păsat de asta, spuse ea, dar, în orice caz, au notat. Sâmbătă eram atât de disperată, încât n-am putut spune nimic, dar ieri i-am sunat și-atunci au venit și au luat fotoliul, au luat amprente de pe uși și mobilă.

— Și arma?

— Au luat-o sâmbătă, au spus că așa sunt regulile.

— Kurt făcea parte din serviciul de apărare civilă?

Gunnel Sandström dădu din cap.

— În toți anii, spuse ea. Făcuse școala de ofițeri din Vällinge.

— Unde păstra arma?

— În dulapul de arme. Kurt era foarte atent să închidă întotdeauna dulapul. Nici măcar eu nu știu unde păstra cheia.

— Deci trebuie s-o fi luat singur?

O nouă mișcare a capului.

— V-a amenințat vreodată cineva?

Femeia scutură din cap, iar umerii îi căzură și mai mult.

— Nicio altă convorbire telefonică ciudată, în afară de cea de vineri?

Femeia rămase nemișcată, cu capul aplecat într-o parte.

— A venit ceva ciudat cu poșta de astăzi, spuse ea. Ceva fără cap și fără coadă. Am aruncat-o la gunoi.

— O scrisoare? Astăzi? De la cine?

— Nu știu, nu scria.

— Ai aruncat gunoiul?

Gunnel Sandström reflectă câteva secunde.

— Nu cred, spuse ea, se ridică și se îndreptă către dulapul de sub chiuvetă, scoase coșul de gunoi, scotoci printre bucăți de pâine și coji de cartofi.

Se uită la Annika.

— Nu-i aici, spuse ea, cred că totuși am aruncat-o.

— Poate ai pus-o în altă parte? întrebă Annika.

Femeia împinse coșul de gunoi înapoi la locul lui.

— De ce crezi că era importantă? întrebă ea.

— Nu știu dacă era importantă, zise Annika. Ce scria?

— Ceva despre mișcarea țăranilor, nu știu. Am crezut că era de la Federația Fermierilor Suedezi.

— Un fel de reclamă?

— Nu, deloc. Era scrisă de mână.

— Gândește-te bine. Nu puteai s-o pui în altă parte?

— În șemineu, în cazul ăsta, spuse ea și arătă într-acolo.

Din doi pași, Annika fu lângă șemineu, văzu câteva hârtii mototolite, luă un vătrai și răscoli printre ele. Femeia se apropie și întinse mâna către șemineu.

— Da, aici s-ar putea să fie, aici arunc uneori hârtii. Sunt bune de aprins focul.

— Așteaptă, spuse Annika. Ai niște mănuși?

Gunnel Sandström se opri, o privi mirată, apoi dispăru în hol. Annika se aplecă și cercetă ghemotoacele. Trei erau din hârtie lucioasă de reclame, una verde cu text negru, și a cincea o foaie liniată dintr-un caiet.

— Ia-o pe-asta, zise ea când femeia se întoarse cu o pereche de mănuși și i-o arătă pe cea liniată.

Gunnel Sandström se aplecă în față și luă hârtia cu un icnet. Apoi se ridică și o desfăcu.

— Da, spuse ea. Asta e.

Annika veni lângă ea și începură să citească împreună conținutul scrisorii.

— *Avântul actual al mișcării țărănești este un eveniment important*, citi Gunnel pe un ton de îndoială. *Nu peste mult timp, mai multe sute de milioane de țărani din centrul Chinei, din provinciile de nord și de sud se vor ridica precum o furtună de neoprit, ca un uragan, o forță atât de rapidă și de violentă încât nicio altă forță nu va putea s-o oprească, oricât de puternică ar fi.*

Lăsă scrisoarea jos.

— Ce înseamnă asta?

Annika scutură din cap.

— Nu știu, spuse ea. Ai plicul?

— Ar trebui să fie tot în șemineu, în cazul ăsta.

Îl găsiră sub reclame, un plic simplu din Suedia, cu un timbru înfățișând un jucător de hochei, adresat familiei Sandström, cu ștampila poștei din Uppsala, expediat în ziua antecedentă.

— Poți să pui hârtia pe masă, s-o copiez?

O expresie speriată apăru în ochii lui Gunnel.

— De ce? Crezi că-i ceva periculos?

Annika o privi pe femeie, șuvițele ei de păr alb și jacheta împletită, obrajii moi și spatele îndoit și un val de simpatie care îi tăie respirația o copleșiră.

— Nu, spuse ea și încercă să zâmbească. Nu cred. Dar ar fi bine să povestești poliției despre scrisoare.

Annika începu să copieze scrisoarea pe masa din bucătărie. Literele erau regulate și rotunde, cuvintele ordonate simetric pe pagină, tot al doilea rând lăsat liber, pentru a se putea citi mai bine. Remarcă marginea neregulată care arăta că hârtia fusese ruptă dintr-un caiet dictando, se gândi s-o pipăie într-un colț pentru a-i vedea calitatea, dar se hotărî să renunțe.

— Vrei să scrii în ziar despre Kurt? întrebă Gunnel Sandström după ce se ridică și împinse scaunul sub masă.

— Nu știu, spuse Annika, poate. Dacă o voi face, te voi suna și-ți voi spune.

Luă mâna femeii.

— Ai pe cineva care să aibă grijă de tine acum? întrebă ea.

Gunnel dădu din cap.

— Avem un fiu și două fiice, vin încoace după-amiază cu familiile lor.

Annika simți cum camera începe din nou să se rotească, era ceva acolo, un lucru care aparținuse acelei familii de generații, dragostea care locuia aici de secole.

Poate că omul n-ar trebui să-și părăsească rădăcinile, se gândi ea. *Aspirația noastră de progres distruge, poate, acea forță a naturii care ne-a creat ca ființe iubitoare.*

— Va fi bine, spuse ea și se miră singură de convingerea cu care o spusese.

Gunnel Sandström o privi cu niște ochi din care Annika știa că ceva se pierduse pentru totdeauna.

— Trebuie să ni se facă dreptate, de asemenea, spuse ea.

Apoi se întoarse brusc, ieși în hol și urcă o scară care scârțâia, la etaj.

Annika își puse repede haina, ezită la piciorul scării.

— Mulțumesc, atunci, strigă ea.

Nu primi niciun răspuns.

•

Berit Hamrin o întâlni pe Annika lângă ghereta paznicului, aproape de lift.

— Mergi să mănânci? întrebă ea.

Annika puse cheile de la mașină pe tejghea și se uită la ceas.

— Nu astăzi, spuse ea. Trebuie să mă uit peste o grămadă de hârtii și apoi să-i iau pe copii. Ești moartă de foame sau ai timp să te uiți la ceva?

Berit făcu un gest teatral.

— Gata să leșin. Ce?

Vino cu mine, spuse Annika și o porni către biroul ei, fără să-i mai pese de eventuala cascadă de întrebări.

Aruncă haina de pe ea și răsturnă conținutul sacoșei pe masă. Găsi carnetul, răsfoi până la ultima pagină, dădu ocol mesei și deschise al doilea sertar, scoțând un alt carnet.

— Citește asta, îi spuse ea lui Berit și îi puse în față două pagini de mâzgălituri.

Colega ei luă primul carnet și citi rândul de deasupra.

— *Avântul actual al mișcării țărănești este un eveniment important,* spuse ea cu voce tare și lăsă caietul jos. Dar e un text clasic.

— În ce fel? spuse Annika, încordată ca un arc.

Privind-o pe Annika, Berit începu să declame, fără să se mai uite în carnet:

— *Nu peste mult timp, mai multe sute de milioane de țărani din partea de mijloc a Chinei, din provinciile de nord și de sud se vor ridica întocmai ca o furtună de neoprit, ca un uragan, o forță atât de rapidă și de violentă, încât nicio altă forță nu va putea s-o oprească, oricât de puternică ar fi.*

Annika rămase cu gura căscată, fără să poată scoate o vorbă.

— Raportul unei anchete despre mișcarea țăranilor din Hunan, spuse Berit. A fost scris în 1949, dacă-mi amintesc bine. Unul dintre citatele clasice ale lui Mao Tse-Tung. Toți îl știau pe de rost.

Annika scotoci într-un sertar, scoase două carnete diferite, le răsfoi, găsi în cele din urmă ce căuta.

— Și asta?

Îi dădu lui Berit carnetul în care scrisese la Luleå.

— *Nu există construcție fără distrugere*, citi Berit. *Distrugere presupune critică și supunere, presupune revoluție. Include reflectare asupra lucrurilor, ceea ce înseamnă construcție. Dacă dărâmi mai întâi, poți construi de-a lungul acestui proces.*

— Și? spuse Annika.

— Un alt citat din Mao. De ce le-ai scris?

Annika simți nevoia de a se așeza.

— Sunt niște scrisori, zise ea. Scrisori anonime către persoane ucise. Cea cu distrugerea i-a venit lui Benny Ekland la serviciu, la două zile după moartea lui, iar cea cu mișcarea țărănească a fost expediată către un politician local din Östhammar, la o zi după ce a fost găsit mort.

Berit se așeză pe birou, palidă la față.

— Ce naiba…?

Annika scutură din cap și își duse mâna la frunte.

— Trebuie să vorbesc cu mama lui Linus Gustafsson.

Telefonul răsună într-un spațiu înghețat, la o mie de kilometri depărtare. Transpirația mâinilor deveni și mai abundentă când își lipi receptorul de ureche.

— Vrei să ies? întrebă Berit prin semne.

Annika scutură din cap și închise ochii.

Cineva ridică receptorul, iar vocea care răspunse era confuză.

— Numele meu e Annika Bengtzon și sun de la *Kvällspressen,* spuse Annika pe tonul limpede pe care și-l exersase în toți acei ani în care lucrase nopțile ca editor de text, când, de cele mai multe ori, vorbea cu oameni tocmai treziți din somn.

— Cine? întrebă femeia de la celălalt capăt al firului.

— Eu sunt cea care a scris în ziar despre Linus, spuse Annika și simți cum lacrimile erau gata să țâșnească. Am vrut doar să sun și să spun cât sunt de mâhnită.

În aceeași secundă îl văzu pe băiat în fața ochilor, părul ciufulit, ochii cercetători, gesturile reținute, vocea în schimbare, și nu-și putu împiedica un suspin.

— Iartă-mă, spuse ea, eu…

Își puse mâna la gură pentru a-și înăbuși plânsul. Se rușină în fața lui Berit care se așezase în unul dintre scaunele pentru vizitatori.

— Nu-i vina ta, spuse femeia, cu vocea răgușită.

— Ești mama lui?

— Eu sunt Viveka.

Accent pe *e.*

— Mă simt atât de vinovată, spuse Annika, descoperind că discuția luase altă turnură decât cea la care se gândise. N-ar fi trebuit să scriu despre Linus. Poate că astăzi ar fi trăit.

— Nu putem ști, zise femeia pe un ton sec. Dar eu cred că a fost bine că l-ai făcut să vorbească. Nu înțelegeam ce se

întâmplă cu el. Era complet schimbat și refuza să-mi spună ceva.

— Da, spuse Annika, dar gândește-te, dacă…

Femeia o întrerupse brusc.

— Crezi în Dumnezeu, Annika Bengtzon?

Annika așteptă până accesul de plâns se potoli.

— Nu direct, reuși ea să spună.

— Dar eu cred, zise femeia încet și cu o convingere forțată în glas. Asta m-a ajutat în toate încercările prin care am trecut în viață. Domnul l-a chemat pe Linus la El, nu înțeleg de ce, dar accept.

Durerea se așternu ca un vânt înghețat peste legătura telefonică cu Luleå, o făcu pe Annika să tremure, un spațiu gol, ceva înspăimântător, negru ca smoala, se întinse după ea, înfrângerea pustiitoare a omului, când dragostea lui Dumnezeu ar putea fi flacăra care împiedică ultima prefacere în gheață.

— Bunica mea a murit, spuse Annika. Sunt șapte ani de atunci. Mă gândesc la ea în fiecare zi. Nici măcar nu pot bănui ce simți tu.

— Trebuie să-mi continui pribegia pe pământ fără Linus, spuse mama, chiar dacă astăzi nu știu cum voi fi în stare. Dar mă simt la adăpost în credința mea că Tatăl face tot ce poate pentru mine, că își ține mâna deasupra mea.

Femeia tăcu și Annika își dădu seama că plângea. Aștepta; nu știa dacă să încheie convorbirea sau nu.

— La vremea potrivită voi înțelege de ce, continuă femeia brusc, cu voce clară și hotărâtă, și îl voi întâlni pe Linus din nou. În casa Tatălui Nostru Ceresc. Știu că e așa. Asta mă face să pot trăi.

— Aș vrea să-l am și eu pe acest Dumnezeu, spuse Annika.

— El este acolo și pentru tine, zise femeia. El este acolo, doar să vrei să ți-l aduci aproape.

Tăcerea care urmă ar fi putut fi apăsătoare, dar, spre uimirea sa, Annika simți că era caldă.

— Mai vreau să te întreb și altceva, spuse ea. Ai primit vreo scrisoare ciudată după moartea lui Linus?

Viveka Gustafsson se gândi câteva secunde înainte de a răspunde.

— Vrei să spui, aia despre tineri?

Annika se uită la Berit.

— Care tineri?

— Ieri a venit o scrisoare fără expeditor sau semnătură, am crezut că e unul dintre vecini care vrea să se plângă și nu îndrăznește să bată la ușă.

— Mai ai scrisoarea?

Femeia oftă cu o greutate care venea din deznădejdea de a face ceva care aparținea celor vii, un lucru prozaic care, timp de decenii, însemnase lumină și căldură, și comuniune, dar care acum își pierduse sensul.

— Am pus-o peste teancul de hârtii, așteaptă, o aduc…

O bufnitură scurtă răsună în urechea Annikăi când celălalt receptor aterizează pe o masă de lemn în Svartöstaden. Se auzeau foșnete și pârâituri, pași ce alergau de colo-colo.

— Iartă-mă că te-am făcut să aștepți, spuse femeia cu o voce obosită, o am aici. Așa scrie: *Cum putem decide dacă un tânăr este revoluționar*? *Cum putem ști asta*? *Nu poate exista decât un singur criteriu, și anume cât de pregătit este el să se alăture maselor muncitorilor și țăranilor. Dacă e pregătit s-o facă și dacă într-adevăr o face, este revoluționar*; *altfel este nonrevoluționar sau contrarevoluționar.*

Annika o privi pe Berit cu ochi măriți și luă un creion.

— Ai putea să repeți mai rar? Aș vrea să scriu. Cum putem decide dacă un tânăr este revoluționar?

— Cum putem ști asta? Nu poate exista decât un singur criteriu, și anume cât de pregătit este el să se alăture maselor muncitorilor și țăranilor.

Berit dădu din cap și șopti „Mao”, pe când Viveka Gustafsson continuă să citească în receptor.

— Ai spus asta poliției?

— Nu, răspunse femeia și pentru prima dată între ele se insinuă uimirea care, într-o zi, va trezi curiozitatea și, în cele din urmă, adevărata bucurie de a trăi. Trebuia să le spun?

— Cum arată scrisoarea?

— Ăăă…, ezită femeia, ce pot să spun? O hârtie obișnuită, ruptă dintr-un caiet.

— A4? Liniată?

— Linii albastre. E important?

— Ai plicul?

— Da, e aici.

— Cum arată?

— Arată? Un plic alb, obișnuit, ca atunci când îndoi o hârtie în patru. Adresat nouă, familiei Gustafsson. Timbru obișnuit, ștampilat în… ce scrie? Luleå, dar nu pot să văd data.

— Ce fel de timbru?

Câteva clipe de tăcere.

— Cineva care joacă hochei.

Annika închise ochii, strângându-i cu putere și încercând să-și liniștească pulsul.

— Cred că ar trebui să suni la poliție și să le spui că ai primit scrisoarea asta. Poate voi scrie în ziar că ai primit-o, mă lași să fac asta?

Uimirea femeii se transformă în confuzie.

— Dar, spuse ea, de ce?

Annika ezită; nu putea fi sinceră față de Viveka Gustafsson.

— Nu știu dacă înseamnă ceva, răspunse ea. Ar fi o greșeală din partea mea să spun ceva ce nu știu.

Femeia reflectă câteva clipe.

— Când nu știi, e mai bine să nu spui nimic, zise ea. O să vorbesc cu comisarul.

— Sună-mă în cazul în care crezi că aș putea face ceva pentru tine, spuse Annika, cuvinte goale care răsunară a pustiu în gaura neagră a durerii.

— Ce convorbire ciudată, spuse Berit. O clipă am crezut că băiatul e aici, în cameră.

Annika își cuprinse obrajii cu palmele, dându-și seama că tremura.

— E același ucigaș, spuse ea. Nu poate însemna altceva decât asta.

— Care secții de poliție sunt avizate?

— Două în Luleå, una în Uppsala.

— Cel mai bine ar fi să ia imediat contact cu Direcția Națională de Combatere a Crimei. Dacă nu au deja cazul pe masa lor, asta se va întâmpla de îndată ce vei suna.

— Și ești sigură? Toate trei sunt citate din Mao?

Berit se ridică, se frecă la ochi și se îndreptă către ușă.

— Acum jignești o veche revoluționară, spuse ea. Sau mănânc în clipa asta, sau voi fi o revoluționară decedată.

Închise ușa în urma sa.

Annika rămase pe scaun, ascultându-și bătăile inimii.

Exista și o altă explicație? Ar fi putut persoane diferite, independente unele de altele, să trimită citate din Mao unor persoane ale căror rude decedaseră de curând prin moarte violentă, pe același fel de hârtie, cu același fel de timbru și plic?

Se ridică, se îndreptă către sticla care despărțea lumea în care trăia ea de cea a redacției, se uită la oameni și încercă să zărească realitatea aflată dincolo de secția de sport. De la etajul al patrulea vedea orizontul cenușiu, ghicind în depărtare câțiva fulgi ca niște respirații albe, crengi trosnind în vârful unui mesteacăn înalt.

Trăim într-o țară dezolantă, se gândi ea. *De ce au ales oamenii să se stabilească tocmai aici*? *Și de ce rămânem*? *Ce ne face să rezistăm*?

Închise ochii și știu răspunsul. *Trăim acolo unde îi avem pe cei apropiați, trăim pentru cei pe care îi iubim, pentru copiii noștri.*

Și vine cineva și-i omoară, distrugând tot sensul vieții noastre.

De neiertat.

Se întoarse repede la birou și formă numărul lui Q.

Vocea metalică a robotului o informă că era ocupat și urma să stea în ședință tot restul zilei, nu se puteau lăsa mesaje, trebuia să revii mâine.

Formă numărul lui direct de la Direcția de Criminalistică. O secretară răspunse în cele din urmă.

— E într-o ședință, spuse ea. Apoi intră în alta.

— Da, știu, zise Annika și se uită la ceas. E 15:32. Ne-am înțeles să ne vedem scurt între ședințe, să-l caut înainte de patru.

Secretara păru bănuitoare.

— Nu mi-a spus nimic despre asta.

— Știe că nu durează mult.

— Dar trebuie să fie la Departamentul de Justiție la ora patru, mașina vine să-l ia la patru fără un sfert.

Annika scrise *Rosenbad 4* în carnetul său, Justiția se afla la etajele patru și cinci din clădirea guvernului.

— Trebuie să fi înțeles greșit, spuse ea. Încerc din nou mâine.

Azvârli carnetul în sacoșă, căciula, mănușile și fularul, își căută mobilul în dezordinea de pe birou, fără să-l găsească, și se gândi că ar trebui să fie pe undeva, prin sacoșă, smuci ușa și se grăbi către secția de știri.

Jansson tocmai intrase în tură; stătea cu ochii roșii și nepieptănat, cu un pahar de plastic alături, și citea un ziar local.

— Automatul e stricat, spuse el și arătă către pahar.

— Nu vrei să fumezi? întrebă ea, și Jansson luă imediat pachetul de țigări de pe masă.

Annika intră în cușca goală de sticlă pentru fumători, care trona singuratică și urât mirositoare în mijlocul redacției.

— S-ar putea să fi descoperit un asasin în serie, spuse ea în timp ce Jansson își aprindea a douăzecea țigară a zilei.

El dădu fumul afară și își fixă privirea pe grătarul gurii de ventilație.

— S-ar putea?

— Nu știu dacă sau ce știe poliția, spuse ea. Sper să-l prind pe Q pe drum către Departamentul de Justiție peste un sfert de oră.

— Dă-mi ce ai.

— Trei morți, spuse ea. Un jurnalist călcat de mașină și un băiat omorât în Luleå, un politician local împușcat în Östhammar. După decese, rudele au primit fiecare câte o scrisoare anonimă cu citate din Mao, scrise de mână pe foi liniate, rupte dintr-un caiet studențesc, trimise în plicuri identice, cu timbre identice.

Jansson își mută către ea privirea somnoroasă, consumată de optsprezece ani de muncă de noapte, o a patra nevastă și un al cincilea copil mic.

— Văd că ești foarte informată, spuse el. Poliției nu-i mai rămâne decât să comenteze știrea.

— Să sperăm că vor face mai mult decât atât.

Șeful de ediție se uită la ceas.

— Coboară direct în stradă, spuse el și stinse țigara fumată pe jumătate în scrumiera cromată. Îți fac rost de un taxi.

Ea ieși din cușca fumătorilor, o coti la dreapta și se prăvăli către lift, fără să vadă nimic în jurul său. Aproape zbură pe scări când văzu că amândouă erau ocupate.

Un taxi stătea deja în fața intrării.

— Numele? întrebă șoferul.

— Torstensson, spuse Annika și se afundă pe bancheta moale din spate.

Un truc vechi, de pe timpul fostului redactor-șef. Annika, Jansson și încă vreo câțiva obișnuiau să comande taxiuri în numele șefului, pentru că, de cele mai multe ori, era mai rapid

să iei un alt taxi decât pe cel pe care l-ai chemat. Uneori se întâmpla că șoferul furios, care rămânea să-l aștepte pe „Torstensson”, în cele din urmă intra și îi striga numele peste întreaga redacție, lucru care avea întotdeauna consecințe comice. Deși Torstensson fusese îndepărtat de Schyman de la conducerea ziarului, vechea tradiție supraviețuise.

Lapovița biciuia parbrizul mașinii și o făcea pe Annika să clipească des. Traficul se opri, un stop la stânga se făcu roșu, verde și roșu din nou, fără ca mașinile din față să se miște.

Annika simți cum adrenalina pune stăpânire pe ea.

— Mă grăbesc, spuse ea. Nu putem să trecem, într-un fel?

Șoferul se uită la ea cu coada ochiului, peste umăr, o scurtă privire disprețuitoare.

— Ai sunat după un taxi, spuse el. Nu după un tanc.

Annika se uită la ceas, încercând să se împace cu gândul că și pentru Q traficul se mișca la fel de încet.

— După stopul ăsta se face o bandă pentru autobuze, spuse șoferul consolator.

La patru fără trei minute taxiul se opri pe strada Hamn, colț cu strada Regering. Își mâzgăli semnătura pe chitanța pentru facturare, sări afară cu sacoșa atârnând pe braț și pradă neliniștii.

Zgomotul mașinilor o înconjură, una o stropi pe pantaloni cu apă și noroi. Băncile și magazinele începuseră deja să-și decoreze vitrinele pentru Crăciun, luminițe galbene și roșii îi pulsau în ochi. Își miji privirea spre înaltul cerului, de unde se cernea lapovița.

Ajunsese prea târziu? Apucase să intre?

Un Volvo bleumarin cu geamuri fumurii frână în fața porții din strada Regering; îl remarcă deoarece era o mașină obișnuită. Înainte ca mintea ei să poată formula de ce, știu că el se afla înăuntru. Fugi și se opri în fața porții.

— Secretara mi-a spus că m-ai căutat, spuse el și trânti portiera din spate a mașinii.

Mașina alunecă repede și fără zgomot înapoi în șuvoiul traficului, fiind înghițită de vârtejul ninsorii.

— Am vrut să aud ce știi despre asasinul în serie, zise ea și îl privi în ochi. Apa rece îi șiroia pe tâmple.

Comisarul se opri într-o băltoacă și o țintui cu privirea, într-o atitudine neutră, de așteptare.

— Care dintre ei? întrebă.

— Ha, ha, făcu Annika și simți cum apa începuse să-i ajungă pe gât. Cel care împarte citate din Mao victimelor sale.

Q o privi tăcut câteva secunde, iar ea văzu cum zăpada i se așeza pe păr și îi aluneca pe sprâncene. Haina impermeabilă portocalie se umezi repede pe umeri. Mâna goală cu care ținea geanta-diplomat strânse mai tare mânerul.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse bărbatul și ea simți gerul venind mai degrabă de dinăuntru.

— Jurnalistul din Luleå, zise Annika. Băiatul care a fost martor. Un politician din Östhammar. Trebuie să aibă ceva în comun.

Q făcu câțiva pași către ea, cu ochii întunecați, atenți, încercând să treacă mai departe.

— Nu pot să vorbesc acum, murmură el.

Annika se mută repede către dreapta și îi tăie calea.

— E Ragnwald, spuse ea încet. S-a întors, nu-i așa?

Comisarul o privi câteva clipe, aburii albi care le ieșeau din gură se amestecau și se împrăștiau în vânt.

— Într-o bună zi vei fi prea șireată pentru propria ta securitate, zise Q.

— Așa am fost toată viața, spuse Annika.

— Te sun diseară, conchise el și Annika auzi scurta lui prezentare în interfon și clicul mecanismului de deschidere.

•

Indiferent către ce punct cardinal mergea, Anne Snapphane avea mereu vântul în față. De fiecare dată când schimba direcția, și lapovița făcea același lucru. Ca de obicei, își blestema îngăduința neinspirată pe care o avusese în ziua în care Mehmet propusese ca Miranda să meargă la grădinița din cartierul lui în loc de cea din cartierul ei. El avea o locuință stabilă, dar nu și ea, de aceea păruse mai logic atunci.

Dar nu și acum, totuși, cu patru ani și optsprezece mii de ore de călătorie cu autobuzul mai târziu.

Grădinița era așezată într-o grădină mare, pe una dintre străzile cele mai liniștite și mai importante din Östermalm. Aproape toți prietenii fetiței aveau nume pompoase, în care „von” sau „af” erau incluse.

Totuși, mai erau și două fetițe care se numeau doar Andersson, fiicele celei mai populare actrițe suedeze de film.

Coti după ultimul colț și fu întâmpinată de un pumn de bucăți de gheață care îi intrară în ochi; icni, fiind pe cale de a renunța. Se opri ca să respire, își miji privirea și zări poarta prin perdeaua de ninsoare, ceva mai încolo, pe stradă, și se sprijini câteva clipe de zidul casei în fața căreia se afla.

Nu vântul și zăpada o îngrijorau cel mai tare, știa asta. Nici vreo boală nedescoperită care ar fi putut fi numită după ea.

Era slujba sau, mai bine spus, lupta pentru putere pe care proprietarul firmei o întețise când scosese pe piață TV Scandinavia.

Astăzi familia proprietară care controla cel mai mare distribuitor de filme din nord și care, de altfel, deținea și mizeria de ziar la care lucra Annika sabotase toate negocierile pe care le avusese cu casele de filme, atât cele străine, cât și cele suedeze. Înțelegerile verbale care stătuseră la baza lansării TV Scandinavia fuseseră încălcate una după alta, începând cu ora opt și jumătate în dimineața aceea. Familia proprietară muncise din greu tot sfârșitul de săptămână, speriind – nu numai financiar – fiecare companie independentă de film de la nord de ecuator.

Mă întreb ce se va întâmpla acum, se gândi Anne Snapphane și închise ochii în întuneric. *Se sprijină această companie de televiziune pe pământ alunecos sau pe nisipuri mișcătoare*?

Simțea nevoia imperioasă să bea alcool, un blestemat de pahar mare de votcă cu lămâie și gheață, vata din creier, moliciunea treptată a corpului.

Dar nu când Miranda e de față, se gândi ea și văzu în fața ochilor chipul Annikăi atunci când îi povestise despre alcoolismul tatălui ei, cum se făcea de râs, cădea și striga și, în cele din urmă, fusese găsit mort în zăpadă, la o sută de metri de fabrica din Hälleforsnäs.

Asta, niciodată, se gândi ea, înfruntând vântul potrivnic și îndepărtându-se către poarta grădiniței.

Când deschise ușa, mirosul greu de copil mic și haine umede o izbi. Holul de la intrare era o mare de noroi, cu îndemnul vasel „Rogu-vă frumos, toți pantofii jos!” aflat pe o tăbliță viu colorată, atârnată de dulapul de pantofi.

Anne Snapphane se șterse pe picioare, dar starea covorașului de la intrare arăta că asta nu era de niciun folos. Apoi intră în vârful picioarelor în holul mare, în care toate dulăpioarele

albastre, unul pentru fiecare copil, dădeau pe-afară de haine, jucării de pluș, desene și fotografii din vacanță.

Inspiră adânc pentru a o striga pe fetiță, când o văzu pe femeie în ușa de la bucătărie.

Înaltă, slabă, părul lung și roșcat i se revărsa în bucle ușoare peste umeri. Șal palestinian.

Anne clipi surprinsă.

Incredibil, ce primitiv, purta șal palestinian!

Când o zări pe Anne, femeia rămase nemișcată; în privire i se citea panica.

— Eu…, spuse ea când își mai reveni. Mă cheamă Sylvia… eu sunt Sylvia.

Făcu apoi câțiva pași în față, întinse mâna.

Anne Snapphane se uită la ea, simțind greața crescându-i în stomac; nu fu în stare să ridice mâna și să răspundă la salut.

— Ce faci aici? spuse ea și își auzi propria voce ca venind dintr-un borcan.

Noua femeie a lui Mehmet, logodnica lui, viitoarea soție, femeia care purta noul lui copil stătea în fața ei confuză și destul de speriată.

— Eu… am venit s-o iau pe Miranda, dar mi-a spus că tu…

— E săptămâna mea, zise Anne și nu înțelese de ce vocea părea să-i vină de undeva din spate. De ce ești aici?

Logodnica Sylvia Gravida își umezi buzele cu limba și Anne văzu că avea o limbă senzuală, că era frumoasă, Sylvia era mult mai frumoasă decât ea. Gelozia și răutatea îi împunseră ochii cu zeci de cuțite, vederea i se împăienjeni, simți cum furia clocotea în ea și înțelese, în secunda următoare, că pierduse, dacă se arăta învinsă, *era* învinsă, trebuia să-și construiască singură respectul de sine.

— Eu trebuie să fi socotit greșit, spuse Sylvia. Eu am crezut că trebuie s-o iau astăzi. Eu am crezut că e rândul meu.

— Începi toate propozițiile cu *eu*? făcu Anne și simți că se putea mișca din nou.

Picioarele i se dezmorțiseră. Trecu prin fața Sylviei Gravida, Frumoasa Logodnică, și intră în bucătărie, unde fu întâmpinată de un strigăt de încântare: *Mama*!

Miranda zbură în brațele ei cu un cotor de măr în mână, afundându-și gura plină de zeamă în părul ei.

— Iubito, șopti Anne Snapphane. Nu te-a luat vântul pe sus astăzi?

Fetița se lăsă pe spate și luă o atitudine teatrală.

— A trebuit să mă lege, spuse ea. Apoi am zburat ca un zmeu tot drumul până la Lidingö.

Anne râse, fetița se smulse din îmbrățișare, trecu prin fața Sylviei cea Frumoasă fără a observa prezența mamei vitrege. Strigă peste umăr:

— Putem să mâncăm clătite la cină? Pot să sparg eu ouăle?

Annika se îndreptă către Sylvia, care bloca ușa.

— Ne scuzi? spuse ea scurt.

— Mă simt atât de rău, șopti Sylvia și ochii i se umplură de lacrimi. Nu înțeleg cum de am putut să greșesc. Iartă-mă. E pentru că… mă simt atât de rău tot timpul. Nu fac decât să vărs.

— Fă avort, atunci, spuse Anne.

Frumoasa Sylvia tresări, ca și cum ar fi primit o palmă, și se înroși.

— Ce? spuse ea.

Anne făcu un pas către ea, suflându-i direct în față.

— Cele mai rele lucruri pe care le știu, șopti Anne, sunt tipele sclifosite care se plâng mereu. Ai vrea poate să-mi fie milă de tine?

Gravida Minunata Sylvia făcu un pas în spate și se lovi cu capul de tocul ușii, cu gura și ochii larg deschiși.

Anne Snapphane trecu pe lângă ea, simțind văpaia din obraji, se îndreptă către fetița sa, care se îmbrăca singură, și începu să discute cu ea despre aluatul de clătite. O luă apoi de mână și părăsi grădinița, lăsând-o în urmă pe Sylvia, amuțită și profund ofensată.

•

Annika prăji niște pește și făcu un piure din fulgi de cartofi – nu gătea așa ceva niciodată când Thomas era acasă. Thomas era obișnuit cu mâncare bună, el dăduse întotdeauna o mare importanță calității ingredientelor, dar, Dumnezeule, cât de greu era? Familia lui avea un magazin alimentar. Soacra cea iubită nu se putea plânge că se epuizase din cauza muncii în magazin. Nu făcea decât să coboare și să-și aleagă ce-i trebuia, fără să plătească, sigur că avea timp să gătească.

Thomas nu curățase în viața lui un singur cartof. Mâncarea semipreparată îi era total necunoscută când Annika venise cu conservele sale de ravioli și pizza congelată.

Copiii lui însă mâncau pește prăjit și piure din fulgi cu mare poftă.

— Trebuie să mănânc chestia asta roșie? întrebă Kalle.

Conștiincioasă, Annika tăiase un ardei și îl împărțise în farfuriile copiilor, dar ei îl dădură discret la o parte.

Se grăbea, fiindcă știa că o așteptau încă vreo patru ore de muncă.

— Nu, spuse ea. Puteți să vă uitați la un film dacă vreți. Pe care să-l luăm?

— Ura! strigă Ellen și își aruncă brațele în sus, lovind farfuria care ajunse pe podea.

Annika se ridică, strânse farfuria, care nu se spărsese, și resturile de mâncare.

— *Frumoasa și Bestia,* spuse Kalle și sări jos de pe scaun.

— Nu! spuse Annika și își dădu seama că se răstea. Nu ăsta!

Copiii se opriră, privind-o cu ochi mari.

— Dar l-am primit de la bunica, spuse Kalle. Nu-ți place *Frumoasa*?

Annika încercă să se calmeze și se așeză în genunchi înaintea copiilor.

— *Frumoasa și Bestia* e un film prost, spuse ea. Ne minte. Bestia îi ia ostatici pe Frumoasă și pe tatăl ei, îi chinuie pe amândoi, îi răpește și îi închide. Ce spuneți, e frumos ce face?

Amândoi copiii scuturară tăcuți din cap.

— Vedeți, deci. Și totuși, Frumoasa trebuie să iubească Bestia, pentru că, dacă îl iubește suficient de mult, poate să-l salveze.

— Dar e foarte bine, spuse Kalle. Că îl salvează.

— De ce ar trebui să facă asta? întrebă Annika. De ce să salveze Bestia, care a chinuit-o și s-a purtat urât cu ea?

— Dar dacă el se face bun până la urmă? spuse Kalle și buza inferioară îi tremură ușor.

Ea văzu deruta lui, ochii întrebători ai lui Ellen, se întinse și-l luă în brațe.

— Tu ești cuminte și bun, îi șopti ea. Nu înțelegi cum oamenii pot fi răi. Dar există oameni răi, pe care nu poți să-i vindeci cu dragoste.

Îl mângâie pe cap și-l sărută pe obraz.

— Puteți să vă uitați la *Mio min Mio.*

— Ne e frică, spuse Ellen. Trebuie să stai cu noi.

— *Pippi Șosețică*, atunci?

— Daaa!

Treizeci de secunde după ce apăsă pe butonul play al videoului, Annika auzi telefonul sunând din fundul genții. Fugi cu geanta în dormitor, închise ușa și deșertă conținutul pe patul nefăcut. Cablul mobilului se încurcase în spirala de metal a carnetului de însemnări.

Era Q.

— Am verificat citatele despre care mi-ai vorbit.

Annika răscoli febril prin geantă după ceva de scris.

— Și? întrebă și se lăsă pe podea cu spatele sprijinit de pat.

— Al naibii de ciudată întâmplare, spuse el. Puțin cam ciudată ca să credem că e doar o coincidentă.

— Aveți și altceva care leagă cele trei întâmplări?

Q oftă adânc.

— Știm prea puțin în momentul de față, dar nu există nimic comun în chiar modul în care au fost înfăptuite crimele. Metodele sunt cu totul și cu totul diferite. Am găsit o serie de fibre pe victime, dar niciuna nu seamănă cu cealaltă. Nicio amprentă.

— Numai scrisorile?

— Numai scrisorile.

— Și ce concluzii ai putea trage?

Încă un oftat.

— Bărbatul din Östhammar a fost omorât, atât am putut constata. A fost împușcat de la o distanță de cel puțin un metru. E greu să ții o AK4 atât de departe de tine și, în același timp, să apeși pe trăgaci. Există, desigur, o legătură între băiat și jurnalist, dar până acum n-am găsit niciuna cu politicianul. Băiatul a văzut când jurnalistul a fost omorât, acolo există un motiv clasic. L-ar fi putut identifica pe ucigaș.

— Sau îl cunoștea pe ucigaș, spuse Annika.

Comisarul rămase tăcut câteva clipe.

— De ce spui asta?

Ea scutură din cap și privi în tavan.

— Nu știu, zise. E vorba despre un sentiment pe care l-am avut când l-am întrebat. A devenit dintr-odată foarte, foarte speriat, m-a dat afară.

— Am citit documentele interogatoriului de la secția din Luleå. Nu scrie nimic despre așa ceva.

— Sigur că nu, spuse Annika. Se proteja singur.

Tăcerea din receptor era suspectă.

— Nu credeți deloc că băiatul îl cunoștea, spuse Annika, credeți că Ragnwald a făcut-o.

Ușa se deschise busc și Ellen apăru în cameră.

— Mama, mi-a luat telecomanda și nu vrea să mi-o mai dea!

— Așteaptă o clipă, spuse ea și puse jos telefonul, se ridică și o urmă pe Ellen în camera de zi.

Kalle stătea ghemuit pe canapea, ținând telecomanda strâns la piept.

— Kalle, îl rugă Annika, dă-i-o și ei.

— Nu, zise băiatul, ea numai apasă și strică tot.

— OK, spuse Annika, atunci o iau eu.

— Nu! țipă Ellen. Vreau și eu!

— Fir-ar să fie! strigă Annika. Dați-mi blestemata de telecomandă și stați liniștiți și vă uitați sau plecați imediat în pat!

Îi smulse lui Kalle telecomanda și, cu țipetele lui în urechi, se întoarse în dormitor.

— Tu ești de vină! Acum nu mai avem niciunul! Proasto!

Annika închise ușa în urma ei și luă din nou telefonul.

— Ragnwald, spuse Q.

— Suup mi-a dat câteva informații ca să mă facă să scriu că Ragnwald s-a întors. Ești amestecat în această scurgere de informații?

El râse scurt.

— Încă n-am văzut niciun articol.

— Apare în ziarul de mâine, o poveste destul de subțirică, trebuie să spun. Suup nu mi-a zis chiar atât de multe. Cred că nici nu prea are ce.

Comisarul nu răspunse.

— Cât știți? întrebă Annika. Aveți vreun document de identificare?

— Două lucruri, mai întâi, spuse Q. Poți să scrii despre scrisorile anonime, dar nu și că în ele sunt citate din Mao.

Annika notă.

— Și Ragnwald?

— Suntem siguri că e din nou aici.

— De ce s-a întors? Ca să-i omoare pe acești oameni?

— A fost plecat timp de peste treizeci de ani, așa că trebuie să aibă niște motive serioase pentru care s-a întors. Care sunt ele, nu știm.

— El e ucigașul-Mao?

— Bun titlu, păcat că nu-l vei putea folosi. Nu știu dacă e el. Poate să fie, dar n-aș băga mâna în foc.

— Dar el a aruncat în aer avionul de la F 21, nu?

— A fost amestecat, dar nu știm dacă a fost acolo când explozia a avut loc.

— Cum îl cheamă, de fapt?

Comisarul Q ezită.

— Ți-am pus pe tavă un ucigaș în serie, spuse Annika. Aș putea și eu să primesc un terorist de la tine?

— N-ai voie să folosești asta, zise Q. Am reușit să-l ținem secret timp de treizeci de ani și trebuie să-l păstrăm așa încă o perioadă. Asta e numai pentru arhiva ta personală. Niciun document în computer, nicio notiță pe hârtie.

Annika înghiți în sec, se așeză mai bine, cu creionul în mână, simțind cum inima îi bate cu putere. Trase adânc aer în piept și se pregăti să întrebe despre secretul atât de bine păstrat, când ușa se deschise din nou, iar Kalle se repezi înăuntru.

— Mama, mi l-a luat pe Tigru! Spune-i!

Un scurtcircuit în creier o făcu să continue să respire adânc, pregătind un urlet. Simți cum fața i se înroșește și îl privi pe Kalle cu ochi de nebun.

— Ieși afară, șopti ea. Acum!

Băiatul o privi îngrozit, se întoarse și ieși lăsând ușa deschisă după el.

— Mama spune să mi-l dai! strigă el. Acum!

— Nilsson, spuse Q. Îl cheamă Göran Nilsson. Fiul unui predicator lestadian din Sattajärvi, Norrbotten, născut în octombrie 1948. S-a mutat la Uppsala pentru a studia teologia în toamna anului 1967. Un an mai târziu, era înapoi la Luleå, a lucrat în administrația catedralei, a dispărut pe 18 noiembrie 1969 și de atunci n-a mai fost văzut sub adevărata sa identitate.

Annika scrise atât de repede, încât degetele începură s-o doară; spera să poată descifra după aceea mâzgăliturile de pe hârtie.

— Lestadian? spuse ea.

— Lestadianismul e o mișcare religioasă din Norrbotten care, la anumite capitole, e foarte exigentă. Fără perdele, fără TV, fără contracepție.

— Știi de ce își spune Ragnwald?

— Era numele lui de cod din grupul maoist din Luleå, pe la sfârșitul anilor ’60. L-a păstrat ca nume „de artist” când a devenit criminal profesionist, dar identitatea lui din ETA e, probabil, franceză. Se pare că a trăit într-un sat din Pirinei, pe partea franceză, și a trecut granița când a avut chef.

Annika îi auzi pe copii certându-se și bătându-se în camera de alături.

— A fost cu adevărat ucigaș de profesie? Ca Léon?

— Din ăștia nu există decât în filmele lui Luc Besson, dar știm că a acceptat misiuni murdare. Trebuie să plec și cred că și tu ai ceva de lucru.

— Se bat pe tigrul de pluș.

— *Violența-ți va fi moștenirea,* spuse Q și închise telefonul.

Annika se uită la *Pippi Șosețica* împreună cu copiii, câte unul pe fiecare genunchi, apoi îi puse să se spele pe dinți și le citi două capitole din Bullerbyn[48]. Cântară împreună trei cântece din *Cartea cu cântece suedeze,* apoi adormiră imediat. Annika era amețită de oboseală când, într-un târziu, se așeză la masă și începu să scrie. Literele îi jucau în fața ochilor, ca niște mici insulițe pe ecran, nu reușea să le oprească. Un sentiment intens și deprimant de neputință o cuprinse.

Se ridică de la masă și se îndreptă către baie. Își clăti fața cu apă rece, intră în bucătărie, unde turnă apă în cana de fiert, adăugă patru măsuri de cafea, turnă apa și apăsă cu putere filtrul metalic. Luă cu ea filtrul și o ceașcă și se așeză din nou în fața computerului.

Gol. Nu rămăsese nimic.

Luă telefonul și îl sună pe Jansson.

— Nu sunt în stare să încropesc nimic, spuse ea. Nu merge.

— O să reușești, spuse Jansson, cu o voce însuflețită din pricina fluxului de știri. Am nevoie de tine acum. Te pot ajuta. Unde te-ai împotmolit?

— Chiar înainte de a începe.

— S-o luăm pas cu pas. Unu. Un ucigaș în serie se află încă în libertate, asta e ideea numărul unu. Începi cu un rezumat,

[48] Serie de povesti de Astrid Lindgren.

recapitulezi cazurile de omor din Norrbotten, descrii citatele din scrisori.

— N-am voie, spuse ea și scrise „ucigaș în serie, recapitulează Luleå”.

— Problemă tehnică de scriere, găsește un echilibru între informații, atât cât poți. Doi. Apoi vorbești despre uciderea politicianului din Östhammar, e o noutate și am putea fi singurii care relatează despre asta. Povestea soției, ancheta poliției. A fost o crimă?

— Da.

— Bine. Trei. Apoi legi Östhammar de Luleå și descrii eforturile disperate ale poliției de a-l găsi pe ucigaș. Ai unu, șase, șapte, opt, nouă, plus mijlocul cu bătrânul terorist, pe care deja l-am schițat.

Annika nu răspunse. Stătea tăcută și asculta zgomotul îndepărtat din fundal, un televizor cu o voce monotonă care prezenta știrile în engleză, doi redactori care râdeau, un telefon care începu să sune, clapele unei tastaturi. Presa – o simfonie de eficiență și cinism.

O văzu în fața ochilor pe Gunnel Sandström, jacheta ei roșie și obrajii moi, și se simți cuprinsă de o nesfârșită neputință.

— OK, șopti ea.

— Gândește-te la fotografii, spuse Jansson. Le aranjăm noi aici. Au fost mutre cam acre că ai plecat la Östhammar fără fotograf, dar am explicat că te-ai dus acolo numai să încerci și n-ai știut că vei face un *hole-in-one*[49]. Am făcut o fotografie a casei, tanti nu a vrut să apară în poză, dar o avem pe mama băiatului și pe redactorul-șef de la *Norrlands-Tidningen* ca rude îndurerate. Reporterul acela nu era prea familist, dacă am înțeles bine, nu?

— E adevărat, spuse Annika încet.

— Avem vreo șansă să fotografiem scrisorile?

— În seara asta? Nu se prea poate. Deși nu e greu să aranjezi o fotografie, la redacție există toate condițiile.

— Pelle! strigă Jansson spre departamentul foto. Imagine de studio pe câteva scrisori, acum.

— Plicuri obișnuite de Suedia, spuse Annika, timbru cu un jucător de hochei. Hârtia e o foaie obișnuită, liniată, dintr-un

[49] Termen folosit în golf care înseamnă aproximativ „dintr-o lovitură”.

caiet studențesc, cu marginea puțin neregulată, textul scris cu pixul, un rând liber, cam jumătate de pagină.

— Altceva?

— Scrie, la naiba, că imaginea e aranjată.

— Da, da, da. Când poți să-mi lași materialul?

Ea se uită la ceas, simțind din nou pământul sub picioare.

— Când îl vrei?

•

Thomas ieși din localul întunecat al clubului de jazz și ajunse pe strada luminată. Avea picioarele moi din pricina berii, iar creierul îi vibra de muzică. Nu era, de fapt, un împătimit al jazzului, îi plăcea mai mult să asculte Beatles, dar trupa din seara asta fusese bună, muzica ei îi produsese o senzație stranie.

Auzi în spatele său râsul cristalin al Sophiei, răspunsul ei la o întrebare pusă de băiatul de la garderobă. Ea cunoștea pe toată lumea de acolo, era un client permanent și de aceea primise și cea mai bună masă. Thomas lăsă ușa să alunece în spatele său, își încheie paltonul, și în timp ce o aștepta se întoarse cu spatele în direcția din care bătea vântul. Zgomotul orașului era inegal și fals, îi zgâria urechile, după armonia încântătoare a muzicii din club. Își ridică privirea spre firma de neon de deasupra sa, simțind cum pielea i se colora în mov și albastru, și verde. Gazele de eșapament îi îmbâcseau părul.

Sophia era atât de veselă și de necomplicată, râsul i se revărsa ca izvoarele argintii de primăvară peste pardoseala clubului de jazz, la fel ca pe deasupra meselor grele din sala de ședințe, era ambițioasă și conștiincioasă, și discretă, și recunoscătoare pentru ce-i dăduse viața. Cu ea, se simțea mulțumit și împăcat. Îl respecta, îl asculta, îl lua în serios. Nu trebuia să se justifice niciodată, nu-i cerea socoteală și nu-l cicălea, era sincer interesată când îi povestea despre părinții săi și despre copilăria lui din Vaxholm. În plus, îi plăcea să navigheze, familia ei avea iaht în Möja.

O auzi venind, se întoarse și o văzu ieșind din întuneric, coborând cu grijă cele câteva trepte, în cizmulițele ei nostime și fusta strâmtă.

— Vor avea o *jam session* vineri, spuse Sophia. Cred că va fi un eveniment. Odată am stat până la șase și jumătate dimineața, a fost extatic.

Thomas zâmbi ochilor ei calzi, se lăsă absorbit în albastrul lor strălucitor. Ea se așeză în fața lui, își îndreptă umerii și își vârî mâinile adânc în buzunarele mantoului, în timp ce un zâmbet larg îi înflori pe chip.

— Ți-e frig? întrebă Thomas și simți că gura îi era complet uscată.

Sophia continuă să zâmbească în timp ce scutură din cap.

— Deloc, spuse ea. Sunt încălzită.

Renunță să mai întrebe ceva și o trase spre el. Creștetul ei îi ajunse sub nas, era mai înaltă decât Annika, părul îi mirosea a măr. Ea îl îmbrățișă, îl ținu strâns. Un curent fierbinte îi străbătu întreg corpul, făcându-l să-și piardă pentru o clipă respirația.

— Thomas, șopti ea lângă pieptul lui. Dacă ai ști cât de dor mi-a fost de asta!

El înghiți în sec și închise ochii, o îmbrățișă și mai tare, îi inspiră mirosul de măr și de parfum și de lână, o văzu cum își ridică fața către el, respiră cu gura deschisă în timp ce o privi în ochi, văzu cum pupilele i se micșorează, observă că gâfâia.

Dacă o fac, nu mai am drum de întoarcere, se gândi.

Dacă cedez acum, sunt pierdut.

Se aplecă și o sărută, nesfârșit de ușor, buzele ei erau reci și aveau gust de gin și țigări mentolate. Senzația îi trimise impulsuri de-a lungul șirei spinării. Ea făcu un pas mai aproape, imperceptibil, dar dinții li se întâlniră și căldura gurii ei se revărsă într-a lui, iar în secunda următoare el avu senzația că avea să explodeze, Dumnezeule, trebuia s-o aibă pe această femeie, trebuia s-o aibă, acum!

— Vrei să vii la mine? șopti ea.

Nu putu decât să aprobe ușor din cap.

Sophia îi dădu drumul și făcu semn unui taxi. Se desprinseră, ea își luă un aer care amintea de funcția ei din consiliu, își aranjă părul și îi aruncă lui Thomas o ocheadă fierbinte peste capota mașinii. Se urcară în Volvo, fiecare pe partea sa, iar ea îi dădu șoferului adresa din Östermalm. Apoi se așeză fiecare în colțul lui de banchetă, cu mâinile încleștate convulsiv una într-a celuilalt, în timp ce mașina aluneca de-a lungul străzilor pustii, îndreptându-se către Karlaplan.

Thomas plăti taxiul cu cardul de firmă și semnă cu degete tremurătoare.

Sophia locuia la ultimul etaj într-o clădire frumoasă, construită în 1898. Casa scărilor, din marmură, era luminată discret de lămpi din cupru, iar un covor gros, veritabil le absorbi pașii. Ea îl trase nerăbdătoare în lift. Închiseră ușile cu ornamente din fier forjat, Sophia apăsă pe butonul pentru etajul șapte și îl dezbrăcă de palton. Thomas îl lăsă să cadă, nu-i mai păsa dacă se murdărea și, la rândul său, reuși s-o dezbrace pe Sophia de mantou, de taior și de bluză și își umplu mâinile cu sânii ei. Ea gemu ușor, își coborî mâinile și-i mângâie penisul. Găsi fermoarul, îl trase, căută în chiloți și i-l scoase. Thomas simți nevoia de a închide ochii și de a se sprijini de peretele liftului; avea senzația că va leșina.

Liftul se opri cu o smucitură ușoară; ea îl sărută și râse cu buzele încă lipite de ale lui.

— Vino, conducătorule de proiect, spuse. Suntem aproape acasă.

Își strânseră hainele, poșeta și geanta-diplomat și se repeziră afară din lift. Sophia căută cheile, Thomas își lăsă limba să se plimbe pe gâtul ei, în timp ce ea deschidea ușa.

— Trebuie să decuplez alarma, șopti ea.

Ajunseră în hol, iar mâinile lui îi mângâiară mijlocul gol. Continuară în sus spre sâni, ea își lipi coapsa de a lui, se întoarse și îl trase pe podea.

Ochii ei străluceau, respirația îi deveni tot mai grea, și când îl simți, Sophia îl privi cu ochi mari și uimiți, iar el se afundă în privirea ei albastră, se înecă în ea și își dori să moară făcând asta, totul crescu până ajunse la un paroxism aproape de neîndurat, apoi se făcu întuneric.

Atunci Thomas deveni conștient de propria respirație. Stătea culcat, cu genunchiul peste un pantof de damă, și își aduse aminte că nu închiseseră ușa de la intrare; un curent rece îi făcea pielea de găină.

— Nu putem rămâne aici, spuse el și se lăsă pe-o parte.

— O, Thomas, spuse Sophia, cred că sunt îndrăgostită de tine.

O văzu sub el, cu părul blond răsfirat pe parchet, cu ruj întins pe obraz și rimel sub ochi. O senzație de jenă enormă îl copleși și simți un gust amar, năclăit. Își întoarse privirea și se ridică. Încăperea se clătina ușor, băuse desigur mai mult decât era planificat. Cu coada ochiului, văzu cum Sophia se ridică lângă el,

cu sutienul în continuare pe ea și fusta ridicată în jurul mijlocului.

— Nu-i așa că a fost fantastic, Thomas?

El înghiți în sec și se sili s-o privească. Fără haine părea slabă și fragilă, neajutorată și cu respirația tăiată, ca un copil.

— Ești fantastică, spuse și o mângâie repede pe obraz.

— Vrei cafea? întrebă ea și închise ușa de la intrare, trase în jos fermoarul de la spate al fustei și o lăsă să cadă la pământ, împreună cu sutienul.

— Da, spuse Thomas în timp ce Sophia intra, goală, în apartament. Cu plăcere.

Câteva clipe mai târziu se întoarse, înfășurată într-un halat de baie alb și cu un altul, vișiniu, în mână.

— Uite-aici, spuse ea. Dușul e înainte și la dreapta.

Thomas luă halatul și se gândi câteva clipe. Chiar dacă Annika dormea când el ajungea acasă, nu merita să riște.

Sophia dispăruse undeva la dreapta, i se păru că aude zgomotul unui aparat de espresso. Intră în cameră și se trezi în mijlocul unui studio înalt de opt metri, cu ferestre către cerul mat al orașului. Pereți de cărămidă, podea de stejar lăcuit, la fel ca holul.

Era impresionat. Așa trebuia să arate un apartament.

— Zahăr? strigă Sophia din bucătărie.

— Da, mulțumesc, spuse el aproape strigând și se grăbi către baie.

Făcu repede un duș, folosind un săpun cu miros neutru. Se feri să-și ude părul.

Sophia stătea la o masă din sticlă roșie, în bucătăria sa cu mobilă elegantă, și își aprinsese o țigară mentolată.

— Trebuie să te duci acasă…, spuse ea, dar era o întrebare.

Thomas dădu aprobator din cap, se așeză, încercând să înțeleagă ce simte. Se simțea doar mulțumit. Îi zâmbi, atingându-i mâna.

— Acum, imediat?

El rămase tăcut câteva clipe, apoi dădu din cap. Sophia stinse țigara, îi luă mâinile și i le așeză pe genunchi.

— Îți iubești soția? îl întrebă, cu privirea ațintită în tăblia de sticlă a mesei.

Thomas înghiți în sec; nu știu ce să răspundă, nu știa, de fapt, dacă o iubea.

— Da, spuse el, așa cred.

Își obligă creierul să caute imaginea Annikăi, reacțiile pe care i le trezea.

Într-o noapte, când încă mai locuia cu Eleonor, o visase și, în vis, părul ei ardea. Capul îi era complet înghițit de flăcări care cântau și dansau în jurul chipului ei, dar ei nu-i păsa, focul era elementul în care se simțea cel mai bine și îi curgea ca o mătase de-a lungul umerilor și al spatelui.

După acea noapte o văzuse de multe ori așa, ca pe cineva care locuia în foc.

— Într-un fel, nu are limite, spuse el. Îi lipsesc frânele pe care le au ceilalți oameni, se poate expune la orice, dacă așa a hotărât.

— Sună puțin neplăcut, observă Sophia.

El dădu încet din cap.

— Și fascinant, adăugă el. N-am mai întâlnit pe cineva ca ea.

Sophia Grenborg îi zâmbi, un zâmbet prudent și binevoitor.

— Mă bucur că ești aici.

Thomas îi întoarse zâmbetul.

— Și eu.

— Să chem un taxi?

Thomas dădu din nou din cap și își privi mâinile, așteptând nemișcat până când Sophia se întoarse.

— În cinci minute, spuse ea.

Thomas sorbi din cafea, era prea tare și prea dulce, se ridică și puse ceașca în chiuvetă. Ieși în hol și își strânse repede hainele, îmbrăcându-se cu mișcări eficiente.

Când își puse paltonul și își găsi geanta-diplomat, ea alunecă în spatele lui în holul întunecos, o umbră luminoasă de parfum și miros de măr. Îl înconjură cu brațele, își lipi obrazul de spatele lui.

— Mulțumesc pentru seara asta, îi șopti.

Thomas clipi de câteva ori, se întoarse și o sărută.

— Și eu îți mulțumesc, șopti el.

Sophia încuie ușa în urma lui, iar el îi simți privirea care îl urmări prin vizorul ușii, până dispăru în lift.

Afară începuse să ningă. Taxiul nu venise; se opri, își dădu capul pe spate, privind perdeaua deasă a fulgilor.

Mă întreb cât timp va trece până când unul îmi va intra în ochi, se gândi.

Kurt Sandström fusese împușcat în ochi.

Prima crimă asupra unui politician cu care grupul se confrunta.

Întâlnirea cu cei care se ocupau de proiect fusese fructuoasă. Scurtă și constructivă. Conveniseră destul de repede că ceea ce se întâmplase nu reprezenta vreun pericol pentru proiect. N-ar fi putut să împiedice crima, dar puteau lucra într-un fel din ce în ce mai eficient, începând de acum, ținând cont de ceea ce se întâmplase. În ziua următoare, aveau să continue discuțiile la Departament, pe strada Regering.

Mașina aluneca fără zgomot în zăpada tot mai multă. Tresări când îi apăru deodată în față. Se așeză pe bancheta din spate și dădu adresa de acasă, strada Hantverkar numărul 32.

Trebuie să fi ațipit, pentru că în secunda următoare se afla deja acolo. Plăti cu cartea de credit, încă amețit de somn, își adună anevoie lucrurile, reuși să închidă portiera mașinii și își ridică privirea către ferestrele apartamentului.

La una dintre ele era lumină; zări o umbră care se mișca acolo, înăuntru.

Annika nu se culcase, ea, care era atât de obosită seara, după anii lucrați în schimbul de noapte.

De ce nu dormea? De ce se plimba din cameră în cameră la acea oră târzie a nopții?

Nu existau decât două motive.

Sau lucrase până acum, sau bănuia ceva și, odată ce aceste gânduri prinseseră contur, rezultatul era inevitabil.

Vinovăția și regretul îl întâmpinară ca o lovitură în stomac, paralizia totală, care venea cu o presimțire de rău augur. Respirația i se îngreună și îl făcu să se îndoaie de mijloc.

O, Dumnezeule, ce făcuse?

Dacă Annika aflase?

Dacă înțelesese?

Dacă știa deja?

Îl văzuse cineva? Sunase cineva? Poate cineva informase ziarul?

Respira sacadat și cu greutate, se scutură și încercă să se adune.

Să informeze ziarul? De ce naiba să informeze cineva ziarul?

Era pe punctul de a pierde controlul.

Cu un efort supraomenesc reuși să-și îndrepte spatele și se uită din nou către ferestre.

Acum lumina era stinsă în camera de zi, iar Annika se pregătea să se culce.

Poate știe că vin, se gândi el. *Poate încearcă să mă facă să cred că nu știe nimic, deși știe tot. Poate că se va preface că doarme când intru, apoi mă va omorî în somn.*

Și o văzu în fața sa, cu foc în păr și cu o bară de fier pe care o ținea cu ambele mâini, ridicată pentru a lovi.

Când deschise ușa de la intrarea în bloc, simți un nod în gât; nu știa cum va avea curajul s-o privească în ochi. Urcă scările fără zgomot și rămase în fața ușii de la intrare, ușa *lor* de la intrare, cu detalii de sticlă colorată, care îi plăcuseră atât de mult Annikăi.

Rămase acolo, cu cheile în mână, tremurând, cu o vibrație în stomac ca o orchestră de jazz care improviza, privind ușa cu ochi de străin, până respirația i se liniști, și el putu din nou să se miște.

În hol era întuneric.

Se furișă înăuntru, închise cu grijă ușa grea după el.

— Thomas?

Capul Annikăi se ivi din baie, își scoase periuța de dinți din gură.

— Cum a mers?

El se prăbuși pe bancheta din hol, golit de orice emoție.

— A fost o ședință blestemată, spuse el. Toți sunt șocați.

Annika dispăru din nou în baie, iar el auzi cum își clătea gura și scuipa apa. Zgomotul se rostogoli până în hol, se amplifică, apoi crescu până când Thomas se văzu nevoit să-și ducă mâinile la urechi.

Ea ieși din baie, cu chiloții tanga ca un triunghi care îi acoperea sexul, sâni mari, legănându-se.

— Cred, spuse ea și se așeză lângă el, punându-i mâna pe ceafă. Dar nu cred că moartea lui are ceva de-a face cu angajamentul lui politic. Sunt aproape sigură că puteți respira ușurați.

El o privi, îi văzu sânul îndesat în brațul său, simți că avea lacrimi în ochi.

— Cum poți să știi?

— De fapt, nimeni nu știe încă nimic, spuse ea, dar e vorba despre un lucru mai important decât poate conducerea comunei din Östhammar să priceapă.

Îl sărută pe obraz, îl mângâie pe umăr și se ridică.

— Nu mi-e deloc somn, spuse ea, am băut o tonă de cafea.

El oftă adânc.

— Și eu, spuse el.

— Miroși a alcool și țigări, zise ea peste umăr, intrând în dormitor.

— Sper, spuse Thomas, s-a consumat pe seama plătitorilor de impozite.

Annika râse puțin trist.

— Vii? îl strigă.

Mă descurc, se gândi el.

Mă voi descurca.

Marți, 17 noiembrie

Afișele de ziar anunțau noi știri despre ucigașul în serie și ancheta poliției. Pe toată strada Fleming, stăteau ca păpădiile pe covorul de iarbă, cenușiu în lumina dimineții. Annika le văzu de pe fereastra autobuzului și fu mișcată, în același fel ca întotdeauna, simțind fascinația de a fi creat ceva care mergea mai departe și își trăia propria viață. Se gândi că articolele sale erau întâmpinate de sute de mii de oameni pe care nu avea să-i întâlnească niciodată, cuvintele sale dădeau naștere unor sentimente și reacții pe care nu avea să le știe niciodată.

Drumul către birou nu dură prea mult, acompaniat de alaiul păpădiilor.

La intrare, un perete întreg era tapetat ca în fiecare dimineață cu afișe de ziar.

Sus, în redacție, când pluti peste mare, remarcă o schimbare de temperatură. Capul său plecat fu întâmpinat de priviri călduroase, acolo unde, de obicei, vedea doar țurțuri de gheață. Annika e din nou pe val, era cineva pe care se putea conta, trecutul era uitat, acum se petreceau lucruri noi, nouăsprezece ore de lucru și poza sa se afla lângă textul introductiv al articolului.

Întoarse spatele privirilor lingușitoare și închise ușa biroului său cu o izbitură.

Göran Nilsson, se gândi ea și își aruncă paltonul pe un scaun. Născut în 1948 la Sattajärvi; ucigaș de profesie, emigrase în 1969.

Stătea și bătea iritată cu degetele în masă în timp ce computerul se deschidea, apoi căută pe Google „göran nilsson” și primi sute de rezultate.

Erau mulți Göran Nilsson în lume. Un prorector de facultate de construcții, un cercetător în psihologie, un fabricant de pești de lemn, un politician comunal din Karlstad, un agricultor ecologic din Halland, un șef de comună din Norrköping, dar niciunul nu era Göran Nilsson al ei, pentru că Göran Nilsson al ei pierduse controlul. Dintre toate alegerile pe care un om le poate face în

viața sa, Göran Nilsson se hotărâse să împrăștie moarte asupra altora.

Se uită peste rezultatele căutării.

Prin anii ’50 și ’60, Göran trebuie să fi fost printre cele mai populare nume ca parte a unui nume dublu, pentru că existau o mulțime de Stig-Göran, Lars-Göran, Ulf-Göran, Sven-Göran și o mulțime de alte combinații.

Căută în *Pagini Aurii* de pe internet pentru a vedea cât de obișnuite erau diversele combinații de nume, deschise la întâmplare diferite cărți de telefon.

Existau 73 numai în Blekinge, 55 în Borås, 205 în Stockholm și 46 în Norrbotten.

Câteva mii în toată țara, cu alte cuvinte.

Trebuia să-și limiteze căutarea într-un fel, cu un cuvânt-cheie.

„göran nilsson sattajärvi”

Niciun rezultat.

Scrisorile, se gândi ea. Maoismul sau grupările de *stânga.*

Zadarnic. O grămadă de rezultate de genul Kristina *Nilsson. Mao* Zedong, *Göran* Andersson.

Căută fotografii, „göran nilsson mao”.

Patru rezultate, mici pătrate pe care trebui să facă mari eforturi ca să le deslușească, având ochii aproape în monitor.

Două erau logouri pentru ceva pe care nu se mai obosi să-l cerceteze, un portret culturalo-revoluționar al Maestrului însuși, pus pe site-ul cuiva și, în cele din urmă, o fotografie alb-negru cu câțiva tineri îmbrăcați modern. Se uită mai bine, citind descrierea fotografiei. Dădu clic, ajunse la site-ul cuiva care vorbea despre anii de studenție din Uppsala și citi un text care așeza fotografia în contextul ei.

După recunoașterea declarației de la 9 aprilie, Mats Andersson, Fredrik Svensson, Hans Larsson și Göran Nilsson au fost gata să mobilizeze cu mult curaj masele în numele Maestrului Mao.

Citi textul de două ori, puțin surprinsă de religiozitatea ridicolă a tonului. Se uită apoi la tânărul din dreapta, cu umărul ascuns de tovarășul său din față, un băiat tuns scurt, cu trăsături fine, care părea destul de scund. Ochi închiși la culoare care priveau cu intensitate undeva, într-un punct, spre stânga fotografiei.

Dădu clic pe pagina de început a site-ului, descoperi că acolo existau multe fotografii din Uppsala, câteva de la diverse demonstrații și de la petreceri. Se uită la toate, dar băiatul cu numele de Göran Nilsson nu mai era în niciuna.

Dacă era el? Dacă fusese activist în anii ’60? Atunci ar fi putut să apară în presa de atunci.

Aceste arhive nu erau totuși digitale. Era vorba despre plicuri cu fotografii și tăieturi din ziar.

Ziarul la care lucra dispunea de cea mai mare arhivă din țară. Luă receptorul și rugă personalul de la arhivă să verifice dacă existase vreun Göran Nilsson în cercurile maoiste de la sfârșitul anilor ’60.

Femeia care preluă sarcina nu fu prea entuziasmată.

— Când ai nevoie de asta?

— Ieri, spuse Annika. E grabă.

— Când nu e?

— Stau și aștept și nu pot face altceva până nu primesc un răspuns de la voi.

Un oftat aproape imperceptibil în receptor.

— O să mă uit peste tot materialul și o să văd dacă găsesc ceva anume. Să citesc tot ce s-a publicat despre maoism mi-ar lua mai multe săptămâni.

Annika se întoarse cu fața către redacție și așteptă răspunsul.

— Sorry. Niciun Göran Nilsson descris ca maoist. Dar avem alți două sute.

— Îți mulțumesc că ai fost atât de promptă, spuse Annika.

Ce alte arhive existau din acel timp, în localitățile în care activaseră maoiștii?

Orașele universitare, se gândi ea. *Konkurrenten* exista pe atunci, dar nu era potrivit să sune acolo. Uppsala *Nya Tidning*? Acolo nu avea intrare. Ce ziar exista la Lund?

Se scărpină iritată în cap.

Dar la Luleå?

Ridică receptorul și formă numărul *Ziarului de Norrland* înainte de a înțelege că făcea cu adevărat asta.

— Hasse Blomberg a fost bolnav ieri, nu știu dacă vine astăzi, spuse recepționera, nerăbdătoare să termine convorbirea cât mai repede.

Annika fu cuprinsă de o teamă imediată și de neînțeles, Dumnezeule, să nu i se fi întâmplat ceva.

— De ce? E grav?

Recepționera oftă ca și cum avea de-a face cu cineva greu de cap.

— Deprimat, exact ca toți ceilalți. Personal, cred că nu sunt decât leneși.

Annika se încruntă.

— Sper că nu vorbești serios, spuse ea.

— Ai remarcat că acest val de depresii a început de îndată ce am intrat în UE? Tot rahatul care vine de dincolo, tot felul de oameni, de otrăvuri, de depresii? Și eu, care am votat „da”! Am fost înșelată, asta-i.

— Hasse Blomberg lipsește des?

— E pensionat pe caz de boală jumătate din timp, și în puținele zile în care ar trebui să muncească, nu vine.

Annika își mușcă buza. Era obligată să se ducă personal la arhiva *Ziarului de Norrland* cât mai repede posibil.

— L-ai putea ruga să mă sune când apare?

Își lăsă numele și numărul de telefon.

— Dacă apare, spuse recepționera.

Göran Nilsson, se gândi ea când puse receptorul jos, și îl privi pe băiatul de pe monitor.

Tu ești, Göran?

•

Automatul de cafea fusese reparat și băutura era mai fierbinte ca niciodată. Își umplu cele două cești obișnuite și le duse cu ea în birou.

Ochii o usturau de nesomn, nu-și putuse găsi liniștea noaptea care trecuse. Stătuse lângă Thomas, trează, cu ochii închiși, în timp ce el se sucise pe toate părțile. Moartea politicianului îl afectase cu adevărat.

Se scuturâ și începu să caute mai departe. Scrise „sattajärvi” și ajunse la o pagină despre un proiect de construcție de la sfârșitul anilor ’90. Era vizitatorul numărul 16 781. Era acolo o hartă; se aplecă spre ecran pentru a găsi satul și pentru a putea citi literele minuscule care alcătuiau numele localităților din jur: Roukovaara, Ohtanajärvi, Kompeluslehto.

Nu numai altă limbă, se gândi ea. Altă țară, întinsă și înghețată, în tundra de deasupra cercului polar de nord.

Se lăsă pe spate.

Cum fusese să-ți petreci copilăria dincolo de cercul polar de nord în anii ’50, într-o familie în care tatăl era conducătorul unei comunități religioase cu reguli stricte și ciudate?

Annika știa că psihanalista elvețiană Alice Miller constatase că remarcabil de mulți teroriști din Germania de Vest aveau tați care fuseseră preoți protestanți. Miller văzuse o legătură, violența teroriștilor ca o revoltă împotriva unei educații religioase severe.

Asta putea fi valabil și pentru Suedia și lestadianism, se gândi Annika și se frecă la ochi.

În aceeași clipă o văzu pe Berit ivindu-se din spatele perdelelor pline de praf. Se chinui să-și limpezească mintea și reuși să se ridice de pe scaun.

— Ai puțin timp? strigă ea prin deschizătura ușii.

Berit își scoase căciula și mănușile și-și împături fularul.

— M-am gândit să iau prânzul mai devreme. Vii și tu?

Annika închise computerul, pescui portofelul din geantă și descoperi că nu mai avea cupoane de masă.

— Trebuie neapărat să mergem în sala de mese? spuse ea și se uită în jur – simți că nu avea încredere în atitudinea prietenoasă de adineauri.

Berit își atârnă mantoul pe umeraș.

— Putem încerca altceva, dacă vrei, dar am trecut pe lângă „Sju råttor”, era gol. Aveau pui la wok cu alune cashew.

Annika își roase unghia de la degetul arătător, se gândi dacă era sau nu în stare, dădu afirmativ din cap.

— Ce-ai făcut afară? întrebă ea pe scară.

— Zvonurile despre restructurarea guvernului, spuse Berit și își potrivi părul care se turtise sub căciulă. Prim-ministrul nu are prea mult timp înainte de alegerile UE; dacă vrea să schimbe miniștrii, trebuie s-o facă acum.

Ajunseră în hol. Annika mergea în spatele lui Berit. Intrară în restaurant.

— Și? spuse Annika în timp ce lua o tavă portocalie de plastic.

Berit scutură din cap.

— Știi cum e el. Nicio vorbuliță înainte.

— Care ar trebui să plece, de data asta? întrebă Annika, evitând să privească șirul nesfârșit de mese.

— Nepriceputa de Björnlund, desigur, spuse Berit. E cel mai slab ministru al culturii din istorie. Nu i-a trecut niciun proiect de

lege în nouă ani. Ministrul economiei are o soție bolnavă și vrea să aibă grijă de ea, așa că pleacă singur. Ministrul locuințelor nu a avut deloc succesul la care a sperat partidul, așa că trebuie să părăsească postul și ministerul să se desființeze.

Berit avea cupoane și plăti și pentru Annika.

— Cine vine în locul lor?

Se așezară una în fața celeilalte într-un colț al restaurantului.

— Se zvonește că Christer Lundgren se întoarce din exilul de la SSAB din Luleå, spuse Berit și își deschise sticla de bere fără alcool.

Annika se înecă și izbucni într-un acces isteric de tuse.

— E OK? Să te ajut?

Annika scutură din cap și ridică o mână.

— E OK, spuse ea, cu lacrimi în ochi. E adevărat?

Berit luă o îmbucătură generoasă de pui.

— N-a părăsit niciodată comitetul executiv, așa că un post de ministru i-a fost rezervat. Sigur ești OK?

Annika dădu din cap și respiră încet, cu mâna pe piept.

— Se pare că a făcut lucruri bune acolo, sus. Noul ministru al industriei e un zvon fierbinte, dar nu se știe niciodată. Întrebarea e dacă lumea a uitat de stripteuza de a cărei sinucidere a fost făcut vinovat.

— Josefin, spuse Annika. Liljeberg. Deși n-a omorât-o el.

— Și știi tu sigur asta, da.

Annika simțea că puiul fără niciun gust era prea mult. Împinse farfuria la o parte.

Cu câțiva ani în urmă îi povestise lui Berit despre concluziile la care ajunsese în legătură cu demisia lui Christer Lundgren, îi arătase documentele și chitanțele de călătorie care dovedeau că ministrul comerțului exterior nu era în Stockholm în noaptea în care Josefine Liljeberg fusese ucisă. El se întâlnise cu cineva la Talin, în Estonia, o întâlnire atât de controversată, încât el mai degrabă acceptase o acuzație de omor decât să dezvăluie pe cine întâlnise.

Exista o singură explicație, se puseră de acord Annika și Berit. Christer Lundgren se sacrificase pentru partid. Pe cine întâlnise la Talin și despre ce vorbise nu se aflase niciodată.

Că guvernul a fost nevoit să se întrunească, deoarece adevărul despre afacerea IB era pe cale de a ieși la suprafață, nu s-a putut dovedi. Nici că era vorba despre un export ilegal de

arme către fostele republici ale Uniunii Sovietice. Totuși, Annika fusese sigură.

Și îi povestise asta Karinei Björnlund.

Făcuse greșeala de a încerca să obțină un comentariu de la Christer Lundgren prin a-i spune toată povestea purtătoarei lui de cuvânt. Nu primise niciodată vreun răspuns.

Singurul lucru care se întâmplase fusese că Björnlund devenise dintr-odată membră a guvernului.

— Întrebarea mea prostească i-a deschis drum ministrului culturii, spuse Annika.

— Așa se pare, spuse Berit.

— Și asta presupune că, de fapt, e vina mea că Suedia are politici culturale total falimentare, nu-i așa?

— Pe de-a-ntregul adevărat, spuse Berit și se ridică. Vrei ceva? Salată? Apă?

Annika scutură din cap și își urmări colega cu privirea, în timp ce aceasta deschise o sticlă de apă minerală și turnă în pahar.

— Ce voiai de la mine, de fapt? spuse Berit când se întoarse și se așeză din nou pe scaun.

— Mă interesează trecutul tău, răspunse Annika. Ce e declarația de la 9 aprilie?

Berit mestecă și înghiți de câteva ori, cu privirea în gol, apoi scutură din cap.

— Nu-mi spune nimic. De ce întrebi?

Annika bău din paharul cu apă.

— Am găsit pe net un text cu fotografii, câțiva băieți cu frizuri de anii ’60 care, în numele Maestrului Mao, trebuia să mobilizeze cu mult curaj masele.

Berit încetă să mai mestece și o privi.

— Sună ca rebelii Uppsalei, spuse ea.

Puse jos tacâmurile și dădu din cap pentru sine.

— Așa e, spuse ea, au proclamat un fel de declarație în primăvara lui ’68. Dacă a fost la 9 aprilie, nu știu să-ți spun, dar au fost neobișnuit de activi în acea primăvară.

Râse, scutură din cap, luă din nou tacâmurile și continuă să mănânce.

— Ce? zise Annika. Spune!

Berit oftă și zâmbi.

— Am povestit doar cum au sunat la *Buletinul de Vietnam*[50] și ne-au amenințat, spuse ea. Rebelii Uppsalei erau niște ciudați. În fiecare zi țineau întâlniri-maraton în diverse locuri, obișnuiau să înceapă la unu după prânz și nu terminau decât târziu, după miezul nopții. Un prieten care a participat o dată mi-a spus că nu erau câtuși de puțin întruniri politice, ci orgii sexuale în numele religiei.

— Întâlniri ale Mișcării de Revelație? spuse Annika.

Aminteau destul de mult de așa ceva, da. Toți participanții erau credincioși maoiști trup și suflet, se ridicau unul câte unul și vorbeau despre bomba atomică spirituală care era pentru ei învățătura lui Mao. După fiecare discurs se aplauda frenetic. Între discursuri se lua pauză, se mâncau sandviciuri, se bea bere, apoi se continua cu un nou discurs.

— Cum? întrebă Annika. Ce spuneau?

— Îl citau pe Maestru. Cei care încercau să formuleze fraze proprii erau acuzați de folosirea limbii burgheze. Singura excepție era „Moarte fasciștilor din KFML”[51].

Annika se lăsă pe spate, căută o alună sub câteva frunze de salată și o vârî în gură, mestecând atent.

— Dar, spuse ea, și KFML erau comuniști.

— Sigur, zise Berit și se șterse la gură cu șervețelul. Dar pentru rebeli, nimic nu era mai groaznic decât cei care aveau aceleași opinii ca ei. Torbjörn Säfve, care a scris o carte excelentă despre mișcarea rebelilor, a numit-o „paranoia certăreților”. Afișele de pe ziduri erau o mare problemă pentru ei. Dacă cineva punea un portret al lui Lenin, care era mai mare decât cel al lui Mao, asta era imediat considerat contrarevoluționar. Ajungea să pui portretul lui Mao puțin mai jos decât al lui Lenin sau al lui Marx pentru a fi acuzat de convingeri false.

— Îl cunoști pe un oarecare Göran Nilsson, rebel activ? spuse Annika și se uită încordată la Berit.

Colega ei se întinse după o scobitoare, o scoase din învelitoarea de plastic și se încruntă.

— Nu, din câte îmi amintesc, spuse ea. Ar fi trebuit să-l cunosc?

Annika oftă, scuturând din cap.

---

[50] Ziar al mișcării suedeze pentru Vietnam.

[51] Numele Partidului Comunist Suedez în anii ’60.

— Ai încercat la arhivă? întrebă Berit.

— N-am găsit nimic.

Pe fruntea lui Berit apărură cute adânci.

— De 1 Mai, în acel an, spuse ea, rebelii au organizat un marș prin Uppsala într-un convoi enorm. Din câte îmi amintesc, toate ziarele mari au scris despre asta. Poate că așa îl găsești.

Annika se ridică, ducând tava într-o mână și portofelul în alta.

— Verific acum, zise ea. Vii cu mine?

— De ce nu? spuse Berit.

Ieșiră prin spate din sala de mese și urcară pe scara de serviciu la etajul doi, merseră printr-un coridor lung până ajunseră la gigantica arhivă de texte și imagini. Tot ce se tipărise în *Kvällspressen* și în *Fina Morgontidningen* în ultimii o sută cincizeci de ani exista acolo.

— Depozitul e la stânga, spuse Berit.

Găsiră *Fina Morgontidningen* din mai 1968 după numai un minut. Annika scoase ziarele legate din raftul de sus, ridicând praful, care îi veni în ochi. Tuși și făcu o grimasă de surpriză.

În ziua de 2 mai 1968, prima pagină era ocupată de demonstrația mișcării rebelilor din Uppsala care avusese loc în ziua precedentă. Annika se încruntă și privi mai de aproape.

— Ăștia sunt rebelii tăi revoluționari? spuse ea uimită. Arată ca niște mic-burghezi toată adunătura.

Berit își trecu palma peste pagina îngălbenită de ziar, un foșnet ușor se iscă sub degetele ei, degetul mijlociu întârzie pe creștetul acoperit de păr tuns scurt al conducătorului.

— O făceau conștient, spuse ea, gânditoare. Trebuia să semene cât mai mult cu lumea obișnuită, încercau să se pună de acord asupra unui prototip al muncitorului industrializat, dar cred că n-au reușit. Sacou îngrijit și cămașă albă, așa s-a hotărât. Cei din Uppsala erau afectați și emfatici.

Se sprijini cu spatele de rafturi, își încrucișa brațele pe piept și privi în tavan.

— În mai ’68 a izbucnit o grevă generală în Franța, spuse Berit. Un milion de oameni au demonstrat la Paris împotriva statului capitalist. Rebelii trebuia să-și arate solidaritatea cu frații lor francezi și au organizat o întrunire pe Slottsbacken, în Uppsala, într-o vineri seara. Eram un grup de la *Buletinul* care ne-am dus acolo. A fost îngrozitor.

Scutură din cap, cu privirea în podea.

— Era multă lume, cel puțin trei sute de persoane, și rebelii au făcut greșeala de a citi cu voce tare din „scrierile sfinte”. Publicul, care, în majoritatea lui, se compunea din lume obișnuită, a reacționat normal: a huiduit și a strigat.

Annika se lăsă furată de poveste și făcu un pas mai aproape.

— Care scrieri?

Berit își ridică privirea.

— Lecturile din Mao, bineînțeles, spuse ea, discursul lui Lin Biao, *Trăiască victoria în războiul poporului,* cele șaisprezece puncte ale comitetului central al PPC, pentru revoluția culturală… Rebelii n-au mai avut nicio reținere acolo, în piață, și când cei prezenți n-au fost de acord cu mesajul lor, au izbucnit în accese de ură și furie.

Berit scutură din cap la această amintire.

— Un efect direct al acelei întâlniri a fost că organizațiile normale de stânga n-au mai putut vinde *Scânteia* și *Buletinul de Vietnam* la locurile obișnuite de muncă. Îl găsești pe Göran al tău?

— Rămân să citesc puțin, spuse Annika și își trase un taburet.

— Știi unde mă găsești dacă e ceva, zise Berit și părăsi încăperea, lăsând-o în încăperea plină de praf.

•

Anne Snapphane pluti pe coridor în direcția dreptunghiurilor luminoase ale ușilor, pe lângă containere cu aparate de copiat și lăzi de carton. Se simțea cuprinsă de însuflețire.

Învinsese! Cele trei mari case de filme independente fuseseră de acord să respecte înțelegerea verbală pe care o făcuseră și să-și vândă filmele către TV Scandinavia.

Unul dintre bărbații de la cea mai mare casă dezvăluise, în plus, presiunile pe care familia proprietară le făcuse pentru a-i determina să renunțe: în afara boicotului total al producțiilor acestor case de filme, în ce privea distribuția și finanțarea, trebuia ca ele să fie pregătite pentru un control drastic al întregii lor activități. Toate afacerile caselor de filme urma să fie cercetate și criticate, indiferent care era obiectul lor. Actorii care acceptau propuneri din partea lor aveau să fie supuși unor campanii de defăimare, ziariștii aveau să-i critice și să ceară demisia șefilor.

— Nu-mi plac deloc metodele mafiote, spuse șeful casei de filme, care, de fapt, se întâmpla să fie născut în Sicilia și nu se lăsa intimidat așa de ușor.

„Acum ați dat de dracu', blestemaților", se gândi Anne și auzi pocniturile dopurilor de șampanie.

Se așeză pe scaun și își puse picioarele pe masă.

TV Scandinavia avea să funcționeze. Suedia nu era o republică bananieră. O singură familie nu era mai presus de libertatea cuvântului.

Trase sertarul de jos al biroului și scoase de acolo o sticlă de whisky nedeschisă, o cântări în mână și răsuci dopul. Fredonă o melodie veche, nu merita să sărbătorească puțin?

Telefonul începu să sune și o făcu să tresară. Vârî repede sticla la locul ei în sertar, îl închise și îl încuie înainte de a ridica receptorul.

— Ce-ai făcut ieri cu Sylvia?

Vocea lui Mehmet era înșelător de blândă, dar Anne îl cunoștea, știa că în spatele liniștii clocotea de mânie.

— Întrebarea e, mai degrabă, ce dracu' făcea ea la grădinița fiicei mele, spuse Anne și lumea se sfărâmă dintr-odată în bucăți.

Furia și disperarea înnegurau cerul de deasupra.

— Nu ne-am putea comporta ca niște oameni maturi? spuse Mehmet și tonul vocii lui crescu.

— Și ce plan matur aveați ieri? Trebuia să vin la grădiniță și să constat că Miranda nu mai era acolo? Ce trebuia să cred? Că Miranda fugise de mine și că o preferase pe Sylvia? Sau că fusese răpită?

— Acum ești ridicolă, spuse Mehmet, iar glasul îi sună tensionat.

— Ridicolă? strigă Anne în receptor și se ridică de pe scaun. Ridicolă? Cu ce dracu' vă ocupați voi, în familia voastră fericită? Mai întâi, vii acasă la mine și îmi spui că tu și muierea ta vreți custodia copilului meu, apoi ea încearcă să o fure de la grădiniță, despre ce e vorba? O campanie de teroare?

— Liniștește-te, spuse Mehmet și receptorul deveni acum rece ca gheața, dogoarea se transformă în dispreț și gerul îi lovi timpanul, făcând-o să încremenească.

— Du-te dracului! zise ea și puse receptorul jos.

Rămase nemișcată, uitându-se la telefon. Dar sună din nou, după același număr de secunde cât i-ar fi luat să apese butonul redial.

— Acum Miranda e numai a ta? Ce s-a întâmplat cu toate idealurile tale despre responsabilitatea comună? Cu teoriile tale melodramatice despre paternitate, despre copilul care aparține colectivului și nu individului?

Anne Snapphane se așează din nou pe scaun, simțind că era târâtă într-o mizerie în care nu bănuise niciodată că va nimeri, în mlaștina urât mirositoare a amărăciunii și a relei-voințe, în care se clocesc cele mai diabolice planuri, iar ea nu-i putea rezista, era deja acolo, gata să se scufunde în adâncul nisipurilor mișcătoare, și dacă s-ar fi împotrivit, n-ar fi făcut decât să cadă mai repede la fund.

— Dar, spuse ea. Cine a trădat? Cine a plecat? Cine încearcă să pună bețe în roate? La naiba, nu eu!

— Sylvia a plâns ieri toată seara, n-am putut s-o opresc, spuse Mehmet și vocea lui căpătă ceva plângăreț și mustrător, care o făcu pe Anne să-și piardă controlul.

— Dumnezeule! strigă ea. Eu sunt vinovată că e cu nervii la pământ?

Mehmet respiră adânc, potrivindu-și tonul pentru un atac frontal.

— Sylvia a spus că ai jignit-o și vreau să știi un lucru, Anne Snapphane: dacă îmi distrugi familia, nu știu ce sunt în stare să fac.

Anne simți cum plămânii i se golesc de aer.

— Mă amenințI? spuse ea. Nu ești în toate mințile? Cât de jos poți să cazi? Te-a zăpăcit de tot?

Distanța creștea pe linie, și când Mehmet vorbi din nou, era la ani-lumină de acolo.

— Înțeleg, spuse el. Dacă așa vrei…

Și dispăru, dialogul se întrerupse, împrejurul ei aerul dospea și clocotea. Se aplecă deasupra biroului și începu să plângă.

•

Când urcă treptele redacției, Annika se simți cuprinsă de neliniște. După răsfoitul prin hârțoage nu se alesese cu altceva decât cu haine murdare și jeanși prăfuiți. Anii ’60 și curentele lor politice nu erau tratate cu prea mult interes în presa acelei perioade, în fiecare zi apărea un nou ziar, atunci ca și acum, cu

anunțuri care trebuia vândute și titluri care trebuia născocite și cercetări de poliție care trebuia efectuate.

În plus, designul ziarului și calitatea imprimării erau îngrozitoare în anii aceia. Era bucuroasă că nu apucase acea perioadă.

Deși, fiecare epocă are idealul ei, se gândi ea și se îndreptă către cușca de sticlă. Puteai trăi într-un timp la fel de bine ca într-un loc, și anii ’60 nu i s-ar fi potrivit.

Dar anii 2000 i se potriveau?

Auzi telefonul și grăbi pasul.

— Mi s-a spus că m-ai căutat, zise Hans Blomberg, arhivarul de la *Norrlands-Tidningen.*

— Ce bine că suni, spuse Annika și închise ușa în urma sa. Cum te simți?

O secundă de tăcere.

— De ce întrebi?

Ea se așeză pe scaun, simțind resemnarea din vocea lui.

— Recepționera mi-a spus că ai fost bolnav, și m-am neliniștit.

— Oooo, grija femeilor tandre, spuse Hans Blomberg și vocea lui sună așa cum și-o amintea Annika.

Zâmbi. Îl vedea stând acolo în jacheta lui de lână, la biroul lui vechi cu panoul de afișaj deasupra, cu un desen de copil și îndemnul de a rezista până la pensionare.

— Nu-i nimic serios, sper, spuse Annika și se întinse pe scaun.

— Nu, nu, nu, zise arhivarul. Numai vechile probleme obișnuite. Am depășit data de valabilitate, stai în frigider încă două zile înainte de a fi aruncat, dar nimeni nu te consumă, stai și te acrești, și ocupi locul alimentelor proaspete, dar lucrurile se aranjează. Așa se întâmplă cu toată lumea în zilele noastre.

Zâmbetul ei dispăru la aceste cuvinte, tonul era zeflemitor, dar frustrarea se simțea.

— Ei, lasă, spuse Annika veselă și se hotărî să ignore amărăciunea din vocea lui. Pentru mine ești ca un vin vechi.

— Ah, fetele din Stockholm știu să prețuiască un bărbat adevărat. Cu ce pot ajuta doamnă?

— O întrebare generală despre ceva și mai vechi. Caut informații despre un tânăr din Sattajärvi, care a locuit în Luleå la sfârșitul anilor ’60, lucra probabil pentru Biserică. Göran Nilson îl chema.

— E mort? întrebă Hans Blomberg și scrijeli ceva cu creionul.

— Nu cred, răspunse Annika.

— Atunci să-i lăsăm pe morți la o parte. Ce vrei să știi?

— Orice. Că a câștigat un concurs de dans, că a demonstrat împotriva imperialismului, că s-a însurat, că a jefuit o bancă.

— Göran Nilsson, ai spus? Nu puteai să găsești un nume mai obișnuit?

— Am căutat peste tot, dar n-am găsit nimic, zise Annika.

— Poate să dureze câteva minute, spuse el, și asta fu sentința zilei.

Annika avu timp să se uite pe site-uri și să citească despre toate vilele de vânzare din Stockholm. Se opri la o casă fantastică, nou-construită pe strada Vintervik din Djursholm, care se vindea pentru modesta sumă de nouă milioane. Își aduse cafea și vorbi puțin cu Berit, îl sună pe Thomas pe mobil și îi lăsă un mesaj lui Anne Snapphane înainte de a auzi telefonul sunând.

— Trebuie să spun că în viața mea am avut lucruri mai ușor de găsit, spuse el și oftă greu. Poți ghici câți Göran Nilsson avem în arhivă?

— Șaptezeci și doi și jumătate, răspunse Annika.

— Exact, aprobă Hans Blomberg. Și singurul din Sattajärvi pe care l-am putut găsi era într-un anunț matrimonial în biserică.

Annika ridică din sprâncene și simți cum optimismul o părăsea.

— Anunț matrimonial? Ăsta era un lucru pe care preotul îl făcea în biserică înainte ca lumea să se căsătorească, pe la 1800, nu?

— Nu știu exact, dar anunțul matrimonial în biserică a fost obligatoriu până prin anul 1973. Dar, așa e, căsătoria trebuia anunțată în biserică trei duminici la rând înaintea nunții, spre plăcerea enoriașilor.

— Și de ce scrie despre asta în ziar?

Hans Blomberg reflectă.

— Așa era pe timpul acela, exista o vinietă specială. Decupajul e din 29 septembrie 1969, vrei să-ți citesc?

— Da, mulțumesc, spuse Annika.

— „Asistentul parohiei Göran Nilsson, născut în Sattajärvi, stabilit în Luleå, și studenta Karina Björnlund, născută și stabilită în Karlsvik. Cununia va avea loc în primăria din Luleå vineri 20 noiembrie la ora 14.”

Ea lăsă creionul să zboare peste foaia de hârtie, pentru a apuca să scrie tot, simțind cum pielea i se făcea de găină, și începu să respire greu, Dumnezeule mare, nu poate fi adevărat.

Se strădui să nu se înfierbânte prea tare, nu încă, nu putea fi sigură până nu verifica.

— Ești mulțumită? întrebă Hans Blomberg.

— Foarte, spuse Annika răgușit. Mii de mulțumiri.

— Poți să mă suni oricând, draga mea.

Închiseră. Annika fu nevoită să se ridice de pe scaun, *yes*! Capul îi bubuia, simțea pulsul bătându-i în urechi. Fugi afară, în redacție, către secția de sport, bubuitul se potoli, se reculese și își dădu seama că încă nu avea nimic, nu încă. Luă o ceașcă de cafea din automat și se grăbi către Berit.

— De unde e ministrul culturii? întrebă ea.

Berit își ridică privirea de la monitorul computerului, cu ochelarii pe vârful nasului.

— Norrbotten, spuse ea. Luleå, cred.

— Nu din Karlsvik?

Berit își scoase ochelarii și își lăsă mâinile să-i cadă pe genunchi.

— Nu știu, spuse ea. De ce întrebi?

— Unde locuiește acum?

— Afară, la nord de oraș, undeva.

— Căsătorită?

— Sambo[52], spuse Berit, niciun copil. Ce vrei să afli?

Annika se legănă pe picioare, scuturând brusc din cap.

— O informație, numai, spuse ea, un vechi anunț matrimonial pe care trebuie să-l verific.

— Anunț matrimonial? repetă Berit, dar Annika ieși din încăpere fără să-i mai explice.

Se îndreptă către biroul său cu privirea în depărtare, închise ușa după ea, se așeză și privi în gol până pulsul i se liniști. Apoi își ridică mâinile și își lăsă degetele să alunece pe tastatură și să scoată adevărul la lumină.

Începu cu www.regeringen.se[53] și încărcă un document în format PDF, cu informații despre șefa Ministerului Culturii. O fotografie a Karinei Björnlund, zâmbind strâmb, îi răsări în față,

[52] Pereche necăsătorită care trăiește ca soț și soție și care, în Suedia, are aceleași drepturi ca o pereche căsătorită.

[53] Site-ul oficial al guvernului suedez.

apoi o descriere a domeniilor pentru care era responsabilă: patrimoniul cultural, arta, cuvântul tipărit, radio, televiziune și comunitatea religioasă.

Din partea cu informații personale află că era născută în 1951, copilăria și-o petrecuse în Luleå, iar acum era stabilită în Knivsta împreună cu partenerul său.

Nimic despre Karlsvik, se gândi Annika și intră pe pagina Infotorg.

Căută „Karina Björnlund Knivsta” și obținu un rezultat, o femeie născută în 1951. Dădu clic pe „informații mai vechi” și ajunse la parohia în care se născuse.

La sud de Luleå.

Annika își simți dintr-odată inima grea.

Își mușcă buzele, palmele o mâncau, trebuia să caute mai departe. Părăsi Infotorg și intră din nou pe Google, tastă „karlsvik sud Luleå” și obținu nouăsprezece rezultate. Primul era un istoric despre ajustorul de ferăstraie Olof Falk (1758-1830) de la fabrica de cherestea din Hällesträm, din actualul district Norrfjäden, situat în Piteå. Căută pe pagină și-l găsi pe unul dintre urmașii ajustorului, o anume Beda Markström, născută în 1895, stabilită în Karlsvik, în sudul orașului Luleå.

Căută harta și găsi localitatea.

Karlsvik era o mică așezare în apropiere de Luleå, de partea cealaltă a râului.

Se lăsă pe spate, începând să se gândească. Pielea capului începu s-o strângă, gura i se uscă, simți înțepături în buricele degetelor.

Își notă câteva lucruri într-un carnet și formă numărul de interfon al redactorului-șef.

— Ai timp câteva minute?

•

Aerul din sala de conferințe a Consiliului Comunal de la etajul șapte era sufocant. Mirosul de cafea și tutun se amesteca vag cu cel de transpirație pe care îl emanau bărbații de vârstă medie, îmbrăcați în sacouri de lână. Thomas își șterse fruntea. Fără să-și dea seama, vârî degetul în nodul cravatei și trase; simțea că nu mai poate respira.

Aceasta era prima întâlnire oficială a grupului congresului, ceea ce însemna că ierarhiile și structurile nu se stabiliseră încă. Pe parcursul întâlnirii, bătaia prietenească pe umăr se

transformase în încercări de marcare a propriului teritoriu și Thomas aprecie că va trebui să suporte încă o ședință-maraton înainte de a se întâmpla ceva constructiv.

La congresul comun al consiliilor comunelor și consiliilor județene din Suedia, care avea loc în iunie la Norrköping, trebuia dezbătută o problemă importantă: eventuala fuziune. Tema comună generală a congresului era cetățeanul și viitorul.

Thomas își deschise larg ochii și se uită peste programul congresului.

Nu scăpa. Sophia se ținea de el peste tot. Auzea zgomotul pantofilor ei cu tocuri înalte printre documente și teancuri de hârtii trimise reprezentantului Consiliului Județean.

Thomas se rezemă de scaun, ascultă directivele pisăloage ale directorului și privi în jurul său, la participanți.

Sophia, într-un taior în dungi, de culoarea cretei, bluză de mătase, dinți albi și păr cu miros de măr, ceva mai încolo, lângă fereastră.

Sophia, în sutien de dantelă și buze întredeschise, aplecată deasupra carnetului de însemnări.

Sophia, fără chiloți, călărind aparatul de proiecție.

Își drese glasul și scutură din cap, obligându-și mintea să se întoarcă la realitate.

Mai încolo, lângă latura scurtă a mesei cu design special, stătea directorul responsabil cu informarea, care era și președintele grupului de proiect și care îi șoptea ceva conducătorului de proiect. Ambii, responsabili cu formalitățile și administrația, își turnară cafea în cești și se grăbiră să se servească din plăcinta cu cremă de vanilie. Ceilalți șefi se plasaseră lângă fereastră, unde își presau sacourile de spătarele scaunelor și încercau să nu arate plictisiți.

Realitatea lui. Realitatea Sophiei.

Și un gând care îl îngheță:

Ce făcea Annika acum? Ce știa el despre realitatea ei?

Fără să înțeleagă cum sau să audă ce se spusese, ședința luă sfârșit cu zgomot de scaune trase și exclamații de ușurare. Se reculese și, fără să-și ridice privirea, își strânse hârtiile.

— Samuelsson, spuse o voce deasupra sa și el se uită repede în sus. Cum funcționează colaborarea la Consiliul Comunal?

Thomas se ridică, dădu mâna cu directorul responsabil cu informarea, simțind cum creierul îi înțepenea și cuvintele i se uscau: ce naiba să răspundă la asta?

— Nicio problemă, spuse el și înghiți în sec. Funcționează destul de bine.

— Niciun conflict?

Își trase mâna pentru a ascunde transpirația care începea să i-o umezească.

— Atâta timp cât avem același scop și un șir de actori independenți în proiect, funcționează minunat, răspunse el și se întrebă singur ce voise să spună.

— Sophia Grenborg cum e?

Întrebarea îi goli plămânii de aer; deschise gura și încercă să respire.

— A, se auzi spunând, știi tu, poți avea încredere în ea. Puțin plicticoasă. Clasa de sus, n-a avut greutăți în viață…

— Am vrut să spun, cum e să colaborezi cu ea. Reprezintă cu succes interesele Consiliului Comunal?

Thomas simți, spre indignarea sa, că roșise: ce greșeală de neiertat!

— E vorba să nu lași garda jos, spuse el. Nu trebuie lăsați să preia conducerea, o anumită tensiune se simte acum, înaintea congresului…

Directorul dădu din cap gânditor.

— Înțeleg, spuse el. Ai putea să aduni la un loc și să rezumi experiențele tale, pe de o parte din teritoriul tău actual, dar, înainte de toate, în legătură cu problema regionalizării, cât mai repede cu putință?

— Sigur, răspunse Thomas și își trecu palma peste cravată. Precizează-mi directivele tale și o fac imediat.

Directorul îl bătu ușor pe umăr.

— Așa te vreau, spuse el și ieși.

Camera se goli de oameni. Thomas rămăsese la urmă și își închidea geanta-diplomat. Una dintre secretare deschisese larg o fereastră și lăsase să intre aerul. Thomas simți la picioare și pe sub sacou curentul rece.

Cum funcționa colaborarea cu Consiliul Comunal? Sophia Grenborg, cum era ea, de fapt?

Thomas alungă acest gând, își luă geanta și se îndreptă hotărât către lifturi. Câțiva șefi stăteau și vorbeau în timp ce

așteptau. Le zâmbi repede și continuă să meargă către scara de serviciu.

Coridorul care ducea la camera sa era cufundat în întuneric, modelele tapetului de pe perete erau accentuate și deformate de lămpile care răspândeau lumina și umbra ca niște fântâni arteziene. Se grăbi să intre în cameră, închise ușa și se prăbuși pe scaunul din spatele biroului.

Așa nu mai putea continua. De ce lăsase lucrurile să meargă atât de departe? Tot ce construise atâția ani era pe cale să se dărâme, încrederea de care se bucura în familie și la serviciu s-ar fi destrămat dacă aventura lui ar fi fost descoperită. Privirea i se opri pe fotografia Annikăi împreună cu copiii, pe care o pusese pe birou, într-o ramă de argint și pe care o făcuse vara trecută la petrecerea mătușii, care împlinea șaptezeci de ani. Imaginea nu era conformă cu realitatea. Copiii erau îmbrăcați elegant și puțin încordați, Annika purta o rochie lungă până la genunchi, care cădea bine și îi îndulcea formele corpului, altfel ușor ascuțite, și își împletise părul, care stătea nemișcat pe spate.

— Asta spune mult despre cum ai vrea tu să apărem în ochii celorlalți, spusese Annika când văzuse ce fotografie alesese el.

Thomas nu răspunsese, nu intenționa să înceapă o asemenea discuție, care n-ar fi dus nicăieri.

Pentru el era important cum era văzut de ceilalți, asta era adevărat. Să ignori impresia pe care o produci în jurul tău era o atitudine iresponsabilă și prostească. Annika gândea exact invers.

— Nu poți fi iubit de toată lumea, spunea ea. E mai bine să iei atitudine și să accepți asta decât să-i lingușești pe oameni.

Își trecu degetul pe rama de metal mată, se opri o clipă în dreptul sânului rotund al Annikăi.

Soneria puternică a interfonului îl făcu să tresară.

— Ai o vizită la recepție, Sophia Grenborg de la Consiliul Județean. Vii jos s-o iei?

Simți cum începe să transpire.

— Nu, spuse el. Găsește și singură. Dă-i drumul sus.

Puse receptorul jos, se ridică de pe scaun și se îndreptă către ușă, o deschise, privi încăperea ca și cum n-ar mai fi văzut-o niciodată. Se hotărî să rămână în picioare, rezemat de birou, cu brațele încrucișate și să asculte zgomotul de pe scară. Nu auzi

decât bătăile puternice ale propriei inimi; încercă să înțeleagă ce simțea, dar nu găsi decât o confuzie.

Nu știa. Era plin de așteptări, dar îi era rușine. Iubea cu pasiune și disprețuia.

Tocurile tropăiră într-un fel în care numai cele ale ei o făceau, pașii stârneau ecouri pe coridorul pustiu, erau veseli și ușori.

Sophia împinse ușa și intră în cameră. Ochii îi străluceau, aveau o timiditate și o șovăială care nu puteau fi ținute în frâu de torentul de voință care se revărsa din ei.

Thomas se îndreptă către ea, stinse lumina și o trase lângă el, în același timp în care închise ușa cu piciorul. O sărută sălbatic și disperat, gura ei era caldă, mâinile lui îi căutau sânii, ea îi cuprinse fesele.

Răsuflând precipitat, se dezbrăcară în grabă și se întinseră pe tăblia biroului; Thomas dădu la o parte cu o mișcare tot ce stătea pe masă. Ea se așeză deasupra lui și îi căută privirea, buzele fremătătoare. Thomas pătrunse în ea, își dădu capul pe spate și închise ochii în timp ce ea începu să se miște ritmic. Valurile lenește îi făcură corpul să se relaxeze. Când orgasmul se apropie, deschise larg ochii și se trezi în față cu chipul Annikăi din fotografia de pe birou, trist și resemnat, înaintea întâlnirii de care nu putuse scăpa, cu familia.

Nu putu să-și împiedice strigătul care se ridică din el.

În tăcerea care urmă auzi din nou susurul monoton al instalației de ventilare, scârțâitul cablurilor din casa liftului, un telefon care suna neîntrerupt.

— Nu suntem normali, îi șopti Sophia în ureche, iar el nu se putu abține să nu râdă, nu, la naiba, nu erau normali, o sărută și se ridică.

Își aranjară hainele repede și febril, chicotiră, încercară să se găsească pe întuneric. Apoi se lipiră unul de altul, zâmbindu-și ochi în ochi.

— Îți mulțumesc pentru astăzi, spuse Sophia și îl sărută pe bărbie.

Thomas îi găsi gura și-i mușcă ușor buzele.

— Și eu îți mulțumesc, șopti el.

Sophia își puse mantoul, luă geanta de jos și tocmai se pregătea să plece, când se opri brusc:

— O, spuse ea. Era să uit de ce am venit.

Thomas se așează pe scaun și se rezemă de spătar, simțind nevoia imperioasă de somn care-l copleșea întotdeauna după ce ejacula. Sophia își puse geanta-diplomat pe birou, o deschise și scoase un teanc de hârtii cu logoul Departamentului de Justiție.

— Am stat puțin cu Cramne acum, după-amiază, și ne-am uitat peste prima variantă a planului de acțiune, spuse ea și îi zâmbi cu o expresie nevinovată.

Thomas simți cum fața i se crispează și nevoia de somn dispăru.

— Ce? spuse el. Eu trebuia să fac asta.

— Cramne m-a sunat să-mi spună că nu te-a găsit, pentru că erai într-o ședință. Ai putea să-l citești în seara asta și să mă suni mâine-dimineață?

Thomas se uită la ceas.

— Trebuie să iau copiii, spuse el. Nu știu dacă apuc în seara asta.

Sophia clipi și se schimbă la față.

— Sigur, zise ea, și vocea îi deveni mai joasă și mai ascuțită. Sună-mă când poți.

Se întoarse, ieși din cameră și închise ușa în urma sa. Thomas rămase pe scaun și simți umezeala din chiloți.

Cum funcționa colaborarea cu Consiliul Comunal? Sophia Grenborg, cum era ea, de fapt?

Se aplecă repede în față, mototoli documentul cu planul de colaborare și îl aruncă la coșul de gunoi. Lăsă hârtiile Sophiei Grenborg de la Departamentul de Justiție lângă paharul cu creioane și părăsi camera.

•

Picioarele Annikăi aproape amorțiseră pe scaunele incomode din fața biroului lui Anders Schyman, când redactorul-șef deschise în sfârșit ușa și o lăsă să intre.

— Am zece minute, spuse el și îi întoarse spatele înainte ca Annika să apuce să răspundă ceva.

Se ridică, încercă să-și dezmorțească picioarele și se simți ciudat de indispusă. Cu pași nervoși pe podeaua care scârțâia, urmă spatele lat al lui Schyman și intră în biroul lui, stresată de graba cu care fusese întâmpinată. Se lăsă pe unul dintre scaunele destinate vizitatorilor și își puse însemnările peste un fel de diagramă care acoperea biroul lui.

Redactorul-șef se întoarse agale la locul său, se așeză pe scaunul care pârâi și se rezemă de spătar.

— Nu renunți la ideea de terorism, concluzionă el și își împreună mâinile pe abdomen.

— Am făcut rost de informații destul de fierbinți, spuse Annika și își ațintă privirea în carnetul de însemnări, descoperind că nu era la pagina bună.

Luă repede hârtiile și începu s-o caute febril pe cea cu rezumatul pe care îl făcuse. Schyman oftă.

— Mai bine povestește-mi, spuse el, iar Annika puse carnetul pe genunchi.

Se lupta cu o senzație de amețeală; i se părea că se afla pe puntea unei corăbii.

— Teroristul se numea Göran Nilsson, spuse ea. Născut în Sattajärvi, în Tornedalen, în 1948. Tatăl lui era predicator lestadian.

Luă din nou carnetul și începu să-l răsfoiască.

— S-a mutat la Uppsala pentru a studia teologia când avea nouăsprezece ani. S-a înrolat în mișcarea rebelilor în primăvara anului 1968 și a devenit maoist. Nu și-a terminat studiile, ci s-a mutat înapoi în Norrbotten și a avut o slujbă în cadrul Bisericii. A intrat în grupul maoist din Luleå sub numele de cod Ragnwald și se pare că s-a îndepărtat de religie tot mai mult. Pentru că s-a căsătorit. Într-un fel sau altul, a fost amestecat în atentatul de la F 21, chiar dacă poliția nu crede că a fost prezent acolo. A dispărut din Suedia pe 18 noiembrie 1969 și de atunci nu s-a mai auzit de el. Nunta lui, care trebuia să aibă loc vineri 20 noiembrie la primăria din Luleå, deci la două zile după atentat, a fost anulată.

Schyman dădea încet din cap.

— Apoi a plecat în Spania și a devenit ucigaș de profesie în ETA, continuă el și se uită cu coada ochiului la ziarul care stătea deschis pe o măsuță lângă birou.

Annika ridică mâna, mișcându-și picioarele pentru a-și găsi echilibrul.

— Dar F 21 este lucrul cel mai interesant.

— Mi s-a părut că ai spus că poliția l-a scos din calcul, că nu el a făcut asta.

Ea înghiți în sec și dădu din cap.

— Deci, cine a aruncat avionul în aer? spuse Anders Schyman pe un ton neutru, în timp ce își mișca nerăbdător mâinile.

Annika rămase tăcută câteva clipe înainte de a continua.

— Karina Björnlund, ministrul culturii.

Niciun mușchi nu se clinti pe chipul redactorului-șef. Își ținea mâinile împreunate, ca mai înainte, peste nasturii de la cămașă, ochii îi erau ficși, dar aerul din cameră deveni dintr-odată de nerespirat.

— Presupun, spuse Schyman după o tăcere infinit de lungă, că urmează o argumentație coerentă și temeinică la afirmația asta.

Annika încercă să râdă, dar nu putu scoate decât o chicoteală silită.

— De fapt, nu, spuse ea, dar ministrul e principalul subiect.

Schyman se aplecă repede în față, se ridică de pe scaun sprijinindu-se de birou și începu să se plimbe prin cameră, fără s-o privească.

— Nu știu dacă vreau să ascult așa ceva, spuse el.

Annika se ridică pe jumătate pentru a-l urma. Simți cum toată camera se învârte, se prăbuși înapoi și luă de jos carnetul de însemnări.

— La locul infracțiunii s-au găsit urme de pantofi mărimea treizeci și șase, spuse ea. Trebuie să fi aparținut unui copil sau unei femei, și dintre aceste două variante, cea cu femeia e mai credibilă. Femeile nu sunt aproape niciodată teroriste singure. Doar împreună cu bărbații lor. Ragnwald a plănuit lovitura, logodnica lui a înfăptuit-o.

Schyman își întrerupse plimbarea neliniștită prin cameră și se întoarse către ea.

— Logodnică?

— Trebuia să se căsătorească, asistentul parohial Göran Nilsson din Sattajärvi și Karina Björnlund din Karlsvik, în parohia din sudul orașului Luleå. Am verificat toate perechile cu aceste nume și am găsit informații cu privire la trecutul lor din registrul național de evidență a persoanelor. Nu există decât ei doi.

— Teroristul și ministrul culturii?

— Teroristul și ministrul culturii.

— Trebuia să se căsătorească la două zile după atentat?

Annika dădu aprobator din cap. Văzu că șeful nu-și putu ascunde uimirea și simți cum pământul căpăta tot mai multă stabilitate sub picioarele ei.

— De unde știi asta?

— Dintr-un anunț matrimonial din *Norrlands-Tidningen,* publicat cu patru săptămâni înaintea atentatului.

Anders Schyman își încrucișă brațele pe piept, se legănă pe călcâie și privi către fereastra întunecată care dădea spre ambasada rusă.

— Ești absolut sigură că în toamna lui 1969 Karina Björnlund plănuia să se mărite cu un bărbat care avea să devină ucigaș de profesie?

Ea răspunse cu un „da” răgușit, iar Schyman își continuă raționamentul.

— Și, pentru că era îndrăgostită, ministrul nostru ar fi distrus proprietatea statului, ar fi omorât un recrut și ar fi rănit un altul?

— Nu știu, dar e cel mai logic, spuse Annika.

Șeful se întoarse la scaunul său și se așeză încet.

— Câți ani avea atunci?

— Nouăsprezece.

— Locuia împreună cu tipul acela?

— Era înregistrată încă la adresa părinților ei din Karlsvik.

— Cu ce se ocupa?

— În anunț scria că e studentă.

Anders Schyman luă un pix și scrise ceva în colțul unui grafic.

— Știi, spuse el și își ridică privirea către Annika, e cea mai mare aiureală pe care am auzit-o vreodată.

Lăsă pixul jos, zgomotul plasticului care căzu pe hârtie se amplifică și stârni un ecou în tăcerea camerei, podeaua se deschise și Annika simți cum începea o cădere liberă.

Schyman se ridică din nou, se apropie și se aplecă spre ea.

— Sunt bucuros, spuse el, că ai venit la mine cu aceste informații și nu te-ai dus la altcineva, pentru că sper că n-ai pomenit nimănui despre prostiile astea, nu-i așa?

Annika simți cum căldura îi urca în obraji și cum capul i se învârtea.

— Nu, șopti ea.

— Nici lui Berit? Nici lui Jansson? Nici bunicii tale?

— Bunica e moartă.

El o studie câteva secunde de aproape, apoi își îndreptă spatele.

— Bine, zise. Din clipa asta, nu mai ai nimic de-a face cu terorismul. Nu mai dedici niciun minut Karinei Björnlund sau vreunui blestemat de Ragnwald sau vreunei explozii din Luleå sau din altă parte, ai înțeles?

Annika se lăsă pe spătarul scaunului pentru a-i evita respirația, care ajunsese din nou aproape.

— Dar, spuse ea, n-ar merita să merg mai departe și să verific măcar?

Anders Schyman o privi cu o surprindere în care se ghicea neplăcerea și pe care Annika o resimți ca pe o usturime în gât.

— Că teroristul cel mai urmărit din Suedia în ultimele trei decenii ar fi o adolescentă dintr-un sat din Norrbotten, care, locuia la mama și la tata și care a devenit ministrul culturii într-un guvern social-democrat?

Annika respira repede, cu gura deschisă.

— N-am vorbit nici măcar cu poliția…

— La naiba, cu atât mai bine!

— … Ei ar fi trebuit s-o interogheze, poate există o explicație firească…

Un semnal ascuțit al interfonului o făcu să se oprească.

— Herman Wennergren e aici, spuse secretara.

— Roagă-l să intre.

Schyman lăsă butonul telefonului și se uită la Annika. Femeia simți cum privirea lui trece prin ea și se oprește în dreptul fustei.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta, spuse el. Du-te acum.

Annika se ridică și se miră că era în continuare întreagă, își luă carnetul cu mâini pe care le simțea străine, își aținti privirea pe ușa care părea capătul unui lung tunel.

Înaintă împleticindu-se.

•

Anders Schyman văzu ușa care se închidea în spatele Annikăi Bengtzon și simți dezamăgirea ca pe o arsură în stomac.

Ce dureros, Annika Bengtzon, care fusese atât de meticuloasă și ambițioasă! Își pierduse mințile de tot! Nu mai avea niciun control asupra realității și se refugiase într-un fel de fantezie cu teroriști în cancelaria guvernului și ucigași plătiți printre membrii partidului de centru din Östhammar.

Simți nevoia să se așeze. Roti scaunul astfel încât să-și vadă propria imagine reflectată în sticla întunecată a ferestrei și încercă să distingă contururile complexului de beton care se întindea sub steagul rusesc.

Care erau îndatoririle lui de șef în cazul acesta? Ar trebui să-l informeze pe medicul personalului? Era Annika Bengtzon un pericol pentru sine însăși și pentru alții?

Simți că se sufocă în scaunul de birou.

Nu observase tendințe sinucigașe sau violente. Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că articolele ei nu mai puteau fi luate în serios și el era plătit să gestioneze asemenea lucruri. Bengtzon avea nevoie să fie controlată cu mai multă atenție decât altă dată, atât de el, cât și de șefii de ediție.

„Păcat”, își zise el din nou. Fusese o ziaristă pricepută, foarte eficientă în ceea ce privește culegerea de informații.

Ușa se deschise și Herman Wennergren intră fără să bată, ca de obicei.

— Ce noroc să alegi războaiele pe care le poți câștiga, spuse cu oboseală în glas președintele comitetului de conducere și își lăsă geanta-diplomat pe canapea. Mi-ai putea comanda o cafea?

Anders Schyman se aplecă, apăsă butonul interfonului și o rugă pe secretară să aducă două cești. Apoi se ridică și se îndreptă spre canapeaua pe care se așezase Wennergren cu paltonul pe el, nesigur ce-i va aduce vizita neanunțată.

— O zi proastă pe câmpul de bătălie? spuse el și se așeză de partea cealaltă a mesei.

Președintele începu să se joace cu încuietoarea genții-diplomat, bătând cu unghiile, fără să-și dea seama, în metalul ei.

— Pierzi și câștigi, spuse el. Pot să-ți dau o veste bună. Se pare că voi câștiga în numele tău. Vin chiar acum de la o ședință despre pregătirea alegerilor din TU[54], unde te-am propus ca nou președinte de la începutul anului viitor. Cel de acum n-a prea făcut treabă și cu toții am fost de acord că trebuie schimbat. Propunerea mea a întâmpinat surprinzător de puține proteste. Nimeni nu a avut nimic împotrivă, nici editorii, nici directorii.

Wennergren părea sincer mirat.

[54] Prescurtare de la Tidningsutgivarna – Asociația Editorilor Suedezi.

— Poate că n-au reacționat din pricina șocului, spuse Schyman în același timp în care secretara intră cu tava plină cu cafea și prăjituri.

— Nu cred, zise președintele și luă o prăjitură înainte ca tava să aterizeze pe masă. Șeful te-a numit „capitalist colectiv”. Ce crezi că a vrut să spună cu asta?

— Depinde de tonul vocii, dacă era pozitiv sau negativ, și ce încărcătură îi atribui singur acestei aprecieri, spuse Schyman și trecu peste întrebare.

Herman Wennergren bău încet din ceașca de porțelan, cu buzele răsfrânte și degetul mic ridicat.

— E posibil ca grupările celelalte să-și adune forțele, spuse el și luă o înghițitură. Nu deschidem încă șampania victoriei, dar cred că-i pot convinge să te aleagă președinte al Asociației Editorilor. Și când ești acolo, la prima ședință a conducerii, aș vrea să aduci în discuție o problemă specială, de cea mai mare importanță pentru familia proprietară.

Anders Schyman se rezemă de spătarul scaunului și păstră o mină neutră, în același timp în care o certitudine creștea în el, în toată claritatea ei evidentă: se gândiseră să-l prefacă în arma familiei proprietare în liga aparent nepărtinitoare și nepolitică reprezentată de Asociația Editorilor.

— Așa deci, spuse Schyman cu voce moale. Care problemă?

Wennergren mușcă dintr-un biscuit.

— TV Scandinavia, spuse el și scutură câteva firimituri de pe reverul hainei. O să lăsăm capitalul american să intre în eterul nostru fără să aibă loc nicio dezbatere?

„Al doilea război”, se gândi Schyman. „Cel care e pe cale de a fi pierdut. Bătrânul e cu adevărat îngrijorat.”

— Cred că asta se discută peste tot, zise el, neștiind dacă ar fi trebuit să se înfurie sau doar să se prefacă a nu înțelege.

— I-auzi, spuse Herman Wennergren și își șterse degetele cu un șervețel. Câte articole a scris *Kvällspressen* despre asta?

În loc să ridice vocea, Anders Schyman se îndreptă către biroul său și se așeză pe scaun.

Familia proprietară nu făcuse niciodată până atunci presiuni pentru a-l obliga să scrie despre subiecte care priveau interesele ei economice. Dintr-odată, pricepu cât de mare și de sensibilă era problema canalelor de televiziune americane pentru ei.

— Condiția pentru a mă bucura de respect în Asociația Editorilor este să păstrez o linie critică și independentă față de familia proprietară în orice situație, spuse el și luă în mână un creion, fără să-l folosească.

— Desigur, aprobă Herman Wennergren; se ridică și el, își luă geanta-diplomat și își încheie paltonul. O linie independentă, bineînțeles, văzută din afară. Dar tu nu ești prost, Schyman. Știi pentru cine lucrezi, nu?

— Pentru jurnalism, spuse Anders Schyman și simți cum indignarea îi creștea. Pentru adevăr și democrație.

Herman Wennergren oftă puțin obosit.

— Bine, bine, spuse el. Dar ar trebui să înțelegi ce miză este în joc. Cum naiba să scăpăm de TV Scandinavia?

— Să avem grijă să nu capete permisiunea de a transmite, răspunse Schyman.

Wennergren oftă și mai sonor.

— Bineînțeles, spuse el. Dar cum? Am încercat totul. Guvernul e de neînduplecat. Acest consorțiu american îndeplinește toate criteriile pentru a avea acces la rețeaua de transmisie digitală. Propunerea va fi luată în discuție săptămâna viitoare în parlament, iar Ministerul Culturii nu va schimba condițiile numai pentru că noi vrem asta.

— Atât de repede? întrebă Schyman. Atunci se va decide totul?

— Toate discuțiile sunt gata de mult, dar știi cum e ministrul Björnlund. Greu cu ea să dea drumul la ceva, și niciodată la timp. Am verificat la biroul de presă al guvernului, încă n-a primit niciun text.

Schyman privi în jos, la masa de lucru și într-un colț văzu cuvintele pe care le mâzgălise acolo în timp ce se hotăra cât de dur să se poarte cu Annika Bengtzon.

Karina Björnlund logodită teroristul Ragnwald, aruncat în aer avion F-21????

Se uită la ele și simți cum presiunea creștea.

Cum voia el să arate situația din mass-media suedeză în viitor?

Voia ca mijloacele suedeze de comunicare în masă să-și continue lunga tradiție în privința problemelor de democrație și libertate de exprimare? Sau le putea lăsa să se sufoce sub greutatea unui colos de divertisment global și ahtiat după

dolari? Putea el, cu conștiința împăcată, să pună într-o situație riscantă *Kvällspressen, Ziarul de Dimineață,* agențiile de publicitate, canalele de radio și televiziune, numai pentru a ține întotdeauna cu dinții de un soi de etică mută și stereotipă? O etică pe care nimeni nu avea să știe vreodată că o promova și cu ce preț?

Și, în cele din urmă, era pregătit să-și sacrifice propria carieră?

Anders Schyman îl privi pe Wennergren.

— Există un lucru, spuse el. Ceva ce Karina Björnlund nu ar dori să ajungă la urechile publicului.

Herman Wennergren ridică interesat din sprâncene.

•

Lapovița iernii o întâmpină pe Annika cu o nepăsare batjocoritoare, făcând-o să respire cu greutate. Ușile batante se închiseră în spatele ei și zgomotul se amestecă preț de câteva clipe cu cel al mecanismului înghețat. Își duse mâna la ochi pentru a evita lumina de la sigla ziarului. În fața ei se întindea strada și lumea, masivă și impenetrabilă; simțea că se prăbușește pe dinăuntru. Cum să fie în stare să mai facă un pas? Cum avea să ajungă acasă?

... e cel mai mare rahat pe care l-am auzit vreodată... sper că n-ai pomenit nimănui de prostiile astea...

Undeva, în creier, îngerii își acordau partiturile îndurerate, niciun cuvânt, numai tonuri ajungeau până la ea prin veacuri de deșertăciune.

Din clipa asta, nu mai ai nimic de-a face cu terorismul. Nu mai dedici niciun minut Karinei Björnlund sau vreunui blestemat de Ragnwald...

Cum putuse greși atât de mult? Era pe punctul de a înnebuni de tot? Ce se întâmplase cu creierul ei? Era din cauza tunelului? Ceva se rupsese și nu mai putea fi reparat?

Își duse mâinile la urechi, închise ochii pentru a închide îngerii afară, dar nu făcu decât să-i țină prizonieri, își aveau locul în creierul ei, se mutaseră în conștiința ei și își rosteau consolările lipsite de sens.

Nu mai merge. Nu mai vreau.

Telefonul începu să sune în geantă; Annika închise ochii și simți vibrațiile răspândindu-se printre carnete de însemnări și pachete de gumă de mestecat, printre absorbante și căptușeala

groasă a gecii. Îi dădeau o senzație de căldură în stomac. Aștepta nemișcată până încetară.

Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta…

În jurul ei, orașul păru că încremenește; zgomotul traficului dispăru, fantome umede începură să bântuie în lumina felinarelor, picioarele i se desprinseră de pământ, se înălță și pluti peste treptele de piatră ale intrărilor, către garaj, deasupra covorului înghețat de iarbă, pe lângă refugiul de ciment.

— Annika!

Se prăbuși pe pământ cu o izbitură, trase adânc aer în piept și se trezi chiar în fața ușilor de la intrare care scârțâiau, vântul îi zburlea din nou părul, scuipa și se răstea.

— Grăbește-te, ești udă leoarcă.

Vechea Toyota verde a lui Thomas se oprise lângă intrarea garajului; Annika o privi uimită, ce făcea aici?

Atunci îl văzu și pe el, făcându-i semne cu mâna, prin portiera deschisă din partea șoferului, părul blond ud și lipit de cap, paltonul cu pete de umezeală; privindu-i ochii zâmbitori, zbură peste asfalt și petice de gheață și se cufundă în îmbrățișarea lui infinită.

— Ce bine că ai primit mesajul, spuse el și o conduse în jurul mașinii, către scaunul pasagerului, continuând să vorbească în timp ce deschidea ușa și o ajuta să intre. Am încercat să te sun pe mobil, dar n-ai răspuns, așa că i-am spus portarului că trec și te iau. Am cumpărat ceva bun și mă gândeam că am putea… dar ce ai? Te simți bine?

Annika respira ușor, cu gura pe jumătate deschisă.

— Cred că mă îmbolnăvesc, șopti ea.

— Atunci să mergem acasă, să te bagi în pat, nu-i așa, copii?

Ea întoarse capul, îi văzu pe micuți așezați pe scaunele lor, pe bancheta din spate, și zâmbi fără putere.

— Bună, dragilor! Vă iubesc.

Miercuri, 18 noiembrie

Bărbatul mergea cu pași ezitanți prin fața recepției campingului, corp aproape dezintegrat și gând care fulgera. Dar se simțea drept și puternic. Picioarele sigure, așa cum și le amintea, mușchii se încordau și se relaxau. Își umplu plămânii cu aer, abia simți junghiul din torace când diafragma își adaptă forma. Aerul era atât de ciudat, de mult uitat, ca un cântec pe care l-ai cântat când erai copil și pe care apoi l-ai uitat, dar îl auzi deodată în depărtare, în ecoul unui aparat de radio.

Cu simțurile în alertă, se gândi el și se opri. *Rece, în expectativă.*

Își ridică privirea și se uită la cer printre fulgii răzleți care cădeau parcă fără voie la pământ, legănându-se haotic în aer.

Venise acasă pentru a se reuni cu familia sa. Nu avusese nicio așteptare în ce privea țara, ținuturile și natura ei, știind că morile capitalismului măcinaseră cultura și infrastructura. De aceea bucuria revederii fu atât de neașteptată, casele chircite și drumurile acoperite de zăpadă, cerul și tăcerea pustie a brazilor. Chiar și schimbările erau sigure; știuse că hotărârea atinsese culmi nebănuite cât fusese departe.

Se îndreptă către locul unde odată locuise fata: o căsuță de muncitor gata să cadă, cu apă rece și closet în fundul grădinii; se întrebă dacă nimerise bine. Nu era atât de ușor să știe. Împrejurimile Karlsvikului se schimbaseră, exact așa cum se temuse, dar cum nu-și putuse imagina. Pe întinderea din marginea satului, pe care afinele creșteau într-un covor gros în vara lui 1969 și în care se tăvălise împreună cu Karina până ajunseseră într-un mușuroi de furnici, se ridica acum un colos de tablă în dungi albe și albastre care se dorea cea mai mare sală polivalentă din nordul Europei. Nu avea nevoie să se convingă.

La râu, unde se jucaseră printre ruinele cheiului și depozitele de cherestea, se construise un camping de patru stele, cu grupul aparținător de căsuțe, unde se cazase acum.

Simți deodată în aerul rece al iernii mirosul apei care susura, curgând către Bottenviken, văzu cu ochii minții orașul, pe malul celălalt, reziduurile de la fabrica de cherestea, care zăceau în

grămezi de-a lungul malului. Se întreba dacă mai erau acolo. Dacă pinii de pe povârnișul abrupt al prăpăstiilor nu căzuseră, în cele din urmă, în apă.

Mergea înainte, drept și hotărât, pe străzi bine curățate de zăpadă, acoperite de un strat subțire de gheață, amestecat cu pietriș și ace de brad. Canturile lăsate de plug pe margine erau drepte și ordonate, casele care îl înconjurau îi erau străine, nu și le amintea.

Totul fusese renovat conform ambiției pitorești atribuite doar elitei culturale și înaltei funcționărimi. Multe case muncitorești își recăpătaseră culoarea inițială – roșie sau galbenă dar într-o versiune de plastic. Ornamente de tâmplărie străluceau albe în lumina cenușie a zilei, iar în locul ferestrelor vechi de lemn se putea vedea acum tâmplărie scumpă. Împreună cu leagănele colorate din parcul pentru copii, cu aspectul ordonat al stațiilor de colectare a deșeurilor și cu podețele bine întreținute, locul inspira un sentiment de falsitate și decadență.

Era pustiu și mort. Un câine schelălăia, o pisică sări dintr-o curte, ceva mai încolo, dar Karlsvik nu trăia, satul nu era decât o oglindă cu funcția de a-i reflecta pe oamenii care locuiau acolo și care se vedeau în ea fericiți.

Dar își alungă gândul, amintindu-și că viața oamenilor obișnuiți stătea în mâinile marilor afaceriști, atunci ca și acum.

Ajunse pe strada Disponent și recunoscu imediat casa, fațada roșie și ademenitoare, ca buzele umede ale unei târfe; privirea îi fu atrasă imediat de fereastra ei de la etajul al doilea. Obloane verzi, o antenă pe acoperiș, ca o insectă gigantică.

Fata lui, propriul lui Lup Roșu.

Femeile îl consideraseră întotdeauna timid și retras, un amant măsurat și prudent. Numai cu Karina fusese un năvalnic. Numai cu ea sexul se înălța deasupra eroticului, îl făcea să vadă dragostea ca pe miracolul care, de fapt, era. Cu ea și cu prietenii ei își construise o familie, și de-a lungul anilor și secundelor care se năpustiseră peste el, aceasta îl însoțise peste tot și întotdeauna.

Ea nu voise să-i vorbească.

Când o căutase, îl respinsese. Dezamăgirea îi ardea sufletul, ea, care fusese steaua lor scânteietoare. Fusese botezată cu acel nume mândru, pentru că voiau să sublinieze sorgintea nordică a grupului, erau comuniști din împărăția Lupului. Se

considerau ca o parte a poporului chinez, nimic nu-i împiedica să promoveze dispariția granițelor în lupta pentru libertate.

Dar ea se lăsase înșelată de dulceața îmbătătoare a puterii, îi întorsese spatele, iar acum era rândul lui să întoarcă spatele casei ei părintești și să o lase în urmă. Merse cu pas săltat până la străduța din dreptul campingului, se opri lângă un morman de zăpadă și privi printre pinii subțiri.

În depărtare se zărea ce mai rămăsese din primul combinat siderurgic din Norrbotten. Văzu ruinele ascuțite ivindu-se din zăpadă, epava aspirației umane de a-și domina propria soartă.

Istoria combinatului era scurtă și violentă. Mai multe sute de oameni lucrau aici la începutul secolului, înnobilau minereul de fier exploatat din împrejurimi, foloseau materia primă din zona lor și asta nu se putea termina decât într-un singur fel.

Patronii din sudul Suediei cumpăraseră fabrica după Primul Război Mondial, o goliseră de mașini, vânduseră locuințele muncitorilor și aruncaseră, literalmente, în aer tot combinatul.

Pentru unii era normal să arunci lucruri în aer. Dar nu și pentru alții.

Un junghi îl străfulgeră din nou, simți că tremura. Efectul medicamentului era pe cale să treacă, ar fi trebuit să se întoarcă la cabană. Deodată fu din nou conștient de mirosul său; devenise mult mai puternic în ultimele zile. Se indispuse la gândul prafului nutritiv uscat cu care era silit să trăiască, nu era o viață demnă.

Astăzi se împlineau exact trei luni de când i se comunicase diagnosticul.

Încercă să alunge gândul și continuă să meargă înainte, către fabrică.

Singurul lucru care mai rămăsese acolo erau magaziile, marile construcții ale rușinii care în timpul războiului fuseseră puse la dispoziția nemților; aceștia păstraseră în ele material de război și alimente. Arme, conserve și legume uscate, pe care le luau pe drum către Norvegia sau Rusia. Treizeci de bărbați din sat lucraseră aici, tatăl Karinei fusese unul dintre ei. Ea susținuse întotdeauna că munca în serviciul nemților îl făcuse pe tatăl său să se refugieze în alcool.

Pretexte, *se gândi el. Omul are o voință. Poate să aleagă sau să refuze orice, în afară de moarte.*

Și el alesese, iar alegerea sa fusese lupta împotriva imperialismului, cu moartea ca mijloc de exprimare, cu moartea ca instrument împotriva celor care își oprimau și subjugau frații și surorile.

Frați și surori, se gândi el.

Crescuse fără frați, dar, în cele din urmă, reușise să-și clădească o familie. Să-și încropească un grup al său, singurul pentru care fusese vreodată responsabil, singurul pe care îl dezamăgise.

Durerea se localizase în stomac, iresponsabilitatea îi afectase corpul și i-l îngreunase. Se întoarse la camping și se îndreptă cu pași chinuiți către recepție.

Ce fel de tată era? Îi părăsise pe cei care aveau nevoie de el și își luase lumea în cap când simțise focul sub tălpi.

Pantera Neagră, se gândi el și se opri, pentru a-și trage sufletul, lângă terenul de minigolf, acoperit în întregime de zăpadă, îi lăsase pe copiii pierduți să vină la el. Moștenitorul și fiul lui cel mare, cel mai neliniștit și nestăvilit dintre ei, cel mai puțin îngăduitor, Pantera, care își luase numele după luptătorul american pentru libertate. În grup se iscase o discuție despre asta, să urmezi un exemplu american era un act contrarevoluționar, susținuse cineva. Pantera pleda pentru contrariu: să ai același nume cu un critic al Americii era un lucru pozitiv pentru lupta împotriva lacheilor capitalismului.

El nu intervenise, îi lăsase pe ceilalți să se certe. Când văzuse că nu se puteau înțelege, își spusese părerea, ținuse partea Panterei.

Simți o greutate dureroasă în piept când își aminti cum tânărul revoluționar se schimbase. Fără conducătorul lui, Pantera Neagră ar fi devenit o umbră și nu o forță.

Ceilalți copii urmaseră alte căi și eșuaseră departe de idealurile lor. Cel mai rău ajunsese Tigrul Alb. La vârsta adultă, Tigrul era atât de diferit de băiatul înalt și subțire pe care și-l amintea, încât aproape că bănuia că fusese înlocuit cu altcineva.

Se îndreptă încet către cabana sa, cea mai mică dintre toate, de tip Rälsen. Se plimbase pe aici împreună cu Tigrul Alb în acea vară și, deodată, îl văzu pășind din nou alături de el, băiatul care-și alesese acel nume pentru că albul era puritatea, curățenia, iar tigrul întruchipa forța tuturor felinelor.

„Avusese inima curată”, se gândi bărbatul, dar astăzi inima lui e la fel de neagră ca fabrica de oțel pe care o conduce.

În spatele ferestrelor zărea oameni ce se ocupau cu îndeletniciri umane inutile. Beau cafea, planificau, puneau la cale strategii dușmănoase împotriva concurenților și visau la plăceri sexuale. Cabanele erau aproape pline, vizitatori ai unuia dintre târgurile din mastodontul de tablă, lucru care îi convenea. Nimeni nu i se adresase de când venise, după vizita de la Uppsala.

Se opri în fața cabanei sale, simți că se legăna pe picioare, curând puterile aveau să-l părăsească. Ultimii doi copii îi apărură în fața ochilor.

Leul Libertății își primise numele de la ceilalți, deoarece câțiva din grup consideraseră că cineva trebuia să simbolizeze solidaritatea cu Africa, și Leul însuși nu era în stare să aibă idei mărețe. Convingerile băiatului erau bune, dar avea nevoie de un conducător puternic pentru a găsi drumul cel bun. Hotărâseră împreună să facă în așa fel încât Leul Libertății să ragă peste întreg acel continent oprimat și să elibereze masele.

Leul Libertății fusese cel care avusese cea mai mare nevoie de el și lui îi mersese cel mai rău în viață.

Voi avea grijă de tine, fiule, se gândi el și intră în camera îngustă.

Se așeză pe scaunul de lângă ușă și se descălță cu greu. Diafragma îl durea, simpla aplecare în față îi provocă o greață puternică.

Icni și se rezemă de spătarul scaunului, închise ochii o clipă.

Cea de-a doua fiică a sa, Câinele Care Latră, avea limba ascuțită, și prin anii ’60 nu fusese ușor să ai de-a face cu ea, dar multe se întâmplaseră de atunci. Ar fi fost interesant s-o întâlnească. Poate că era unul dintre cei care meritau cel mai mult moștenirea.

Se îndreptă către dulap și verifică dacă sacul marinăresc era acolo.

Joi, 19 noiembrie

Ușa de la intrare se închise cu o izbitură și tăcerea se lăsă în apartament. Annika era din nou singură. Stătea în pat, cu capul cufundat în pernă și genunchii trași la bărbie, plapuma udă de panică și de neliniște. Îngerii îngânau în fundal, monoton și fără vlagă.

Astăzi trebuia să se ridice din pat, cel puțin pentru a-i lua pe copii de la grădiniță. Se întâmpla rar să fie bolnavă; Thomas nu știa să aibă grijă de ei, să-i ducă și să-i aducă, să gătească, să le citească înainte de culcare. Dar acum era nevoit s-o facă, era mereu indispus și iritat, lucru care îi dădea Annikăi mustrări de conștiință.

Se cuibări mai adânc sub plapumă.

Există și lucruri mai rele, se gândi ea. *Copiii să se îmbolnăvească. Thomas să mă părăsească. Ziarul să dea faliment. Să fie război în Irak. Toate acestea sunt mai rele. Asta nu e nimic*.

Dar era ceva. Semăna cu o gaură mare în care se prăbușise credința în profesia ei.

Avusese încredere în Schyman. Crezuse în puterea lui de judecată.

Ceva se întâmplase, cu el sau cu ea. Poate cu amândoi. Poate depindea de toată acea poveste, poate era prea mult pentru ei.

Sau poate se smintise acolo, în tunel.

Înțelegea că putea fi o alternativă verosimilă.

Era pe cale de a pierde contactul cu realitatea?

Își trase plapuma pe cap și lăsă gândul să se apropie. Se opri lângă ea, se așeză comod pe pernă, și când îl privi, văzu că nu era periculos.

Asta era povestea, și ea avea dreptate.

Ceva era adevărat aici. Schyman poate să fi avut dreptate în alte dăți, dar nu și acum.

Annika aruncă plapuma la o parte și respiră adânc. Se ridică și, goală, se grăbi către baie, se spălă pe dinți și făcu un duș.

Apartamentul era pustiu fără Thomas și copii; se opri în pragul ușii de la bucătărie și se uită la dezordinea rămasă în urma lor

după micul dejun, fără s-o vadă. Ascultă liniștea, pe care n-o percepea niciodată când erau cu toții acasă, iar ea avea o altă funcție decât cea de a fi o persoană ca oricare alta. Când devenea o parte din ceva mai mare decât ea însăși, lucrurile neînsemnate nu mai aveau putere s-o ajungă. Ca Responsabilă Universală asupra Vieții, numai urletele ca Mâncare și Plasture și Unde E Tigrul erau în măsură să ajungă până la ea.

Acum nu era decât eul său aflat în concediu medical, un reporter consumat, cu dată de valabilitate depășită, și nuanțele se năpustiră peste ea, o făcură să asculte cu uimire mută.

Frigiderul murmura surd și constant, cu o jumătate de ton mai jos decât ventilatorul din tavanul apartamentului de alături. De undeva pătrundea miros de prăjeală, probabil de la vreun restaurant din cartier care își încingea grătarele și sobele de gătit, pentru a pregăti Prânzul Zilei. Autobuzele din stația de pe strada Hantverkar oftau și icneau, sirenele unor mașini de pompieri staționate lângă parcul Kronoberg răsunau mai tare sau mai încet.

Deodată se simți cuprinsă de panică.

Nu mai rezist.

Toți mușchii corpului i se contractară și deveniră ca de piatră, sunetul și aerul dispărură.

Nu-i niciun pericol, se gândi ea. *E numai o senzație. Nu mă voi sufoca, dimpotrivă, respir prea repede, va trece, trebuie doar să aștept, liniștește-te.*

Podeaua veni mai aproape de ea, îi apăsa coapsele și coatele, în timp ce ea își ațintă privirea într-un punct de sub mașina de spălat vase.

Sunt anulată ca om, se gândi ea, o certitudine care făcu sunetul și culorile să se întoarcă. *Schyman nu m-a desființat numai ca reporter, mi-a luat și demnitatea de om. N-a mai făcut asta niciodată. Trebuie să fie obligat de o dorință neașteptată de a fi acceptat. Eu nu sunt acceptată. Nu e în stare să se lupte cu mine chiar acum, l-ar costa prea mult.*

Se ridică, văzu că se lovise la genunchi. Pielea o înțepa, semn că respirase prea repede și avea prea mult oxigen în corp.

Atacurile de panică dispăruseră de mai mulți ani. După ce se născuseră copiii, nu mai avusese niciunul, până când Atacatorul o luase ostatică. Acum veneau la intervale regulate, cu aceeași desfășurare violentă și înspăimântătoare ca înainte.

Mă întreb dacă ar trebui să încep să iau pilule antidepresive, se gândi ea.

Știa că Anne Snapphane avea o cutie mare în dulăpiorul din baie.

Dar nu sunt decât fantezii, se gândi ea. *Sunt îngrozită de propriii demoni. Nu sunt decât fantome ale creierului, scoate bagheta magică în lumină, lasă-i să iasă, privește-i, confruntă-te cu ei și vor dispărea.*

Rămase cu mâna sprijinită de mașina de spălat vase și simți cum pulsul începe să se stabilizeze.

Știa că avea dreptate. Exista o legătură între Ragnwald, ministrul culturii, atentatul de la F-21 și moartea băiatului, a jurnalistului și a politicianului.

Înțelesese, de asemenea, foarte bine, că nu mai avea voie, sub niciun motiv, să cerceteze această afacere.

Nu vreau să mai aud un singur cuvânt despre asta.

În timpul serviciului, da, se gândi ea. *Dar, când sunt acasă, bolnavă, nu se pune la socoteală.*

Intră în dormitor, se îmbrăcă, se întoarse în bucătărie și își făcu o cafea, fără să strângă după Thomas și copii, împinse numai farfuriile murdare într-un colț al mesei și se așeză cu ceașca de cafea, caietul de însemnări și un pix luat de la Consiliul Comunal.

Avea nevoie să afle mai multe despre terorist și ministrul pentru a putea vedea totul într-un context mai larg. Avea internet acasă, dar prin intermediul unui modem vechi. Thomas voise să instaleze internet broadband, însă ea se împotrivise, considera că el stătea și așa prea mult în fața computerului.

Verifică registrele bisericii, scrise ea, *trecutul și părinții.*

Cere documentele publice ale ministrului, începe cu poșta, apoi călătoriile, activitatea de reprezentare, declarațiile, registrele de locuințe, registrele de firme și așa mai departe.

Citește despre ETA și lestadianism.

Privi scurta listă.

Ajunge pentru astăzi.

Luă telefonul și întrebă la informații despre numărul parohiei din Sattajärvi. Descoperi că așa ceva nu există. Întrebă despre toate parohiile din teritoriul Pajala și primi, în afară de numerele din Pajala, și altele, din Junesuando și Tärendö.

Sattajärvi aparținea de Pajala.

Göran Nilsson era născut la 2 octombrie 1948, ca unicul copil al lui Toivo și al Elinei Nilsson. Mama fusese înscrisă în cartea bisericii la 18 ianuarie 1945, ca loc de naștere era trecut Kexholm. Perechea se căsătorise la 17 mai 1946. Tatăl murise în 1977, mama în 1982.

Annika notă și mulțumi.

Kexholm?

Se văzu totuși nevoită să intre pe internet.

Käkisalmi, care se mai numea și Kexholm, era situat lângă gura de vărsare a râului Wuoksen în Ladoga, în peninsula Karelia, nu chiar atât de departe de vechiul oraș suedez Viborg.

În actuala Rusie, cu alte cuvinte.

Găsi un site al Consiliului Județean din Luleå și citi acolo o lungă istorie a ținutului.

În toamna lui 1944, Karelia a fost invadată de ruși și tot teritoriul a fost golit de locuitori. Patru sute de mii de oameni au fugit în Finlanda și unii mai departe, în Suedia.

Privi ecranul computerului.

Epurare etnică, se gândi ea. *Fenomenul e vechi, numai noțiunea e nouă.*

Însemna asta ceva? Avusese vreo importanță că mama teroristului fusese alungată din casa ei de soldații ruși?

Nu era sigur. Poate.

Ieși de pe internet și sună la parohia din Nederluleå. Era întotdeauna mai ușor să facă astfel de cercetări la telefon când nerăbdarea ei nu era atât de evidentă.

Karina Björnlund se născuse la 9 septembrie 1951, ca al doilea copil din trei al perechii Hilma și Helge Björnlund. Părinții ei se despărțiseră în 1968, mama se recăsătorise și locuia pe strada Stor în Luleå. Tatăl murise. Frații se numeau Per și Alf.

Deci, ce spunea asta?

Nimic.

Mulțumi asistentului parohiei și se ridică neliniștită, se plimbă de colo-colo prin apartament înainte de a lua din nou telefonul și a suna la *Norrlands-Tidningen.*

— Hans Blomberg e liber, spuse vocea indispusă a telefonistei.

— Nu-i nimic, fă-mi legătura cu arhiva, spuse Annika repede, înainte de a auzi încă o perorație răutăcioasă despre UE.

O voce tânără de femeie răspunse.

— Știu că șefii au hotărât să colaborăm cu *Kvällspressen,* dar nu ne întreabă nimeni dacă avem timp, spuse ea surescitată. Pot să-ți dau parola noastră, să intri direct și să cauți singură în arhivă.

Ar trebui să se calmeze puțin dacă nu vrea să ajungă ca Hans, se gândi Annika.

— Ceea ce caut nu există, cred, în computer. Caut cele mai vechi documente pe care le aveți despre Karina Björnlund.

— Cine? Ministrul culturii? Despre ea avem kilometri întregi de articole.

— Cele mai vechi. Mi le-ai putea trimite prin fax?

— Cât? Primii o sută?

Annika se gândi puțin.

— Primii cinci.

Auzi cum aerul era expirat în receptor, un oftat adânc.

— OK, dar nu înainte de prânz.

Închiseră. Annika intră în bucătărie și strânse farfuriile murdare, se uită în frigider și văzu că putea pregăti pentru cină piept de pui în lapte de cocos.

Își puse apoi cizmele și paltonul.

Trebuia să iasă, trebuia să respire.

Dintr-un 7-Eleven de pe strada Fleming cumpără o porție de spaghete cu ciuperci și bacon, încălzită în cuptorul cu microunde, și o mâncă încet, cu o lingură de plastic, în timp ce traversa podul Kung către oraș.

Aruncă recipientul gol într-un coș de gunoi, la intersecția străzii Vasa cu strada Kung, începu apoi să meargă repede către Hötorget, dar odată ajunsă pe strada Drottning, își încetini pașii. Era singura stradă pietonală cu iz continental a Stockholmului, cu amestecul ei de rai și iad, cu pictorii de stradă, trubadurii, târfele și cerșetorii înghețați, care umpleau locul liber dintre spațiile comerciale, ghirlandele de Crăciun și străzile laterale. Se lăsă înghițită de mulțime și inima i se umplu de duioșie; era împinsă înainte de șuvoiul de oameni și se simți cuprinsă de melancolie. Le privea pe mamele posomorâte, cu cărucioarele lor care scârțâiau și se legănau, grupurile de femei tinere și frumoase, din cartierele de emigranți, cu tocurile lor înalte și voci limpezi, scăpate, în sfârșit, de sub supravegherea de acasă, cu părul fluturându-le peste gecile descheiate și bluzele mulate, bărbații importanți cu genți-diplomat, băieții din Östermalm cu

frizuri îngrijite, haine Canada Goose și i-ul nazal, turiștii, vânzătorii de cârnați, afișele cu diverse oferte, nebunii și consumatorii de droguri. Se lăsă dusă de ei, trasă în mijlocul lor, poate avea să-și găsească o casă în fântâna lor primitoare.

— Nu-i fata cu Atacatorul? Nu-i ea? Uită-te acolo! În tunel, am văzut-o la televizor…

Nu se întoarse. Știa că șoaptele vor înceta, *cel care stă suficient de mult pe mal îi va vedea pe cei mai mulți dintre dușmanii săi trecând,* în curând nimeni n-avea să-și mai amintească de Atacatorul din tunel, iar ea avea să fie un om printre ceilalți, un fulg gri legănându-se încet în căderea lui către mâlul de pe fund, nevăzut de nimeni.

Se opri în fața ușii de sticlă de la numărul 16, una dintre intrările discrete ale clădirii guvernului. Toate cadrele ferestrelor erau din cupru lustruit, iar în spatele ochiurilor de sticlă și al palmierilor bine îngrijiți din ghivece se zărea recepția, după un perete de sticlă blindat, unde stătea un paznic în uniformă.

Annika împinse două uși, lăsă pietrișul de pe cizme să cadă pe pardoseala de marmură și se îndreptă către paznic. Simțindu-se ca o intrusă, ciocăni ușor în microfonul din fața ghișeului închis.

— Funcționează, spuse bărbatul mai în vârstă, din spatele ghișeului.

Annika îl văzu mușcându-și buzele și auzi sunetul venind din stânga, printr-un difuzor invizibil.

— Ce bine, spuse ea, încercând să zâmbească și aplecându-se în față, spre microfon.

— Aș dori să citesc lista de corespondență a Karinei Björnlund.

O spusese, spionul era aici, se pregătea să caute în coșul de gunoi și în cutia poștală.

Bărbatul ridică un receptor și apăsă pe câteva butoane.

— Așază-te acolo și așteaptă, îl sun pe arhivar.

Se îndreptă către micul vestibul, trei canapele cărămizii, un steag al UE și unul suedez, un suport design, cu teancuri de broșuri, o statuie de metal, reprezentând un copil. O fetiță, poate.

Rămase în picioare și privi statuia: putea fi de bronz?

Făcu un pas mai aproape. Cine era fetița? Pe câți spioni curioși îi mai văzuse venind și plecând?

— Scuză-mă. Tu ești cea care vrea să se uite prin corespondența ministrului?

Își ridică privirea și o întâlni pe cea a unui bărbat de vârstă medie, cu perciuni și părul lung prins într-o coadă de cal.

— Da, zise Annika. Eu.

Întinse mâna, dar nu-și spuse numele. Documentele oficiale publice puteau fi văzute, conform principiului de transparență, de oricine, fără să trebuiască să se legitimeze, o lege pe care o glorifica prin a o folosi de câte ori avea ocazia. În plus, asta o scutea să se jeneze, măcar nu știau cine era.

— Pe aici.

Trecură prin două uși și printr-un culoar cu linii diagonale, apoi luară liftul până la etajul al șaselea.

— La stânga, spuse bărbatul.

Pardoseala de marmură fusese înlocuită de linoleum.

— Pe scară în jos.

Parchet uzat de stejar.

— Aici e biroul meu. Ce vrei să vezi?

— Totul, spuse Annika și își scoase paltonul, hotărâtă să continue cu spionajul până la sfârșit; aruncă sacoșa și hainele groase pe fotoliul din colț.

— OK, zise bărbatul și deschise un program pe computer. Karina a primit 668 de scrisori de când e ministru, de aproape zece ani. Am întreaga listă aici.

— Ai putea s-o imprimi?

— Lista de anul ăsta?

— Toate listele.

Pe chipul arhivarului nu se mișcă niciun mușchi. Porni imprimanta.

Ea își lăsă privirea să-i alunece de-a lungul foilor: data înregistrării, numărul de înregistrare, data la care a sosit, data documentului. Apoi numele celui care a avut grijă de scrisoare, al celui care a scris-o, cu adresă, o descriere a conținutului și, în cele din urmă, măsurile care se luaseră.

„Hotărâre”, citi ea, „ad acta.”

— Ce înseamnă ad acta? întrebă.

— Niciun răspuns, zise bărbatul cu coadă de cal, întors către ea. Arhivat, fără să se fi luat vreo măsură. Pot fi îndemnuri și urări de succes sau scrisori prolixe de la vreunul dintre cei care obișnuiesc să scrie regulat.

Studie cu privirea rândul cu subiectul scrisorilor: o invitație la Festivalul de film de la Cannes, o cerere de fotografie semnată,

o solicitare de a salva o editură amenințată de faliment, cinci întrebări de la clasa a VIII-a B din Sigtuna, invitație la cina Nobel din primăria Stockholmului, pe 10 decembrie.

— Unde sunt toate aceste scrisori și e-mailuri, fizic?

— Cele pe care le citești acum sunt recente, așa că se găsesc la cei care au grijă de ele.

Primi pagina a doua și se uită la primul rând.

Răspuns la o petiție a TU despre modificările dreptului televiziunilor digitale de a transmite.

Canalul lui Anne Snapphane, se gândi ea.

— Aș putea să mă uit la asta?

Arhivarul își îndreptă spatele, se uită la textul pe care ea i-l pusese în față și își potrivi ochelarii.

— Atunci trebuie să iei legătura cu persoana care o are, spuse el și îi arătă numele de sub data documentului.

Răsfoi mai departe, răspunsul la petiție apărea des.

Ajunse la un document înregistrat în ultimele zile.

Data de înregistrare: 18 noiembrie.

Expeditor: Herman Wennergren.

Subiect: cerere de întâlnire pentru discutarea unei probleme urgente.

— Ce-i asta? spuse Annika și puse hârtia în fața bărbatului.

El citi tăcut câteva secunde.

— Un e-mail, spuse el. A venit joi-seară, a fost înregistrat ieri.

— Vreau să știu ce scrie în el.

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu pot să te ajut, vorbește cu cel care se ocupă de asta. Altceva?

Annika se întoarse cu spatele, continuând să răsfoiască; era cuprinsă de o iritare ciudată.

De ce trebuia președintele conducerii *Kvällspressen* să vorbească atât de urgent cu ministrul culturii marți după-amiază?

Încercă să-și alunge neliniștea.

Expeditor: anonim.

Subiect: desen cu un dragon galben.

Hotărâre: ad acta.

Citi rândul din nou.

— Ce-i asta? spuse ea, aplecându-se în față și arătând. Așteptă până când bărbatul își puse ochelarii și se uită.

— O scrisoare anonimă, spuse el. Primim multe din astea. Mai mult fragmente de prin ziare sau păreri aiurite.

— Mulți dragoni galbeni?

El râse.

— Nu așa de mulți.

— Unde e scrisoarea?

— Le adun aici, într-un dosar.

Arhivarul își scoase ochelarii și se întinse după o mapă închisă la culoare pe care scria „Biroul guvernului: scrisori anonime”. O deschise și scoase scrisoarea de deasupra.

— Le păstrăm un an în dosar, cinci ani acolo sus și apoi le trimitem la arhiva centrală. Fiecare plic se ștampilează pe spate.

Ținu pliculețul în mână și o lăsă să citească.

Ștampilat la 31 octombrie, același an.

— Ce conține?

— Cred că dragonul.

Scoase o foaie de hârtie format A4, împăturită în patru, o desfăcu și i-o arătă Annikăi.

— Nu înțeleg de ce a fost trimis aici, spuse el, dar poate că expeditorul l-o fi considerat un document cu valoare culturală.

Era, într-adevăr, un dragon mic, în mijlocul unei coli albe de hârtie, desenat de o mână nesigură și colorat cu cerneală galbenă.

Un semnal se declanșă în creierul Annikăi și ea îl resimți fizic.

Văzuse de curând unul identic, dar unde?

— Pot să primesc o copie? întrebă ea.

În timp ce bărbatul ieși pe coridor să facă o copie, Annika luă plicul și îl cercetă. Adresat ministrului culturii, Karina Björnlund, Stockholm, La Suède.

Se uită mai îndeaproape la timbru.

Paris, le 28 Octobre.

Ragnwald locuise, se pare, în partea franceză a Pirineilor în ultimii treizeci de ani. Putea să existe o legătură, dar unde mai văzuse desenul?

Închise ochii și încercă să se concentreze.

Deschise ochii și ciuli urechile.

Îl auzi pe arhivar vorbind cu cineva pe coridor, ceva mai departe.

Se uită prin încăpere și descoperi un post-it lipit în partea de jos a monitorului.

Se apropie de computer, se aplecă și încercă să deslușească literele mici.

Karina direct, și un număr sub cel al centralei departamentului, apoi cuvântul *mobil,* urmat de un număr din rețeaua GSM.

Se uită la combinația de cifre, 666 66 60.

De două ori numărul diavolului, apoi un zero.

Era o întâmplare sau spunea ceva despre Karina Björnlund?

— Te mai pot ajuta cu ceva?

Annika tresări și își îndreptă spatele, se întoarse și clipi jenată.

— Mai târziu, poate, spuse ea și luă teancul de cópii, documente primite timp de zece ani de ministrul culturii.

Se îndreptă ușurată către lift.

•

Mehmet apăru în pragul ușii de la biroul lui Anne Snapphane. Energiile negative radiau ca o aureolă în jurul capului său. La vederea lui, Anne simți din reflex o bucurie intensă, care îi izbucni din stomac și ajunse până la rădăcina părului.

— Trebuie să lămurim lucrurile, spuse el. Acum, înainte de a apuca să devină atât de încinse încât să n-o mai putem face niciodată.

Bucuria nu voia să dispară, întârzia într-un imn care se stingea treptat și care spunea: E aici! Însemn mult pentru el!

Și Anne îl văzu sprijinindu-se de ușă cu toată acea nonșalanță elegantă pe care ea o iubea atât de mult, frumosul ei bărbat de care îi era dor nopțile, când se trezea înfierbântată. Împinse scaunul rotativ, se ridică încet.

— Și eu vreau asta, spuse, și-i întinse mâna.

Prefăcându-se că n-o vede, Mehmet se încăpățână să privească în jos.

— Sylvia a fost în concediu medical toată săptămâna, spuse el cu voce joasă și încrâncenată.

Bucuria căzu și se sparse. Anne auzi clinchetul cioburilor.

— Nu eu am fost cea care a plecat, spuse ea cu voce tăioasă.

Mehmet își ridică mâinile ca și cum ar fi vrut s-o oprească.

— Trebuie să trecem de stadiul ăsta, spuse el. Nimeni nu-i de vină, vina e a tuturor și a nimănui. Între noi lucrurile nu mai funcționau, până aici ar trebui să fim de acord.

Confruntarea la care era obligată îi umplu ochii de lacrimi. Anne oftă adânc înainte de a răspunde.

— Eu consider că funcționau, spuse ea.

— Dar nu și eu, zise Mehmet. Adică nu mai mergea. Dacă două persoane vor să-și trăiască viața împreună, trebuie să se înțeleagă asupra acestui lucru, nu-i așa?

Anne închise ochii câteva clipe, apoi înălță capul și încercă să zâmbească.

— Sclavia e abolită, vrei să spui?

Mehmet făcu câțiva pași spre mijlocul camerei.

— Anne, spuse el pe un ton implorator, și zâmbetul ei păli. Dacă nu putem să stabilim o comunicare normală acum, vom rămâne cu o datorie care va dura veșnic. Și, până la urmă, Miranda va fi cea care va plăti cel mai scump. Nu-i putem face asta.

Ea își apăsă buricele degetelor de tăblia mesei și își privi pantofii.

Revelația creștea de la tălpi, prin stomac și, mai departe, se rostogolea către creier; văzu dintr-odată lumea din perspectiva lui, înțelese ce era important pentru el.

Miranda, fiica lui. Noua lui femeie și copiii. Ea nu mai exista în conștiința lui în acest fel, duioșia se consumase și dispăruse, acum ea nu era decât un rău necesar, cineva cu care el împărțise odată un copil și un pat, un reziduu dintr-o viață trecută, cu care trebuia să se confrunte tot restul zilelor sale.

Autocompătimirea de sine amenința s-o sufoce; un sunet subțirel și jenant îi ieși din gâtlej. Respiră adânc, fără zgomot, de câteva ori.

— Dar te iubesc, doar, spuse fără să-l privească.

Mehmet se apropie și o îmbrățișă. Anne îi înconjură mijlocul cu brațele, își sprijini capul de gâtul lui și izbucni în plâns.

— Te iubesc atât de mult, șopti.

Mehmet o legănă încet, îi mângâie părul și o sărută pe frunte.

— Știu, spuse el încet. Înțeleg că doare, și îmi pare rău. Iartă-mă.

Anne Snapphane deschise ochii, simțind cum o lacrimă îi cursese și atârna de vârful nasului.

— Nu are niciun rost să ținem cu dinții de mândria asta blestemată, spuse el pe un ton blând. Crezi că poți lăsa totul în urmă și merge mai departe?

Anne își șterse nasul cu dosul palmei.

— Nu știu, șopti ea.

•

Când se întoarse acasă, Annika găsi în fax cinci hârtii. Își lăsă hainele groase într-o grămadă pe jos în hol. Oricum trebuia să ia copiii de la grădiniță în curând.

Se așeză pe taburetul de lângă măsuța din hol, pe care tronau teancurile de plicuri cu plățile curente, răsfoi repede printre foile din fax și văzu că femeia de la arhiva *Norrlands-Tidningen* i le trimisese în ordinea în care fuseseră publicate.

Conform primei, Karina Björnlund făcuse atletism de performanță în adolescență. Articolul era un referat din CN, prescurtare despre care Annika bănui că venea de la Campionatul de Norrbotten sau Campionatul de Norrland. Fotografia era neclară, iar Annika trebui să și-o apropie de ochi pentru a o desluși pe fata zveltă cu coadă de cal, purtând numărul 18 pe piept, care alerga victorioasă către fotograf, cu brațele ridicate și cu un buchet de flori în mână. Pe chipul ei se putea citi o euforie care exista și acum, treizeci și cinci de ani mai târziu. Karina Björnlund avusese succes, câștigase la toate probele din campionat și i se prevăzuse un viitor strălucit.

Dintr-un anume motiv, lista cu corespondența ministrului păru și mai suspectă.

Annika puse fotografia cu atleta sub celelalte hârtii și răsfoi mai departe.

A doua foaie era un articol despre clubul de dresaj canin din Karlsvik, unde golden retriverul Bamse și stăpâna lui Karina Björnlund împreună cu alți cinci câini și stăpânii lor se pregăteau pentru expoziția de la sfârșitul săptămânii din sala sporturilor. Fotografia era mai mică decât cea precedentă și nu se puteau vedea decât dinții albi ai ministrului și limba întunecată a câinelui.

A treia era datată 6 iunie 1974 și consta dintr-un grup de fotografii de la absolvirea cursului de secretariat medical de la Universitatea din Umeå. Karina Björnlund era a treia din stânga, pe rândul cel mai de sus. Annika își plimbă privirea peste grupul omogen din imagine, numai femei, nicio străină, cele mai multe cu tunsoare paj și bretonul într-o parte, aranjat cu föhnul, ca o aripă, deasupra uneia dintre sprâncene.

A patra foaie era și cea mai mică, o însemnare din 1978, la rubrica *Nume & noutăți,* în care Consiliul Județean din

Norrbotten anunța angajarea Karinei Björnlund ca secretară la cabinetul aceluiași consiliu.

A cincea era un referat de la o ședință publică a consiliului, în toamna lui 1980, care părea să fi fost furtunoasă. Fotografia înfățișa patru bărbați care stăteau și discutau aprins colaborarea dintre diversele instituții din domeniul sănătății, cu gesturi ample și, probabil, voci ridicate. În fundal stătea o femeie cu o fustă înflorată, privire sceptică și brațe încrucișate.

Annika trase hârtia mai aproape și citi textul cu caractere minuscule de sub fotografie:

Membrul Consiliului Județean, Christer Lundgren, a apărat punctul de vedere al politicienilor în problema unui nou spital central în Norrbotten, în discuțiile purtate cu sindicatul medicilor și grupul de acțiune „Ai grijă de sănătate”. *Secretara lui, Karina Björnlund, ascultă*.

OK, se gândi Annika și lăsă foaia pe masă. Așa și-a început cariera. A primit o slujbă la Christer Lundgren care, cu timpul, a devenit ministrul comerțului exterior, l-a prins de turul pantalonilor și l-a urmat în lift, până sus, în clădirea guvernului.

Luă din nou foaia în mână, văzu că fusese publicată pe pagina douăzeci și doi, care, de obicei, se află la sfârșitul unui ziar local, citi titlul și introducerea, în care era vorba despre procesul luării de decizii, își plimbă privirea pe text și se opri la fotografia autorului articolului, jos, în colțul din dreapta.

Hans Blomberg, reporter al Consiliului județean.

Clipi, se uită din nou.

Sigur, el era, o variantă mult mai tânără și mai zveltă a arhivarului de la *Norrlands-Tidningen.*

Pufni pe nas, văzu dintr-odată trecutul arhivarului, la fel de clar cum vedea masa roșie din hol. Unul ca el exista la toate ziarele, un reporter conștiincios, dar lipsit de fantezie, care se ocupa cu Lucruri Importante, deciziile politice și dezvoltarea societății, unul dintre aceia care scriau texte plicticoase și aduceau în apărarea lor gravitatea misiunii, disprețuindu-i pe cei care scriau cu angajament și entuziasm jurnalistic. Probabil fusese șef de sindicat o perioadă, luptase pentru toate cazurile pierdute, dar niciodată pentru cei ca Annika, pentru că aceia se descurcau întotdeauna.

Iar acum stătea în arhivă și număra zilele până când chinul avea în sfârșit să se termine.

Drăguțul de Hans, se gândi ea și se uită la ceas.
E timpul să-i aduc pe pisoiași.

•

Ellen se repezi către ea cu brațele deschise, Tigrul atârna în mâna ei stângă. Bucuria pe care o simți Annika degajă dintr-odată atâta căldură, încât ceva se topi, imaginea ciorapilor, a codițelor de șoricel, a rochiței roșii cu inima în carouri pe burtă făcu ceva dur și ascuțit să cedeze și să dispară.

O prinse pe fetiță din fugă, rămase uimită de încrederea totală a copilului, îi mângâie picioarele și brațele drepte, umerii moi și spatele îndărătnic, îi inspiră profund moliciunea divină a părului.

— Am făcut o mașină pentru dulciuri, spuse Ellen și luptă să se elibereze, o luă pe Annika de un deget și o trase către Snickis.

Din carton și lipici, fetița construise un aparat în care se introduceau dulciurile printr-o parte și cădeau într-un castron, pe partea cealaltă, trecând prin diverse tuburi și deschizături. Annika avea în geantă o gumă de mestecat, probară dacă mașina funcționa și constatară că aproape funcționa, guma nu se rotea prea bine și nu parcurse tot drumul, dar căzură de acord că era o invenție fantastică care trebuia încercată metodic, cu dulciurile de sâmbătă.[55]

— Îi arătăm lui tata, spuse copilul și își luă avânt ca să ridice creația de carton, partea de sus se clătină îngrijorător din încheieturile ei de lipici și Annika se repezi în față s-o susțină.

— N-o luăm cu noi astăzi, zise ea și prinse la timp cartonul, pentru că trebuie să mergem în oraș să-i cumpărăm pantofi lui Kalle. Și atunci mașina de dulciuri nu poate veni cu noi, pentru că se strică.

Puse aparatul înapoi pe masa de lucru, gura fetiței se deschise, ochii i se umplură de lacrimi, buzele începură să-i tremure.

— Dar, zise ea, tata nu poate s-o vadă.

— Ba da, spuse Annika și se aplecă spre ea. Mașina stă foarte bine aici, o luăm mâine. O poți colora puțin?

Ellen își privi picioarele, scutură din cap, așa încât codițele de șoricel dansară.

---

[55] În Suedia, copiii primesc dulciuri o dată pe săptămână, sâmbăta.

— Ce codițe drăguțe ai! exclamă Annika, apucă un papuc și o gâdilă pe fetiță la ureche. Cine le-a făcut?

— Lennart! spuse Ellen, pufni pe nas și își trase umărul în sus pentru a scăpa de gâdilătură. El m-a ajutat cu mașina de dulciuri.

— Vino, să-ți găsim fratele, spuse Annika și lupta se termină, Ellen își puse salopeta, căciula și mănușile și își aduse singură aminte să-l ia acasă pe Tigru.

Școala lui Kalle se afla pe strada Piper, două cvartale mai încolo. Annika ținea mâna caldă a fetiței într-a sa, în timp ce făceau slalom printre bălți și cântau „Cântecelul de vară al micuței Ida”, o formulă magică și o rugăciune pentru vreme mai bună.

Băiatul stătea pe o pernă mare și se uita concentrat într-o carte despre „Pelle cel Fără Coadă”[56]. N-o văzu pe Annika în clipa în care aceasta se aplecă spre el și îl sărută pe creștet.

— Mama, spuse el, unde e Uppsala?

— La nord de Stockholm, spuse ea. De ce întrebi?

— I-am putea vizita odată pe Pelle și pe celelalte pisici?

— Sigur, spuse Annika și își aminti că la Uppsala se organizau plimbări pe urmele pisicilor lui Gösta Knutsson[57], printre biserici, castel și universitate.

— Ea e cea mai drăguță, spuse băiatul, puse degetul pe o pisică albă și silabisi rar: Ma-ja Grädd-nos[58].

Annika clipi.

— Știi să citești? întrebă ea mută de uimire. Cine te-a învățat?

Băiețelul ridică din umeri.

— Pe computer, spuse el. Altfel nu poți să te joci.

Băiatul se ridică, închise cartea și o puse înapoi pe raft, apoi o privi hotărât.

— Cizme, spuse el. Mi-ai promis. În cele vechi intră apă.

Ea zâmbi, îl prinse de cracul pantalonului și îl trase către ea. Îl îmbrățișă, el râse și luptă să se elibereze; Annika îi suflă în ceafă.

— Luăm autobuzul până la Galerie, spuse ea. Du-te și îmbracă-te. Ellen e afară și așteaptă.

---

[56] Personaj dintr-o serie de cărți pentru copii de Gösta Knutsson.

[57] Autorul unei serii de cărți pentru copii *Pelle cel Fără Coadă.*

[58] Maja Nas de Frișcă.

Autobuzul unu sosi în același moment în care ajunseră în stație și găsiră locuri în spate, toți trei.

— Kaki, de soldat, spuse Kalle. Nu mai vreau albastre, numai bebelușii au cizme albastre.

— Eu nu sunt bebeluș, spuse Ellen.

— Bineînțeles, kaki, spuse Annika. Dacă găsim.

Coborâră în Kungsträdgården, se grăbiră să treacă strada printre mașinile care împrăștiau apa din bălți, stropindu-i pe trecători. Când ajunseră în centrul de cumpărături, își scoaseră căciulile, mănușile și fularele și le îndesară în sacoșa Annikăi. Într-un magazin de pantofi de la etaj, găsiră o pereche de cizme kaki de cauciuc, căptușite, de mărime potrivită, cu carâmb înalt și detalii reflectorizante. Băiatul refuză să și le mai scoată din picioare, Annika plăti și le luă pe cele vechi în pungă.

Ieșiră la timp. Ellen se încălzise și începea să scâncească, dar tăcu în frigul și întunericul de pe strada Hamn și continuă să meargă liniștită, cu mâna în cea a Annikăi. Ea luă și mâna lui Kalle pe trecerea de pietoni din față de la NK[59], se concentră pe evitarea cascadelor de apă murdară care veneau de sub roțile mașinilor, când silueta unui bărbat care ieșea din magazin îi atrase atenția.

Dar e Thomas, se gândi ea fără să fie conștientă de concluzia sa. *Ce face aici? Nu, își zise apoi, nu-i el*.

Bărbatul făcu doi pași în față și trăsăturile feței i se luminară de la felinarul pe sub care trecea, ba da, el era!

Chipul ei se destinse într-un zâmbet larg, bucuria caldă, care topea lucrurile, reveni, ieșise probabil să cumpere cadouri de Crăciun! Deja!

Râse în sinea ei: Thomas era așa un fanatic al Crăciunului, anul trecut începuse să le cumpere din septembrie, își amintea cum se înfuriase când ea le găsise în fundul dulapului și se întrebase ce pachete erau acelea și ce căutau acolo.

Un duș violent de mâzgă îi împroșcă deodată și Ellen scoase un țipăt, Annika îi trase din reflex pe copii înapoi și strigă revoltată în urma taxiului. Când își ridică din nou privirea, nu-l mai zări pe Thomas; îl căută în mulțime și îl localiză din nou. Îl văzu cum se întoarse către cineva, o femeie cu păr blond și mantou lung se apropie de el, el o cuprinse de mijloc, o trase către el și o sărută, o tăcere înfricoșătoare se așternu dintr-

[59] Nordiska Kompaniet, un mare magazin din Stockholm.

odată, toți ceilalți dispărură, Annika rămase în loc și privea printr-un tunel lung la al cărui capăt stătea bărbatul ei care săruta o femeie blondă cu o fierbințeală care o făcu să se frângă pe dinăuntru.

— Mama, e verde.

Dar ea nu se mișcă, oamenii o îmbrânceau, le vedea fețele care îi vorbeau, dar vocile lor erau mute, îl văzu pe Thomas îndepărtându-se și dispărând, cu brațul în jurul umerilor femeii blonde, mergeau încet înainte, cu spatele la ea, absorbiți în intimitatea lor și, curând, dispărură înghițiți de marea de oameni.

— Nu mergem, mama? Acum e roșu iarăși.

Ea își privi copiii, fețele lor ridicate către ea, cu ochii limpezi și întrebători, remarcă propria gură deschisă. Înghiți un țipăt, își încleștă maxilarele cu un clănțănit zgomotos din dinți, privi traficul.

— Imediat, spuse ea cu o voce ca venind de sub pământ. Trecem data viitoare.

Se făcu verde, autobuzul veni, trebui să stea în picioare tot drumul până în piața Kungsholm.

Copiii cântară în casa scărilor, melodia îi era cunoscută, dar n-o putea identifica, nu găsi cheia bună și trebui să încerce de mai multe ori. Kalle întrebă dacă avea voie să rămână încălțat cu noile sale cizme și ea îi răspunse că avea voie, dar că trebuia să le șteargă bine, lucru pe care el îl făcu, băiețelul ei drag.

Intră în bucătărie, luă telefonul și formă numărul lui de mobil, dar robotul era cuplat, îl închisese, doar mergea cu brațul în jurul taliei unei femei blonde undeva în Stockholm și nu putea răspunde când îl chema ea.

Sună la serviciu și la Arnold, partenerul lui de tenis, dar nimeni nu răspunse nicăieri.

— Ce mâncăm?

Kalle stătea în ușă, cu cizmele sale noi.

— Pui cu cocos și cu orez, spuse ea.

— Cu broccoli?

Ea scutură din cap, simți cum panica îi dă târcoale și se prinse cu putere de chiuvetă. Privi în ochii băiatului și hotărî să nu se înece.

— Nu, spuse ea. Castane, bambus și porumb.

Chipul lui se relaxă, zâmbi și făcu un pas spre ea.

— Știi, mama, mi se clatină un dinte. Uite!

Ea își întinse mâna, văzu cum tremura, puse degetul pe dintele din față și constată că se clătina tare.

— O să-ți cadă în curând.

— Atunci primesc un ban de aur de la zâna Măseluță, spuse Kalle.

— Atunci primești un ban de aur de la zâna Măseluță, spuse Annika mecanic și se întoarse cu spatele, simțind nevoia să se așeze.

Măruntaiele i se întăriseră într-o grămadă grotescă de lame de ras și bucăți de gheață; se tăia în ele când respira. Masa din bucătărie se legăna lent, în voia talazurilor unei mări agitate, *n-are niciun rost,* cântau ele, *n-are niciun rost.* Și îngerii le țineau isonul de undeva, din spate, într-un acompaniament plângăreț: *dragoste de vară frumoasă ca iarna, flori de miere*…

Simți deodată nevoia să verse. Se repezi la toaleta din spatele bucătăriei și își goli stomacul, pastele de la 7-Eleven, pe jumătate digerate, îi făcură bucăți gâtlejul și lacrimile începură să-i curgă.

Apoi se așeză gâfâind pe scaunul de toaletă, mirosul greu îi blocă creierul.

Dincolo de soare dragoste veșnică, cântau îngerii din toți rărunchii.

— Gura! strigă ea și trânti capacul de la toaletă.

Intră cu mișcări repezi și necontrolate în bucătărie, tăie bucăți toate ingredientele pentru cină, se fripse la flacăra aragazului când puse orezul la fiert, se tăie când curăță pieptul de pui și când mărunți ceapa, mâinile îi tremurau când deschise cutiile cu lapte de cocos, porumb și castane asiatice.

Să nu fi văzut bine? Era posibil. Thomas arăta ca mulți alți bărbați suedezi, înalt, blond, lat în umeri și cu un început de burtă. Fusese întuneric și la mare distanță, poate că nu el fusese cel care stătuse acolo cu femeia blondă. Se sprijini de aragaz, închise ochii și respiră adânc de câteva ori.

Poate că nu fusese el. Poate că nu văzuse bine.

Își îndreptă spatele, își relaxă umerii, deschise ochii și auzi ușa deschizându-se.

— Tata!

Strigătul de bucurie al copiilor și îmbrățișările strânse de bun venit, vocea lui profundă care exprima un amestec de încântare

și prudență; ea își fixă privirea asupra hotei de deasupra aragazului și se întrebă dacă avea să vadă ceva pe chipul lui care să-i dea răspunsul.

— Bună! spuse Thomas în spatele ei, sărutând-o ușor pe ceafă. Cum te simți? Mai bine?

Arăta ca de obicei.

Arăta ca întotdeauna.

Sacou gri-închis, jeanși albaștri, cămașă gri-deschis, cravată lucioasă de mătase.

Ochii îi erau aceiași, puțin obosiți, părul bogat și sârmos deasupra sprâncenelor închise la culoare.

Annika își dădu seama că încetase să mai respire și trase adânc aer în piept.

— Așa și-așa, spuse ea. Ceva mai bine.

— Lucrezi mâine?

Annika se întoarse cu spatele, amestecă în mâncarea de pui, ezită.

— Nu, spuse ea. Am vomat mai devreme.

— Numai să nu ne molipsești pe toți, zise Thomas și se așeză la masa din bucătărie.

— Cum ți-a mers la slujbă astăzi? îl întrebă și puse cratița cu mâncare pe masă.

Thomas oftă și deschise ziarul în fața sa, astfel că Annika nu-i mai putea vedea ochii.

— Cramne de la Justiție e o adevărată pacoste, spuse el. Multă vorbă și puține fapte. Eu și tipa de la Consiliul Comunal trebuie să facem tot, în timp ce el culege laudele.

Annika se opri cu castronul de orez în mână, rămase acolo și privi primul titlu de pe prima pagină a ziarului: ceva despre proiectul de lege de la cultură care avea să fie prezentat săptămâna următoare.

— Consiliul Comunal, spuse ea. Cum o cheamă, că am uitat?

Thomas se mișcă și unul dintre colțurile ziarului se îndoi. Annika îi întâlni privirea pentru o secundă înainte ca el să îndrepte din nou ziarul.

— Sophia, spuse el. Sophia Grenborg.

Annika privea portretul ministrului culturii, care ilustra articolul.

— Cum e?

Thomas citea și întârzie câteva secunde cu răspunsul.

— Ambițioasă, spuse el apoi, și te poți baza pe ea. Încearcă de multe ori să facă lobby pentru Consiliul Comunal pe socoteala noastră. Poate fi al naibii de enervantă.

Thomas împături ziarul, se ridică și îl aruncă pe pervazul ferestrei.

— Așa, spuse el, îi aduc pe copii. Nu vreau să mai ratez tenisul săptămâna asta.

Și se întoarse în bucătărie cu câte un copil strigând și râzând sub fiecare braț, îi puse pe scaunele lor, se uită la dinții care se clătinau, admiră cizmele cele noi, glumi despre codițele de șoricel și ascultă poveștile despre mașina de dulciuri și promisiunea de a-l vizita pe Pelle cel Fără Coadă la Uppsala.

Nu sunt decât închipuiri, se gândi ea. *N-am văzut bine.*

Încercă să râdă, dar nu reuși să alunge apăsarea din piept.

Nu era el. Era altcineva. Noi suntem familia lui și el ne iubește. Nu i-ar dezamăgi niciodată pe copii.

Care mâncară repede, pentru că nu voiau să piardă Bolibumpa[60].

— Foarte bun, mulțumesc pentru masă, spuse Thomas și o sărută ușor.

O ajută să strângă, mâinile li se atinseră și privirile li se întâlniră.

Nu m-ar părăsi niciodată.

Puse detergent în mașina de spălat vase și o porni, el îi luă capul între mâini și îi cercetă chipul cu o mină îngrijorată.

— E bine că stai acasă încă o zi, spuse el. Ești palidă.

Ea își coborî privirea, îi îndepărtă mâinile.

— Mă simt puțin obosită, spuse și ieși din bucătărie.

— Nu mă aștepta, zise Thomas în urma ei. I-am promis lui Arnold să bem în sfârșit berea aceea în seara asta.

Ea simți cum încremenește într-un bloc de gheață, piatra ascuțită ca o lamă de ras i se roti în piept. Rămase pe loc; își auzi inima bătând.

— OK, zise și-și recăpătă controlul asupra propriilor mușchi, puse un picior în fața celuilalt și reuși să ajungă în hol, să intre în dormitor și să se lase pe pat. Îl auzi cum căuta în dulap sacoșa de sport și racheta de tenis, cum strigă „la revedere”, răspunsul neinteresat al copiilor și propria sa tăcere.

Remarcase ceva neobișnuit la ea?

---

[60] Emisiune de televiziune pentru copii.

Reacționase el într-un fel special?

Inspiră adânc, lăsând aerul să-i iasă încet din plămâni.

Dacă se gândea bine, în ultimul an ea fusese puțin ciudată. Thomas n-ar fi avut motiv să reacționeze chiar în seara asta.

Se ridică, înconjură patul și ajunse la telefon.

— Thomas a spus că ești bolnavă, zise Arnold în receptor, singurul dintre vechii prieteni ai lui Thomas care o acceptaseră. Te simți mai bine?

Annika înghiți în sec, șopti ceva.

— Înțeleg că nu a putut să joace în seara asta, când ești atât de bolnavă. Dar asta e a doua săptămână la rând.

Annika simți că se prăbușește. Podeaua de sub ea se transformă într-o gaură mare și neagră și ea plutea în spații infinite.

— Trebuie să-mi fac rost de un alt partener dacă lipsește tot timpul, sper că și tu înțelegi.

— Poți să mai aștepți puțin? spuse Annika și se lăsă pe pat. El apreciază meciurile voastre atât de mult!

Arnold oftă iritat.

— Sigur, zise el, dar Thomas e un tip atât de șovăitor. Nu se poate hotărî niciodată pentru ceva și să-și ia răspunderea acestei hotărâri. Dacă ai rezervat un anume timp pentru tenis toată toamna, nu se poate să nu-ți pese de el și să nu-l folosești.

Annika își acoperi ochii cu mâna, lăsându-și inima să bată la turație maximă.

— O să-i spun, zise ea și închise.

Trebuie să fi trecut ceva vreme, pentru că, deodată, copiii se aflau la ea în pat, câte unul de fiecare parte, cântau ceva și ea îngâna împreună cu ei. Undeva, în spate, îngerii țineau isonul.

Sunt copiii mei, se gândi ea. *Nu mi-i va putea lua niciodată.*

— Acum, spuse ea, e timpul să mergem la culcare.

Îi duse în camera lor și le citi o poveste pe care n-o înțelese, îi înveli, îi sărută, merse prin casă și stinse toate luminile. Se așeză lângă fereastra din camera de zi și sprijini ziarul, pe care Thomas îl aruncase acolo, de sticla rece ca gheața. Simți aerul rece care venea de sub izolarea proastă, ascultă scârțâitul balamalelor. Înlăuntrul său era mută și liniștită, sub greutatea pietrei care o măcina.

Apartamentul pândea în întuneric, în spatele său. Felinarul care se legăna în stradă arunca umbre galbene pe pereți; de afară, fereastra ei se vedea ca o gaură neagră.

Ascultă, încercă să deslușească respirația copiilor, dar nu și-o auzi decât pe a sa. Și-o ținu, pentru ca auzul să-i străbată mai departe, dar galopul propriei inimi acoperea orice alt zgomot, șuvoiul sângelui care gonea, se repezea îi bolborosea în cap.

Infidel, se gândi ea. *Sven a fost întotdeauna infidel.*

Refuzase să recunoască asta în toți acei ani, iar singura dată când protestase, Sven o lovise în cap cu un clește. Din reflex, își duse degetele la mica cicatrice de pe frunte; aproape că nu se mai vedea și nu se mai gândea la ea decât foarte rar.

Era obișnuită cu infidelitatea.

Îl văzu în fața sa, prima ei dragoste, prietenul din copilărie, logodnicul, vedeta sportivă. Sven Mattsson, care o iubea mai mult decât orice pe lume, Sven care o adora atât de mult, încât nimeni nu avea voie să se apropie de ea, în afară de el, și atunci nu pentru a vorbi cu ea, iar ei nu i se permitea să se gândească la altcineva, la nimeni, în afară de el. Orice altceva era sancționabil, iar el sancționase până în ziua în care stătuse în fața ei, lângă furnalul fabricii din Hälleforsnäs, cu cuțitul de vânătoare în mână.

Annika își alungă din minte acea imagine, la fel cum făcea și cu coșmarurile, visele îngrozitoare care se reîntorseseră după noaptea din tunel, bărbații din *Studioul șase*[61] care discutau ce aveau să facă cu ea, Sven cu cuțitul lui plin de sânge, pisica ei care zbura prin aer, cu măruntaiele atârnându-i afară.

Și acum Thomas era infidel.

În clipa aceea se afla, probabil, într-un pat împreună cu blonda Sophia Grenborg, poate o penetra chiar acum sau stăteau îmbrățișați.

Privi umbrele galbene, își propti picioarele în parchetul camerei de zi, podeaua nou rașchetată pe care o lăcuise singură de trei ori, își încrucișă brațele pe piept și se sili să respire liniștit. Apartamentul îi răspunse cu un optimism calm.

Ce era pregătită să sacrifice pentru a-și salva viața?

Avea o alternativă. Trebuia doar să se hotărască.

---

[61] Un alt roman al Lizei Marklund care o are ca protagonistă pe aceeași Annika Bengtzon.

Revelația o făcu să-și coboare umerii, respirația îi deveni imediat mai ușoară, se îndreptă către computer și intră pe internet. În întuneric, căută „Sophia Grenborg din Stockholm”. Obținu o grămadă de rezultate.

Femeia pe care o văzuse în față la NK împreună cu Thomas avea treizeci de ani sau ceva mai puțin. Sigur nu mai mult de treizeci și cinci.

Annika limită căutarea după acest criteriu.

Ca reprezentant al Consiliului Comunal în grupul de proiect privind politicienii amenințați, nu putea fi mai tânără de douăzeci și cinci.

Le elimină pe toate cele care erau născute după 1980.

În continuare prea multe rezultate.

Intră pe site-ul Consiliului Comunal și căută printre angajați.

Își scria numele cu „ph”.

Cât de inutil, ridicol și caraghios!

Înapoi la celălalt site.

Sophia Grenborg. Nu era decât una singură. Douăzeci și nouă de ani. Locuia pe Öfre Östermalm și se născuse în parohia Engelbrekt. Nemaipomenit!

Imprimă pagina și ieși de pe internet. Cu foaia în mână, sună poliția și îi ceru ofițerului de serviciu o copie după poza de pașaport a persoanei Sophia Grenborg.

— Zece minute, spuse obosit polițistul.

Se asigură că Ellen și Kalle dormeau și ieși în noapte.

Începuse să ningă. Fulgi umezi se materializau pe fondul gri murdar al cerului și îi cădeau pe față. Toate zgomotele coborâseră cu o jumătate de ton, lovindu-i timpanele cu șovăială.

Se grăbi în ninsoarea care se întețea; lăsa urme ude în spatele ei pe trotuar.

Intrarea în sediul central al poliției din Stockholm se afla pe strada Berg la numărul 52, la două sute de metri de poarta sa. Se opri în fața porților înalte, apăsă butonul interfonului și, când i se deschise, intră în culoarul care ducea la intrarea propriu-zisă.

Fotografia nu venise; se așeză și așteptă câteva minute, conform instrucțiunilor pe care le primi printr-un difuzor.

Nu-i nevoie să dau explicații, se gândi ea. *N-am nevoie de nicio scuză.*

Primi plicul și nu mai putu aștepta nicio secundă pentru a vedea dacă avusese dreptate, așa că întoarse spatele polițistului de la recepție și smulse din plic fotografia polaroid.

Ea era.

Nicio îndoială.

Sophia Grenborg.

Bărbatul ei umbla prin oraș și o săruta pe Sophia Grenborg.

Puse fotografia înapoi în plic și se întoarse acasă la copiii săi.

•

Margit Axelsson crezuse toată viața sa în forța interioară a omului. Era încredințată că fiecare persoană avea puterea de a influența, era vorba doar despre voință și angajament.

În tinerețe crezuse în revoluția mondială, crezuse că masele vor fi eliberate și vor arunca de pe umerii lor jugul imperialismului, în timp ce imnurile ar fi răsunat în toată lumea.

Își îndreptă spatele și cuprinse sala cu privirea.

Astăzi știa că poți acționa pe scară mare sau pe scară mică. Știa că în fiecare zi contribuise, în munca sa cu copiii de la grădiniță, la viitorul lor colectiv, care era răspunderea tuturor, dar și aici, în sala de ceramică a casei de cultură din Pitholm.

Asociația de instruire culturală a muncitorilor considerase întotdeauna că cei care primiseră partea cea mai mică din resursele societății puteau fi compensați prin studii, activități culturale, cursuri și spectacole. Era ceea ce ea numea dreptate.

Cercul de studiu era un exercițiu de democrație. Pornea de la premisa că fiecare om are capacitatea și voința de a se dezvolta, de a-i influența pe alții și de a-și asuma o responsabilitate, că fiecare om era, în sine, o resursă.

Și vedea cum participanții se înmulțeau, atât cei tineri, cât și cei mai în vârstă. Când învățau să modeleze lutul și să aplice emailul, încrederea în sine și înțelegerea pentru părerile altora creșteau și, odată cu asta, capacitatea de a influența activ ceea ce se întâmpla în societate, în jurul lor.

Ea își aminti de asta în timp ce stătea lângă sculptura sa.

Cu greșelile tinereții trebuia să trăiască până la sfârșitul zilelor sale. Nicio zi nu trecuse fără ca liniștea să nu-i fie tulburată de gândul la consecințele acțiunilor sale trecute. Perioade îndelungate impactul era mic și superficial, viața și munca funcționau ca un bandaj peste sentimentul ei de vinovăție. În

alte zile se putea ridica din pat paralizată de furie din pricina propriei netrebnicii.

Acele zile deveniseră mai puține cu anii. Totuși, o consumau, știuse întotdeauna că vina care îi îngreuna sufletul avea să-i fie fatală. Nu se gândea numai la greutatea trupului, la lăcomia cu care mânca pentru a se consola, ci și la uzura psihică, la incapacitatea de a preveni angoasa. Era adesea bolnavă, avea o imunitate neobișnuit de deficitară.

Și acum, el se întorsese.

În toți acești ani avusese coșmaruri, își întorsese speriată capul pe străduțele întunecate, crezând că se afla în spatele ei, iar acum el era aici cu adevărat.

Nu reacționase atât de puternic cum crezuse că o va face.

Nu strigase, nu leșinase, remarcase doar că pulsul îi crescuse și că începuse să se simtă ușor amețită. Se lăsase încet pe scaunul din hol, cu dragonul galben în mână, semnalul lui copilăresc și înspăimântător că trebuia să se întâlnească în locul obișnuit.

Știa că avea s-o caute. Voia mai mult decât o întâlnire de grup, ca altădată. Dragonul galben era doar un memento, un mod de a trezi Fiara la viață. Îl contactase deja pe Pantera Neagră, știa asta, pentru că Pantera o sunase pentru prima dată după treizeci de ani și îi povestise, o întrebase ce părere avea despre reîntoarcerea Dragonului.

Ea nu făcuse decât să pună jos receptorul. Nu spusese niciun cuvânt, ci închisese și trăsese telefonul din priză.

Nu scapi niciodată, se gândi și privi sculptura pe care nu era în stare s-o termine, copilul și capra, și comunicarea ancestrală dintre ei, ceea ce se situează deasupra cuvintelor și viziunilor și se bazează pe înțelegere și sensibilitate intuitivă. Nu putea să exprime acest lucru, și în seara asta era sigură că nu va progresa.

O durea spatele; se mișcă greoi spre învelitoarea umedă care împiedica lucrarea să se usuce și să crape. O înfășură în jurul sculpturii, ca de obicei, o fixă cu centurile. Își scoase șorțul, îl atârnă împreună cu ale celorlalți și intră în camera cuptoarelor pentru a-și spăla lutul de pe mâini. Apoi se plimbă și verifică ce făcuseră elevii, dacă își acoperiseră lucrările, dacă sculpturile terminate nu se uscau prea repede, culese câteva unelte de metal rămase pe jos. Încărcă apoi cuptorul pentru ziua

următoare, lăsând loc pentru grupa de vineri în partea cea mai de sus.

Se opri în ușă și ascultă liniștea. Ca de obicei joia, rămăsese ultima. Își schimbă pantofii, își puse hainele groase, trase ușa după ea și încuie cu legătura zornăitoare de chei.

Coridorul din fața ei era slab luminat și plin de umbre întunecate.

Nu-i plăcea întunericul. Până la incidentul de la baza aeriană, asta n-o îngrijorase niciodată, dar după aceea strigătele și vâlvătaia începură s-o urmărească într-un fel care făcea noaptea amenințătoare.

Începu să meargă pe lângă sala de olărit, tâmplărie și trenulețele electrice. Ajunse la capătul coridorului, coborî cu grijă scara care scârțâia, trecu pe lângă cafenea și bibliotecă. Verifică ușile, erau încuiate.

Ușa de la intrare, ca de obicei, se deschidea greu din cauza frigului. Își adună puterile și reuși s-o închidă cu un icnet, apoi încuie cu vădită ușurare. Respiră adânc de câteva ori înainte de a-și începe călătoria alunecoasă către casă. La fiecare ședință a conducerii, propunea presărarea de nisip pe gheața scărilor, propunerea îi era acceptată și portarul informat.

Se sprijini încordată de bara de metal și reuși să iasă în stradă, cu aburii respirației ieșindu-i din gură. Când ajunse pe trotuar, îi tremurau genunchii.

Ninsoarea era grea și deasă, cădea tăcută și liniștită în aerul nemișcat. În timpul serii temperatura scăzuse și avea să continue să scadă pe măsură ce ninsoarea se împuțina.

Zăpada proaspătă scârțâia sub cizmele de cauciuc. Își luă avânt pe trotineta pentru zăpadă și alunecă spre strada principală.

Mișcarea era plăcută. Îi lipsea mobilitatea din tinerețe aproape la fel de mult ca liniștea sufletească de atunci. Durerea de spate se înrăutățea întotdeauna la început, pentru ca apoi să cedeze complet înainte de a ajunge acasă.

Ar trebui să mă plimb mai mult, se gândi ea.

Ninsese pe treptele de la intrare, dar îi era frig la picioare și se hotărî să lase măturatul în seama lui Thord. Își șterse zăpada de pe cizme pe covorașul de rafie de la intrare, descuie și intră în hol.

Era atât de flămândă, încât simțea că nu mai rezista nici măcar o secundă fără mâncare.

Își scoase cizmele, se dezbrăcă, intră în bucătărie și deschise frigiderul.

Făcuse o salată cu ou și creveți înainte de a pleca de acasă, o luă, se așeză la masă și începu să înfulece. Rămase apoi gâfâind și cu sufletul gol, cu privirea ațintită către chiuvetă, simțind cât de obosită era.

A doua zi trebuia să deschidă prima grădinița și, de aceea, să se trezească la cinci și jumătate, dacă voia să ajungă.

Trebuie să mă culc, se gândi ea fără să se miște.

Stătea țintuită în întunericul bucătăriei, când telefonul începu să sune.

— Ești încă în picioare? Știi că trebuie să te culci.

Zâmbi vocii grijulii a soțului.

— Chiar acum eram pe drum, minți ea.

— Cum a fost în seara asta?

Ea oftă ușor.

— Tinerei nu-i ajunge niciodată atenția pe care i-o dai, are nevoie mereu de încurajări.

— Și sculptura?

— Nimic.

Câteva clipe de tăcere.

— N-ai auzit nimic? întrebă Thord.

— Auzit?

— De la ei.

Ea scutură din cap.

— Nu.

— O să vin acasă pe la două. Nu mă aștepta.

Ea zâmbi din nou.

— Chiar acum mă gândeam…

Închise și urcă încet scara către etaj. Umbra răschirată a unui mesteacăn încărcat de zăpadă măturâ pereții în farurile unei mașini care trecea pe stradă. Era, oricum, norocoasă. Fetele crescuseră, erau sănătoase și conștiente de țelul lor în viață, oameni de nădejde care adoptaseră valorile de bază, importante într-o societate. Și Thord, lozul ei câștigător în viață.

Mângâie cu degetul fotografia de nuntă care atârna la loc de cinste în holul de la etaj.

Se spălă pe față și pe dinți, se dezbrăcă și ieși din nou în hol. Împături hainele și le puse pe un scaun lângă măsuța de servit.

Tocmai apucase să-și tragă cămașa de noapte pe cap, când bărbatul ieși din dulap. Arăta exact așa cum și-l amintea, dar cu câteva kilograme în plus și cu părul mai alb.

— Tu ești! spuse ea consternată. Ce faci aici?

Nu era speriată. Nici măcar când el își ridică mâinile înmănușate către ea. Panica veni când simți că nu mai are aer și creierul fu atins de șocul adrenalinei. Camera se rostogoli, văzu cum tavanul se boltea peste ea și fața lui venind mai aproape, mâinile ca turnate în jurul gâtului.

Niciun gând, niciun sentiment.

Numai mușchii relaxându-i-se și căldura neașteptată din chiloți.

Vineri, 20 noiembrie

Thomas intră în apartament ca un străin. Fusese plecat departe un timp îndelungat și nu știa dacă va mai găsi drumul înapoi. Mansarda de pe strada Grev Ture din Östermalm era cu mulți ani-lumină în urma sa, acum era acasă, o percepea prin toți porii și asta îl făcu să simtă o ușurare cu totul ieșită din comun.

Acasă, acolo unde locuia.

Apartamentul arăta ca de obicei; se auzea respirația liniștită a copiilor lui care dormeau. Aerul era rece de la curentul care venea pe sub ferestre și același miros de mâncare era răspândit peste tot. Își atârnă paltonul în cuier, puse racheta și geanta de sport pe podeaua din hol, își scoase pantofii. Își privi propria minciună, acolo, jos, unde stătea, echipamentul de tenis nefolosit, prosopul uscat.

Înghiți în sec și alungă vinovăția din conștiința sa. Se îndreptă în vârful picioarelor către camera copiilor, se aplecă peste ei, peste micile lor guri deschise și pijamalele cu animale nostime.

Asta era realitatea. Mansarda din Östermalm era rece și previzibilă, mobilele arătau o ospitalitate studiată. Apartamentul Sophiei Grenborg era albastru și aseptic, al lui era cald și galben, cu felinare legănătoare și copii adormiți.

Intră în dormitor, simțind că pașii îi deveneau tot mai grei. Se opri în ușă și își privi soția.

Adormise de-a curmezișul patului, cu ciorapii, puloverul și chiloții pe ea, gura deschisă, exact ca a copiilor. Genele îi aruncau umbre lungi pe obraji, respira adânc și liniștit.

Își plimbă privirea pe corpul ei ferm, cu forme ascuțite, musculos și puternic.

Sophia Grenborg era atât de albă și de moale, gemea mereu când făceau dragoste.

Deodată fu cuprins de un total și neașteptat sentiment de rușine. Simți o greață teribilă, se dădu înapoi și o lăsă acolo, dormind de-a latul patului, fără plapumă.

Știe, se gândi el. *Cineva i-a povestit.*

Se așeză la masa din bucătărie, își puse coatele pe genunchi, își trecu degetele prin păr.

Nu e posibil, se gândi el. *N-ar dormi atât de liniștit dacă ar ști.*

Oftă greu.

Știa că va fi nevoit să se culce lângă ea fără să poată adormi, să-i asculte respirația și să dorească un păr cu miros de măr și țigări mentolate.

Se ridică în întuneric, confuz, se lovi de chiuvetă, nu-i era dor, nu-i așa?

Sau îi era?

•

O mână mică și lipicioasă o mângâie pe Annika pe obraz.

— Bună, mami!

Clipi în lumină, iar pentru o secundă nu știu unde era. Dar imediat descoperi că dormise pe jumătate îmbrăcată, își ridică privirea și o văzu pe Ellen stând aplecată deasupra sa, cu codițe de șoricel și unt de arahide în jurul gurii.

Buzele i se destinseră într-un zâmbet larg.

— Bună, iubito!

— Stau acasă astăzi.

Annika o mângâie pe fetiță pe obraz, își drese glasul și zâmbi.

— Nu se poate, te iau după gustarea de după-amiază, spuse ea, apoi se ridică și o sărută pe Ellen pe obraz.

— Înainte de gustare.

— E vineri, deci e înghețată astăzi.

Fetița reflectă.

— După, spuse ea și fugi afară.

Thomas își vârî capul în dormitor, chipul lui obișnuit, cu ochii obosiți dimineața și părul ciufulit.

— Cum te simți?

Ea îi zâmbi și închise ochii, se întinse ca o pisică.

— Bine, cred.

— Trebuie să plecăm acum.

Când deschise ochii, el dispăruse.

Astăzi nu mai așteptă să o copleșească tăcerea, se afla deja la duș când ușa de la intrare se închise. Se spălă pe cap, își tunse vârfurile despicate și își unse picioarele cu loțiune. Își dădu cu rimel, își făcu manichiura și își alese un sutien nou. Puse de cafea, își făcu un sandvici, pe care știa că nu-i va fi ușor să-l mănânce.

Apoi se așează la masa din bucătărie și simți imediat angoasa asaltând-o, crescând ca niște nori de fum negru, otrăviți. Fugi, lăsă pe masă cafeaua, sandviciul și o cutie deschisă de iaurt și se îndreptă împleticindu-se către ușă.

Afară ninsoarea încetase, dar cerul era cenușiu. Ace de gheață erau purtate de vântul care bătea de-a lungul străzilor și trotuarelor, pătrunzându-i în piele. Nu deslușì nicio culoare, lumea i se înfățișa în alb-negru, piatra ascuțită i se învârti în piept.

Sophia Grenborg. Strada Grev Ture.

Știa unde se afla, Christina Furhage locuise acolo.

Fără niciun gând, începu să meargă.

•

Fațada era vopsită în galben și încărcată de stucaturi, țurțuri de gheață atârnau de părțile mai proeminente. Balconașele păreau ca niște ghemotoace pe pereții laterali, ferestrele străluceau, poarta de intrare, într-o nuanță închisă de maro, era ornamentată cu modele florale incrustate în lemn.

Îi înghețaseră picioarele și urechile, începu să tropăie pe loc și își înnodă fularul mai strâns în jurul gâtului.

Aristocrație care se scaldă în lux, se gândi ea și se îndreptă către intrare.

Interfonul era unul modern și nu era indicat unde anume stătea fiecare locatar. Se lăsă pe spate și privi în sus, ca și cum ar fi putut să vadă unde avea apartamentul Sophia Grenborg; ninsoarea îi intră în ochi și o făcu să lăcrimeze.

Trecu pe partea cealaltă a străzii și se așeză în poarta de vizavi, își scoase mobilul, sună la informații și ceru numărul Sophiei Grenborg de pe strada Grev Ture, apoi rugă să i se facă legătura direct. Dacă Sophia avea telefon cu afișaj, numărul ei nu avea să se vadă.

Annika privea clădirea – undeva acolo, înăuntru, suna un telefon lângă un pat în care, astă-noapte, se aflase bărbatul ei.

După al cincilea semnal robotul se cuplă și Annika ascultă veselia frivolă din vocea femeii, fără să respire.

— Bună, sunt Sophia, nu pot răspunde acum, dar…

Annika închise; vocea îi suna în urechi, pieptul o apăsa.

Se întoarse la poartă și încercă mai multe butoane, până când o doamnă în vârstă răspunse.

— Sunt de la electricitate, spuse Annika. Trebuie să citesc contorul din pivniță. Îmi puteți deschide?

Încuietoarea se deschise cu un clic; Annika împinse poarta care alunecă pe balamalele bine unse.

Casa scărilor era îmbrăcată în marmură galbenă și neagră, iar lambriurile din stejar lustruit, închis la culoare, străluceau în lumina lămpilor de cupru. Un covor gros, albastru-închis, înghițea orice zgomot.

Annika își plimbă degetele peste suprafața din lemn, în timp ce se îndrepta către panoul de afișaj de lângă lift.

Sophia Grenborg trona singură pe tot etajul șase.

Începu să meargă încet, fără zgomot, aproape plutind, și urcă scările până la mansardă.

Ușa de la intrare era mai modernă decât celelalte din imobil. O ușă albă, securizată, în mijlocul unui perete înalt de cărămidă.

Annika se apropie și citi numele femeii pe tăblița de metal, cu picioarele depărtate unul de altul bine înfipte în pardoseală. Pieptul i se mișca ritmic, piatra tăia și sfârteca. Apoi scoase din nou mobilul și sună iar la informații, rugând să i se facă legătura cu Consiliul Comunal.

— O caut pe Sophia Grenborg, spuse ea.

Vocea care răspunse era la fel de veselă precum cea a robotului.

— Mă numesc Sara și sun de la ziarul *Landstingsvärlden,* spuse Annika și privi tăblița de metal. Mă întreb dacă ai avea timp să răspunzi la câteva întrebări așa, înainte de Crăciun.

Sophia Grenborg râse, și râsul ei sună ca un ciripit.

— Aaaa, spuse ea, desigur…

— Ce-ți dorești de Crăciun? întrebă Annika și își trecu palma peste ușa Sophiei.

Femeia râse din nou.

— Un sărut de la iubitul meu, spuse ea, deși n-ar strica nici puțină sare de baie.

Privirea Annikăi se întunecă și un văl negru îi acoperi creierul.

— Iubitul? spuse ea cu o voce surdă. E soțul?

Din nou râsete.

— E secret până una-alta. *Landstingsvärlden,* ai spus? Da, e un ziar bun, aveți articole bune, de interes pentru noi. În ce număr vor apărea?

Annika închise ochii, își trecu palma pe frunte, casa scărilor începu să se legene, o mișcare vălurită care mergea din perete în perete.

— Ce să apară?

— Întrebările! Va fi înainte de Crăciun?

Se văzu nevoită să se așeze jos; se rezemă cu spatele de ușă.

— Nu știm încă, depinde de anunțuri.

Avea *Landstingsvärlden* anunțuri? Nu știa.

Se făcu tăcere în receptor; Annika ascultă sunetul respirației celeilalte femei.

— Daaa, spuse, dacă asta e tot…

— Și pe mine mă cheamă Grenborg, zise Annika. Crezi că suntem rude?

Acum râsul nu mai venea din inimă.

— Nu știu, cum ai spus că te cheamă?

— Sara, spuse Annika. Sara Grenborg.

— Din ce ramură a familiei provii?

Se înșela sau accentul Sophiei devenise mai studiat?

— Cea din Sörmland, spuse Annika.

— Noi venim din Österbotten, de la herghelиile din parohia Väse. Ești strănepoata lui Carl-Johan?

— Nu, spuse Annika. A Sofiei Ecaterina.

Deodată simți că nu mai era în stare s-o mai asculte nicio secundă pe afurisita de Sophia Grenborg și închise în mijlocul propoziției.

Rămase în tăcere până când pulsul i se liniști, ținându-și mâna pe ușa Sophiei Grenborg.

Închise ochii și se concentră la scara rece, îi ascultă vocea, o văzu stând în biroul ei elegant de la elegantul Consiliu Comunal, citind articolele din *Landstingsvärlden.* O femeie atât de fragilă și în același timp atât de bine adaptată, atât de apreciată încât propriul ei bărbat nu se sfiise s-o sărute în față la NK, o femeie care era tot ce ea nu avea să fie niciodată.

Părăsi clădirea fără să se uite în urmă.

•

Bărbatul se trezi cu cuvertura roșie care-i gâdila nările. Pufni și icni până când durerea din stomac ajunse la creier. Tavanul de lemn se legăna încet. Își mută privirea ațintind-o în peretele din placaj, respirația i se tăie de îndată ce simți propria halenă. Mirosul era pe cale să câștige bătălia.

La mort est dans cette ville[62], se gândi el și gâfâi.

Văzu chipul doctorului plutind deasupra lui, ca în acea zi în care se trezise din anestezie, fălcile încordate și privirile care îl evitau; fusese informat despre alternative și consecințe și înțelesese imediat.

Neoperabil și netratabil. Trei până la șase luni de viață de la stabilirea diagnosticului. Timpul care îi mai rămăsese avea să însemne dureri, greață, dificultăți de alimentație, scădere în greutate, stare generală proastă, oboseală, anemie. Tratamentul consta din medicamente împotriva greții și băuturi energizante.

Știa că va slăbi, aproape că va putrezi de viu. Mirosul avea să devină tot mai pregnant, prietenul lui, doctorul, îl sfătuise să nu încerce să-l ascundă cu parfum sau loțiune de ras. N-ar fi ajutat.

Acum privea în jurul său prin cameră, peste chicinetă, lambriurile de pe pereți, țoalele colorate de cârpă de pe podea, încerca să găsească un punct nemișcat. Se fixă la fereastră; în deschizătura dintre perdelele grele se zărea ziua albastră și rece. Lumea se liniști încetul cu încetul și el începu să respire mai ușor, alunecă în starea de vis, în care limitele realității se ștergeau.

— Sunt de la Clubul de navigație Bojen și vreau să rezerv o sală de studiu până marți, la ora 19, se auzi singur spunând, cu un ecou ciudat care răsună undeva în spatele lui. În fața lui stătea bibliotecara de pe strada Namnlösa, cu catastiful ei mare alături, pe masă. Știa că ea nu-l mai credea, pentru că nu putea fi și navigator, și pescar, și colecționar de fluturi, și genealog.

Toți cei care veneau la întâlniri aveau nume de cod, nume obișnuite ca Greger, Torsten sau Mats. Alegerea lui, Ragnwald, fusese întâmpinată cu strâmbături din nas, nu era popular să faci pe grozavul, dar el *era* grozav, măcar asta înțelegeau cu toții în Melderstein[63].

Râse ușor și gâlgâit în lumea lui pe jumătate reală și se întoarse la conac, în vara fierbinte a lui 1969, când lumea stătea pregătită pentru marea revoluție și ei erau gata, se antrenaseră pentru lupta armată, puseseră paznici să patruleze prin tabără zi și noapte. Grupul cioplea bețe în jurul focului, discuta cum se duce un război de gherilă, exersa autoapărarea.

---

[62] Moartea se află în acest oraș. (în lb. franceză, în original).

[63] Mică localitate lângă Luleå, în nordul Suediei.

În Norvegia, rivalitățile dintre activiștii de stânga și ceilalți fuseseră mult mai puternice decât în Suedia. O librărie a radicalilor fusese aruncată în aer, cu toții erau convinși că în curând avea să vină rândul lor și că nu va trebui să se lase duși ca mieii la tăiat.

Era ciudat că aleseseră tocmai Melderstein pentru a se antrena, deoarece regimul conacului era religios. Dar, fiindcă îl rezervase în calitatea sa de asistent de parohie din Luleå, nimeni nu pusese la îndoială motivele sale și ținuseră în voie însuflețite întâlniri maoiste în bisericuța din apropiere.

Se simți pătruns de armonia perfectă pe care o trăise în acele zile, își aduse aminte cum capacitatea sa de a-și aminti toate citatele îi asigurase un loc în conducere, deși participanții veneau din toată țara. Noaptea exersau lupta și supraviețuirea. Acolo o întâlnise pe ea. Pe Lupul Roșu.

Zâmbi către tavan, se lăsă dus departe de valurile legănătoare, îi văzu chipul blând și corpul subțire.

Era atât de tânără, cu niște ochi atât de mari și îl privea ca pe un Maestru. Nimeni altcineva nu avea o experiență atât de mare ca a lui, acumulată din mișcarea rebelilor. Tronul nu-i era amenințat și chiar dacă fata nu făcuse altceva decât să-și urmeze prietena în tabără, fără să înțeleagă despre ce era vorba, devenise până la urmă implicată, un Slujitor al Revoluției, mai repede decât îndrăznise el să spere. O făcuse pentru el.

De dragul lui.

Karina, care îl sărutase în spatele bisericii din Melderstein – își amintea și acum gustul gumei ei de mestecat.

Se răsuci în pat.

La Clubul de navigație Bojen constituiseră celule în care hotărau unde vor locui sau vor lucra oamenii. În apartamentul din Örnnäset și în schimbul de noapte de la gară. În căsuțe în Svartöstaden și cu sarcini de la comună. Organizau greve, acționau prin intermediul asociației de locatari, al sindicatului sau conform teoriei politice maoiste despre frontul popular, mișcările populare, dar totul mergea prea încet, argumentau prea mult, asociația pescarilor se umplu de autorități false care, toate, își iubeau propria voce. Popularitatea mișcării aduse cu ea nenumărați revoluționari de jucărie care veniseră doar pentru fete și bere. După Melderstein, atmosfera deveni încărcată. Doi dintre tovarășii săi îl concurau la putere și, în curând, li se

alăturară și alții. Își luă familia și plecă. Lăsă comunismul de provincie în plata Domnului și își formă o grupare proprie cu gândul la adevărata preluare a puterii.

Cuțitul i se răsuci din nou în stomac; cancerul de stomac, neobișnuit acum în Europa, lovea orbește. Operație pentru a decide dacă e tratabil sau nu. Simptome de ulcer, și la gastroscopie îți găsește o eroziune ulceroasă și o suspiciune de tumoare, care se confirmă la un examen anatomopatologic. Deschizi pacientul, găsești metastaze pe organele din jur și închizi abdomenul din nou. Metastaze în plămâni, schelet și creier, avea să se topească pe zi ce trecea, organele nu mai făceau față din cauza tumorii prea mari.

Trei până la șase luni.

Deodată își văzu tatăl stând lângă pat și începu să gâfâie greu. Crampa îi contractă căile respiratorii și se târî îngrozit până la perete.

— Păcatul originar! tună vocea de deasupra sa și se rostogoli prin cameră, ricoșând dintr-un perete într-altul. Te acuz! Consider că ești vinovat de păcatul lui Adam și al Evei!

Și biciul se ridică și îl lovi în diafragmă, o convulsie violentă îl făcu să vomite praful energizant pe pernă. Vocea tatălui crescu și umplu camera ca o orchestră simfonică distonantă.

— Trebuie să-ți iei viața de la început, copil blestemat, ești plin de răutate, neascultător și cu Diavolul în tine.

Încercă să protesteze, să ceară îndurare, același cântec pe care îl cântase toată copilăria, *Tată, te rog, Tată, ai milă,* dar biciul cădea și îi lovea gura. Durerea îi făcu respirația să înceteze câteva clipe.

— Necuratul trebuie alungat din inima ta și sufletul tău veșnic trebuie salvat, să se ridice la Ceruri.

Biciul se ridică încă o dată și el îl privi pe bărbatul care plutea sub tavan, în uniforma sa uzată de predicator, și știu că mântuirea se apropia.

— Tată, spuse el și simți voma în gât și sânge curgându-i din nas. Mama n-a mai avut și alți copii. Știi de ce?

Tunetul din cameră se potoli când tatăl tăcu, privirea de jăratic păli și biciul se opri.

— Am rămas singur, îi șopti el tatălui, și tu nu ai înțeles niciodată de ce. Dumnezeu știe că l-ai urmat îndemnul de a

umple pământul, dar n-a mai urmat niciun copil. N-ai înțeles niciodată?

Tatăl plutea în expectativă sub tavanul de lemn, cu buzele palide.

— I-a avortat cu ajutorul femeii lapone din Vittangi, gâfâi el, frații și surorile mele, a lăsat-o pe femeia laponă să-i ciopârțească pântecele, mai degrabă decât să-i lase pe mâna ta să-i biciuiești la sânge, până vei scoate păcatul originar din ei.

Și biciul se năpusti și îl nimeri în cap, și pământul deveni pustiu.

•

Annika își aruncă hainele de stradă într-o grămadă pe jos, în hol, strânse de pe masă micul dejun rămas nemâncat și își așeză computerul pe ea. Intră pe internet și studie organizarea Consiliului Comunal, notând pe spatele ziarului secțiile pentru Democrație & Politica Sănătății, Economie & Descentralizare și Secția de Finanțe Internaționale.

Se gândea intens, cu mâna la gură.

Ar fi trebuit să ajungă. Trei secții diferite, care, probabil, nu comunicau prea bine între ele. Trei șefi înghesuiți la același nivel.

Respiră adânc de câteva ori și formă numărul centralei telefonice a Consiliului Comunal. Începu prin a întreba de șeful secției pentru Democrație și Politica Sănătății.

— Bună ziua, spuse și își drese glasul, mă numesc Annika Bengtzon și sun de la ziarul *Kvällspressen*...

Șeful cel stresat o întrerupse.

— Trebuie să te îndrum către responsabilul nostru cu presa, care poate răspunde la toate întrebările.

Își auzea bătăile puternice ale inimii, spera să nu se audă la capătul celălalt al firului.

— Da, spuse ea, înțeleg, dar problema mea nu e de natura asta. Din păcate.

Tăcere uimită.

— Ce? făcu bărbatul. Ce vrei să spui?

Annika închise ochii și spuse cu voce hotărâtă:

— Vreau să precizez că nu te voi cita, că nu sunt pe cale de a scrie vreun articol despre asta, încă. Vreau doar să aflu și să clarific niște informații care au apărut când am cercetat o parte din activitatea voastră.

Stresul se transformă în surprindere și suspiciune când șeful răspunse.

— Ce vrei să spui? Care activitate?

— Este vorba despre neregulile financiare din cadrul unuia dintre proiectele voastre.

Auzi cum bărbatul se așeza.

— Nereguli finan…? Nu înțeleg…

Annika își opri privirea pe instalația de ventilație a bucătăriei.

— Nu mă gândesc, așa cum am spus, să te citez încă. Vreau doar să discut anumite lucruri și ți-aș fi recunoscătoare dacă această convorbire ar rămâne între noi. Nu voi pomeni niciodată despre discuția cu tine și tu nu ai voie să pomenești niciodată despre discuția cu mine.

Tăcere.

— Despre ce-i vorba?

— Nereguli financiare din proiectul cu politicienii amenințați, spuse Annika. Cel pe care îl aveți în colaborare cu Consiliul Comunal și Departamentul Justiției.

— Politicienii amenințați?

— Grupul care va lucra pentru combaterea violenței asupra politicienilor. Vreau să subliniez că noi considerăm proiectul ca fiind foarte important și, după cum am înțeles, merge înainte, dar există o problemă cu partea financiară.

— Habar nu am despre ce vorbești.

Annika așteptă, lăsând tăcerea să se aștearnă câteva clipe.

— Aha, spuse ea în cele din urmă, înțelesesem că vrei să elucidezi această problemă…

Șeful se înfurie.

— Ce vrei să spui? Ce problemă? Cine a spus că se petrec nereguli aici?

Annika răspunse cu voce limpede.

— Presupun că nu vrei să cercetezi ce surse am. Ar fi, după cum știi, o încălcare a legii. Mă fac că n-am auzit ultima întrebare.

Tăcerea se lăsă din nou.

— Nu poți să-mi povestești? întrebă șeful din nou. Despre ce este vorba?

Annika inspiră adânc, apoi vorbi pe un ton jos, confidențial.

— Conform sursei mele, s-a extras o sumă mult prea mare dintr-un cont al vostru pentru membrii grupului care se ocupă

de acest proiect. Reprezentantul vostru ar fi umflat cheltuielile comune, pentru a ascunde cheltuielile private.

— Sophia Grenborg? spuse șeful consternat. E posibil ca ea să fi comis frauda?

— Nu știu, zise Annika, mă întreb doar dacă m-ai putea ține la curent cu rezultatul cercetării. Nu-ți cer să faci publice cheltuieli care nu mă privesc, ci numai să-mi povestești dacă sau când vă hotărâți pentru o reclamație la poliție.

Șeful își drese vocea.

— O asemenea reclamație nu va fi făcută prea curând, spuse el. Trebuie, desigur, să facem o cercetare internă detaliată mai întâi. Vom lua legătura cu inspectorii noștri de îndată.

Annika închise ochii și înghiți în sec.

Îi ură șefului succes și puse receptorul în furcă.

Rămase apoi în tăcere și se întrebă cât timp ar fi trebuit să aștepte înainte de a începe următoarea convorbire.

Nu trebuie să aștept deloc, se hotărî ea.

Ridică receptorul și formă numărul șefului de la secția de Economie & Descentralizare; începu tatonând cu întrebări despre hotărârile Consiliului Comunal în legătură cu eventualele societăți fictive deținute de angajați. Când bărbatul se înfurie și era pe cale să-i închidă telefonul în nas, ea întrebă dacă cercetaseră de ce Sophia Grenborg, una dintre angajatele lor, declarase numai un câștig de 269 900 de coroane pentru anul trecut.

Șeful rămase stupefiat.

— Consiliul Comunal se finanțează din impozite, zise Annika. Ți se pare normal că angajații Consiliului Comunal încearcă să scape de impozite?

Bărbatul nu putea răspunde decât într-un singur fel:

— Sigur că nu.

Ea promise să revină pentru a vedea cum mergea ancheta internă.

Apoi se ridică și simți că mușchii picioarelor se contractaseră, provocându-i o durere intensă în partea din spate a coapsei. Greutatea din piept se rotea și tăia în carne vie, ascuțișul ei metalic se răspândise în tot corpul și amenința s-o paralizeze.

Își masă picioarele până începură s-o asculte din nou, își încălzi în cuptorul cu microunde o ceașcă de cafea și dădu cel de-l treilea telefon, de data aceasta șefului de la Finanțe

Internaționale. Îl întrebă cum vedea Consiliul Comunal tendințele de extremism de dreapta la angajații săi. Avea o informație că unul dintre angajați fusese în tinerețe membru al unui grup de extremiști de dreapta, vărul angajatului era condamnat pentru activități rasiste și acum ea se întreba dacă era potrivit ca o asemenea persoană să facă parte dintr-un grup care cerceta violența și amenințările, printre altele și amenințările venite de la extremiștii de dreapta, îndreptate împotriva aleșilor poporului.

Șeful de la Finanțe Internaționale nu putu să răspundă imediat la întrebare, dar promise o anchetă internă, și dacă ea suna la directorul Consiliului Județean luni sau marți, ar putea primi un comentariu din partea lui.

După aceea se prăbuși pe scaunul din bucătărie, simți cum podeaua se clatină, cum creierul și articulațiile nu mai funcționează.

Făcuse saltul.

Acum trebuia să aibă grijă să aterizeze în picioare.

Duminică, 22 noiembrie

Thomas se întinse după cana cu cafea și descoperi că era goală. Simți cum îl cuprinde iritarea și cum maxilarele i se încleștează, oftă adânc și îi aruncă o privire soției sale, care stătea la celălalt capăt al mesei din bucătărie. Începuse să bea a patra ceașcă de cafea, înainte ca el să apuce să-și toarne măcar un strop. Ea nu-i remarcă frustrarea, era adânc cufundată în eseul unui profesor de studii islamice despre cine erau, de fapt, irakienii. Își strânsese părul într-un coc la ceafă și își dădea inconștient la o parte o șuviță care îi cădea mereu în ochi. Halatul de baie în care era îmbrăcată îi stătea lejer pe corp, lăsând să i se vadă pielea strălucitoare.

Thomas își întoarse privirea și se ridică.

— Mai vrei cafea? spuse el ironic.

— Nu, mulțumesc, spuse Annika, fără să-l privească.

Nu sunt decât o mobilă, se gândi el. *Un instrument pe care îl folosește pentru a trăi comod și a scrie ce blestemat de articol dorește.*

Strânse din dinți și umplu cana cu apă. Acasă, în Vaxholm, aveau întotdeauna un fierbător de apă electric, atât în casa părintească, cât și în cea în care locuise împreună cu Eleonor, dar Annikăi i se părea că era un lucru inutil.

— Încă un aparat! E destulă înghesuială și așa. În plus, apa fierbe mai repede pe aragaz decât într-un fierbător.

Avea dreptate, dar nu asta era.

Spațiul în care el se putea mișca se micșora treptat. Ea ocupa atât de mult loc! Cu cât mai mult ocupa ea, cu atât mai puțin îi rămânea lui.

Înaintea întâmplării cu Atacatorul, nu văzuse asta atât de clar. Totul mergea atunci cu pași mici, spațiul lui se reducea încet, fără să remarce, copiii apăruseră, ea fusese avansată la serviciu în postul de șefă și era clar că trebuia s-o ajute, dar apoi totul devenise ca de obicei, când ea stătuse acasă și avusese grijă de apartament și de copii. Acum se vedea din nou înghesuit într-un colț.

În timp ce apa din cană începu să fiarbă, își privi soția. Forme ușor ascuțite, mică, sâni moi. Vulnerabilă, fragilă și în același timp puternică.

Annika îi simți privirea. Se uită la el fără să înțeleagă.

— Ce? spuse ea.

Thomas se întoarse.

— Nimic.

— OK, zise ea, luă ziarul și ieși din bucătărie.

— Annika! strigă Thomas după ea. Mama a sunat și ne-a invitat la masa de prânz duminică. Am spus că venim, sper că e OK.

De ce întreb? se gândi el. *De ce îmi cer scuze pentru că am acceptat invitația părinților mei*?

— Ce-ai spus?

Ea se întoarse în bucătărie cu pași hotărâți, cu ziarul atârnându-i în mână.

— La ora douăsprezece. Prânz în Vaxholm.

Annika scutură din cap, clocotind de furie.

— Cum poți accepta o asemenea invitație fără să vorbești mai întâi cu mine?

Thomas se întoarse din nou către aragaz și turnă apă în aparatul de cafea.

— Vorbeai la telefon, ca de obicei. N-am vrut să te deranjez.

— Asta mă deranjează și mai mult, ca să spun așa. N-am de gând să merg.

Thomas simți nevoia s-o apuce și s-o scuture, până când părul i s-ar fi desfăcut din cocul de la spate și dinții i-ar fi clănțănit, și halatul de baie i-ar fi alunecat de pe umeri.

Dar închise ochii și încercă să se calmeze.

— Nu vreau să-mi stric relațiile cu părinții, să ajung cu ei acolo unde ești tu cu ai tăi.

Auzi fâșâitul ziarului și înțelese că Annika ieșea din bucătărie.

— OK, spuse ea fără nicio intonație în voce, ia copiii cu tine, dar eu nu merg.

— Bineînțeles că mergi, replică Thomas.

Annika intră din nou în bucătărie; Thomas o văzu cu coada ochiului, era goală.

— Altfel? spuse ea. O să-mă dai în cap și o să mă târăști de păr prin toată casa?

— Foarte hazliu, spuse el.

— Mă duc să fac un duș, zise ea.

Privirea îi fu atrasă de fesele ei care săltau ademenitor când începu să meargă către baie.

Sophia avea forme mai rotunde și pielea roz. Pielea Annikăi la soare devenea repede de culoarea măslinei.

E un extraterestru, se gândi Thomas. *O femeie mică și verde de pe o altă planetă, țepoasă și inflexibilă.*

Pop trăi cu un extraterestru?

Își alungă gândul și înghiți în sec.

De ce complica singur lucrurile?

Exista o ieșire, avea o alegere. Putea să primească înapoi viața de care îi era atât de dor, existența lângă o femeie moale și roz, cu însușiri omenești și păr cu miros de mere, care l-ar primi cu brațele deschise în apartamentul ei.

Dumnezeule, se gândi el, *ce să fac*?

În secunda următoare sună telefonul.

Oh, se gândi el. *E ea. De ce sună aici*? *I-am spus doar să nu sune.*

Un al doilea semnal.

— Nu răspunzi? spuse Annika de la duș.

Un al treilea.

Smulse receptorul cu tâmplele zvâcnindu-i.

— Thomas și Annika, se auzi spunând singur, cu gura uscată.

— Trebuie să vorbesc cu Annika.

Era Anne Snapphane. Vocea îi suna de parcă era pe cale să se sufoce și ușurarea lui fu atât de totală, încât o simți până în testicule.

— Sigur, spuse el dintr-o suflare. O strig imediat.

•

Annika ieși din cadă, luă un prosop și lăsă după ea o dâră de urme ude în drum spre telefon. Piatra ascuțită o apăsa în piept, îngerii îngânau neliniștiți în spatele ei. Evită să-l privească pe Thomas când trecu pe lângă el și luă receptorul; răceala lui o făcu să păstreze o distanță de siguranță.

— Ai citit ziarul de dimineață? spuse Anne Snapphane cu voce agitată și răgușită.

— Ești mahmură? o întrebă Annika și împinse la o parte brânza pentru a-și face loc la masa din bucătărie.

Thomas oftă și se mută doi milimetri mai încolo.

— Da, dar nu-mi pasă. Björnlund a închis canalul.

Annika împinse și pâinea.

— Despre ce vorbești? spuse ea.

— Ministrul culturii m-a făcut chiar acum șomeră. Scrie în ziar.

Thomas se întoarse demonstrativ.

— Unde? M-am uitat puțin prin el.

— Sus, pe prima pagină.

Annika se aplecă și trase din fața lui Thomas prima parte a ziarului, dar el îl smulse iritat.

— Stai puțin, spuse Annika, pot să mă uit? *Björnlund schimbă condițiile de transmisie digitală.* Și?

— Conducerea a fost informată astă-noapte, a apucat să ia ultimul avion de la New York și a aterizat acum o jumătate de oră. A comunicat deja că totul se contramandează. La două și jumătate va fi o ședință formală de conducere în care toate planurile vor fi oprite și TV Scandinavia se dizolvă. Voi sfârși ca reporter cultural la Radio Trei Surcele.

— Ce tot spui? zise Annika și îl împinse pe Thomas cu genunchiul pentru a-și face mai mult loc. Nu trebuie să te gândești la ce e mai rău. De ce nu puteți emite prin satelit sau prin cablu?

Anne începu să plângă în receptor. Annika înțelese gravitatea situației și se simți vinovată.

— Așteaptă, mă duc la celălalt telefon, spuse ea.

Aruncă receptorul în furcă și îl împinse din nou pe Thomas când se ridică de pe scaun.

— Ce naiba! făcu el și mototoli ziarul pe genunchi.

— Nu te deranja, mă duc dincolo, spuse Annika și fugi în hol, de acolo în dormitor, cu prosopul pe ea, apoi îl lăsă să cadă.

Se vârî sub plapumă și ridică telefonul de lângă pat.

— Trebuie să se rezolve, spuse ea. Care e problema?

Anne se adună.

— Ți-am povestit, spuse ea bosumflată.

Annika o întrerupse.

— Știu că nu prea te-am ascultat. Pentru mine nu erau decât chestiuni tehnice, ca și cum eu ți-aș povesti despre timpul de tipărire și schimbarea matrițelor. Spune-mi.

Se ridică printre perne, iar Anne respiră adânc.

— Ideea cu TV Scandinavia este sau era să ajungă în toată Scandinavia. Atunci ar fi avut douăzeci și cinci de milioane de potențiali telespectatori, deci a zecea parte din populația SUA.

Și pentru a fi recepționați de atât de mulți, trebuie să fim văzuți în toate casele din Suedia, iar asta înseamnă că trebuie să emitem prin Teracom. Cei care fac reclamă pe piața americană nu sunt interesați de un grup prea mic de telespectatori.

— Teracom?

— Societatea de stat, vechiul Televerket, dar între timp a devenit societate pe acțiuni, orientată spre câștig.

Îngerii tăceau, alungați de disperarea lui Anne Snapphane. Annika observă că piatra din piept se liniștise; acum îi stătea grea și rece în spatele coastelor.

— Și nu mai există și alte antene de transmisie? Nu aveți voie să le folosiți pe ale voastre?

— Glumești? Teracom e pe cale să dea faliment, deși antenele există.

Annika se relaxă și căută soluții, fără să se mai gândească la Thomas, Sophia, copii și Vaxholm.

— Dar cei care au acces la televiziunea digitală sunt foarte puțini, spuse ea, trebuie să ai o cutie din aia… Are o importanță chiar atât de mare?

— În doi ani nu va mai exista decât transmisie digitală. În SUA rețeaua analogă va fi închisă în 2007, noi cu un an după. Propunerea care va veni de la guvern înseamnă totul. Când piața digitală va avea aceleași premise ca restul branșei, deci satelit și cablu, ea va exploda.

Țipetele exaltate ale lui Ellen pătrunseră în dormitor cu două secunde înainte ca fetița să intre alergând, cu Kalle la un metru în spatele ei, mârâind, cu degetele rășchirate, mimând ghearele unui animal înspăimântător.

— Mama, ajutooor! Mă prinde tigrul!

— Nu, spuse Annika, încercând a-l potoli cu un gest al mâinii, care se dovedi a nu avea niciun efect; copiii căzură peste ea în pat, râzând isteric. Nu înțeleg, spuse ea în receptor. Cum se poate ca propunerea guvernului să desființeze canalul?

— Până acum, guvernul a hotărât cine are acces la canalele de transmisie ale statului, atât la transmisiile digitale, cât și la cele analoge. Cele analoge nu sunt decât trei, iar ăsta e rezultatul unei hotărâri politice: canalele unu, doi și patru, nu-i așa?

— Kalle, spuse Annika, Ellen, mergeți și vă îmbrăcați. Vă duceți cu tata la bunica și la bunicul.

— Transmisiile digitale ocupă un spațiu de transmitere mult mai mic, spuse Anne, așa că, atunci când cele trei canale analoge se vor închide, va fi loc suficient pentru douăzeci și cinci de canale digitale noi. Se pare că guvernul a înțeles, în sfârșit, că nu trebuie să controleze cine ce transmite, ci să delege toate hotărârile către departamentul de radio și televiziune.

— Nu vrem, nu ne place acolo, spuse Kalle și se erija în purtător de cuvânt al lui Ellen. Nu avem voie să fugim prin casă.

— Bine, bine, zise Annika. Spălați-vă pe dinți și puneți-vă haine curate.

— De fapt, toate astea erau cunoscute de mult, spuse Anne Snapphane. Propunerea a fost lansată cu un an în urmă. De aceea conducerea din SUA a hotărât să facă investiția, dar ziarul de azi dezvăluie că ar exista o clauză în directiva dată departamentului de radio și televiziune, care înainte nu era acolo.

Annika îi trimise pe copii din cameră și încercă să se concentreze.

— Și?

— În timp ce propunerea era analizată de diverse forumuri, exista o hotărâre cu zece puncte pe care companiile de televiziune erau obligate, conform paragrafelor unu, doi și patru din Legea audiovizualului din 1996. Acum sunt deodată unsprezece puncte.

Annika se lăsă înapoi pe perne.

— Karina Björnlund a înghesuit acolo încă o lege, exact la sfârșit.

— Da, acum, în ultimele zile. A unsprezecea, care sună așa: „Solicitanții cu capital străin care transmit parțial în mai multe țări scandinave, dar nu și în alte țări din Uniunea Europeană nu au dreptul de a transmite în rețeaua digitală terestră”.

— Și asta înseamnă că…?

Îl auzi pe Thomas strigând la copii în bucătărie.

— Toți cei care îndeplinesc condițiile vor putea transmite, în afară de noi.

— O lege care vizează direct TV Scandinavia, spuse Annika. Parlamentul n-o va aproba niciodată.

— Ba da, partidul verzilor o susține.

— Dar, Dumnezeule, de ce?

— Guvernul dă înapoi în privința taxelor rutiere. De anul viitor se vor plăti autostrăzile din jurul Stockholmului, numai pentru că ministrul culturii vrea să desființeze TV Scandinavia.

Când răspunse, Annika auzi scepticismul din propria voce.

— Dar nu e normal. De ce naiba să facă asta?

— E o întrebare al naibii de bună, spuse Anne Snapphane.

Apoi începu să plângă fără zgomot.

Thomas urlă ceva în hol și Ellen urlă înapoi. În larma iscată de copii și în ecoul disperării care venea pe linia telefonică din Lidingö, îngerii își începură cântecul din nou, cuvintele se suprapuneau și Annika văzu copiile din registrul ministrului stând în fața sa ca o vedenie.

Cerere de ședință pentru discutarea unei probleme arzătoare.

— Ai băut ceva astăzi? întrebă Annika cu o voce atât de puternică, încât acoperi vocile interioare.

Anne se reculese câteva clipe înainte de a răspunde.

— Nu, răspunse ea cu voce nazală, deși m-am gândit. Mi-am umplut un pahar cu gin, dar l-am vărsat în toaletă. Ajunge, înțelegi?

Disperarea ei părea să se risipească, iar strigătele copiilor din bucătărie încetaseră.

— Mai întâi Mehmet, acum asta. Nu cred că mai rezist.

— Ba da, spuse Annika, îmbracă-te și vino încoace, dar lasă mașina acasă.

— Nu știu dacă sunt în stare.

— Ești în stare. Thomas și copiii pleacă în Vaxholm, n-am nimic de făcut toată ziua. Promite-mi că vii.

— Nu mai pot locui aici, nu mai rezist…

Un nou hohot de plâns îi năvăli din gâtlej.

— Blestematul ăla de tip de dedesubt, care se holbează la mine întotdeauna, și Miranda care stă între noi și curățatul zăpezii iarna, naiba să-l ia…

— Vino aici să căutăm o locuință pe internet. E timpul să te muți în oraș, ca orice om normal.

Anne tăcu, respiră adânc în receptor, mai întâi repede, apoi mai rar.

— Trebuie să mă gândesc, spuse ea.

— Știi unde mă găsești.

•

Kalle se apropie de Annika lângă ușa de la intrare, încălțat cu noile sale cizme cu petice reflectorizante. Obrajii îi ardeau, ochii îi erau mari și strălucitori.

— De ce e tata furios pe noi?

Annika se aplecă spre el și-l mângâie pe obraz.

— Tata e obosit, spuse ea. A muncit mult. Dar o să-i treacă.

Îi zâmbi, încercând să-i transmită calmul și siguranța pe care nu le avea.

— Vreau să stau acasă cu tine, spuse Ellen.

Annika își întoarse privirea către fetița transpirată de cât așteptase.

— Anne vine la mine, e supărată și trebuie s-o ajut cu ceva.

— Și cei mari pot fi supărați, spuse Kalle.

Annika fu nevoită să se uite în altă parte pentru a nu izbucni în plâns.

— Ne vedem imediat, zise ea, se ridică și își înnodă mai bine cordonul halatului.

Thomas intră în hol transpirat și cu părul vâlvoi.

— Ce cauți? îl întrebă Annika pe același ton hotărât.

— Telefonul mobil. Nu l-ai văzut?

— Îți trebuie neapărat?

El o privi ca pe cineva care nu știa ce spune.

— Ai încercat să suni? spuse Annika.

Expresia privirii se schimbă din dispreț în uimire. Ea înghiți în sec, luă telefonul și formă numărul lui de mobil. Telefonul se auzi cum sună în buzunarul paltonului.

— Mergeți încet, spuse ea când Thomas îi împinse pe copii în mașină înainte de a închide portiera.

O privire rănită pe deasupra umărului.

Annika rămase cu picioarele înghețate în curentul care venea pe sub ușă. Era în cădere liberă, cerul se deschidea în fața sa și cântecul îngerilor bubuia. Nu știa că sămânța pe care o împrăștiase încolțea și creștea în mințile șefilor de la Consiliul Județean.

Sophia Grenborg, se gândi ea, *Sophia Grenborg, mizerabila dracului,* și îngerii începură să-și strige revolta.

Își astupă urechile cu palmele, strânse din dinți și fugi, departe de ușă, departe de curentul de sub ea, se vârî în pat și își trase plapuma peste cap.

Annika respira cu greu.

Ragnwald, se gândi ea. Stăpânul forțelor divine. Avionul de la F-21. Un tânăr care arde. Dragostea pentru o tânără atletă, membră în clubul de dresaj de câini. Studii de teologie la Uppsala, o conștiință trezită sub semnul Maestrului Mao. Moartea ca meserie. Benny Ekland, reporter renumit, împușcat. Linus Gustafsson, un băiat liniștit, cu gel în păr. Kurt Sandström, politician de la țară cu picioarele pe pământ.

Aruncă plapuma la o parte, se întinse după telefon și formă numărul direct al lui Q.

Dacă răspunde, e un semn, se gândi ea și imediat alungă acest gând. Ce se întâmpla dacă nu răspundea, ce demoni erau atunci puși în libertate?

Dar el răspunse. Vocea îi suna obosită. Annika se așeză mai bine în pat și îngerii începură să cânte.

— S-a mai întâmplat ceva? întrebă ea cu o șovăială în voce.

— Te gândești la ceva special?

Ea închise ochii, bucuroasă să-i audă vocea.

— Nu te întrebam dacă ai făcut sex.

— O! spuse Q. Ce știi tu despre asta?

Ea încercă să zâmbească.

— Prietenul nostru Ragnwald. L-ai găsit?

Q mimă un căscat.

— Serios, spuse Annika și începu să tragă de cablul telefonului. Trebuie să fi ajuns la vreo concluzie. Kurt Sandström, ce s-a întâmplat cu el?

— E mort.

Annika se rezemă de perne, simțind cum piatra devine mai ușoară și aproape reuși să se relaxeze.

— Göran Nilsson din Sattajärvi, spuse ea. Cum poate cineva să dispară timp de treizeci de ani fără ca tu sau Interpolul, sau CIA, sau Mosadul, sau altcineva să-l găsească? Cum e posibil?

Q rămase tăcut câteva clipe lungi.

— N-am renunțat, indiferent ce crezi tu.

— Nu?

Ea privi în tavan.

— Știați doar că locuiește în Franța, cât de greu poate fi? Nu trebuie decât să scoți aspiratorul și să apeși butonul de pornire.

— Poliția franceză are aspiratoare mari, care absorb fiecare particulă de praf. Dar asta a trecut prin filtru în toți acești ani.

Realitatea deveni clară și căderea liberă luă sfârșit. Annika plutea lipsită de greutate în liniștea din jur.

— Cum a fost posibil? Dacă e atât de periculos cum bănuiți, dacă a fost cu adevărat un ucigaș plătit internațional, care a îndeplinit misiuni în schimbul unor imense grămezi de bani, cum a putut să scape? De ce nu l-a prins nimeni?

— Cât de mari au fost grămezile de bani nu știm, nici dacă au existat cu adevărat. Poate că a ucis din pură convingere.

— Dar de unde știți că e el?

— În câteva cazuri suntem convinși, în altele suntem destul de siguri și în altele doar bănuim.

Annika se simțea în siguranță acum.

— Dar de ce Ragnwald? A lăsat vreo amprentă? Vreun șervețel cu ruj de buze la locul faptei?

— Agenți sub acoperire, spuse Q. Serviciul secret.

— Aha, făcu Annika. Zvonuri și speculații, cu alte cuvinte.

— Acum te prostești.

Rămaseră tăcuți un moment. Ea simțea căldura din piept.

— Deși e un lucru pe care nu-l înțeleg, spuse Annika atunci când liniștea deveni atât de mare încât începu să se teamă că rămăsese singură pe linie. Cineva trebuie să fi avut posibilitatea să comunice cu el, pentru a-i da însărcinări. Cum dădeau de el?

Comisarul de poliție ezită câteva secunde.

— *Off the record,* spuse el. Via ETA. Poliția spaniolă a bănuit în toți acești ani că un doctor din Bilbao e intermediar, dar nu a găsit niciodată probe suficiente pentru a-l acuza. Astea sunt lucruri sensibile în Țara Bascilor. În cazul în care colegii încep să-i tracaseze în mod deschis pe cetățenii cinstiți, toată regiunea poate să explodeze. Doctorul respectiv e un funcționar de stat cu un comportament ireproșabil, cu familie și cabinet propriu, profilat pe medicină internă.

— Nu l-ați putut angaja pe Ragnwald pentru ceva? întrebă Annika. Să-l atrageți într-o cursă?

O clipă de ezitare.

— Poate că s-au făcut încercări, dar nu știu nimic despre asta.

Acolo era deci granița pentru cât de deschis putea fi cu ea. Se hotărî să nu-l preseze, își frecă picioarele unul de altul și simți că sângele începe să-i circule din nou prin corp.

— Dar dacă nu a fost în Franța, unde a putut fi?

— S-a aflat, desigur, o perioadă destul de îndelungată în Franța, spuse Q și se simțea că era din nou pe teren sigur, dar n-a locuit acolo. Credem că n-a locuit nicăieri.

— A stat în cort treizeci de ani?

Oftat scurt, obosit.

— Credem că s-a declarat nord-african, răspunse Q, ca făcând parte dintr-un grup de emigranți ilegal care colindă țara în căutare de slujbe sezoniere.

— Muncitori în agricultură? spuse Annika.

— Merg din loc în loc, din țară în țară, când recolta e gata de strâns. Locuiesc în barăci sau tabere speciale, pe perioade scurte, zeci de mii de oameni.

Annika dădu din cap, îi vedea în fața sa, ca în filmul acela al lui Lasse Hallström, cum se chema?

— Și nimeni nu spune nimic despre celălalt, zise ea.

— Loialitate totală, aprobă Q. Nimănui nu-i pasă dacă vreunul dintre ei dispare câteva săptămâni sau luni, sau pentru totdeauna.

— Nu se miră când apar din nou, completă Annika.

— Nicio întrebare, spuse Q.

— Nicio chirie de plătit, nicio familie de întreținut.

— Mulți dintre acești muncitori sezonieri au familie, spuse Q. O parte din ei întrețin toate rudele, dar nu și Ragnwald.

— El culege struguri și portocale și în timpul liber împușcă politicieni.

— Când nu e hamal în port sau miner sau altceva, unde poate fi nevăzut și, practic, neplătit.

Rămaseră tăcuți câteva clipe.

— Dar de ce nu l-ați arestat acum, când s-a întors în Suedia?

Q oftă adânc.

— Nu-i atât de ușor cum crezi, spuse el. Ucigașii care omoară orbește sunt cel mai greu de prins. De exemplu, Laserman[64] a împușcat zece persoane din Stockholm, alese întâmplător, timp de un an și jumătate, înainte de a fi prins. Locuia în mijlocul orașului, conducea peste tot propria mașină, conversa cu vecinii în casa scărilor, era, cu alte cuvinte, un amator. Tipul cu care avem de-a face acum a omorât patru persoane de care știm. Nu există nimic care să le lege una de cealaltă în afară de băiatul care a fost martor la uciderea jurnalistului. Felul în care au fost

[64] Criminal în serie suedez.

uciși acești oameni diferă. Ekland a fost lovit de o mașină, băiatului i s-a tăiat gâtul. Sandström a fost împușcat. Nu s-au găsit amprente, probele biologice pe care le-am găsit la locul crimei și pe care le-am analizat nu sunt identice.

— Dar asta nu e nevoie să însemne decât că și-a schimbat hainele și că a purtat mănuși.

— Da, spuse Q.

— Niciun martor?

— Cel mai bun martor, băiatul, e mort. De atunci nimeni altcineva n-a mai contribuit cu ceva important.

Annika derula în minte ultimele replici.

— Patru, spuse ea. Ai spus patru.

Q păru surprins.

— Ce?

— A mai fost o crimă, răspunse ea. A mai ucis o dată. Nu? Cine?

— Trebuie să fi auzit greșit. Am spus trei.

— Termină, spuse Annika. Cineva a fost omorât în ultimele zile și rudele au primit un citat din Mao. Sau îmi spui exact ce s-a întâmplat, sau încep să sun peste tot.

Q râse.

— Degeaba mă amenințI, zise el. Dacă cineva ar fi fost omorât, ziariștii s-ar fi învârtit ca vulturii deasupra unui asemenea subiect.

Annika răspunse râsului lui cu o pufnitură.

— Prostii! spuse ea. Nu și dacă o femeie a fost omorâtă. Bărbatul ei e, probabil, deja arestat, m-ar surprinde dacă ziarul local ar fi publicat măcar vreo notiță standard.

— Standard?

— „Dispută domestică terminată într-o tragedie.” Total neinteresant, un lucru despre care nu merită să scrii. Spune-mi ce știi și putem face o înțelegere.

Tăcerea se lăsă.

— Am mai spus asta, zise el apoi. La naiba, ești ca o stafie. De unde naiba știi?

Annika se rezemă pe pernă și un zâmbet îi înflori pe față.

— Și nu are nicio legătură cu ceilalți trei?

— Nu, din câte știm până acum. Margit Axelsson, educatoare în Piteå, căsătorită, două fete mutate de acasă, strangulată în

holul de la etaj, în casa ei. Soțul lucrează în ture și a găsit-o noaptea, când a venit acasă.

— Și a fost reținut imediat?

— Nu. Decesul a survenit înainte de miezul nopții, și în timpul acela el stătea în centrala de la F-21 împreună cu colegii săi. A plecat de acolo la 1:30, când și-a terminat tura.

Annika simți cum adrenalina îi inundă creierul: se sili să stea dreaptă.

— F-21? Lucrează la F-21? Atunci există o legătură: explozia avionului Draken.

— Am verificat deja. Și-a făcut serviciul militar la I-19 în Boden și n-a fost angajat la baza aeronautică decât în 1974. Faptul că locul de muncă al soțului victimei coincide cu locul unui atentat care, eventual, are legătură cu Ragnwald nu ajunge ca să-mi crească pulsul. Dar îl crește pe al tău.

— Citatul, spuse ea. Cum sună?

— Așteaptă puțin…

El puse jos receptorul, trase un sertar, căută prin niște hârtii, își drese vocea și se întoarse.

— *Popoare ale lumii, uniți-vă și nimiciți-i pe agresorii americani și pe toți lacheii lor*! *Popoare din toată lumea, fiți curajoase, îndrăzniți să luptați, să înfruntați greutățile și să porniți la luptă val după val*! *Atunci toată lumea va aparține poporului. Monștrii de toate felurile vor fi nimiciți.*

Reflectară o clipă în tăcere.

— Monștrii de toate felurile vor fi nimiciți, spuse Annika. Monștrii. De toate felurile. Inclusiv educatorii.

— Era și profesoară la Asociația pentru Educație a Muncitorilor. Ținea cursuri de împăturire și aranjare a șervețelelor și de ceramică. Nu punem accent prea mare pe citat; nici tu n-ar trebui s-o faci. Colega care îi face profilul crede că el le folosește ca pe niște mesaje, ca niște urme de buze date cu ruj pe o scrisoare.

— Ați adus pe cineva de la FBI? întrebă Annika și își coborî picioarele peste marginea patului, tălpile ei calde întâlnind podeaua rece.

— Asta a fost în anii ’70, spuse Q. Facem singuri profilul infractorului de mulți ani.

— Îmi pare rău, zise Annika. La ce concluzie a ajuns?

— La cea pe care o poți ghici. Bărbat, mai degrabă în vârstă decât tânăr, mânat de ura față de o societate despre care are o imagine parțial falsă, se justifică singur cu umilința la care a fost supus. Singur, prieteni puțini, autocunoaștere deficitară, cu o mare nevoie de a se face remarcat, neliniștit, cu greutăți de a păstra o slujbă, inteligent, puternic fizic. Cam așa.

Annika închise ochii și încercă să memoreze detaliile, bănuind că el nu-i spusese totul.

— Dar cum explici citatele? întrebă ea. De ce această marcare a teritoriului?

— Pe undeva, dorește ca noi să știm. Se crede superior tuturor celorlalți și își poate permite mici mementouri despre sine.

— Dragul de Ragnwald, spuse ea. Aproape simt că îl cunosc. Și gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă avionul n-ar fi fost aruncat în aer. Peste trei săptămâni era pe drum către petrecerea Nobel din Sala Albastră.

Își dădu seama, din tăcerea surprinsă care urmă, că celălalt nu înțelegea.

— Karina Björnlund, explică ea. Ministrul culturii. Va merge la petrecerea Nobel anul acesta sau, cel puțin, e invitată. Dacă Ragnwald nu era obligat să dispară, s-ar fi căsătorit cu ea.

— Despre ce vorbești? întrebă Q.

— Nu-i sigur că această căsnicie ar fi rezistat, dar dacă ar fi făcut-o…

— Ascultă, spuse Q. De unde naiba ai scos asta?

Annika răsuci firul telefonului între degete.

— Au publicat un anunț matrimonial, răspunse ea. Căsătoria civilă trebuia să aibă loc la primăria din Luleå la ora 14, vineri, după explozie.

— Nici vorbă, spuse Q. Dacă ar fi adevărat, am ști.

— Anunțurile matrimoniale trebuia făcute publice în vremea aceea. Apăreau în ziar.

— Și unde e anunțul ăsta?

— *Norrlands-Tidningen.* Am primit un teanc cu articole vechi despre Karina Björnlund. Vrei să spui că nu știați că au fost împreună?

— O dragoste de adolescenți, zise Q. Nimic mai mult. În plus, ea a pus punct acestei relații.

— Rectificări ulterioare, spuse Annika. Karina Björnlund ar face orice să-și salveze pielea.

— Ia te uită! exclamă Q. Domnișoara Profiler Amator.

Annika se gândi la e-mailul venit de la Herman Wennergren, cererea de întâlnire pentru discutarea unei probleme importante, apoi propunerea schimbată de ministrul culturii în ultima clipă, așa încât legea pentru stabilirea normelor de funcționare a transmisiilor TV digitale să nu includă și TV Scandinavia, exact cum voia Herman Wennergren, și singura întrebare care se impunea era ce argument ar fi putut avea reprezentantul familiei proprietare pentru a o convinge.

Annika își auzi propria voce rugându-l pe purtătorul de cuvânt al ministrului comerțului exterior să-i transmită acestuia că se impunea un comentariu despre consecințele afacerii IB[65] și se auzi singură povestindu-i Karinei Björnlund cele mai mari secrete ale social-democrației. Câteva săptămâni mai târziu, Karina Björnlund fusese numită membru al guvernului, total surprinzător.

— Crede-mă, spuse Annika. Știu despre ea mai multe decât știi tu.

— Trebuie să plec, zise Q, iar ea nu avu nimic împotrivă, pentru că îngerii dispăruseră acum, se retrăseseră în cămăruța lor.

Puse receptorul jos, se repezi la computer și îl deschise. Își trase niște ciorapi groși în picioare în timp ce programul se încărca, apoi scrise noile informații pe care le aflase în timpul convorbirii.

Cineva sună la ușă. Annika deschise încet, nesigură de ce aștepta de partea cealaltă. Îngerii începură să îngâne cuprinși de neliniște, dar se liniștiră repede. Era Anne Snapphane, care stătea gâfâind în casa scărilor, cu buzele albe și ochii roșii.

— Intră, spuse Annika și îi făcu loc.

Anne Snapphane nu spuse nimic, ci păși înăuntru adusă de spate și mohorâtă.

— Ești pe cale să mori? întrebă Annika și Anne dădu afirmativ din cap, se prăbuși pe bancheta din hol și își scoase bentița.

---

[65] Informationsbyrån, serviciu secret de informații, aflat sub directa îndrumare a Consiliului Apărării, constituit în 1965, cu însărcinări externe, dar și în interiorul Suediei, de a culege informații despre comuniști și relațiile lor cu puteri străine.

— Cam așa ceva, spuse ea, dar știi versul ăla din Runaway Train.

— *Tot ce nu te omoară te întărește,* spuse Annika și se așeză lângă ea.

În timp ce caloriferele pocneau, apa de la o toaletă în apartamentul vecin era trasă, autobuzul se oprea și pleca din stație, cele două femei stăteau una lângă alta cu privirile ațintite spre dulapul cu ananași sculptați pe care Annika îi cumpărase de la piața de antichități din Stocktorp.

— În oraș e întotdeauna zgomot, spuse Anne în cele din urmă.

Annika dădu drumul aerului din plămâni într-un oftat obosit.

— Dar, cel puțin, nu ești niciodată singur, zise ea și se ridică. Vrei ceva? Cafea, vin?

Anne Snapphane rămase nemișcată.

— Am terminat cu băutul, spuse ea.

— Aha, e una din zilele alea, nu? spuse Annika și privi spre curtea de jos.

Cineva uitase să închidă ușa de la anexa unde se aflau tomberoanele și vântul care sălășluia printre blocuri o deschidea și închidea după voie.

— E ca și cum aș fi fost aruncată într-o groapă fără fund. Cad fără contenire, spuse Anne. A început cu Mehmet și cu noua lui femeie, apoi discuția despre Miranda, care ar trebui să locuiască la ei, și acum, când nu mai am nici serviciu, a dispărut și ultimul punct de sprijin. Să beau în situația asta ar fi ca și cum aș apăsa pe butonul *fast-forward.*

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Annika și se sprijini de tocul ușii pentru a-și ține echilibrul.

— Când merg prin oraș, totul mi se pare atât de ciudat. Nu-mi amintesc să fi fost așa vreodată. Mi-e greu să respir, totul e atât de cenușiu. Oamenii arată ca niște stafii, mă gândesc că jumătate din ei sunt deja morți, întrebarea e dacă eu însămi mai trăiesc. Cum să reziști în felul ăsta?

Annika dădu din cap și înghiți în sec; ușa de jos se trânti de două ori.

— Bun venit în întuneric, spuse ea. Îmi pare rău că ești nevoită să-mi ții tovărășie.

Lui Anne Snapphane îi luă câteva secunde să înțeleagă gravitatea cuvintelor.

— Ce s-a întâmplat? spuse ea și se ridică, își scoase geaca și fularul și le atârnă în cuier.

Se așeză lângă Annika și privi spre curtea interioară.

— O grămadă de lucruri, răspunse Annika. La serviciu nimeni nu mai contează pe mine. Schyman mi-a interzis să mai scriu ceva despre terorism. Crede că nu mai sunt în toate mințile după povestea cu Atacatorul.

— Nu mai spune, zise Anne și își încrucișă brațele la piept.

— Și Thomas mă înșală, continuă ea aproape șoptind, iar cuvintele se rostogoliră între pereți, crescură până se înțepeniră în tavan.

Anne o privi cu scepticism.

— De ce crezi asta?

Annika simți cum gâtlejul i se contractă, înăbușindu-i cuvintele. Își privi mâinile, își drese glasul, apoi ridică privirea.

— I-am văzut. În față la NK. A sărutat-o.

Anne stătea cu gura deschisă, iar pe chip avea un amestec de scepticism și îndoială.

— Ești sigură? Ai văzut bine?

Annika scutură din cap și își privi din nou mâinile.

— Sophia Grenborg o cheamă, lucrează la Consiliul Comunal. Face parte din același grup cu Thomas, politicienii amenințați, știi tu…

— La dracu'! făcu Anne. La dracu'! Ce porc! Ce spune? Se fofilează?

Annika închise ochii și își puse palma pe frunte.

— Nu i-am spus nimic, zise ea. Mă gândesc să gestionez asta în felul meu.

— Ce prostii sunt astea? Bineînțeles că trebuie să vorbești cu el.

Annika o privi.

— Știu că se gândește să ne părăsească. Și că mă minte. Și, de fapt, m-a mai înșelat și altă dată.

Chipul lui Anne devenea tot mai uimit.

— Cu cine?

Annika încercă să râdă, dar simți cum piatra din piept îi împingea lacrimile afară.

— Cu mine, reuși ea să spună.

Anne Snapphane oftă adânc și o privi cu ochii ei întunecați.

— Trebuie să stai de vorbă cu el.

— Și apoi, aud îngeri, spuse Annika și inspiră cu putere. Îmi cântă, uneori îmi vorbesc. De îndată ce mă simt stresată, încep.

Închise ochii și imită melodiile lor melancolice: *vânturi de vară inima plină de dor crini de ploaie galbenă*...

Anne Snapphane o luă de după umeri și o întoarse către ea, privind-o cu o expresie severă.

— Trebuie să te duci la un doctor. Auzi, Annika? Nu poți continua așa.

Făcu un pas către ea și o scutură.

— N-ai voie să cedezi, Ankan, auzi ce-ți spun?

Annika se eliberă din strânsoarea prietenei sale.

— E OK, spuse ea cu voce joasă. Glasurile dispar când am ceva la care să mă gândesc. Când lucrez, de exemplu. Vrei cafea?

— Ceai verde, răspunse Anne. Dacă ai.

Annika se îndreptă spre bucătărie cu un mers săltat, simțind în stomac dezamăgirea mirată a îngerilor: îi deconspirase. Nu crezuseră că o va face vreodată, erau siguri că puteau să-i cânte, s-o consoleze și s-o terorizeze la infinit, fără să afle cineva.

Turnă apă în ibric și porni aragazul.

Dor de alinare, cântară ei acum, cu voci slabe și singuratice, *fetița, iubită rază de soare*...

Trase adânc aer în piept și se lovi cu palma peste frunte pentru a-i face să înceteze.

Anne intră în bucătărie în ciorapi. Avea culoare în obraji și o expresie cercetătoare în ochi.

Annika încercă să zâmbească.

— Cred că încearcă mai mult să mă consoleze, spuse ea. Cântă numai lucruri plăcute.

Intră în cămară și căută cu mâna în întuneric după un ceai care putea fi considerat verde.

Anne Snapphane se așeză la masa din bucătărie; Annika îi simți privirea în ceafă.

— Dar nu ești decât tu însăți, spuse Anne. Nu înțelegi? Te consolezi singură, ai grijă de copilul care ai fost și care încă se mai află acolo, înăuntru. Ți-a cântat cineva asemenea lucruri când erai mică?

Annika respiră adânc și se abținu de la un comentariu răutăcios despre psihologii amatori, găsi un ceai japonez pentru arderea caloriilor, pe care îl primise de la cineva la serviciu.

— Te gândești serios să te muți? spuse ea și se întoarse la apa care începuse să fiarbă în ibric. Îți recomand Kungsholmen[66].

Anne culese câteva firimituri rămase de la micul dejun și se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Într-un fel, am crezut că Mehmet se va muta la noi sau că vom continua să ne întâlnim la nesfârșit, înțelegi? Făcea parte din peisaj și fără el e... nefiresc. Nu e decât neplăcut și trist, cu blestematul ăla de moș de la etajul de dedesubt, care încearcă să vadă ce am pe sub capot în fiecare dimineață când iau ziarul.

— Deci, ce este cel mai important? întrebă Annika și turnă apă în ceașcă.

— Miranda, spuse Anne fără să ezite. Deși înțeleg că nu pot să mă transform în martiră și să renunț la tot pentru ea, dar casa din Lidingö n-a însemnat niciodată mare lucru pentru mine. Desigur, îmi place stilul modernist, dar supraviețuiesc și fără designul interior cel mai potrivit.

— Poți să-ți impui și un pic de art nouveau dacă e nevoie, zise Annika și puse ceștile pe masă.

— Stilul romantic național, chiar. Noroc!

Annika se așeză în fața ei și o privi cum sufla în băutura fierbinte.

— Östermalm, deci?

Anne scutură din cap și se strâmbă când lichidul fierbinte îi arse limba.

— Cât de aproape posibil, încât să nu trebuiască să meargă prea mult de la unul la celălalt.

— Cât de mare?

— Cât de scump, vrei să spui. N-am niciun ban pentru avans.

Își băură ceaiul în liniște. Ușa de jos se izbea în răstimpuri. Bucătăria își pierdea încet conturul în lumina palidă de iarnă, îngerii murmurau, piatra se răsucea și durea.

— Să căutăm puțin pe internet? spuse Annika și se ridică, incapabilă să mai stea pe loc.

Anne își sorbi ceaiul și o urmă la computer.

---

[66] Cartier din centrul Stockholmului.

Annika se așeză și se concentră asupra tastaturii, conectându-se la internet.

— Începem cu ce-i mai bun. Un apartament de trei camere cu balcon și șemineu pe Artillerigatan?

Anne oftă.

Era unul de vânzare, 115 metri pătrați, la etajul trei, în stare foarte bună, cu bucătărie nouă, baie faianțată, mașină de spălat, vizionare duminică la ora 16.

— Patru milioane? întrebă Anne și privi ecranul computerului cu ochii mijiți.

— Trei virgulă opt, spuse Annika, dar cred că o să mai crească dacă se înmulțesc ofertele.

— E aiurea, spuse Anne Snapphane. N-am bani. Cât costă pe lună dacă împrumuți patru milioane?

Annika închise ochii și socoti repede în cap.

— Douăzeci de mii, plus întreținerea minus reducerea de impozit.

— Uită-te la ceva mai mic.

Găsiră unul de două camere la parter, în Vallhalavägen, la un milion și jumătate.

— Șomeră, spuse Anne și se așeză greoi pe brațul de la scaunul Annikăi. Părăsită de tatăl copiilor mei, pe jumătate alcoolică și cu un apartament de două camere la parter. Poți să cazi mai jos de atât?

— Reporter la Radio Trei Surcele, completă Annika.

— Înțelegi ce vreau să spun, zise Anne și se ridică. Mă duc să mă uit la cel de pe Artillerigatan. Dau vreun număr de la interfon?

Annika imprimă numărul de la interfon și numărul de telefon al agentului imobiliar.

— Vii cu mine?

Annika scuturră din cap, rămase pe loc și o auzi pe Anne umblând prin hol, trăgându-și cizmele și punându-și geaca.

— Te sun să-ți povestesc! strigă ea din ușă și îngerii începură un cântec de rămas-bun.

Annika se grăbi să intre iar pe internet și vocile își încetară cântecul. Căută casa nou construită de pe Vinterviksgatan din Djursholm[67], care încă era de vânzare pentru șase milioane nouă sute de mii.

[67] Zonă a Stockholmului.

Parchet de stejar în toate camerele, bucătărie deschisă, mozaic bleu mediteranean în ambele băi, grădină cu livadă, pentru mai multe imagini apasă *aici.*

Dădu clic și așteptă în timp ce fotografiile se încărcau, imagini din viața altor oameni, se uită la un pat dublu dintr-un dormitor alb ca frișca, cu baie *en suite.*

O familie locuiește aici, se gândi ea, *o familie care s-a hotărât să se mute.* A luat legătura cu un agent imobiliar care a făcut o evaluare, a adus un aparat de fotografiat digital și a scris un text ridicol de vânzare, a pus totul pe net și oricine se poate holba în dormitorul lor, le poate aprecia gustul, le studiază împărțirea camerelor.

Acasă, acasă! cântară îngerii. *Să fii acasă*!

Se ridică repede și se îndreptă către telefon, formă numărul de la informații cu degete tremurătoare. Când femeia de la celălalt capăt al firului se prezentă, Annika o rugă să-i dea numărul de telefon al lui Margit Axelsson din Piteå.

— Am un Thord și Margit Axelsson în Pitholm, spuse operatoarea pe un ton calm. El e inginer, iar ea educatoare, ei sunt?

Annika o rugă să-i facă legătura, așteptând cu respirația tăiată în timp ce telefonul suna. Îngerii tăceau.

Un robot vechi răspunse. Annika auzi vocea unei femei vesele, înregistrată pe o bandă care fusese folosită de multe ori.

„Bună ziua, ați ajuns acasă la familia Axelsson."

Bineînțeles, acasă la, aici locuim noi.

„Thord și Margit nu sunt acasă, iar fetele sunt la facultate, așa că lăsați un mesaj după semnal. O zi bună!"

Annika își drese vocea în timp ce robotul pocnea și pârâia.

— Bună ziua, spuse ea cu voce subțire, după semnalul de pe o bandă undeva lângă Piteå. Mă numesc Annika Bengtzon și sunt reporter la ziarul *Kvällspressen.* Mai întâi vreau să-mi cer iertare pentru că sun într-un asemenea moment, dar am o problemă specială. Știu de citatul din Mao.

Ezită o clipă, nu era sigură că rudele femeii știau de celelalte trei scrisori cu conținut asemănător.

— Îl caut pe Thord, spuse ea. Știu că nu tu ai făcut-o.

Tăcu din nou, ascultând bâzâitul monoton al benzii și întrebându-se cât timp poate sta fără să vorbească înainte ca legătura să se întrerupă.

— În ultimele săptămâni am cercetat explozia unui avion Draken la F-21 în noiembrie 1969, spuse ea. Știu de existența lui Ragnwald, știu că a fost împreună cu Karina Björnlund…

Cineva ridică receptorul la capătul celălalt, schimbarea zgomotului de fond o făcu să tresară.

— Explozia? spuse o voce masculină răgușită. Ce știi despre ea?

Annika înghiți în sec.

— Cu cine vorbesc? Thord?

— Ce știi despre F-21?

Vocea era aspră și poruncitoare.

— Destul de multe, spuse Annika și așteptă.

— Nu poți să scrii în ziar fără să știi, zise bărbatul. Nu poți.

— Nici n-am s-o fac, spuse Annika. Sun din alte motive.

— Care?

— Citatul, printre altele, răspunse Annika. *Popoare ale lumii, uniți-vă și nimiciți-i pe agresorii americani și pe toți lacheii lor*! *Popoare din toată lumea, fiți curajoase, îndrăzniți să luptați, să înfruntați greutățile și să porniți la luptă val după val*! *Atunci toată lumea va aparține poporului. Monștrii de toate felurile vor fi nimiciți.* Ce înseamnă asta?

Bărbatul rămase tăcut câteva clipe. Dacă n-ar fi auzit un televizor undeva, într-o altă cameră, la celălalt capăt al firului, Annika ar fi crezut că legătura se întrerupsese.

— A mai sunat vreun alt jurnalist? întrebă ea în cele din urmă.

Auzi cum bărbatul înghiți, un oftat sonor în receptor, care o făcu să depărteze telefonul de ureche câțiva centimetri.

— Nu, spuse el. Aici, sus, la noi, totul e clar pentru ei.

Bărbatul se opri; poate plângea. Annika așteptă în tăcere.

— Au scris că am fost arestat și anchetat, dar că mi-au dat drumul din lipsă de dovezi.

Annika încuviință tăcută din cap, nimeni nu sună un ucigaș.

— Dar nu tu ai făcut-o, spuse ea. Poliția e sigură de asta.

Bărbatul trase adânc aer în piept, iar vocea îi tremură când începu să vorbească din nou.

— N-are nicio importanță aici, sus, spuse el. Vecinii m-au văzut dispărând în mașina de poliție. În ochii lumii voi fi pentru totdeauna ucigașul lui Margit.

— Nu și dacă vinovatul e prins, zise Annika și auzi că bărbatul începuse să plângă. Nu și dacă îl vor prinde pe Göran Nilsson.

— Göran Nilson, spuse el și își suflă nasul. Cine e?

Annika ezită: nu era sigură cât știa bărbatul.

— E cunoscut și ca Ragnwald.

— Vrei să spui… Ragnwald? făcu bărbatul, scuipând numele. Dragonul Galben?

Annika tresări.

— Iartă-mă, ce-ai spus?

— Îl cunosc, spuse Thord Axelsson cu febrilitate. Nebunul maoist care hălăduia pe aici și era revoluționar în Luleå pe la sfârșitul anilor ’60. Știu ce a făcut.

Annika luă un creion și o hârtie.

— Nu i-am auzit niciodată acest nume, Dragonul Galben, spuse ea. Ragnwald era numele sub care era cunoscut în grupările maoiste care obișnuiau să se întâlnească în pivnița bibliotecii.

— Înainte de Fiara Sălbatică, spuse Thord Axelsson.

Annika se opri o clipă.

— Înainte de Fiara Sălbatică, repetă ea și notă.

Din nou tăcere.

— Alo? spuse Annika.

Un oftat greu confirmă prezența bărbatului la capătul celălalt al firului.

— Fetele sunt aici, spuse el cu gura aproape de microfon. Nu pot vorbi acum despre asta.

Annika se gândi câteva clipe.

— Vin mâine la Luleå cu altă problemă, zise ea. Aș putea trece pe la tine să vorbim fără să fim deranjați?

— Margit e moartă, spuse bărbatul și sunetul ajunse la ea dogit și deformat. Ea nu mai are de ce să se teamă acum. Dar eu n-o voi dezamăgi niciodată, trebuie să înțelegi asta.

— Nu vreau decât să am o imagine generală, spuse ea. Nu voi scrie nimic despre Margit sau despre altcineva.

Bărbatul oftă din nou și se gândi câteva clipe.

— Treci mâine pe la prânz. Fetele vor vorbi cu un polițist atunci, așa că putem fi singuri.

Annika primi adresa și descrierea drumului.

Apoi lăsă receptorul să se odihnească în furcă un lung minut. Îngerii tăceau, numai tonul ascuțit îi suna în urechi. Umbrele din cameră erau lungi și neregulate, tresăreau pe pereți, luminate de farurile mașinilor de pe stradă.

Trebuie să prezint totul într-un fel rezonabil conducerii redacției.

Sună centrala. Avu noroc, Jansson era de serviciu.

— Cum naiba te simți? întrebă el și suflă fum de țigară în receptor.

— Am ceva pe rol, spuse ea. O poveste cu adevărat emoționantă, un biet bărbat dintr-un cartier de lângă Piteå, a cărui soție a fost omorâtă și tot cartierul crede că el e ucigașul.

— Dar…, spuse Jansson fără să pară prea interesat.

— Cu siguranță n-a fost el, spuse Annika. Era la slujbă, la șaizeci de kilometri de locul faptei, împreună cu trei alți colegi, atunci când crima a fost comisă. În plus, poliția lasă de înțeles că știe cine e făptașul, dar pentru el asta nu are nicio importanță. Vecinii l-au văzut dimineața, când a fost luat cu mașina de poliție și altă dovadă nu le mai trebuie. Ziarele locale au scris că a fost arestat și anchetat, dar că i s-a dat drumul din lipsă de dovezi. El va rămâne ucigașul soției sale pentru cei din împrejurimi atât cât va trăi.

— Eh, spuse Jansson, nu știu…

— Pune-te în situația nefericită a acestui om, zise Annika. Nu numai că și-a pierdut soția, pe care o iubea, dar și credibilitatea în fața celor printre care a trăit toată viața. Cum va putea merge mai departe?

Annika tăcu și își încleștă dinții.

— Și bărbatul vrea să vorbească despre asta?

Ea își drese glasul.

— Prânz mâine. Pot să sun și să-mi rezerv bilet?

Jansson oftă demonstrativ.

— Bine, bine, spuse el. La urma urmelor, ești un reporter independent.

— Și nici nu e vorba despre terorism, adăugă Annika.

Șeful de ediție râse puțin jenat.

— Am auzit că Schyman a pus stop, zise el.

— O nouă zi, o nouă rubrică, spuse Annika și închise.

Apoi formă numărul biroului de voiaj al ziarului, deschis non-stop, rezervă un bilet la avionul de 9:40 către Kallax și închirie o mașină, nu chiar cea mai mică.

Tocmai terminase convorbirea când ușa de la intrare se deschise și copiii se repeziră înăuntru, împiedicându-se unul de

celălalt și țipând cât îi țineau plămânii. Annika se îndreptă repede către computer, îl închise și fugi în hol.

— Mama! Știi, am primit dulciuri pentru că am fost cuminți la bunica și la bunicul, n-am fugit prin casă și tata a cumpărat o revistă cu mai multe tanti în pielea goală și pe bunicul îl doare inima și putem merge în parc, te rugăăăăm?

Annika îi luă pe amândoi de mână, râse și îi legănă încet; pielea lor era caldă și mirosea atât de bine.

— Sigur, spuse ea. Aveți mănuși uscate?

— Nu-mi plac ale mele, spuse Ellen.

— Găsim altele, replică Annika și deschise sertarul cu mănuși.

Thomas trecu pe lângă ea fără să-i arunce nicio privire.

— Mâine plec la Luleå și voi rămâne acolo toată ziua, spuse ea în timp ce trăgea mănușile pe degetele fetiței. Trebuie să-i duci și să-i aduci.

El rămase în ușa camerei, ridicând din umeri. Arăta de parcă era gata să se întoarcă și să explodeze; Annika așteptă răbufnirea, care nu veni.

Thomas continuă să meargă către dormitor, cu ziarele de seară și revista *Café* sub braț, și închise ușa în urma sa.

— Mergem, mama?

— Sigur, spuse Annika și își puse geaca, apoi împinse ușa de la balcon și luă săniuța. Mergem.

Luni, 23 noiembrie

În fața ei se întindea un ținut nesfârșit și alb, cu rafale șuierătoare de zăpadă și un cer albastru, adânc. Stătea goală, cu picioarele înțepenite într-un bloc de gheață; vântul rece se încolăcea în jurul ei, îi cresta pielea. Se uita țintă către orizont: cineva venea către ea, dar nu vedea cine, îi simțea prezența ca pe o măciucă în stomac și își miji privirea în vântul tăios.

Și iată-l venind. O siluetă neclară, într-o nuanță cenușie, pe fundalul de catifea, haina lungă i se mișca dintr-o parte în alta, în timp ce mergea, și ea îl recunoscu, era unul dintre realizatorii de programe din Studioul Șase. Annika încercă să-și elibereze picioarele din blocul de gheață, care acum se prefăcuse în piatră, bărbatul se apropie și Annika zări cuțitul de vânătoare din mâna lui, era Sven, cuțitul era plin de sânge și Annika știa că era sânge de pisică, venea spre ea și vântul bătea și ea îl privi în față și văzu că era Thomas, care se opri chiar lângă ea și-i spuse: *E rândul tău să-i aduci pe copii.*

Annika își înălță capul și se uită pe lângă el și îi văzu pe Kalle și pe Ellen atârnând în cârlige de carne, cu burțile spintecate și intestinele dând pe dințară.

•

Annika rămase câteva clipe cu privirea ațintită în tavan, fără să-și dea seama că se trezise. Venele de la gât îi pulsau, urechea stângă îi țiuia și plapuma alunecase de pe ea. Întoarse capul și văzu spatele lui Thomas înălțându-se și coborând încet. Annika se ridică în liniște; spatele o durea și plânsese în somn. Îngerii tăceau.

Cu genunchii tremurându-i, merse tiptil până în camera copiilor, până la căldura lor vie.

Ellen își vârâse degetul mare în gură, deși o amenințaseră și o mituiseră pentru a o face să înceteze. Annika prinse mânuța fetiței, îi trase degetul din gură, văzu cum gura căută câteva secunde după ceea ce pierduse, înainte ca somnul s-o facă să uite. O privi pe fetița adormită – era adorabilă, fără să-și dea seama de asta – și simți un dor intens de acel firesc după care

fetița încă se conducea în viață. Îi mângâie părul moale, simțindu-i căldura în palmă.

Fetița mea mică, fetița mea mică, nu are voie să ți se întâmple nimic, niciodată.

Apoi se întoarse la băiatul care dormea pe spate, în pijamaua cu Batman, mâinile deasupra capului, exact așa cum dormea și ea când era copil. Părul blond al lui Thomas și, deja, umerii lui lați – semăna atât de mult cu amândoi.

Se aplecă și îl sărută pe frunte. Copilul inspiră adânc și o privi printre pleoapele grele.

— E dimineață!

— Încă nu, spuse Annika. Mai dormi puțin.

— Am visat ceva urât, murmură el și se întoarse pe-o parte.

— Și eu, zise Annika încet și-l mângâie pe cap.

Se uită la ecranul fosforescent al ceasului; avea să sune peste o jumătate de oră.

Știa că nu va mai putea adormi.

Intră în camera de zi; curentul de sub ferestre făcea perdelele să se miște ușor. Se apropie și se uită prin deschizătură: strada Hantverk se trezea la viață, felinarul galben se legăna într-o eternă singurătate printre clădiri. Își încălzi picioarele lipindu-le de calorifer.

Intră în bucătărie, porni aragazul, umplu ibricul cu apă, puse patru măsuri de cafea, privi pe fereastră la deșertul înghețat de piatră al curții interioare. În timp ce apa începea să fiarbă, termometrul de afară arăta minus 22 de grade. Amestecă în ibric, apoi dădu drumul la radio și căută P1. Dădu sonorul mai încet și se așeză cu ceașca la masa din bucătărie. Zgomotul radioului alungă demonii din colț. Annika stătea nemișcată, cu picioarele înghețate, în timp ce cafeaua se răcea încet.

Thomas intră în bucătărie cu ochii cârpiți de somn și părul vâlvoi.

— De ce te-ai trezit așa devreme? spuse el și turnă apă în paharul care stătea lângă chiuvetă, apoi bău cu lăcomie.

Annika își întoarse fața de la el și se uită la aparatul de radio fără să spună nimic.

— Nu-mi răspunde, atunci, spuse el și se întoarse în dormitor.

Annika își ascunse ochii în palme și începu să respire cu gura deschisă până ce stomacul i se liniști și putu din nou să se miște. Vărsă cafeaua în chiuvetă și se îndreptă către baie. Făcu

un duș fierbinte și se șterse până când pielea i se înroși. Îmbrăcă hainele pe care obișnuia să le aibă pe sub costumul de schi, tricoul și pantalonii termoizolanți, ciorapi de lână, jeanși groși și o bluză de lână. Căută cheile de la pivniță, ieși în strada pustie și, mai departe, în curtea interioară din spate, coborî scara și deschise lacătul de la boxa lor.

Bocancii stăteau într-o pungă de Konsum[68], lângă vechile cărți de școală ale lui Thomas. Canadiana ei era prăfuită și murdară. Atârna acolo singură și părăsită de când murise Sven. Nu mai avusese nevoie de ea – serile nesfârșite lângă mantinela rece ca gheața din jurul terenurilor de hochei erau doar o amintire.

Luă bocancii și canadiana, le șterse de praf și le cără până în apartament. Atârnă haina pe umeraș și o studie cu un ochi critic. Canadiana era destul de urâtă, dar în Piteå era și mai frig decât în Stockholm.

— Când vii acasă?

Se întoarse și îl văzu pe Thomas stând în ușa dormitorului și trăgându-și pantalonii.

— Nu știu, spuse ea, te gândeai să mă aștepți cu mâncare caldă sau…?

El se întoarse și dispăru în bucătărie.

Simți dintr-odată că nu mai putea sta acolo nicio secundă. Își puse canadiana, încălță bocancii și verifică dacă portofelul, cheile, mănușile de schi și căciula erau în sacoșă. Închise ușa încet și pluti pe scări în jos, îndepărtându-se de copiii pe care îi lăsase în așternutul cald, iar pieptul i se umplu de dor.

Dragii mei micuți, voi fi întotdeauna cu voi, nimic rău nu are voie să vi se întâmple.

Merse de-a lungul străzilor care abia se trezeau până la Arlanda Express[69] și se urcă într-un tren plin ochi.

Mai erau două ore până când decola avionul.

Încercă să bea cafea și să citească ziarul, dar neliniștea o sfâșia pe dinăuntru; simțea că literele și cafeina amenințau s-o sufoce.

Renunță, se așeză lângă fereastră și privi cum aripile avionului erau degivrate.

Refuză să și-i imagineze pe șefii de la Consiliul Comunal care se adunau pentru ședințele de astăzi și se pregăteau să

[68] Lanț de magazine alimentare în Suedia.

[69] Stația de trenuri rapide către aeroport.

gestioneze neașteptata situație de criză provocată de unul dintre angajații lor.

•

Când motoarele infernale ale avionului făcură roțile să părăsească solul, neliniștea ei se potoli. Avionul nu era plin; avea un loc liber alături, cu o ediție *Norrlands-Tidningen* lăsat acolo de cineva.

Văzu pământul sclipind înghețat, tot mai departe cu fiecare secundă.

Se concentră asupra ziarului, încercând să-l răsfoiască.

Locuitorii din Karlsvik cereau suplimentarea numărului de autobuze seara.

Un copil de trei ani, dispărut, fusese găsit în pădure, lângă Rosvik, cu ajutorul unui elicopter cu cameră în infraroșu, și toată lumea era bucuroasă și recunoscătoare pentru această intervenție reușită a poliției.

Greva taximetriștilor amenința aeroportul din Kallax după ce discuțiile despre mărirea salariilor eșuaseră și după neînțelegerile în legătură cu prioritatea la linia de start.

Echipa de hochei din Luleå pierduse acasă cu 2-5 în partida cu Djurgården.

Coborî ziarul și își sprijini capul de spătarul scaunului, închizând ochii.

Trebuie să fi ațipit, pentru că, atunci când îi deschise din nou, roțile avionului rulau pe gheață și asfalt, în apropierea Cercului Polar de Nord. Se uită la ceas: era aproape 11:00. Își îndreptă spatele și se uită pe hubloul avionului, o dimineață palidă învăluia ținutul înghețat.

Când intră în sala de sosire, aceasta era pustie și goală. Trecură câteva secunde până înțelese ce lipsea: mulțimea de șoferi de taxi, în uniformele lor, strigând lângă ușa de la ieșire.

Se îndreptă către ghișeul cu mașini de închiriat și primi cheile.

— Încălzitoarele de motor și de interior sunt conectate, spuse tânărul și zâmbi curtenitor. Vei avea nevoie de ele.

Ea își coborî privirea și murmură un mulțumesc.

Gerul uscat și paralizant de afară o izbi ca un pumn în față. Încercă să-și capete răsuflarea și să reziste înțepăturilor de cuțit pe care le simțea în gât. Display-ul fosforescent de deasupra intrării arăta minus 28 de grade.

Mașina era un Volvo argintiu, legat de priza unui stâlp electric printr-un cablu gros. Fără încălzitoarele electrice de motor, nicio mașină nu pornea pe un frig ca ăsta.

Se dezbrăcă de canadiană și o aruncă pe bancheta din spate.

Înăuntru era sufocant și cald de la încălzitorul de sub scaunul de lângă șofer; începu imediat să transpire în hainele sale termoizolante. Motorul porni pe loc, dar sistemul servo și roțile se mișcau greu.

Trecu pe lângă avionul de vânătoare ce străjuia intrarea în aeroport, continuă către sensul giratoriu, dar o luă la stânga, către Piteå, și nu la dreapta, către Luleå. Se uită în jurul său, pentru a vedea dacă recunoaște locurile: mersese pe acolo cu un taxi cu vreo zece ani în urmă, împreună cu Anne Snapphane.

Vegetația de tundră dispăru undeva, în spatele său, și mașina continuă prin mijlocul unor întinderi care ar fi trebuit să fie terenuri cultivabile. Casele izolate ale fermierilor tronau la marginea pădurii, mari, din lemn, sugerând bunăstare și putere.

Spre surprinderea sa, ajunse la o autostradă pe care nu și-o amintea. Uimirea crescu când văzu că nu era niciun alt vehicul pe ea. Încerca un sentiment ireal de izolare care îi tăia respirația. Trebui să lupte pentru a putea respira normal. Era cineva care își bătea joc de ea? Realitatea îi alunecase printre degete? Era acesta drumul spre infern?

Pădurea fugea pe lângă ea, pe ambele părți ale șoselei, brăduți subțiri și pitici, cu coroane înghețate. Gerul făcea lumina oblică a soarelui să pâlpâie. Își încleștă mâinile pe volan și se aplecă în față.

Perspectiva aici, la Cercul Polar de Nord, era, poate, alta? Sus era jos, dreapta era stânga? Atunci devenea logic să construiești autostrăzi cu patru benzi prin pădurea arctică, unde nu trăia nimic.

După ce greși drumul de două ori, o dată când descoperise că se îndrepta către Haparanda, ajunse în centru. În Piteå era liniștit și tăcut, îi amintea de Sköldinge, un sat între Katrineholm și Flen, cu un climat din ce în ce mai rece. Diferența o făcea strada principală, de trei ori mai lată decât Sveavägen din Stockholm.

Locuința lui Margit și a lui Thord Axelsson se afla în Pitholm, în aceeași zonă în care locuiau părinții lui Anne Snapphane.

Conduse cu grijă pe drumuri înguste cu pietriș, până ajunse la intrarea pe care i-o descrisese Thord.

Casa era una dintr-un șir de construcții identice, ridicate prin anii ’70, când normele de împrumut la stat pentru construirea de case aduseseră cu sine un tip de casă nemaivăzut până atunci, era epoca acoperișului ascuțit.

Parcă mașina lângă o Toyota Corolla. Mașina era exact la fel ca a lui Thomas. Coborî din Volvo, își puse canadiana și o secundă își închipui că locuia acolo, că Thomas o aștepta acolo, înăuntru, copiii mergeau la facultate și că lucra la *Norrlands-Tidningen.* Respira superficial în aerul rece, privind în sus spre acoperișul care arunca o umbră ascuțită pe stradă.

Anne Snapphane copilărise la mai puțin de o sută de metri de acolo și prefera să moară decât să se mute înapoi, dar aici era un loc plin de pace și liniște.

— Annika Bengtzon?

Un bărbat cu părul alb deschise ușa și scoase capul.

— Intră repede, spuse el, altfel înghețăm.

Annika pătrunse în micul vestibul și îi întinse mâna în timp ce își scutura zăpada de pe picioare.

— Thord?

Privirea care i-o întâlni pe a ei era întunecată și inteligentă, chipul plin de tristețe și întrebător.

Annika intră într-un hol cu o mochetă cu romburi verzi, care părea să fie din anul 1976. Thord Axelsson îi luă canadiana, o puse pe un umeraș și o atârnă sub raftul pentru pălării.

— Am făcut cafea, spuse el și o porni către bucătărie.

Pe masa de lemn erau cești de cafea cu farfurioară și desen înflorat. În mijloc, un coșuleț cu patru sau cinci feluri de prăjituri mici.

— O, ce bun! spuse Annika și se așeză pe scaun, cu sacoșa lângă ea.

— Lui Margit îi place să coacă…, spuse Thord și se opri în mijlocul propoziției. Apoi trase aer pe nas, își încleștă fălcile și se întinse după termosul pe care îl pregătise. Zahăr sau lapte?

Annika scutură din cap, incapabilă să vorbească.

Cu ce drept se amesteca în tragediile altor oameni? Cine o însărcinase să risipească timpul acestui om?

Luă lingurița și începu să amestece în ceașcă, fără să-și dea seama ce face.

— Margit a fost un om bun, spuse Thord Axelsson și privi pe fereastră. Nu voia să facă decât bine, dar ducea în spate lucruri îngrozitoare, care o apăsau. De aceea a murit.

Thord luă două bucăți de zahăr și le dădu drumul în ceașcă. Își încrucișă apoi brațele și începu din nou să privească afară.

— Mă gândesc încă de ieri, spuse el fără să se uite la Annika. Vreau să povestesc ce s-a întâmplat, deși nu vreau să întinezi memoria lui Margit.

Ea dădu din cap, încă incapabilă să spună ceva, și se întinse după carnetul de însemnări din sacoșă. Își plimbă repede privirea peste ferestrele bine lustruite și dulapurile curate, vopsite în oranj, din bucătărie, simțind mirosul detergentului de vase.

— Cum v-ați întâlnit tu și Margit?

Bărbatul își ridică privirea în tavan, rămase complet nemișcat câteva secunde, apoi se uită către aragaz.

— A venit la mine în Stadspuben[70] din Luleå. Era sâmbătă seara, în primăvara lui ’75. Eram acolo cu câțiva vechi colegi de facultate, ea stătea lângă noi la bar și a auzit că lucram la baza aviatică.

Thord rămase tăcut câteva clipe, pierdut în amintiri.

— Ea a fost cea care a început să vorbească, continuă el. Interesată, aproape curioasă.

Întâlni privirea Annikăi și zâmbi rușinat.

— M-am simțit flatat, spuse el, era o fată frumoasă. Și inteligentă. Mi-a plăcut de ea imediat.

Annika îi întoarse zâmbetul.

— Locuia în Luleå atunci?

— Da, în zona Lövskatan, urma cursurile de pedagogie pentru educatori. Voia să lucreze cu copiii, spunea întotdeauna că ăsta e viitorul; creația era importantă pentru ea încă de atunci, atât în artă, cât și în viață…

Își duse mâna la gură și privi din nou pe stradă.

— Margit era o persoană serioasă, spuse el. Responsabilă și loială. Am avut noroc.

Tăcerea din bucătărie deveni apăsătoare; se auzea doar ticăitul ceasului. Gerul făcea pereții să pocnească ușor.

— Ce secret o apăsa? întrebă Annika în cele din urmă.

Thord își întoarse privirea către ea.

[70] Numele unei berării.

— Fiara Sălbatică, spuse el cu o forță nebănuită în voce. Margit a fost activă în tot felul de asociații încă din adolescență, a fost una dintre cele mai talentate atlete din Norrbotten pe la mijlocul anilor ’60. A intrat devreme în SKP[71].

Atletism, se gândi Annika și își aminti de articolul din *Norrlands-Tidningen.*

— O cunoștea pe Karina Björnlund?

— Sunt verișoare, spuse el. De unde știi?

Annika tresări și se uită în jos pentru a-și ascunde surprinderea.

— Karina Björnlund făcea și ea atletism, spuse ea. Deci, erau apropiate?

— Margit avea cu trei ani mai mult, era ca o soră mai mare. Ea a sfătuit-o pe Karina să înceapă să facă atletism. Deși Margit a renunțat mai apoi.

— De ce?

— A intrat în politică. Și Karina a urmat-o și acolo…

Annika așteptă o continuare, dar când aceasta nu veni, întrebă:

— Cine era Fiara Sălbatică?

— Un grup de rebeli, răspunse Thord Axelsson și își frecă fruntea. O celulă care se considera o ramură a organizației principale, Partidul Comunist din China. Părăsiseră maoismul obișnuit și merseseră până la capăt, cel puțin așa vedeau ei lucrurile.

— Și aveau nume de cod? spuse Annika.

El dădu din cap și amestecă în ceașcă.

— Nu niște nume obișnuite, ci nume de animale. Margit era numită Câinele care Latră și era foarte nefericită din cauza asta. Ceilalți primiseră nume politice, în timp ce ea avea unul personal. Bărbații din grup considerau că ea punea prea multe lucruri sub semnul întrebării, că dezbătea și critica prea mult.

În bucătărie se așternu liniștea. Gerul ținea casa într-un clește de fier, iar mirosul de detergent de vase deveni dintr-odată insuportabil.

— Ce a făcut Fiara Sălbatică atât de rău? întrebă Annika.

Thord se ridică, se îndreptă către chiuvetă și își umplu un pahar cu apă, ținându-l în mână fără să bea.

---

[71] Sveriges Kommunistiska Parti – Partidul Comunist Suedez.

— Ea nu a uitat și nu și-a iertat niciodată asta. A planat ca o umbră peste noi, în toți acești ani.

Puse paharul jos și se sprijini de mașina de spălat vase.

— Margit mi-a povestit o singură dată, dar îmi amintesc fiecare cuvânt.

Spatele i se încovoie și bărbatul începu să vorbească monoton și cu voce joasă.

— Era pe la mijlocul lui noiembrie. Nu prea rece, puțină zăpadă. Au intrat prin spate, prin Lulviken. Nu sunt decât case de vacanță acolo, așa că nu era nimeni prin apropiere.

Se uită la Annika cu o privire goală, iar brațele îi atârnau pe lângă corp.

— Margit nu mai fusese niciodată înăuntrul bazei, dar unul dintre băieți cunoștea bine locul. I-au spus să nu se apropie de hangare, să nu-i simtă câinii.

Annika își lua discret notițe.

— Au fugit peste câmp cam un kilometru. Băieții așteptau într-o margine de pădure, ea avea misiunea să ajungă la avionul care stătea pe platou, lângă atelier. A rupt învelitoarea de protecție, a aprins o petardă și a aruncat-o în găleata cu restul de combustibil din spatele avionului.

Mirosul puternic de detergent de vase îi înțepa Annikăi nările.

— Când a început să ardă, au apărut doi soldați. Margit a început să alerge către gardul din partea de sud și ei au strigat după ea. Ea s-a aruncat în spatele atelierului și în clipa aceea totul a explodat.

Annika își privi însemnările.

Nu fusese Karina Björnlund. Greșise.

— Unul dintre soldați ardea ca o torță. A urlat până s-a prăbușit.

Thord Axelsson închise ochii.

— Margit nu și-a mai amintit cum a ieșit de acolo. După aceea grupul s-a destrămat. Nu s-au mai întâlnit niciodată.

Thord se întoarse la masă, se prăbuși pe scaun, cu palmele peste față; își amintea ceva la care nu fusese martor și care totuși îi marcase viața.

Annika încercă să pună totul cap la cap, dar nu reuși.

— De ce a explodat avionul? întrebă ea prudent.

Bărbatul își înălță capul și lăsă mâinile să-i cadă pe masă.

— Ai văzut robotul care se află sub un avion de luptă?

Ea scutură din cap.

— Arată ca o rachetă desenată de Disney. Nu e o bombă, ci un rezervor suplimentar cu combustibil de rezervă. Are pereții subțiri și explozia din găleată a făcut o gaură în el.

— Dar de ce stătea avionul pe platou cu rezervorul plin?

— Avioanele de luptă au întotdeauna rezervorul plin când stau în hangar, e mai sigur. Gazele care se degajă din rezervoarele goale sunt mult mai periculoase decât combustibilul. Băiatul… s-a aflat chiar lângă rezervorul suplimentar când combustibilul din găleată a luat foc.

În zidurile casei se auzeau pocnituri, zgomotul crescu și ricoșă între pereții bucătăriei. Disperarea atârna ca norii negri printre dulapuri și lămpi și Annika fu cuprinsă de o dorință intensă de a fugi de acolo, acasă la copii, să-i sărute, să-i mângâie pe obraji, acasă la Thomas, să-l iubească intens cu tot corpul și cu toată puterea.

— Cine erau cei care au luat parte la asta? întrebă ea.

Thord Axelsson deveni palid; părea gata să leșine.

— Dragonul Galben și Pantera Neagră, spuse el răgușit.

— Dragonul era conducătorul, Göran Nilsson din Sattajärvi, zise Annika și un abis se pogorî pe chipul bărbatului. Cine era celălalt?

— Nu știu, spuse el. Karina era Lupul Roșu, dar cine erau băieții nu știu.

— Câți erau?

El își trecu palma peste față.

— De Pantera Neagră ți-am spus. Cineva se numea Leul Libertății, Tigrul Alb un altul și Dragonul. Da, atâția erau. Patru bărbați și două fete.

Annika scrise numele, sesizând cât de ridicole erau, dar nu fu în stare să zâmbească, nici măcar pentru sine.

— Karina nu a fost de față în seara aceea?

— Ea sfârșise relația cu Ragnwald și voia să se separe de grup. Margit era furioasă pe ea, considera că îi dezamăgise. Loialitatea era importantă pentru Margit.

O pendulă bătu în camera de zi. Annika se gândi la anunțul matrimonial din *Norrlands-Tidningen.* De ce îl publicaseră dacă nu aveau de gând să se căsătorească?

Îl privi pe bărbatul din fața sa, povara enormă pe care o purtase împreună cu soția sa și care acum era doar a lui.

— Cât timp a trecut până când Margit ți-a povestit toate astea? întrebă ea cu voce joasă.

— Când a rămas gravidă, spuse Thord Axelsson. Nu era planificat, a fost neglijentă cu pilulele. Dar, când s-a întâmplat, am fost bucuroși amândoi. Cu toate astea, într-o seară, când am venit acasă, am găsit-o în pat plângând, n-am putut-o opri. Toată seara m-am chinuit să scot de la ea povestea asta. Credea că voi anunța poliția. Că o voi părăsi.

Tăcu.

— Dar n-ai făcut-o, constată Annika.

— Hanna a făcut armata la F-21, spuse Thord. E ofițer în rezervă și studiază fizica atomică la Universitatea din Uppsala.

— Mai aveți o fiică, nu?

— Emma locuiește în același cămin cu Hanna și studiază economia.

— S-au descurcat bine, spuse Annika.

Bărbatul privi pe fereastră.

— Da, încuviință el. Dar Fiara Sălbatică a fost întotdeauna cu noi. Margit se gândea în fiecare zi la ce făcuse. Și n-a scăpat.

— Și tu, spuse Annika. Tu ai mers la serviciu în fiecare zi, știind ce s-a întâmplat.

El dădu doar din cap.

— De ce nu a povestit poliției? întrebă Annika. N-ar fi fost mai bine să scape de povară?

Bărbatul se ridică.

— Numai dacă ar fi putut, spuse el cu spatele la Annika. Când Dragonul a dispărut, Margit a primit un pachet prin poștă. În el era un deget, degetul unui copil mic, și un avertisment.

Annika își auzi respirația agitată; creierul i se goli de sânge și simți că e pe cale de a-și pierde cunoștința.

— Nimeni n-a mai spus nimic despre Fiara Sălbatică, niciodată. Margit n-a mai auzit de ei în anii care au urmat. Până acum, în octombrie.

— Ce s-a întâmplat? șopti Annika.

— A primit o convocare, simbolul cu dragonul galben, care îi ordona să meargă la locul lor de întâlnire.

Annika văzu în fața sa desenul ciudat pe care ministrul culturii îl primise într-un plic ștampilat în Franța.

— O întâlnire? spuse ea. Când?

Thord Axelsson scutură din cap, se duse la chiuvetă și luă un pahar, fără să facă ceva cu el.

— Au luat legătura cu ea, unul dintre ei a sunat-o la serviciu, a întrebat-o dacă vine la întâlnire pentru a omagia reîntoarcerea Dragonului. Ea i-a zis să se ducă dracului, i-a zis că îi distrusese viața, că regretă că i-a întâlnit.

Umerii bărbatului tremurau.

— După aceea n-au mai sunat-o.

Annika lupta împotriva unei senzații de greață care creștea și devenea tot mai obositoare. Înghițea în sec, îl vedea pe bărbatul din fața sa plângând, cu paharul lipit de frunte.

— Vreau să fie prinși, spuse el în cele din urmă și se întoarse din nou către Annika, cu fața roșie și cu o expresie descompusă.

Se lăsă greu pe scaun și rămase nemișcat câteva clipe. Ceasul ticăia și mirosul de substanță antiseptică o învălui pe Annika.

— Margit s-a simțit vinovată până în ultima clipă, spuse el. A plătit toată viața. Nu pot merge mai departe în felul ăsta.

— Ai povestit poliției?

El scutură din cap.

— Dar voi povesti, spuse el. De îndată ce Dragonul e arestat și fetele sunt în siguranță.

— Ce-ai vrea să fac eu? întrebă Annika.

Bărbatul îi aruncă o privire goală.

— Nu știu, spuse el. Am vrut doar să povestesc cuiva.

Apoi Se uită pe fereastră și rămase nemișcat.

— Hanna și Emma, spuse el. Se întorc. Trebuie să pleci.

Annika se ridică, vârî carnetul și creionul în sacoșă și se grăbi să iasă în hol. Își puse canadiana. În pragul ușii de la bucătărie, se întoarse și-l văzu pe bărbat stând împietrit, cu ochi strălucitori.

— Mulțumesc, spuse ea cu voce joasă.

El o privi și încercă să zâmbească.

— În altă ordine de idei, zise Annika. Ce număr avea Margit la pantofi?

— Treizeci și șase, răspunse bărbatul.

Îl lăsă la masa de lemn, în bucătăria curată, cu cafeaua nebăută în față.

•

Mașina se răcise complet și Annika nu-și dădu jos canadiana. O clipă, fu cuprinsă de panică și avu impresia că motorul nu va porni, că va îngheța în mașina închiriată, printre casele identice din anii ’70, îngropată pe vecie în secretele familiei Axelsson.

Răsuci cheia cu atâta putere, încât metalul aproape că cedă, motorul porni cu un gâjâit ezitant, ea respiră ușurată și văzu aburii înghețând imediat pe parbriz. Dădu cu spatele în stradă și speră să nu calce pe cineva. Nu-și curățase luneta.

Cele două fete trecură pe lângă mașină. Annika încercă să le zâmbească și le făcu un semn stângaci cu mâna, dar ele nu răspunseră.

Cauciucurile mașinii scârțâiră pe zăpada înghețată și Annika porni înapoi către oraș. Greața persista, mirosul de detergent îi înțepa nările, gândurile i se învălmășeau.

Spusese Thord Axelsson adevărul? Exagerase? Îi ascunsese ceva?

Trecu pe lângă liceu, pe lângă biserică și pe lângă Åhléns[72] și ieși din oraș înainte de a fi înțeles că intrase.

N-a încercat să ascundă gravitatea faptei soției sale, se gândi Annika, *nici n-a scuzat-o. Dimpotrivă, a constatat destul de lucid că ea dăduse foc combustibilului și făcuse avionul să explodeze. Nici n-a încercat să descrie totul ca pe un accident.*

Dacă voia să mintă, ar fi făcut-o atunci și acolo.

Fiara Sălbatică, se gândi ea. *Dragonul Galben, ce invenție blestemată, ce prostie. Leul Libertății, Câinele care Latră, Lupul Roșu, Pantera Neagră, Tigrul Alb. Unde sunteți voi astăzi*? își zise ea și intră din nou pe autostrada pustie, în direcția Luleå.

Dragonul Galben, Göran Nilsson, ucigaș plătit, întors acasă. Câinele care Latră, Margit Axelsson, educatoare ucisă. Lupul Roșu, Karina Björnlund, ministru al culturii, care, în momente de panică, face schimbări ale propunerilor guvernului.

Și voi, ceilalți? *Trei bărbați suedezi de vârstă medie, unde v-ați ascuns*? *Cât ați uitat*?

Trecu pe lângă ieșirea spre Norrfjärden, simți gerul la picioare. Temperatura scăzuse la minus 29 de grade, soarele era pe punctul de a apune și răspândea o lumină palidă la orizont. Ora două și jumătate după-amiaza.

Degetul de copil, se gândi ea. *E oare cu putință*?

[72] Magazin universal în Suedia.

Înghiți în sec și simți nevoia să deschidă geamul câteva secunde pentru a lăsa aerul să intre. Thord nu spusese nimic despre conținutul avertismentului primit odată cu pachetul, dar nimeni nu suflase vreodată vreo vorbă despre Fiara Sălbatică.

Credea în povestea cu degetul.

Însuși atentatul, trei persoane care participaseră, Margit și Göran și încă un bărbat. Era adevărat?

Măsura pantofilor lui Margit se potrivea cu urma găsită la locul atentatului. Povestea lui Thord Axelsson conținea detalii care o făceau pe Annika s-o considere veridică, deși se gândea să verifice posibilitățile teoretice cu ajutorul purtătorului de cuvânt de la baza aeriană. De ce s-ar fi îndoit de informațiile despre numărul persoanelor care participaseră?

Karina Björnlund nu fusese acolo.

Era nevinovată, cel puțin în ce privește atentatul în sine. Putea, desigur, să fi participat la plănuirea lui, poate ajutase cu alte lucruri. Înainte de toate, știuse cu siguranță ce se punea la cale.

De unde știi? își spuse Annika. *Dacă Thord spunea adevărul, Karina putea la fel de bine să nu știe nimic. Îl părăsise pe Göran și era pe cale de a se rupe de grup.*

Dar, în acest caz, de ce se expusese șantajului? De ce se lăsase intimidată de Herman Wennergren și schimbase un proiect de lege?

Și de ce publicase un anunț matrimonial în ziarul local dacă nu avea de gând să se mărite?

Dar poate că nu Karina l-a publicat, se gândi ea deodată.

Anunțul era, poate, doar un pas în strategia bărbatului părăsit pentru a se răzbuna sau pentru a o face să se întoarcă.

Annika își trecu palma peste frunte, simți că îi era sete și buzele îi erau uscate. Trecu pe lângă Ersnäs și ieși din nou pe autostradă. Câteva case înghețate din anii ’30 se deslușeau în întuneric, cu fumul care ieșea drept pe coșuri.

Trebuie să vorbesc cu Karina Björnlund, se gândi ea. *Trebuie să fac în așa fel încât să nu scape. Va încerca să se fofileze, să mintă, să iasă basma curată cu orice preț*.

Scoase mobilul din geantă și văzu că nu avea semnal. Nu fu în stare să se oprească, apoi continuă să conducă spre Luleå și așteptă să reintre în civilizație.

La ieșirea către Gäddvik, luă din nou mobilul, închise ochii și revăzu în minte scena: bilețelul de pe ecranul de la computerul arhivarului, numărul de mobil al ministrului culturii. De două ori numărul diavolului, apoi un zero.

Formă 070 666 66 60, se uită o clipă la combinația de cifre de pe ecran și își dădu seama că era pe cale să piardă drumul la dreapta.

Ce avea să spună?

Karina Björnlund o să asculte, se gândi. Trebuia numai să dea de ea.

Apăsă butonul de apel, simțind cum telefonul se încălzea, își vârî în ureche casca și micșoră viteza.

— Alo!

Uimită, Annika frână brusc. Telefonul de-abia apucase să sune o dată înainte ca vocea feminină să răspundă.

— Karina Björnlund? întrebă ea și opri mașina pe marginea șoselei, apoi își înfundă și mai tare casca în ureche.

— Da?

— Mă numesc Annika Bengtzon și lucrez la ziarul *Kvällspressen*…

— De unde ai numărul ăsta?

Annika își aținti privirea spre fațada unei case vopsite în roșu de Falun și luă un ton neutru.

— Mă întreb dacă Lupul Roșu l-a întâlnit pe Dragonul Galben în ultimul timp, spuse ea, ascultând zgomotele de pe linie, voci care discutau aprins, un glas metalic al cărui ecou răsuna în fundal, un glas într-un difuzor care anunța ceva. În secunda următoare, linia muri.

Annika se uită pe ecran. Apăsă pe „redial” și un robot electronic îi răspunse. Închise fără să mai spună ceva.

Unde se afla Karina Björnlund? Ce era acea voce metalică care striga în difuzor?

Închise ochii și își apăsă vârfurile degetelor pe tâmple.

„Îmbarcarea pentru zborul către Stockholm, poarta numărul cinci.”

Ar fi putut fi asta?

Se anunța plecarea unui avion, atâta înțelegea.

Dar SK? Nu însemna oare SAS?

Sună la informații și rugă să i se facă legătura cu Scandinavian Airlines System, departamentul pentru clienți.

Așteptă treizeci de secunde înainte de a putea vorbi cu cineva.

— SK009 este avionul de după-amiază de la Kallax la Arlanda, spuse funcționarul de la SAS.

Annika simți cum adrenalina i se împrăștie prin corp.

Karina Björnlund stătea pe un aeroport la cinci kilometri distanță și aștepta avionul de Stockholm sau abia sosise și își aștepta bagajul.

Închise telefonul și porni mai departe către sensul giratoriu, o luă la dreapta și alunecă de-a lungul drumurilor reci care duceau la aeroportul din Kallax.

•

Din cauza grevei taximetriștilor, toți cei care nu aveau mașină proprie erau nevoiți să ia autobuzul de la aeroport până în centrul orașului Luleå. Annika văzu coada șerpuind în fața terminalului, oameni zgribuliți care se luptau cu gerul și cu bagajele grele. Era pe cale de a depăși autobuzul de aeroport când o zări pe Karina Björnlund.

Era ultima la coadă și își aștepta liniștită rândul.

Annika simți cum gândurile i se învălmășesc în cap.

Ce făcea, de fapt, Björnlund aici?

Se opri lângă bordură, scoase mașina din viteză și trase frâna de mână. Se uită la ea și luă din nou telefonul. Formă numărul departamentului și ceru să vorbească cu purtătorul de cuvânt al ministrului culturii.

Fu informată că ministrul era liber astăzi.

— Am o întrebare despre proiectul de lege care va fi prezentat mâine, spuse Annika, privind țintă la femeia din capătul cozii. Trebuie să vorbesc cu ea astăzi.

— Din păcate, nu se poate, spuse purtătorul de cuvânt pe un ton amabil. Karina e plecată din oraș și nu se întoarce decât diseară târziu.

— Nu-i ciudat că un ministru își ia liber exact când un proiect de lege ajunge în parlament? spuse Annika cu o voce joasă, privind blana închisă la culoare cu care era îmbrăcată Karina.

Purtătorul de cuvânt ezită.

— E o chestiune privată, spuse el. Karina a fost chemată la o întâlnire urgentă care nu putea fi amânată. A venit foarte nepotrivit, recunosc. Karina era foarte îngrijorată de plecarea asta.

— Dar ajunge acasă în seara asta?

— Așa speră.

Ce întâlnire îl putea face pe un ministru să-și părăsească îndatoririle de serviciu? O rudă bolnavă, un soț, un copil sau un părinte?

O întâlnire la Luleå, de la care nu putea lipsi, de o importanță ieșită din comun.

Lupul Roșu.

Întâlnirea care omagia reîntoarcerea Dragonului.

Buricele degetelor începură s-o înțepe, transpirația îi curgea pe spate.

— Mulțumesc, spuse ea și închise.

Depăși autobuzul, văzu în oglinda retrovizoare cum Björnlund se urca, lăsă autobuzul să treacă pe lângă ea și îl urmă la o sută de metri în spate.

Chiar înainte de podul Bergnäs se hotărî să-l depășească.

Stai acolo, înăuntru, se gândi Annika și privi geamul murdar din spate al autobuzului. *Te îndrepți către un loc în care nu vrei să fii văzută, dar eu sunt aici.*

Îngerii începură să cânte încet, rar și trist, *lună de iarnă cristale de gheață*...

— Țineți-vă gura! strigă Annika și își lovi fruntea cu palma până la durere, iar îngerii dispărură.

Trecu podul, ajunse în orașul înghețat, printre mormane de zăpadă și mașini înțepenite. O luă la stânga la semaforul din dreptul benzinăriei.

Autobuzul se opri în stația de lângă Hotelul Orașului. Frână și se aplecă în față pentru a-i vedea pe pasagerii care coborau. Parbrizul se aburi de la respirația sa precipitată și ea încercă să-l șteargă cu mâneca hainei.

O văzu pe Karina Björnlund coborând cu grijă, cu o sacoșă mare, neagră în mână. Annika începu să respire sacadat.

O pungă în care să respir, se gândi ea, dar își dădu seama că nu avea niciuna.

În loc de asta, își ținu respirația și numără până la zece. Inima i se liniști.

Începuse să se întunece, dar înserarea era la fel de înceată și domoală ca zorii dimineții. O vedea pe Karina Björnlund din Karlsvik înghețând în stația de autobuz, o femeie voinică și negricioasă, îmbrăcată într-o haină de blană, dar fără căciulă.

Lupul Roșu, se gândi Annika și încercă să-i deslușească trăsăturile feței în semiîntuneric. I se păru că ochii îi erau neliniștiți și triști.

Ce faci aici?

Mama ei locuiește pe Storgatan, se gândi Annika. *Poate că vrea să meargă acolo.*

Apoi își dădu seama: *dar asta e Storgatan. De ce stă într-o stație de autobuz*? *Pentru a merge în altă parte*?

Nu intenționează să o viziteze pe mama ei.

Deodată oglinda retrovizoare străluci orbitor, luminată de farurile unui autobuz de oraș. Annika porni mașina și o mută câțiva metri mai încolo pentru a face loc autobuzului, trecând pe lângă oamenii care așteptau în stație. Văzu în oglindă cum Karina Björnlund își luă sacoșa cu mișcări hotărâte și urcă.

Mă țin după autobuz să văd unde coboară, se gândi Annika, mai rulă câțiva metri și descoperi că intrase pe o stradă pietonală. Oamenii se mișcau încet prin fața mașinii și o priveau mustrător. Își ridică privirea și remarcă un semn care informa că accesul oricărui vehicul era interzis, în afara transportului în comun. Simți cum panica o cuprinde din nou; bâjbâi după schimbătorul de viteze pentru a băga mașina în marșarier, văzu cum autobuzul venea alunecând către ea și trase cât putu de volan, făcând o manevră rapidă.

Autobuzul trecu pe lângă ea și Annika simți transpirația lipindu-i tricoul de piele. Se gândi că, dacă pierdea urma autobuzului, nu mai avea să știe niciodată unde se ducea Karina Björnlund.

Autobuzul numărul unu, se gândi ea. *Cel pe care Linus Gustafsson obișnuia să-l ia.*

Svartöstaden.

Către est, în direcția combinatului.

Se îndreptă spre port și o luă la dreapta, spre combinatul siderurgic. Trase pe margine și așteptă. Dacă nu greșise, autobuzul trebuia să treacă pe acolo.

Câteva minute mai târziu, autobuzul alunecă pe lângă ea, îndreptându-se către Malmudden.

Lövskatan, apucă ea să citească în clipa în care autobuzul o coti la dreapta; nu acolo locuia Margit Axelsson? *Föreningsgatan,* citi ea pe o tăbliță și autobuzul continuă printr-o zonă industrială pustie. În întuneric se profila silueta unui

munte enorm și negru de minereu proaspăt extras din măruntaiele pământului. Către stânga se zăreau rânduri de blocuri identice, din anii ’40, cu două etaje, iar în față apărea din întuneric o construcție industrială gigantică și părăsită, ce părea să crească într-o parte a muntelui de minereu. Ferestrele întunecate aruncau amenințări în întunericul de afară, strigăte reci în gerul năprasnic. Urmări autobuzul când strada coti în sus și la stânga, mergând de-a lungul căii ferate. O țeavă imensă de oțel trecea pe deasupra și sub ea păreau să stea la pândă un șir de hale industriale dărăpănate, înconjurate de furtunuri, țevi, cauciucuri, câteva remorci ruginite. Niciun semn de viață nicăieri.

Autobuzul semnalizã și se opri în stație. Annika frână în spatele unei mașini ruginite, la douăzeci de metri distanță.

Karina Björnlund coborî, ținând sacoșa strâns în mână; Annika se ghemui în scaun și o urmări cu privirea.

Autobuzul porni și coti din nou pe stradă. Ministrul culturii rămase pe loc, privind către calea ferată, printre aburii respirației. Părea că ezită.

Annika opri motorul și scoase cheia din contact, așteptând în mașina încălzită fără a-și lua ochii de la femeie.

Deodată, Karina Björnlund se întoarse și începu să meargă în sus, îndepărtându-se de zona industrială.

Annika rămase surprinsă încercă să bage cheia în contact și își mușcă obrazul.

Ar fi trebuit să se dea jos și s-o urmărească?

S-o ajungă cu mașina și să se ofere s-o ducă?

Să aștepte și să vadă dacă se întoarce?

Se frecă la ochi.

Oriunde ar fi mers, în mod sigur Karina Björnlund nu voia sa aibă vreun însoțitor.

Annika deschise portiera, își scoase căciula și mănușile din sacoșă, trânti portiera la loc și încuie. Respiră adânc și se întrebă cum era posibil să trăiești într-un loc cu o asemenea climă.

Clipi de câteva ori; gerul făcea aerul extrem de uscat, iar ochii o dureau.

Ziua era acum cenușie și lumina, atât cât mai era, avea să dispară în curând. Cerul era îndepărtat, senin și fără culoare, iar câteva stele sclipeau deasupra mormanelor de minereu. Două

felinare aflate ceva mai jos pe stradă răspândeau un mic cerc de lumină slabă la picioarele stâlpului. Karina Björnlund dispăruse în spatele pantei. Nu se vedea nici țipenie de om. Zgomotul combinatului era purtat de ger de-a lungul liniei ferate; o ajungea din urmă ca o vibrație înfundată.

Începu să urce cu pași prudenți, atentă la mărăcini.

În vârful pantei, drumul cotea brusc la stânga și ducea înapoi în cartierul de case. În față se întindea un drum îngust, curățat provizoriu de zăpadă și gheață și marcat cu semnul „accesul interzis vehiculelor”.

Annika se uită în jur, dar n-o mai văzu pe Karina. Făcu apoi câțiva pași pe drumul privat și începu să alerge cât putu de repede pe gheață și pietriș. Trecu pe lângă un mănunchi de cabluri electrice, apoi printr-o parcare goală, după care drumul urma din nou linia ferată îngustă. Undeva în față se afla combinatul siderurgic.

Alergă mai multe minute, până fu silită să se oprească și să respire. Tuși scurt și sec în mănușă, apoi clipi pentru a-și îndepărta lacrimile din ochi și se uită după Karina Björnlund.

Drumul părea aproape nefolosit; văzu câteva urme de pași în zăpadă, urme de câine și de bicicletă, dar nicio Karina.

Deodată îngerii începură să cânte.

Se lovi peste frunte pentru a face vocile să înceteze. Închise ochii și respiră liniștit câteva secunde și auzi deodată alte voci, voci de om, care veneau din pădurice aflată ceva mai încolo. Nu înțelegea ce spuneau, auzea doar un bărbat și o femeie, care vorbeau încet.

Intră sub un viaduct, o șosea sau o cale ferată. Nu-și dădea seama, nu mai știa unde se află. Vocile se apropiară, iar în lumina lunii văzu niște urme care se pierdeau în pădure.

Se opri și privi printre copaci, așteptându-se să vadă umbre și spirite.

— Acum sunt aici, spunea Karina Björnlund. Să nu-mi faci vreun rău.

O voce masculină răgușită, cu accent finlandez îi răspunse.

— Karina, nu trebuie să-ți fie frică. Nu ți-am dorit niciodată răul.

— Crede-mă, Göran, nimeni nu mi-a făcut atât de mult rău ca tine. Spune ce vrei și… lasă-mă să plec.

Annika își ținu respirația; simțea un gol în stomac, iar gura îi era uscată ca iasca. Făcu un pas în zăpada călcată, apoi încă unu.

În lumina lunii, văzu pădurea deschizându-se într-o poiană, în mijlocul căreia se afla o construcție de cărămidă cu acoperiș de tablă și ferestre ferecate.

În mijlocul poienii stătea ministrul culturii, în haina sa de blană și, ceva mai departe, lângă casă, un bărbat scund, îmbrăcat într-o manta lungă și purtând șapcă de piele; avea un sac închis la culoare lângă el.

Göran Nilsson, stăpânul forței divine, Dragonul Galben.

Annika se uită țintă la el; o dureau ochii.

Teroristul, ucigașul plătit, personificarea răului, așa arăta, deci, adus de spate și abia ținându-se pe picioare?

Trebuia să sune la poliție.

Apoi își dădu seama: uitase telefonul în mașină, pe scaunul de lângă șofer.

— Cum poți să crezi că ți-am vrut vreodată răul? spuse bărbatul.

Vocea îi răsună ciudat în aerul nemișcat.

— Tu ești omul care a însemnat cel mai mult pentru mine.

Femeia se mută agitată de pe un picior pe celălalt.

— Am primit mesajele tale, spuse ea, și Annika înțelese imediat de ce era atât de speriată.

Primise aceleași avertismente ca Margit.

Bărbatul, Dragonul Galben, își coborî privirea câteva secunde, apoi și-o ridică din nou și Annika îi văzu ochii, în lumina slabă străluceau roșii și neliniștiți.

— Am venit dintr-un motiv, iar voi va trebui cu toții să ascultați, spuse el și vocea îi era la fel de rece ca vântul. Vii de departe, dar eu vin de și mai de departe.

Femeia tremura sub blana groasă, iar vocea îi era speriată; părea gata să izbucnească în plâns.

— Să nu-mi faci vreun rău.

Bărbatul se apropie de ea, iar Annika văzu cum scoase ceva negru și lucios din buzunarul mantalei.

— N-am să te mai deranjez niciodată, spuse el cu voce scăzută. Asta e ultima oară. Dar trebuie să aștepți la locul de întâlnire. Am de făcut ceva, mai întâi.

Vântul le biciuia obrajii, zbuciumând coroanele brazilor.

— Te rog, gemu femeia. Lasă-mă să plec.

— Intră, spuse el pe un ton autoritar. Acum!

Karina Björnlund își luă geanta de jos și, cu revolverul îndreptat către ea, intră în clădirea de cărămidă. Göran Nilsson rămase afară, se uită după ea până o văzu dispărând înăuntru, vârî din nou arma în buzunar, apoi se întoarse și începu să meargă șchiopătând către sacul care stătea sprijinit de perete.

Annika respiră adânc. Auzise mai mult decât avea nevoie. Se întoarse încet pe cărarea bătătorită, ajunse la șosea aruncând o ultimă privire printre copaci, pentru a le putea descrie celor de la poliție locul exact.

Ceva se mișcă, ceva se îndrepta către ea.

Respirația i se precipită; se uită în jur cuprinsă de panică.

La vreo zece metri mai încolo se afla o magazie de tablă, în spatele căreia se zărea un pâlc de brazi tineri.

Annika își lăsă picioarele s-o ducă într-acolo, abia atingând zăpada care scârțâia; dădu la o parte crengile țepoase și se uită.

Bărbatul apăru în lumina slabă care venea de la calea ferată, trăgând după el sacul ce părea foarte greu.

Rămase nemișcat câteva secunde pe drumul alunecos, apoi își duse mâna la stomac și se aplecă în față; aburii îi ieșeau din gură ca la o locomotivă. Annika își întinse gâtul pentru a vedea mai bine, crezu că bărbatul avea să cadă.

Dar respirația lui se liniști, își îndreptă spatele și continuă să meargă cu pași nesiguri.

Apoi se uită drept spre locul în care se afla Annika.

Îngrozită, lăsă crengile să cadă la loc, ducându-și mâna la gură pentru a-și ascunde respirația. Apoi rămase complet nemișcată în întuneric, în timp ce bărbatul venea încet către ea. Zgomotul pașilor lui îi creștea în creier, se apropia tot mai mult și ea crezu că va striga. Închise ochii și îl auzi oprindu-se la un metru în spatele ei, de cealaltă parte a cărării cu brazi.

Ceva se auzi. Deschise ochii.

Metal lovea pe metal; Annika își ținu respirația și ascultă.

Bărbatul făcea ceva în magazie. Deschisese ușa. Îl putea auzi gâfâind, simți că ea însăși avea nevoie de aer și inspiră adânc, fără zgomot. În secunda următoare simți că trebuia să vomite.

Bărbatul putea. Un miros de putred pătrundea printre ramurile brazilor și o făcu să-și astupe din nou gura și nasul cu palma.

El icnea și se lupta cu ceva pe partea cealaltă a cărării; loviturile continuară un timp, apoi, dintr-odată, se făcu liniște. Un scârțâit și apoi un pocnet.

Zece secunde de respirații mai ușoare, apoi din nou pași care se îndepărtau.

Annika se întoarse, dădu la o parte crengile.

Bărbatul era din nou pe drum către pădurice. Sacul de marinar dispăruse.

E în magazie, se gândi ea.

Păduricea îl înghiți, îl alungă din lumina slabă.

Annika se ridică, trecu repede drumul, ezitând câteva clipe la marginea pădurii.

Se întoarse brusc, începu să meargă fără zgomot pe drumeag, fugi pe sub viaduct, înapoi către clădirea Skanska, traversă parcarea pustie și simți că cineva venea către ea.

Se opri, se uită în jur, cu adrenalina inundându-i sângele, se aruncă printre copacii din pădure și se lăsă pe vine.

Venea un bărbat. Avea capul descoperit, purta jeanși și o geacă subțire. După mersul nesigur și mișcările lui dezordonate, se putea bănui un abuz de alcool de lungă durată. Un bețiv.

Câteva secunde mai târziu, dispăru în spatele clădirii Skanska. Annika ieși din nou pe drum și începu să alerge mai departe, fără să se scuture de zăpadă.

Mai întâi nu văzu mașina și avu un moment de panică înainte de a o descoperi în spatele scheletului ruginit al unui camion. Deschise ușa, se aruncă înăuntru pe scaunul șoferului, își scoase mănușile și apucă precipitat telefonul. Degetele îi tremurau, nu fu în stare să formeze numărul direct al comisarului Suup.

— Karlsson, serviciul central.

Ajunsese la ofițerul de serviciu.

— Suup, spuse ea, îl caut pe comisarul Suup.

— A plecat acasă, spuse Karlsson.

Creierul îi era ambalat la turație maximă, închise ochii și își trecu palma transpirată peste frunte.

— Forsberg, spuse ea. E Forsberg acolo?

— Care dintre ei? Avem trei.

— De la criminalistică?

— Așteaptă, îți fac legătura.

Annika rămase în așteptare și se trezi într-un spațiu cibernetic nedefinit, în care nu existau sunete sau culori.

După trei minute renunță și sună din nou.

— Caut pe cineva care se ocupă de moartea lui Benny Ekland și a lui Linus Gustafsson, spuse ea cuprinsă de panică atunci când Karlsson răspunse din nou.

— Despre ce e vorba? spuse tânărul, neinteresat.

Ea încercă să respire liniștit.

— Mă numesc Annika Bengtzon și sunt reporter la ziarul *Kvällspressen.* Și…

— Suup se ocupă de presă, i-o tăie scurt Karlsson. Sună-l mâine.

— Ascultă-mă! strigă ea. Ragnwald e aici, Göran Nilsson, Dragonul Galben, știu că e el, se află într-o clădire de cărămidă lângă calea ferată, împreună cu Karina Björnlund, trebuie să veniți imediat și să-l prindeți. Acum!

— Björnlund? spuse Karlsson. Ministrul culturii?

— Da! strigă Annika. Göran Nilsson din Sattajärvi și cu ea sunt într-o casă de lângă calea ferată, nu pot să explic exact unde, e destul de aproape de un viaduct…

— Ascultă, spuse Karlsson. Te simți bine?

Annika se opri și își dădu seama că totul suna cât se poate de nefiresc, își drese glasul și încercă să vorbească liniștit și coerent.

— Știu că pare absurd, spuse ea și încercă să zâmbească. Sun din Lövskatan, nu departe de calea ferată, linia de transportat minereul merge chiar pe aici…

— Lövskatan, da, știm unde e Lövskatan, spuse polițistul și ea își dădu seama că răbdarea lui era pe cale de a lua sfârșit.

— Un bărbat pe care îl urmăriți de mulți ani s-a reîntors la Luleå, zise Annika, vorbind aproape normal. Îl cheamă Göran Nilsson, și de când s-a întors în Suedia a comis patru crime, crimele Mao, știi tu, și chiar în momentul acesta se află lângă casa asta sau era aici acum câteva clipe, o clădire de cărămidă cu acoperiș de tablă, în pădure, lângă un viaduct…

Polițistul Karlsson oftă greu în receptor.

— Colega mea preia tura acum, spuse el, o voi informa de îndată ce apare.

— Nu! strigă Annika. Trebuie să veniți acum, imediat! Nu știu cât mai stă aici.

— Știi ce? făcu polițistul. Liniștește-te. Îți spun doar că o să comunic.

— Bine, spuse Annika și începu să respire agitat. Aștept aici, în stația de autobuz, până veniți, să vă arăt drumul. Stau aici, am un Volvo argintiu.

— Bine, zise polițistul. Așteaptă.

Și închise.

Annika privi ecranul telefonului, un dreptunghi verde fosforescent în întuneric.

Își vârî casca în ureche și formă numărul direct al lui Jansson, la departamentul de știri.

— Poate că trebuie să rămân în Luleå în seara asta, spuse ea. Vreau numai să știu dacă mă pot caza la City Hotel la noapte, dacă va fi nevoie.

— De ce? întrebă Jansson.

— Se petrec tot felul de lucruri, spuse ea.

— Fără terorism, spuse Jansson. Am primit o săpunealăzdravănă azi-dimineață că ți-am dat voie să pleci în Norrboten iarăși.

— OK, răspunse Annika.

— Auzi? zise Jansson. Niciun rând blestemat despre vreun terorist blestemat, înțelegi?

Ea așteptă o secundă înainte de a răspunde.

— Sigur, spuse ea. Nicio problemă. Promit.

— Poți să stai la City Hotel, spuse șeful de ediție, pe un ton mai prietenos. Uită-te la filme porno, semnez tot ce vrei. Știu cum e, trebuie să schimbi mediul câteodată.

— OK, spuse ea scurt și închise.

Sună la informații și rugă să-i facă legătura cu City Hotel din Luleå, reținu o cameră business la ultimul etaj.

Rămase apoi în mașină și privi pe fereastră. Aburii respirației se transformau în flori de gheață pe parbrizul rece.

Nu putea face mai mult. Nu-i rămânea decât să aștepte poliția.

Nu peste mult timp, totul se va termina, se gândi ea și simți cum pulsul i se liniștește.

Văzu chipul cenușiu al lui Thord Axelsson în fața sa, ochii umflați de plâns și jacheta roșie a lui Gunnel Sandström, părul dat cu gel și ochii atenți ale lui Linus Gustafsson, și clocoti de ură și furie.

În curând vei primi ce meriți, blestematule.

Simți că tremura, se gândi o clipă să pornească motorul, dar în loc de asta deschise portiera și ieși. Era prea agitată să poată sta într-un loc. Verifică dacă avea telefonul în buzunar, închise portiera și începu să meargă în sus, spre vârful pantei.

Noaptea arctică pusese stăpânire pe întinderile nemișcate, la fel de aspră și de neînduplecată ca oțelul produs în furnalele de pe malul mării. Aburii care îi ieșeau din gură pluteau în jurul ei, vălurele ușoare de căldură înghețată.

E frumos, se gândi ea; privirea ei urmă linia ferată și se opri la stele.

Auzi motorul unui vehicul în spatele său, se întoarse și speră că era poliția.

Era un autobuz de oraș, numărul unu.

Veni către ea și frână; Annika își dădu seama că stătea chiar lângă stâlpul din stație, făcu câțiva pași într-o parte pentru a arăta că nu voia să urce.

Autobuzul se opri totuși la câțiva metri în fața ei, ușile din spate se deschiseră și un bărbat solid coborî. Se mișca încet, cu greutate.

Annika făcu un pas către el.

— Hans! spuse ea. Hans, bună, sunt eu, Annika.

Hans Blomberg, arhivarul de la *Norrlands-Tidningen,* se uită în sus și îi întâlni privirea.

— Ce faci aici? îl întrebă Annika.

— Aici locuiesc, răspunse bărbatul și zâmbi vesel. Pe strada Tors.

Arătă cu mâna peste umăr către cartierul din spatele său.

— Da? spuse Annika.

Autobuzul porni, ea făcu un pas mai aproape și îi văzu ochii. În aceeași clipă își aminti unde mai zărise desenul dragonului galben. Un desen de copil, un dinozaur galben, pe avizierul lui Hans Blomberg de la arhiva *Norrlands-Tidningen.* Făcu inconștient doi pași în spate.

— Întrebarea e, de fapt, ce faci tu aici, spuse Hans Blomberg.

Autobuzul dispăru în spatele pantei și bărbatul veni către ea, cu mâinile în buzunare. Se opri în fața ei și, în lumina lunii, ochii lui erau aproape transparenți.

Annika râse nervos.

— Sunt aici cu o treabă și m-am rătăcit, zise ea. Strada Förening știi pe unde e?

— Stai pe ea, spuse arhivarul amuzat. Nu aveți niciun simț de orientare voi, cei din Stockholm?

— Se terminase când m-au fabricat pe mine, replică ea și simți că nu mai era în stare să vorbească.

— Cu cine trebuie să te întâlnești?

Annika ridică din umeri.

— Am ratat deja întâlnirea, spuse.

— Dar trebuie să intri și să te încălzești, spuse el. Pot să te invit la o ceașcă de ceai?

Ea căută febril o scuză, dar bărbatului nu-i păsă de ezitarea ei, o prinse cu putere de braț și începu să meargă.

— Locuiesc într-un mic apartament de două camere, la parter, spuse el. Nu e chiar atât de luxos, dar ce faci când nu mai ai loc în societatea de consum?

Annika încercă ușor să se elibereze, dar constată că brațul îi era prins ca într-o menghină.

— Nu se întâmplă prea des ca un bărbat ca mine să primească o asemenea vizită, spuse el. Dame drăguțe din capitală.

Îi zâmbi, însă Annika nu-i răspunse.

— Care dintre ei ești? spuse ea. Pantera, Tigrul sau Leul?

El se uită înainte, fără să pară că ar fi auzit întrebarea, doar o strânse și mai tare de braț. Casele erau pe cale să dispară în spatele lor, se apropiau de semnul care indica interzicerea circulației vehiculelor. Annika se uită în jos, către pădurice.

— Și tu locuiești acolo, în pădure?

El nu răspunse, și în clipa următoare Annika se afla din nou în tunel, simțind cum pământul se leagănă; auzi pe cineva respirând puternic și gâfâit și înțelese că era ea însăși.

— Nu, spuse. Nu vreau. Te rog…

Picioarele i se înmuiară și Hans Blomberg o prinse în brațe, cu un zâmbet.

— Ești reporter spuse el. Un reporter mic și curios. Sigur că vrei un subiect de zile mari, nu-i așa?

Annika văzu țevile din tunel deasupra capului și începu să plângă.

— Dă-mi drumul!

Începu să se zbată. Primi o lovitură în cap, și Sven era acolo și îi striga ceva și ea se lăsă în jos, se prăbuși la pământ, cu mâinile deasupra capului.

— Nu mă lovi!

Lumea se opri, pământul încetă să se mai legene, și ea își auzi respirația grea. Se uită încet în sus și îl văzu pe Hans Blomberg scuturând îngrijorat din cap.

— Deci, cu asta te ocupi, spuse el. Ridică-te. Conducătorul așteaptă.

Și Annika porni împleticindu-se, în lumina lunii, cu luminile de la calea ferată legănându-se undeva, în dreapta ei. Îngerii tăceau, acolo unde vocile lor neliniștite cântaseră nu mai era decât o gaură întunecoasă.

Trecură pe lângă clădirea Skanska; fațada acesteia era în întuneric.

— Mergem spre casa din cărămidă, nu-i așa? întrebă ea. Cea din spatele viaductului.

— Deci, ai găsit deja cartierul general, zise arhivarul pe tonul său jovial. N-a trebuit decât să te furișezi puțin printre tufișuri, nu? Ce inteligent din partea ta! Atunci pot să-ți povestesc ce ne așteaptă. Dragonul ne-a convocat din nou. Nu cred că vor veni toți, unii au dispărut între timp, dar Karina e sigur acolo, și Yngve, garantat. Nu pierde niciodată o reprezentație de calitate.

Arhivarul râse mulțumit. Annika se chinuia să nu verse.

— Sărmanul Yngve, continuă bărbatul, Göran a vrut să am grijă de el, dar ce poate face un bărbat? Ca să ajuți un alcoolic trebuie să schimbi tot sistemul, iar eu n-am fost în stare. Din păcate, trebuie să recunosc că Yngve nu mai are niciun control asupra realității și asta e trist. Nu mi-am îndeplinit sarcina…

În secunda următoare, Annika auzi un zgomot în spatele său. Privi peste umăr și fu orbită de farurile unei locomotive diesel gigantice care venea aproape plutind pe linie.

— Drept înainte, spuse Hans Blomberg.

Annika ascultă, privind locomotiva care trecea pe lângă ea, îndreptându-se către oțelărie, trăgând un rând nesfârșit de vagoane pline cu minereu.

Inima îi bubuia în piept; încercă să se vadă din poziția mecanicului de locomotivă. Era îmbrăcată în negru și se mișca pe fundalul la fel de negru al pădurii, luminat doar de luna rece.

Încercă să-și liniștească bătăile inimii, să ghicească până unde se întindea trenul fără a se întoarce, dar nu-i văzu capătul.

Intrară sub viaduct, trenul trecu pe lângă ei, vagon după vagon, trimițând umbre negre de-a lungul liniei, până dispăru și ultimul în mărunțaiele incandescente ale furnalului.

Annika înghiți în sec și văzu că mâinile îi tremurau.

Ajunseră la magazia de tablă în care Göran Nilsson își lăsase sacul de marinar; era încuiată.

— În jos și la dreapta, spuse Hans Blomberg și o îmbrânci către pădurice.

Ea alunecă și, pentru a evita căderea, se prinse de crengile unei tufe.

Liniștește-te, își spuse paralizată și merse mai departe către clădirea de cărămidă.

Ferestrele erau acoperite cu tablă, o scară de lemn, pe jumătate prăbușită, ducea către ușa întredeschisă de la intrare. Annika se opri, dar primi un ghiont în spate.

— Intră. Nu-i decât un depozit vechi pentru compresoare.

Ea puse mâna pe clanță și văzu că se încuia cu două cârlige sudate unul de celălalt, fixate cu un lacăt vechi și ruginit. O deschise.

De dinăuntru răbufni același miros insuportabil pe care îl simțise și în spatele copacilor.

Ragnwald era acolo.

Păși într-un întuneric compact, clipi și auzi sunetele respirațiilor. Înăuntru era rece ca gheața, parcă mai rece decât afară.

— Cine ești tu? spuse Karina Björnlund de undeva din stânga.

— Avem o vizită care ne onorează, zise Hans Blomberg și o împinse pe Annika în casă, apoi intră și el și închise ușa.

Ministrul culturii aprinse o brichetă, o lumină slabă se răspândi în depozit, umbrele care îi cădeau pe nas și ochi o făceau să arate ca un monstru. Alcoolicul Yngve era lângă ea, iar Göran Nilsson stătea sprijinit de peretele din dreapta. Lângă el se afla un afiș prăfuit cu portretul maestrului Mao.

Annika simți cum o cuprinde panica, de îndată ce îl văzu pe ucigașul plătit, amețeala, înțepăturile bine-cunoscute în buricele degetelor și amorțeala.

Calm, se gândi ea. *Nu respira repede. Ține-ți respirația.* Karina Björnlund se aplecă în față și aprinse o lumânare la picioarele sale, lăsă bricheta și se ridică, ținând lumânarea în mână.

— Ce-i asta? spuse ea și îl privi pe Hans Blomberg. De ce-ai adus-o aici?

Puse lumânarea pe o mașină ruginită, probabil un compresor vechi.

Nu sunt singură, se gândi Annika. *Nu e ca în tunel*.

— Dați-mi voie să fac prezentările, spuse Hans Blomberg, domnișoara Annika Bengtzon, jurnalist de investigație la *Kvällspressen.*

Karina Björnlund tresări și făcu un pas în spate.

— Ești nebun? spuse ea cu voce tare. Aduci aici un jurnalist? Nu înțelegi la ce mă expui?

Göran Nilsson stătea nemișcat, privirea îi era tulbure și obosită.

— Asta nu e pentru străini, spuse el surprinzător de clar.

Hans Blomberg, alias Pantera Neagră, trase ușa după el și zâmbi.

— Domnișoara Bengtzon știe deja multe despre noi, zise. Stătea aici, afară, n-am putut-o lăsa să plece și să bârfească.

Karina Björnlund se apropie de Blomberg.

— Ai stricat totul, spuse ea cu voce ascuțită. Tot pentru ce-am luptat în toți acești ani. Lua-v-ar dracu'!

Își luă sacoșa și se îndreptă către ușă. Göran Nilsson intră în cercul de lumină. Annika nu văzu nicio armă. Fața bărbatului era scofâlcită și palidă, părea bolnav și neputincios.

Totuși, Karina Björnlund se opri la jumătatea scării, speriată și nesigură.

— Așteaptă, îi spuse el ministrului și apoi se întoarse către Blomberg. O iei pe răspunderea ta? Garantezi pentru securitatea grupului?

Annika îl privi pe ucigaș, chipul lui lipsit de vigoare și replicile împiedicate, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele.

— Nicio problemă, spuse arhivarul entuziasmat. Am eu grijă de ea.

Annika simți cum picioarele i se transformă în plumb, corpul i se îngreuna și înțepenea. Auzea înlăuntrul său o tânguire care creștea și implora, dar care nu ajungea în gât pentru a ieși.

Dragonul Galben o privi, însă ea nu îndrăzni să respire.

— Așază-te acolo, în colț, spuse el și îi arătă locul.

— Nu putem avea reporteri aici, ar trebui să înțelegeți asta, zise Karina Björnlund enervată. Nu sunt de acord.

Dragonul își ridică mâna.

— Destul acum, spuse el. Generalul nostru e răspunzător.

Își vârî mâinile în buzunare.

Arma, se gândi Annika.

— E frig astăzi, spuse el. Voi fi scurt.

Alcoolicul Yngve făcu câțiva pași în față.

— Amuzant, spuse el, dar n-are nimeni ceva de băut?

Hans Blomberg își descheie nasturele de sus de la geacă și scoase din buzunarul de la piept o sticlă întreagă de Absolut Vodka. Ochii lui Yngve se măriră, buzele i se depărtară una de cealaltă într-o expresie de extaz, luă sticla ca și cum ar fi fost un copil.

— M-am gândit că am putea sărbători puțin, spuse Hans Blomberg și dădu încurajator din cap.

Yngve rupse învelitoarea de plastic de pe capac cu ochii în lacrimi; Annika privea în podea.

Ce aveau de gând să facă cu ea?

Nu e ca în tunel, nu e ca în tunel.

Karina Björnlund puse din nou sacoșa pe podea.

— Nu înțeleg de ce suntem aici, zise ea.

— Puterea te-a făcut nerăbdătoare, spuse Göran Nilsson și o privi pe Karina Björnlund cu ochii săi de dragon, așteptând până văzu că toți erau atenți la el.

Apoi își ridică încet capul și privi în tavan.

— Sunt conștient că unii dintre voi ați fost surprinși de convocarea mea, spuse el. A trecut mult timp de când v-am adunat ultima oară în felul acesta și am înțeles că asta a stârnit controverse. Dar nu trebuie să vă fie frică.

O privi pe Karina Björnlund în ochi.

— Nu sunt aici să vă fac vreun rău, continuă el. Sunt aici pentru a vă mulțumi. Voi veți rămâne singura mea familie și spun asta fără sentimentalisme.

— De ce ai omorât-o pe Margit, în cazul ăsta? întrebă Karina Björnlund cu vocea îngroșată de frică.

Göran Nilsson scutură din cap, din capul său de dragon, din capul său de stăpân divin, de conducător revoltat.

— Nu asculți, spuse el. Nu faci decât să vorbești. Nu erai așa înainte. Puterea te-a schimbat cu adevărat.

Hans Blomberg făcu un pas înainte; părea că se săturase de fleacuri.

— Spune-mi ce trebuie să fac, se adresă el conducătorului său. Sunt pregătit de luptă armată.

Göran Nilsson se întoarse către el cu o tristețe nemărginită în ochi.

— Pantero, spuse el, nu va fi nicio luptă armată. Am venit să mor acasă.

Arhivarul făcu ochii mari și o expresie bovină i se întipări pe figură.

— Dar te-ai întors, spuse el. Ești aici, conducătorul nostru, pe care l-am așteptat atâția ani. Revoluția e aproape.

— Revoluția a murit, spuse Dragonul autoritar. Societatea capitalistă, care-i folosește pe oameni ca pe niște vite, a învins și, cu ea, ideologiile false: democrația, libertatea de exprimare, dreptatea în fața legii, drepturile femeilor.

Hans Blomberg asculta pios, Karina Björnlund părea să se facă tot mai mică odată cu fiecare cuvânt, iar alcoolicul era total absorbit de sticla sa.

— Clasa muncitorilor a fost redusă la o turmă spălată pe creier de societatea imbecilă de consum, spuse el. Nu mai există nicio dorință de dreptate. Falsele autorități împing poporul în malaxorul de carne, fără să protesteze cineva.

O privi țintă pe Karina Björnlund.

— Cei de la putere se folosesc de oameni, ca întotdeauna, spuse el și vocea îi suna clară și hotărâtă. Ne stoarce ca pe niște cârpe și apoi ne aruncă la gunoi. Așa s-a întâmplat mereu, dar azi guvernele alese de noi le permit celor care cumpără forță de muncă să ne exploateze la sânge. Am acceptat că e așa și am luptat în felul meu. Revoluție?

Scutură din cap.

— Nu va mai fi niciodată vreo revoluție. Omul a vândut-o pe coca-cola și televiziune prin cablu.

Hans Blomberg îl privea cu ochi strălucitori și disperați.

— Dar, spuse el, nu-i adevărat. Te-ai întors, și cum te-am mai așteptat! M-am pregătit în toți acești ani, așa cum mi-ai spus, și acum sunt gata. Nu e prea târziu.

Göran Nilsson își ridică mâna.

— Eu nu mai pot face multe lucruri în viață, zise el. Mi-am acceptat condiția, atât pe cea personală, cât și pe cea generală, care ne privește pe noi toți. De fapt, nu există nicio diferență

între mine și burghezia mincinoasă. Trăiesc mai departe prin copiii mei și, în schimb, le las moștenirea mea.

Se clătină, ducându-și mâna la stomac.

— Nimeni n-o să vă mai poată exploata de-acum încolo, spuse el. Zilele voastre de muncă silnică au luat sfârșit.

— Ce vrei să spui? întrebă Karina Björnlund, care nu mai era la fel de speriată ca înainte.

— Ne va face cadouri, spuse Hans Blomberg și în vocea lui se simțea neîncrederea. Am nimerit la o împărțire de cadouri de Crăciun. Sau poate la un parastas? Revoluția e moartă, ați auzit?

— Termină, Hans! spuse Karina Björnlund și îl prinse de braț. Și Mao e mort. Însăși China a devenit capitalistă.

— Și tu ai crezut, zise Hans. Și tu ai fost revoluționar.

— Dar, Dumnezeule, exclamă ea, nu eram decât niște copii! Toată lumea credea în revoluție. Așa era pe timpul acela, dar vremurile s-au schimbat de mult.

— Nu și pentru mine! strigă Hans Blomberg.

Göran Nilsson făcu un pas nesigur către el.

— Pantero, spuse el, ai înțeles greșit.

— Nu! urlă arhivarul și ochii îi ieșiră din orbite. Nu-mi puteți face asta! Revoluția e singurul lucru important!

— Vino-ți în fire! spuse Karina Björnlund și scutură iritată brațul arhivarului.

Hans Blomberg își trase mâna și se eliberă. În secunda următoare ridică pumnul și i-l aplică direct în față.

Cineva țipă, poate ministrul sau alcoolicul, sau Annika însăși, apoi, într-un acces de furie, arhivarul se întoarse către Göran Nilsson și îl împinse cu toată puterea în peretele cu afișul lui Mao. Dragonul Galben căzu pe podeaua de beton cu un zgomot de os care se rupe și un altul, șuierător, scos de plămânii lui.

— Trădători blestemați!

Vocea lui Hans Blomberg se sparse. Își luă avânt, se repezi asupra ușii, o smuci, apoi o trânti cu aceeași putere în urma sa.

Lumânarea pâlpâi și umbrele începură să tremure.

— Sângerez, spuse ministrul culturii de pe podea, din spatele compresorului. Ajutați-mă!

Apoi se instală liniștea și gerul deveni parcă și mai năprasnic. Annika bănui blestemele arhivarului prin peretele de cărămidă, dispărând în direcția căii ferate. Se apropie de Göran Nilsson. Bărbatul zăcea leșinat lângă perete, cu laba piciorului drept

răsucită în afară, într-un unghi nefiresc. Piciorul drept părea mai scurt decât cel stâng. Alcoolicul Yngve privea năuc, legănându-se ușor. Culoarea îi dispăruse din obraji și dinții îi clănțăneau. Karina Björnlund își dusese mâna la față, sângele îi curgea printre degete pe gulerul hainei de blană.

— Am nasul spart, urlă ea. Trebuie să ajung la urgență!

Izbucni în plâns, dar încetă imediat din cauza durerii.

Annika se apropie de ea și îi puse mâna pe braț.

— Nu-i niciun pericol, spuse ea, cercetând fața Karinei. Se va vindeca.

— Dar dacă rămâne strâmb?

Annika se întoarse și se apropie de bărbatul căzut. Mirosea, într-adevăr, îngrozitor.

— Göran, zise ea cu voce ridicată. Göran Nilsson, mă auzi?

Fără să aștepte răspuns, se aplecă, își scoase mănușile și trase pistolul din buzunarul mantalei. Era greu și rece ca gheața. Cu spatele la ceilalți, îl lasă să alunece într-unul din buzunarele canadienei. Nu știa nimic despre revolvere, dar presupunea că era asigurat.

Dragonul Galben gemu adânc, pleoapele palide începură să-i tremure. Annika își puse palma pe podeaua înghețată pentru a vedea cât era de rece, umezeala îi făcu imediat degetele să se lipească de ea. Și le smulse îngrozită.

— Nu poți să rămâi aici, îi spuse bărbatului, trebuie să te ridici. Poți să stai pe celălalt picior?

O privi pe Karina Björnlund.

— Trebuie să plecăm de aici, zise ea. E mai rău decât într-un congelator. Poți să mă ajuți să-l duc?

— Dar sunt rănită, se plânse ministrul culturii. Și de ce l-aș ajuta? Atâta rău mi-a făcut! Nu poate Yngve să-l care?

Alcoolicul se așezase pe podea, strângând spasmodic în mână sticla pe jumătate băută.

— N-ai voie să adormi aici, îi spuse Annika și simți cum aluneca din realitate, iar camera rece amenința să o sufoce.

— Dacă ai ști cât am suferit anii ăștia, spuse Karina Björnlund de după compresor. M-am temut în fiecare clipă că cineva va dezvălui că i-am cunoscut pe țicniții ăștia. Dar așa e când ești tânăr, nu? Ai tot felul de idei năstrușnice, te însoțești cu tot felul de oameni.

Göran Nilsson încercă să se ridice, dar nu reuși decât să se așeze înapoi cu un strigăt scurt.

— Ceva s-a rupt la șold, șopti el și Annika își aminti fractura de șold a bunicii sale în acea iarnă cu multă zăpadă.

— Mă duc după ajutor, spuse Annika, dar, în aceeași clipă, bărbatul o prinse de încheietura mâinii cu o forță neașteptată.

— Unde e Karina? murmură el cu o privire tulbure.

— E aici, spuse Annika cu voce joasă, se eliberă, se ridică și se întoarse către Karina. Vrea să vorbească cu tine.

— Despre ce? Nu avem nimic să ne spunem.

Karina Björnlund respira greu, vocea îi era forțată și nazală. Făcu câțiva pași către bărbat și Annika văzu că nasul îi sângera abundent. Fața îi era cianotică și umflată. Annika îi întâlni privirea, citi în ea toată acea confuzie pe care ea însăși o simțea și ceva în ea se lumină, nu era singură, nu era singură.

— Stai cu el, spuse Annika și Karina se apropie de terorist ezitând, dar când se aplecă deasupra lui, el dădu drumul unui strigăt.

— Nu sânge! gâfâi el. Nu vreau să văd sânge!

În creierul Annikăi se produse un scurtcircuit. Ucigașul plătit, sadicul de meserie, teroristul cu normă întreagă stătea acolo pe podea și se smiorcăia ca un copil. Se repezi la bărbat și îl apucă de gulerul mantalei.

— Nu suporți să vezi sânge, blestematule? Dar să omori toți oamenii aceia ai suportat!

Capul lui căzu pe spate, închise ochii.

— Sunt soldat, spuse el cu voce slabă. Vinovăția mea nici măcar nu se apropie de cea a marilor conducători ai lumii libere.

Annika simți cum o podidesc lacrimile.

— De ce Margit? spuse ea. De ce băiatul?

El scutură din cap.

— Nu eu, șopti el.

Annika se uită la Karina Björnlund, care abia se ținea pe picioare.

— Minte, spuse ea. Sigur că e el.

— Eu nu-mi lovesc decât dușmanul, zise Göran Nilsson cu voce obosită. Nu prietenii sau oamenii nevinovați.

Annika privi nemișcată trăsăturile pline de durere de pe chipul bărbatului, resemnarea și lipsa lui de interes și știu dintr-odată că spunea adevărul.

Nu el îi omorâse. El nu avea niciun motiv să-i îndepărteze pe Benny Ekland, Linus Gustafsson, Kurt Sandström sau Margit Axelsson.

Cine o făcuse, atunci?

Se scutură. Se ridică pe picioarele nesigure și se îndreptă către ușă.

Era înțepenită.

Își aminti sistemul de închidere de pe partea cealaltă și revelația o izbi ca o lovitură puternică.

Hans Blomberg îi închisese acolo.

Era încuiată într-un congelator, la o temperatură de minus 30 de grade, împreună cu încă trei persoane, dintre care două erau rănite, iar a treia beată criță.

Hans Blomberg, se gândi ea. *E cu putință*?

Și în secunda următoare tunelul era din nou peste ea, țevile străbăteau din nou tavanul, simțea în spate greutatea dinamitei și auzea undeva departe o femeie care plângea, vorbea împleticit și urla de durere și disperare și înțelese că era Karina Björnlund și că nu era singură, nu era singură.

Părăsi tunelul și se reîntoarse în realitate, nu avea voie să cedeze, dacă ceda, murea.

E atât de frig, se gândi ea. *Cât poți să reziști într-un asemenea ger*?

Respirația i se liniști.

În ce o privea, nu era niciun pericol. În canadiana sa, ar fi putut rezista toată noaptea dacă ar fi trebuit. Karina avea haină de blană. Mai rău era cu bărbații.

Alcoolicul începuse deja să aibă pleoapele grele. N-ar fi rezistat încă o oră. Teroristul avea haine mai groase, dar era culcat direct pe podeaua de ciment care funcționa ca un bloc de gheață.

Trebuie să ieșim de aici. Acum. Dar cum?

Mobilul!

Un mic strigăt de bucurie îi scăpă din piept, începu să caute febril în buzunarul canadienei și scoase telefonul.

Niciun semnal.

Îl ținu la lumina lumânării, încercă diferite puncte din cameră.

Fără rezultat.

Formă totuși 112, nu se întâmplă nimic.

Nu intra în panică.

Gândește.

Karina avea și ea un telefon. Annika sunase la el cu numai două ore înainte.

— Numărul tău începe cu șase, îi spuse ea ministrului. Asta înseamnă că tu ai Telia. Vezi dacă ai semnal.

— Ce?

— La telefon. Ai un telefon mobil la tine. Doar te-am sunat.

— A, așa.

Ministrul începu să caute prin sacoșa neagră, scoase telefonul, formă codul, îl ridică în aer.

— N-am deloc semnal, spuse ea uimită.

Annika își acoperi fața cu palmele, simțind cum gerul îi mușcă pielea.

Nu-i nimic, se gândi ea. *Nu-i nimic. Am anunțat deja poliția. Ar trebui să fie aici dintr-un moment într-altul*.

O studie pe Karina. Femeia avea fața vânătă și o expresie revoltată. Se întoarse către alcoolic. În lumina tremurătoare a lumânărilor, buzele îi păreau negre. Tremura de frig în geaca subțire.

— OK, spuse Annika și își obligă creierul să raționeze. Stăm unde stăm. Este vreo pătură pe-aici? Vreo prelată, material izolant?

— Unde s-a dus Hasse? spuse Yngve.

— Ne-a încuiat? întrebă Karina Björnlund.

Annika făcu o tură prin camera prăfuită. Câteva lăzi de bere, murdărie și schelete de șoareci.

— Nu putea să încuie ușa, spuse ministrul culturii. Se apropie și trase de clanță. Göran are cheia.

— Zăvorul doar îl tragi, spuse Annika. Ce-i aici, de fapt?

Pipăi pereții, văzu că ferestrele erau bătute în cuie pe dinăuntru, își aminti de tabla care le acoperea în exterior.

— E un loc părăsit de peste patruzeci de ani, spuse Karina Björnlund. Tatăl meu lucra la căile ferate. Mă lua aici când eram copil.

— La ce servea?

— Un depozit de compresoare. Au construit altul când s-a făcut linia pentru minereu. Cum ieșim de aici?

— Sunt niște unelte pe undeva?

— Suntem blocați, spuse Karina Björnlund și Annika văzu că ochii i se umflaseră complet. Dumnezeule, cum ieșim de aici?

Annika înțelese că n-avea să găsească nicio unealtă uitată pe undeva, dispăruseră de mult. Pereții erau blocuri de beton, ușa nu putea fi forțată.

— Trebuie să ne mișcăm tot timpul, spuse ea. Trebuie să ne încălzim unul pe altul.

Înghiți în sec, simți cum panica i se insinua pe sub piele.

Dacă poliția nu vine?

Dacă ofițerul de serviciu Karlsson uitase de ea?

Își alungă gândul și se apropie de bărbatul care emana mirosul acela respingător de sub portretul lui Mao. Respira superficial și șuierat, o dâră de salivă i se prelingea din gură.

— Göran, spuse Annika și se aplecă deasupra lui, luptând cu mirosul. Göran Nilsson, mă auzi?

Îl scutură de umăr, iar bărbatul o privi cu ochi care nu înțelegeau nimic, buza de sus îi tremura.

— *J'ai très froid*, șopti el.

— *Je comprends,* spuse Annika pe un ton jos și se întoarse către ministru. Karina, așază-te aici, lângă Göran, ia-l în brațe și înfășoară-l în blana ta.

Ministrul culturii se dădu înapoi până ajunse într-un colț, în spatele compresorului.

— Niciodată, spuse ea. Pentru nimic în lume. Mi-a făcut atâta rău!

Annika îl privi pe bărbatul de lângă ea, pielea lui palidă, mâinile care tremurau.

Ar fi trebuit, poate, să-l lase să moară?

Nu asta merita?

Îl lăsă pe Göran Nilsson și se apropie de bărbatul care se sprijinea de perete.

— Yngve, spuse ea. Te cheamă Yngve?

Bărbatul dădu din cap. Își pusese mâinile la subsuori pentru a și le încălzi.

— Vino aici, spuse ea și își descheie canadiana. Vino lângă mine. Acum o să ne plimbăm.

El scutură energic din cap și strânse în brațe sticla acum aproape goală.

— Dacă nu vrei, nu vrei, zise Annika, își încheie canadiana la loc și se uită către ministru.

— El are o armă, spuse Karina Björnlund. Am putea să o folosim ca să deschidem ușa.

Annika scutură din cap.

— Ușa e de metal. Gloanțele ar putea ricoșa în cameră. În plus, trebuie să nimeresc cârligul de afară pentru a o putea deschide.

— Ferestrele, atunci?

— Același lucru.

Ar fi trebuit să le spună că anunțase poliția?

Cum ar fi reacționat?

— Am știut că așa se va întâmpla, spuse Karina Björnlund. Povestea asta cu Fiara Sălbatică a fost o prostie de la bun început. N-ar fi trebuit să-i urmez când s-a destrămat SKP-ul.

Ministrul culturii scotoci în geantă, scoase un obiect negru de îmbrăcăminte, care putea fi tricou, și și-l puse la nas.

— De ce nu? zise Annika și văzu umbra Karinei dansând pe perete.

— Tu abia te nășteai în anii ’60, spuse Karina Björnlund și îi aruncă Annikăi o privire rapidă. Nu poate fi ușor pentru generația ta să înțeleagă cum a fost atunci, dar, de fapt, a fost fantastic.

Annika dădu încet din cap.

— Îmi închipui, spuse ea. Tu erai tânără și Göran era conducătorul.

Karina o aprobă.

— Era puternic și inteligent, continuă ea, cucerea pe toată lumea. Toate fetele voiau să fie cu el, toți băieții îl respectau. Deși ar fi trebuit să renunț când a fost exclus. A fost o prostie să accept să devin membră în Fiara Sălbatică.

Karina Björnlund se pierdu câteva clipe în amintiri. Annika o vedea tot mai clar.

— Cum se face că nu ați fost prinși niciodată? întrebă Annika.

Ministra se uită la ea.

— În ce mă privește, n-am făcut niciodată ceva rău, iar Göran era foarte prudent. Comunicam numai prin simboluri, o limbă veche și uitată, clară pentru oricine dincolo de naționalități, rase și culturi.

— Niciun protocol de ședință? întrebă Annika.

— Nici măcar scrisori sau convorbiri telefonice, răspunse Karina Björnlund. Convocările la ședințe se făceau cu un desen înfățișând un dragon galben. Ziua următoare venea o

combinație de cifre care comunica data și ora ședinței. 23-11-17 însemna 23 noiembrie, la ora 17.

— Aveați fiecare propriul simbol?

Femeia dădu încet din cap, ținând în continuare tricoul la nas.

— Dar numai Dragonul putea face convocări.

— Și la sfârșitul lui octombrie ai primit o nouă convocare, într-un plic anonim, la minister.

O umbră de teamă se insinuă în privirea ministrului.

— Mi-a luat ceva să înțeleg ce vedeam. Iar când am înțeles, a trebuit să ies și să vărs.

— Totuși, ai venit la întâlnire, spuse Annika.

— Nu poți înțelege, șopti Karina. Mi-a fost atât de frică în toți anii ăștia. După F-21, când Göran a dispărut, am primit o avertizare prin poștă…

Își ascunse fața în tricou.

— Un deget de copil, spuse Annika și Karina o privi uimită.

— De unde știi?

— Am vorbit cu bărbatul lui Margit Axelsson, Thord. Limba simbolurilor a fost limpede.

Karina Björnlund dădu din cap.

— Dacă nu-mi țineam gura, aveam să mor nu numai eu, ci și copiii mei, și cei din jurul meu.

Göran Nilsson gemu pe podea, își mișcă neliniștit piciorul stâng.

Annika și ministrul culturii îl priviră cu ochi goi.

— M-a urmărit, spuse Karina Björnlund. Într-o seară stătea în fața casei mele din Knivsta[73]. Ziua următoare l-am văzut în spatele unei vitrine din Åhléns[74], la Uppsala. Și vinerea trecută am primit încă o scrisoare.

— Încă un avertisment?

Ministrul închise ochii câteva secunde.

— Un desen cu un câine, spuse ea, și o cruce. Am bănuit ce înseamnă, dar n-am îndrăznit să înțeleg.

— Că Margit era moartă?

Karina Björnlund dădu din cap.

— Nu mai ținusem legătura cu ea, dar m-am gândit la asta toată noaptea și dimineață l-am sunat pe Thord. El mi-a

[73] Cartier din Stockholm.

[74] Magazin universal.

confirmat că Margit fusese omorâtă și atunci am înțeles exact. Sau vin încoace, sau voi muri și eu. Așa că am venit.

O privi pe Annika și își luă tricoul de la nas.

— Dacă ai ști cât de frică mi-a fost! spuse ea. Cât am suferit! Să te temi în fiecare zi că cineva va afla totul! Asta mi-a otrăvit viața.

Annika se uită la ea, femeia puternică în blana sa, fata care își urmase verișoara, mai întâi în sport, apoi în politică, care devenise amanta puternicului, charismaticului conducător, dar care pusese punct acestei relații când el își pierduse poziția.

— Să desființezi TV Scandinavia pentru a ascunde gunoiul sub preș a fost o greșeală gravă, spuse ea.

Karina Björnlund o privi ca și cum nu înțelesese ce auzise. Tăcerea crescu, devenind grea.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Am e-mailul pe care l-ai primit de la Herman Wennergren, știu de ce ai schimbat propunerea de lege.

Ministrul culturii se ridică brusc și făcu trei pași repezi spre Annika; ochii săi umflați abia se mai vedeau.

— Tu, reporteră blestemată care te bagi unde nu-ți fierbe oala! strigă ea și se opri cu fața sa însângerată lângă cea a Annikăi. Cine te crezi?

Annika rămase pe loc, îi întâlni privirea.

— Știi tu foarte bine, răspunse ea. Am mai vorbit și altă dată. E mult de-atunci, vreo zece ani.

— Nu-mi amintesc.

— Am luat legătura cu tine pentru a-ți cere să comentezi călătoria la Talin a lui Christer Lundgren în noaptea în care Josefin Liljeberg a fost omorâtă. Am afirmat că guvernul s-a lăsat șantajat și s-a ocupat cu exportul ilegal de arme. Te-am rugat să transmiți întrebările mele mai departe ministrului comerțului exterior, dar nu te-ai dus la el, ci la prim-ministru, nu-i așa?

Karina Björnlund se albise la față și o privea pe reporteră ca pe o fantomă.

— Tu erai? murmură ea.

— Ai folosit informația pentru a obține un post de ministru, nu-i așa?

Ministrul culturii gâfâia și culoarea îi reapăru dintr-odată în obraji.

— Cum îndrăznești?! țipă ea. Pentru asta te voi da în judecată.

— N-am făcut decât să pun o întrebare. De ce te aprinzi așa?

— Să vii și să insinuezi ceva atât de îngrozitor! Vrei să spui că l-am sunat pe prim-ministru la Harpsund și l-am obligat să-mi dea un post de ministru?

— Aha, făcu Annika, deci l-ai găsit la Harpsund! Cum a reacționat? S-a enervat? Sau e la fel de practic și rațional cum spune toată lumea?

Karina Björnlund tăcu.

În secunda următoare, tăcerea fu întreruptă de sticla goală a lui Yngve care căzu pe ciment și se sparse. Alcoolicul alunecă în stare de inconștiență de-a lungul peretelui și se prăbuși pe podea.

Annika îi întoarse spatele ministrului culturii și fugi către el.

— Hei! strigă ea și îl lovi ușor pe obraz. Sus cu tine!

Bărbatul clipi.

— Ce e? murmură el.

Annika își scoase canadiana, îl luă de subsuori și îl ridică în picioare.

— Ține-te de mine, spuse ea și înfășură canadiana în jurul lui. Poți să-ți miști picioarele? Trebuie să ne mișcăm.

— Nu o să scapi așa ușor, spuse ministrul culturii, dar Annika n-o mai băgă în seamă și se concentră asupra bețivanului care abia se ținea pe picioare.

Deodată, Göran Nilsson se mișcă lângă perete, încercă să se ridice, lovi cu piciorul sănătos în aer, cu ochii măriți, și încercă să se dezbrace.

— *C'est très chaud,* spuse el și se lăsă din nou pe podea.

— Îmbracă-te! îi porunci Annika și încercă să se apropie de el, dar alcoolicul o ținea de după talie și refuză să-i dea drumul.

— Auzi, Göran, pune-ți mantaua pe tine!

Dar bărbatul se prăbușise sub portretul lui Mao, picioarele îi tresăriră în câteva mișcări spasmodice, apoi se liniștiră. Pieptul i se mișca încet sub cămașa de in de culoarea osului.

— Trebuie să-l ajuți, îi spuse Annika ministrului. Pune-i cel puțin haina înapoi.

Femeia scutură din cap și în secunda următoare lumina se stinse.

— Aprinde-o din nou, spuse Annika și auzi cum frica îi gâtuie vocea.

— A ars până la capăt, răspunse Karina.

Și, odată cu întunericul, veni tăcerea. Gerul se ascuți și deveni mai uscat.

Annika își miji ochii, dar constată că nu vedea nimic. Plutea într-un spațiu pustiu și rece, pătrunsă de o singurătate totală. Simți că nimic, în toată lumea, nu putea fi mai rău. Orice, numai izolare nu.

— Trebuie să ne mișcăm, spuse ea. Karina, nu sta pe loc!

Dar o auzi pe Karina lăsându-se jos și un acces de plâns sufocat și spasmodic se ridică din colțul în care se afla.

Femeia plângea, sughița și își trăgea nasul, iar Annika și Yngve se mișcau tot mai încet în camera la fel de rece ca o ladă frigorifică. Îl ținea în brațe pe bărbatul care tremura, simțea cum membrele îi devin tot mai grele, respirația tot mai dificilă; încercă să-l strângă mai tare, dar brațele îi amorțiră.

Responsabilitatea pentru ceilalți, se gândi ea și privi în întuneric. *Nimic unul fără celălalt.*

Ellen și Kalle îi apărură în fața ochilor, chipurile lor delicate veniră către ea, simți căldura lor netedă ca o mătase și mirosul lor dulce.

În curând, se gândi ea. *În curând voi fi lângă voi.*

Ministrul culturii se liniștise, plânsul se pierduse printre pereții camerei.

Liniștea care îl înlocui era și mai mare decât cea de dinainte.

Trecură câteva secunde până când Annika înțelese de ce.

Göran Nilsson nu mai respira.

Simți înțepături în buricele degetelor și un urlet se desprinse din ea, *panica.*

În secunda următoare, Yngve se prăbuși în brațele ei. Picioarele lui cedară și capul îi căzu pe umărul Annikăi.

— La naiba! îi strigă ea în ureche. Nu muri! Ajutor, cineva să mă ajute!

Nu-l mai putu ține în brațe și bărbatul căzu la picioarele ei într-o grămadă amorfă.

— Ajutor! strigă ea din toate puterile. Ajutați-ne careva!

— Nu există niciun ajutor, spuse Karina Björnlund.

— Ajutor! urlă Annika și bâjbâi pe întuneric către ceea ce credea că era ușa, nimeri direct în compresor și se lovi cu genunchiul de metal. Ajutor!

Undeva în spatele său auzi voci difuze și, pentru o clipă, se temu că primea iar vizita îngerilor. Se vorbea și se striga, vocile erau cât se poate de omenești și în secunda următoare se auzi un ciocănit clar și sonor.

— Alo! strigă o voce de bărbat de pe partea cealaltă a peretelui. E cineva acolo, înăuntru?

Ea se răsuci și privi în întuneric, în direcția din care venise vocea.

— Da! strigă ea și căzu peste Yngve. Da! Suntem aici, înăuntru. Suntem încuiați! Ajutați-ne!

— Trebuie să tăiem un lacăt, spuse bărbatul. Va dura puțin. Câți sunteți?

— Patru, răspunse Annika, dar cred că unul a murit. Un altul e pe cale să adoarmă, nu-l mai pot ține treaz. Grăbiți-vă!

— Mă duc să aduc unelte, spuse vocea și atunci Karina Björnlund se trezi.

— Nu! țipă Karina. Nu mă lăsa! Trebuie să ies de aici, acum!

Annika îl căută pe Yngve, acolo unde zăcea, pe podeaua rece. Respira cu greutate. Îl mângâie pe părul aspru, își încleștă maxilarele, se întinse pe ciment, îl trase lângă ea și îl înveli cu canadiana.

— Nu muri, șopti ea și îl legănă ca pe un copil.

Rămase așa până când auzi lampa de sudură tăind lacătul și ușa deschizându-se. Lumina unui reflector o izbi în ochi.

— Ia-l mai întâi pe el, spuse Annika. Cred că e gata să cedeze.

În clipa următoare Yngve fu ridicat de lângă ea și pus pe o targă. Apoi dispăru din câmpul ei vizual.

— Cum te simți? Poți să stai în picioare?

Ea privi cu ochii pe jumătate închiși către lumină și nu văzu decât silueta unui polițist înalt.

— Eu sunt OK, spuse și se ridică.

Inspectorul de poliție Forsberg o privi cercetător.

— Trebuie să mergi la spital pentru investigații, spuse el. Când crezi că ești în stare, aș vrea să vorbesc cu tine.

Annika dădu din cap, rămasă dintr-odată fără glas. În schimb, arătând către Göran Nilsson, văzu că mâna îi tremura.

— Tremuri, spuse Forsberg.

— Cred că a murit, șopti ea.

Personalul de pe ambulanță se întoarse, se îndreptă către Göran Nilsson și îi verifică pulsul și respirația.

— Cred că și-a rupt piciorul, spuse Annika. Și era grav bolnav, era pe moarte.

Îl puseră pe o targă și îl duseră afară.

Karina Björnlund ieși din întuneric, sprijinită de un asistent. Fața îi era descompusă de lacrimi, nasul continua să-i sângereze.

Annika îi fotografie cu privirea imaginea și o păstră.

Karina Björnlund se opri lângă ea și îi șopti la ureche.

— Voi povesti totul singură. Poți să uiți tot ce se numește exclusivitate.

Apoi ministrul ieși în lumina reflectoarelor, printre mașinile de poliție și ambulanțe.

•

Inspectorul de poliție Forsberg avea un birou dezordonat și înghesuit, la etajul al doilea al Centrului Juridic. Annika înțepenise pe unul dintre scaunele destinate vizitatorilor, și când ușa se deschise brusc, tresări și se ridică dreaptă în scaun.

— Iartă-mă că te-am făcut să aștepți. Fără lapte și zahăr, spuse polițistul și îi puse în față un pahar de plastic cu cafea fierbinte. Apoi ocoli biroul și se așeză pe scaunul său.

Annika luă paharul, se fripse la degete, suflă și sorbi prudent.

Cafea de la automat, ce putea fi mai rău?

— E un interogatoriu? întrebă ea și puse paharul deoparte.

Forsberg scotocea prin sertarul său fără s-o privească.

— Audierea martorului, am putea spune. Unde dracu' l-am pus? Aici!

Trase afară un mic casetofon și un ghem de cabluri, își îndreptă spatele, o privi în ochi și zâmbi.

— Nu prea ești friguroasă de felul tău, spuse și îi susținu privirea.

Annika îl privi și ea.

— Ba da, zise. Dar am învățat să mă îmbrac în felul cel mai contraindicat cu putință. Ce fac ceilalți?

— Ragnwald e mort, așa cum ți-ai închipuit. Yngve Gustafsson e internat la terapie intensivă. Temperatura corpului îi era de 28 de grade. Va scăpa. Știi că e tatăl lui Linus, băiatul care a murit?

Annika îl privi pe polițist. Simți cum i se pune un nod în gât și scutură din cap.

— Și Karina Björnlund? întrebă ea.

— Fața bandajată și degerături la picioare. Ce s-a întâmplat, de fapt?

El se aplecă în față și porni casetofonul.

— Îi dăm drumul de-adevăratelea? întrebă Annika.

El o privi lung câteva secunde, apoi îi căută pe computer datele personale.

— Audierea martorului cu Annika Bengtzon, spuse el, care locuiește pe strada Hantverkar la numărul 32, în Stockholm, loc – biroul celui care interoghează, convorbirea începe la…

Se uită la ceasul de mână.

— … ora 22:15. Cum se face că te aflai într-un depozit de compresoare părăsit lângă SSAB din Luleå acum, în această seară?

Ea își drese vocea.

— Am vrut să-i iau un interviu ministrului culturii Karina Björnlund și am văzut-o din întâmplare pe aeroportul din Kallax. Am urmărit-o.

Inspectorul de poliție o privi și zâmbi.

— Să-i iei un interviu? Despre ce?

Annika încercă să-i întoarcă zâmbetul, dar își dădu seama că nu era în stare.

— Aplicarea noii legi a bibliotecilor.

Polițistul rămase tăcut, reflectând câteva secunde la răspunsul ei, apoi se aplecă în față și închise reportofonul.

— E mai bine așa? spuse el.

Annika dădu din cap și se întinse după paharul cu cafea, pregătită să-i dea o nouă șansă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă polițistul.

— Să stabilim un lucru de la început, spuse ea, gustă din nou din cafea și își stăpâni o grimasă. Eu sunt jurnalistă. Toate sursele mele sunt protejate prin lege. Tu reprezinți un organ al puterii de stat și te faci vinovat de încălcarea legii dacă începi să cercetezi ce știu eu și de la cine.

Zâmbetul bărbatului dispăru.

— Iar eu am o anchetă de făcut. Poți să-mi povestești de ce te aflai la Luleå?

— Aveam o treabă, răspunse ea. M-am gândit că trebuie s-o sun pe Karina Björnlund și s-o întreb despre relația ei cu Ragnwald; am auzit că se afla în aeroportul din Kallax și am plecat după ea.

— De ce?

— Pentru că n-a vrut să discute la telefon, dacă putem spune așa.

El dădu din cap și notă ceva.

— Și ministrul culturii a făcut o plimbare în pădure, pe lângă calea ferată, iar tu ai urmat-o?

Annika dădu din cap.

— Am mers cu mașina până pe strada Lövsta, Volvoul meu închiriat a rămas acolo.

Forsberg se întinse după o hârtie și o citi cu fruntea încruntată.

— Am aici un raport, spuse el, din care rezultă că o persoană cu numele tău a sunat la ofițerul de serviciu la ora 17:12 și a comunicat că un bărbat urmărit s-ar afla într-o casă de cărămidă, undeva, lângă un viaduct. Recunoști împrejurarea?

— Tipul de serviciu nu era tocmai Einstein, spuse Annika și simți că încă era înghețată, în ciuda ajutorului pe care îl primise de la personalul ambulanței. Am încercat să-i explic cât de bine am putut, dar n-am reușit.

Inspectorul de poliție studia raportul.

— Persoana care a sunat, adică tu, e descrisă ca incoerentă și isterică.

Annika își privi mâinile roșii și uscate; nu răspunse.

— Cum l-ai putut identifica pe Göran Nilsson?

Ea ridică ușor din umeri fără să-l privească.

— Karina îl numea Göran, și eu știam că odată, demult, fuseseră împreună.

— Și pistolul ți l-a dat de bunăvoie?

— L-am luat din buzunarul lui când s-a prăbușit…

Deodată simți că nu mai poate. Se ridică și făcu câțiva pași nervoși prin camera îngustă.

— Fac săpături în povestea asta de două săptămâni. Lucrurile s-au așezat la locul lor ca piesele de puzzle. L-ați găsit pe Hans Blomberg?

Annika se opri în fața lui Forsberg. Polițistul ezită câteva secunde înainte de a-și întoarce capul.

— Nu, răspunse el.

— Blomberg ne-a încuiat.

— Am auzit, spuse Forsberg. Și povestea cu Fiara Sălbatică, explozia avionului de la F-21.

— Pot să plec acum? Sunt moartă de oboseală.

— Avem nevoie de o mărturie mai detaliată despre ce s-a spus și s-a făcut în camera aceea.

Îl văzu pe polițist ca și cum s-ar fi aflat la capătul unui tunel lung.

— Nu-mi amintesc mai mult, spuse Annika.

— Prostii! zise el. Trebuie să povestești tot ce știi înainte de a pleca de aici.

— Sunt reținută? întrebă Annika. Bănuită de vreo infracțiune?

— Sigur că nu.

— Așa, spuse Annika. Atunci, am plecat.

— Îți ordon să rămâi!

— Arestează-mă! replică Annika și ieși din cameră.

•

Merse cu un taxi până în strada Lövsta pentru a-și lua mașina și plăti cu cardul ziarului, unul dintre privilegiile pe care și le putuse păstra după ce renunțase de bunăvoie să mai fie șef.

Când taxiul se îndepărtă, rămase pe loc, își ridică fața la cer și văzu un văl acoperind luna. În secunda următoare un foc de artificii cum nu mai văzuse niciodată se aprinse.

Părea că cineva aruncase un arc de lumină albastră peste cer, o trăsătură de penel cu universul drept artist se unduia cu mișcări învăluitoare, se risipea în cascade de culori fosforescente pe toată bolta cerului. Annika rămase cu gura căscată.

Roz, alb, în cercuri, în spirale, culori și lumini, și stele care cădeau unele în celelalte, se intensificau și dispăreau.

Aurora borealĕ, se gândi ea și în secunda următoare cerul începu să scânteieze.

Gâfâi și făcu câțiva pași în spate, înconjurată de cosmosul gătit de sărbătoare.

E o lume ciudată aici, sus, se gândi ea. *Când pământul e înghețat, cerul începe să cânte și să danseze.*

Râse ușor.

Fusese o zi ciudată.

Deschise ușa de la mașină, se așeză și vârî cheia în contact. Motorul protestă o clipă, dar, în cele din urmă, se hotărî să colaboreze. Căută în compartimentul pentru acte, găsi racleta pentru gheață, coborî și curăță geamurile mașinii. Se așeză din nou, apoi aprinse faza mare.

Vârful pantei, în spatele căruia dispăruse Karina Björnlund, se lumină. Văzu la orizont un arc roz scânteind și murind și își aminti de magazia pentru cabluri electrice și de sacul marinăresc.

La mai puțin de un kilometru de aici, se gândi ea.

Puse mașina în mișcare și începu să ruleze, cu zăpada scârțâind sub cauciucuri, de-a lungul străzii, trecu pe lângă tabla care anunța interzicerea traficului, pe sub cablurile electrice, prin fața clădirii Skanska și a locului gol de parcare. Drumul se îngusta tot mai mult, mergea încet, cu felinarele care învăluiau într-o lumină slabă copacii și grămezile țuguiate de zăpadă.

După ce trecu de viaduct, opri și trase frâna de mână, coborî și se îndreptă către magazie. Ușa avea o închizătoare cu yală. Apăsă metalul înghețat al clanței și trase.

Ușa se deschise singură și sacul marinăresc îi căzu pe picioare.

Era greu, dar nu atât de compact cum păruse când bărbatul îl cărase după el.

Annika se uită în jur, simțindu-se ca un hoț noaptea. Doar stelele și aurora borealã îi răspundeau. Aburii care îi ieșeau din gură pluteau în jurul său, o împiedicau să vadă.

Orice ar fi fost, asta era moștenirea pe care Ragnwald o lăsa copiilor săi. Îi adunase pentru a le citi testamentul. Își ținu respirația și începu să desfacă nodul care ținea sacul închis, se ridică și puse sacul în picioare.

Se uită în el cu inima bătându-i cu putere. Nu văzu nimic, apoi vârî mâna și scoase o cutie cu medicamente, pe care scria în spaniolă. O puse jos, vârî mâna după următoarea.

Un borcan cu tablete mari, galbene.

Göran Nilsson luase medicamente puternice la sfârșit.

O cutie de supozitoare.

O cutie de capsule roșu cu alb.

Oftă și mai vârî mâna o ultimă dată.

Un teanc de bancnote de cinci centimetri grosime.

Tresări, privi banii, un murmur ciudat străbătu pădurea.

Euro. Bancnote de câte 100 de euro.

Privi în jurul său: fulgera, iar furnalul numărul doi de lângă calea ferată sufla din greu.

Câte?

Își scoase mănușile și își trecu degetul prin teancul de bani, bancnote complet noi, nefolosite, cel puțin o sută.

O sută de bancnote de o sută.

Zece mii de euro, aproape o sută de mii de coroane.

Își puse din nou mănușile, se aplecă și scoase încă două teancuri.

Trase în jos marginile sacului. Privi cu gura căscată și cu respirația tăiată conținutul lui.

Numai teancuri de euro. Sute.

Pipăi sacul, încercă să numere câte teancuri erau acolo.

Multe. Absurd de multe.

Apoi simți greața.

Moștenirea călăului pentru copiii lui.

Fără să se gândească prea mult, apucă sacul și îl aruncă în portbagajul mașinii.

•

Ușile de sticlă ale hotelului alunecară fosnind. Annika intră, se trezi sub un candelabru mare de cristal și clipi în lumina puternică.

— Chiar acum a intrat, cred, spuse recepționera la telefon. Annika Bengtzon?

Annika o privi pe tânăra femeie.

— Tu ești, nu-i așa? De la *Kvällspressen*? Ne-am cunoscut acum două săptămâni, când ai fost aici. Șeful tău e la telefon.

— Care dintre ei?

Femeia ascultă.

— Anders Schyman! strigă ea.

Annika își puse sacoșa pe umăr și se îndreptă către recepție.

— Spune-i că îl sun din cameră.

Zece secunde de tăcere.

— Spune că vrea să vorbească cu tine acum.

Annika se întinse după receptor.

— Ce vrei?

Redactorul-șef vorbea cu voce scăzută. Părea indispus.

— Agenția de știri a ziarului tocmai a trimis o știre de ultimă oră cum că poliția din Luleå a spart o celulă de teroriști care a

rezistat timp de treizeci de ani. Că atacul împotriva unui avion Draken pe F-21 este elucidat, că un ucigaș plătit a fost găsit mort și că un terorist încă este în libertate.

Annika privi cu coada ochiului spre recepționera curioasă, se întoarse cu spatele și se îndepărtă cât putu mai mult.

— O! spuse ea.

— Scrie că tu erai acolo când ucigașul plătit a murit. Că ai stat încuiată împreună cu o parte din gruparea teroristă. Că ministrul culturii Karina Björnlund era membră a acestei grupări. Că tu ai anunțat poliția, așa încât au putut fi prinși.

Annika își mută greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

— Nu mai spune! zise ea.

— Ce faci mâine?

O privi pe recepționeră peste umăr, citi pe ecusonul ei că o chema Linda.

Linda sorta hârtii dintr-un teanc, le punea în altul și se străduia să pară că nu ascultă.

— Nimic, desigur, spuse ea. Nu am voie să scriu despre terorism, a fost un ordin cât se poate de clar. Îți ascult ordinele.

— Da, da, spuse redactorul-șef. Dar ce scrii tu? Am anulat tot, până și poza din mijloc.

Ea își încleștă maxilarele.

— Niciun rând. Nu în *Kvällspressen.* Am o grămadă de material, dar, deoarece mi-ai interzis să-l adun, nu-l pot folosi.

Annika remarcă tăcerea scurtă și surprinsă.

— Acum te prostești, spuse el. Ai înțeles greșit totul.

— Iartă-mă, zise ea, dar cine a înțeles greșit toată această poveste?

Ecoul tăcerii răsuna pe linie. Annika știa că redactorul-șef se lupta cu dorința de a o trimite la dracu' și de a-i închide telefonul în nas, dar cu atâtea pagini de știri complet goale, nu îndrăznea.

— Mă pregătesc de culcare, spuse ea. Ai vrut și altceva?

Anders Schyman începu să spună ceva, dar renunță. Îi auzea respirația în receptor.

— Azi am primit o veste bună, spuse el apoi, încercând să pară conciliant.

Annika se abținu să comenteze.

— Da? spuse ea.

— Voi primi postul de președinte al Asociației distribuitorilor de presă.

— Felicitări!

— Am crezut că te vei bucura, spuse el. De ce nu răspunzi la mobil, în altă ordine de idei?

— Nu este semnal aici, sus. Noapte bună!

Îi întinse telefonul înapoi recepționerei.

— Poți să-mi dai o cameră acum?

Ușa liftului era grea și Annika trebui să se sprijine de perete pentru a o putea deschide. Coborî la etajul patru, covorul gros îi înghiți zgomotul pașilor.

Acasă, se gândi ea. *În sfârșit, acasă*.

Camera business se afla în partea stângă; Annika începu să meargă. Coridorul hotelului se legăna încet dintr-o parte în alta, de două ori trebui să se sprijine de perete.

Găsi camera, vârî cardul în ușă, așteptă clicul și lumina verde.

Fu întâmpinată de un susur abia perceptibil, câteva raze de lumină pătrundeau printre perdelele trase, locul său pe pământ.

Trase după ea ușa, care se încuie automat, lăsă sacoșa să alunece pe podea și aprinse lampa din tavan.

Hans Blomberg stătea pe patul ei.

Îngheță și încetă să mai respire.

— Bună seara, domnișoară! spuse arhivarul și îndreptă către ea țeava unui pistol.

Annika îi privi haina cenușie și chipul jovial. Încercă să-și oblige mintea să funcționeze din nou.

— Ce mult a durat! Am așteptat câteva ore.

Annika se dădu câțiva pași înapoi, bâjbâind după clanță.

Hans Blomberg se ridică.

— Nici să nu te gândești, draga mea, spuse el. Mă cam mănâncă degetul de pe trăgaci.

Annika se opri, își coborî brațul.

— Te cred, spuse ea și vocea îi era luminoasă și subțire. N-ai ezitat nici până acum.

El pufni ușor.

— Foarte adevărat, spuse. Unde sunt banii?

Annika se apropie cu spatele de perete.

— Ce?

— Banii. Averea Dragonului.

Mintea Annikăi începu să galopeze, gândurile curgeau ca o cascadă, ziua îi trecu repede prin fața ochilor cu imagini, senzații și concluzii.

— De ce crezi că există niște bani și de ce ar trebui eu să știu unde sunt?

— Dragă Annika Detectiv Amator care pândește prin tufișuri, dacă cineva știe, atunci tu ești aceea.

Bărbatul se apropie cu un zâmbet lingușitor. Annika îl privi drept în față.

— De ce? îl întrebă ea. De ce i-ai omorât pe oamenii aceia?

El se opri și își lăsă capul într-o parte.

— Doar e război, răspunse. Tu, care ești jurnalist, nu știi nimic? Războiul împotriva terorismului. Trebuie să presupună lupta armată din ambele părți, nu-i așa?

Râse mulțumit.

— Nu a fost ideea mea, continuă el, dar, dintr-odată, a devenit legitim să înlături dictatori și autorități false. Din ăștia erau mulți, peste tot.

O privi și zâmbi.

— Ca jurnalist, Annika, zise el mai departe, ar trebui să cunoști vechea expresie *sapă acolo unde stai.* Există subiecte peste tot, de ce să treci râul după apă? Același lucru și cu autoritățile false. De ce să cauți mai departe decât e nevoie?

— Și Benny Ekland era unul dintre ei?

Hans Blomberg se dădu câțiva pași în spate și se așeză din nou pe pat, apoi îi făcu semn cu pistolul să se așeze la masa de scris. Ea ascultă, se mișcă printr-un aer la fel de gros precum cimentul și își puse canadiana jos, lângă scaun.

— N-ai prea înțeles, spuse arhivarul. Hans Blomberg e doar un nume de împrumut. De fapt, eu sunt Pantera Neagră, n-am fost niciodată altcineva.

Dădu din cap pentru a-și sublinia cuvintele. Annika se chinuia să găsească ceva care să-l facă să mărturisească mai multe.

— Nu-i chiar adevărat, spuse ea. Ai încercat să fii și Hans Blomberg. Toate articolele acelea despre Consiliul Comunal care erau întotdeauna publicate pe pagina douăzeci și doi, jos, ce au fost?

Un fulger de mânie trecu pe fața lui.

— Un mod de a păstra aparențele până când Dragonul s-ar fi întors. A promis, și reîntoarcerea lui ar fi fost semnalul.

Zâmbi din nou.

— Benny a avut grijă să ajung la arhivă. Deși nu-i port pică, pentru că, în cele din urmă, m-am obișnuit.

Annika își înăbuși o senzație de greață.

— Dar de ce băiatul?

Hans Blomberg scutură din cap, cu o expresie de tristețe.

— E neplăcut că a trebuit să dispară, dar războiul seceră multe vieți din rândul civililor.

— Pentru că te-a recunoscut? Erai prieten cu familia.

Hans Blomberg nu răspunse, zâmbea doar liniștit.

— Kurt Sandström? spuse Annika, simțind un ghem de spaimă în stomac.

— Autoritate falsă, răspunse el. Un trădător.

— Cum l-ai cunoscut?

— Nyland, spuse Hans Blomberg. Băiatul din vecini, era cu un an mai mare. Am fost împreună la Uppsala și am intrat în mișcare în același timp. Dar Kurt nu credea cu atâta tărie și, cu timpul, s-a dat de partea capitalului și a exploatatorilor, a mișcării țărănești. I-am dat șansa să se mai gândească, dar și-a ales singur soarta.

Annika se prinse de tăblia mesei.

— Și Margit Axelsson?

Hans Blomberg oftă și-și netezi șuvițele de păr care-i acopereau chelia.

— Micuța Margit, spuse el, drăguța partizană a unei lumi mai bune. Ea era întotdeauna bine intenționată. Păcat că era atât de gălăgioasă și de încăpățânată.

— Și de aceea ai strâns-o de gât?

— A dezertat.

Annika se mută pe scaun; simțea că trebuie să meargă la toaletă.

— N-ai putea să-mi povestești, spuse ea, de ce ați aruncat avionul în aer?

Bărbatul ridică ușor din umeri.

— A fost, de fapt, un test, spuse el. Al loialității Câinelui.

— Și ea a făcut cum i s-a spus?

El zâmbi amintirii.

— S-a înfuriat atât de tare că Lupul s-a retras, încât era în stare de orice. Era dezamăgită, dar știi cum sunt fetele. Karina

cea populară nu făcea decât să se reguleze cu cel pe care îl voiau toate.

— Dar, spuse Annika, de ce ar fi trebuit să se căsătorească, în cazul ăsta?

Arhivarul izbucni în râs.

— Ai crezut cu adevărat, zise el. Anunțul matrimonial eu l-am fabricat, am vrut să-ți dau o momeală. Și ai înghițit-o, nu?

El se liniști, dădu ușor din cap. Annika se ridică.

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse ea.

Blomberg se ridică în picioare cu aceeași repeziciune pe care Annika o văzuse atunci când el se repezise la ministrul culturii în depozitul de compresoare.

— Nici vorbă.

— Atunci fac pe mine.

Bărbatul se dădu un pas în spate, dar ajunse din nou la pat.

— Du-te atunci, dar nu încerca nimic. Lasă ușa deschisă.

Ea ascultă, intră în baie, își trase pantalonii și chiloții în jos și se așeză pe toaletă.

Se privi în oglindă și văzu în propriii ochi ce avea de făcut.

Dacă rămânea în cameră, murea. Trebuia să iasă cumva, chiar dacă asta presupunea să-l ia pe Hans Blomberg cu ea.

— Cine e Tigrul? întrebă ea când se întoarse în cameră, ascunzându-și hotărârea în spatele privirii.

Ceva surd și lasciv se aprinsese în ochii arhivarului, care se ațintiră în partea de jos a abdomenului ei.

— Kenneth Uusitalo, spuse el. Șef de secție la SSAB. Băiat de treabă, activ în Asociația industriașilor, întocmește contracte inumane în Lumea a Treia. Din păcate, a fost plecat un timp mai îndelungat.

Își linse buzele.

Annika se întoarse la masa de scris, aplecându-se peste ea.

— Dar, de fapt, spuse ea, nici tu nu ești mai bun. Nu vrei decât să pui mâna pe banii lui Göran.

Bărbatul se ridică repede, se repezi către Annika și îi puse pistolul la tâmplă.

— Nu mă lua peste picior! spuse și trase siguranța pistolului.

Annika simți cum groaza îi contractă vezica urinară și lăsă să curgă picătura care apucase să se mai formeze.

— Spor la vânătoarea de comori, reuși ea să spună, cu gura complet uscată.

El o privi câteva secunde, coborî apoi arma și lăsă țeava îndreptată către podea.

— Ce altceva mai știi?

— Nu sunt sigură, spuse ea, dar l-am văzut pe Göran Nilsson lăsând un sac marinăresc în cutia unui transformator chiar lângă linia ferată. Ar putea fi acela?

Annika înghiți zgomotos, iar bărbatul ridică din sprâncene.

— Vai, spuse el, câtă sinceritate!

— Pot să mă așez?

El se dădu la o parte, iar Annika se prăbuși pe scaun, cu genunchii tremurându-i.

— Unde e transformatorul ăsta, mai exact?

— Nu departe de viaduct, spuse ea. Lângă un pâlc de brazi.

— Cum de ai văzut?

— Am urmărit-o pe Karina, m-am ascuns și l-am văzut pe Göran lăsând sacul acolo.

Arhivarul se apropie de ea, îi puse mâna în jurul gâtului, îi suflă în față și o privi drept în ochi.

— Așa deci, zise el. Cred că spui adevărul. Îmbracă-te!

Hans Blomberg se dădu înapoi, până ajunse la ușă.

— Am pistolul în buzunar. Dacă încerci ceva, nu pleci singură în iad, ci însoțită de fata de la recepție. Ne-am înțeles?

Annika dădu din cap și își puse haina.

Ieșiră din cameră; coridorul se legăna. În lift, arhivarul se așeză aproape de ea; Annika îi simți pieptul lipit de sânii ei.

— De unde ai știut în ce cameră stau? îl întrebă.

— Simpaticul tău șef mi-a povestit, cred că-l cheamă Jansson.

Liftul se opri cu o smucitură.

— Sunt chiar în spatele tău, spuse arhivarul. Dacă ești o fetiță cuminte, domnișoara de la recepție va avea șansa să mai crească.

Bărbatul se împinse și mai mult în ea, lăsându-și mâinile să-i alunece în buzunarele canadienei și, mai departe, către pântecele ei.

Annika dădu cu piciorul în ușa care se deschise cu violență.

Hans Blomberg își trase repede mâinile. Într-una din ele ținea telefonul Annikăi.

— Calm și cu grijă, șopti el.

Ieșiră în hol. Recepționera Linda venea dinspre bucătărie vorbind la un telefon mobil. Le zâmbi larg.

Sună la poliție, încercă Annika să-i transmită telepatic, privind-o cu o expresie intensă, *sună la poliție*!

Dar tânăra femeie le făcu un semn amabil cu mâna și intră în camera din spatele recepției cu telefonul său.

— Acum ne îndreptăm către ieșire, șopti Hans Blomberg.

Gerul îi mușcă fața și simți din nou pistolul în spate.

— Și la dreapta, spuse arhivarul.

Ea coti și începu să meargă aproape împleticindu-se pe trotuar, trecură pe lângă mașina închiriată, cu milioanele lui Ragnwald în portbagaj. Hans Blomberg o trase de mână și o sili să intre într-un Passat vechi, care stătea parcat în fața unei librării.

— Nu e încuiată, spuse el. Urcă-te.

Annika se supuse. Scaunul era rece ca gheața; bărbatul dădu ocol mașinii și se așeză pe scaunul șoferului.

— De unde ai furat-o? întrebă Annika.

— Porsön, spuse Hans Blomberg și porni fără cheie mașina.

Începură să meargă în jos, către apă, cotind spre calea ferată.

Pentru a treia oară în aceeași zi, Annika se îndrepta către zona industrială din Lövskatan.

— Cum ai intrat în camera mea? întrebă ea și privi în oglinda retrovizoare.

Mult în spate desluși o lumină care creștea.

Arhivarul râse.

— Un hobby de-al meu, spuse el. Pot să intru unde vreau. Altceva care te mai interesează?

Ea se gândi, închise ochii și înghiți în sec.

— De ce ai schimbat de fiecare dată metoda prin care ai ucis?

Bărbatul ridică din umeri, încetini când drumul se îngustă, își îndreptă spatele și privi înainte.

— Am vrut să încerc, spuse el. În tabăra de antrenament din Melderstein, din 1969, Dragonul m-a desemnat ca general. Eu eram cel care trebuia să conducă lupta armată, toată vara am încercat diferite forme de atac și de ucidere. De-a lungul anilor, angajamentul meu nu s-a stins. Am continuat să mă perfecționez. Cât mai mergem?

— Până la viaduct, spuse Annika, uitându-se în oglinda retrovizoare și văzând că lumina se apropiase. Margit Axelsson a primit un avertisment după ce Dragonul a dispărut. Ai primit și tu unul?

Arhivarul începu să râdă în hohote.

— Dar eu le-am trimis. Toți au primit câte unul.

— De unde proveneau degetele?

— Un băiețel care fusese călcat de mașină, spuse Hans Blomberg. Am intrat la morgă și i le-am tăiat. Dar nu fii neliniștită, nu mai avea nevoie de ele.

Annika întoarse capul și privi pe fereastră până când putu vorbi din nou.

— Dar de ce ai început să omori chiar acum? întrebă ea privindu-l. De ce ai așteptat atâta timp?

Hans Blomberg întoarse capul către ea și zâmbi.

— Nu asculți, spuse el. Revoluția e aici. Trebuia să vină odată cu reîntoarcerea Dragonului și acum el s-a întors.

— Göran Nilsson e mort.

Hans Blomberg ridică din umeri.

— Da, da, spuse el și oftă. Toate autoritățile false mor mai devreme sau mai târziu.

Râse, scoase mașina din viteză, trase frâna de mână, lasă motorul să meargă în ralanti. Se întoarse către Annika și o privi serios și îngândurat.

— Dragonul a promis că se va întoarce și eu am știut că nu mințea. L-am așteptat în toți acești ani. Uneori mi-am pierdut speranța, dar, în cele din urmă, am învins.

— Chiar crezi ce spui? întrebă Annika.

Bărbatul o lovi cu palma peste față.

— Coborâm și mergem la magazie, spuse el, se întinse peste ea, deschise ușa de pe partea pasagerului și își lăsă mâna să întârzie pe abdomenul ei.

Annika tresări, aruncând o privire în spate.

Nu era încă timpul.

Se întoarse către magazie și arătă cu mâna.

— Acolo.

— Deschide-o!

Annika se urni din loc, simțindu-și picioarele ca de plumb.

Nu merge, se gândi ea. *Nu pot*.

Încercă să deslușească un zgomot în spate: i se păru că aude un bâzâit surd. *Nu încă, dar imediat.*

Puse mâna pe clanță, se chinui să apese, trase, folosi ambele mâini, trase și mai tare, icni.

— Nu pot s-o deschid, spuse ea și dădu drumul clanței.

Lumina se apropiase acum, bâzâitul se auzea clar, amestecându-se cu bubuitul îndepărtat al combinatului siderurgic. *Imediat, imediat, imediat.*

Hans Blomberg se apropie iritat.

— Dă-te la o parte.

Ținea pistolul în mâna dreaptă, prinse clanța cu cea stângă și o apăsă. Ușa se deschise, ochii bărbatului se măriră când se aplecă și începu să caute prin întuneric. Annika își smulse canadiana de pe ea și începu să alerge.

Se repezi către linia ferată. Alunecă pe traverse, fugind cu picioarele sale de plumb și strigând fără să audă.

Un glonț îi trecu vâjâind pe lângă ureche, încă unul, apoi se văzu dintr-odată scăldată în lumina puternică a unei locomotive diesel. Se repezi în față; strigând din toate puterile, zbură pe deasupra liniei câțiva metri în fața locomotivei gigantice, care șuieră. Se prăbuși grămadă de partea cealaltă. Locomotiva trecu duduind pe lângă ea cu încărcătura sa nesfârșită, ridicând un zid lung de un kilometru între ea și Hans Blomberg.

Se ridică în picioare și începu din nou să alerge în direcția de unde venea tunetul îndepărtat, către semnalul roșu din vârful furnalului numărul doi. Se târî în susul unui povârniș, pe lângă un depozit de cărbune, cuțite îi tăiau plămânii; ceva mai departe strălucea o tăbliță:

Västra Vakten.

Marți, 24 noiembrie

Thomas lăsă ziarele de seară pe birou, apoi își scoase paltonul și îl puse pe umeraș. Când atârnă umerașul de cârligul fixat pe ușă, se uită peste umăr la ele. Chipul serios al Annikăi îl privi de pe prima pagină a ziarului, prima ei fotografie atașată textului introductiv al articolului, de la povestea cu Atacatorul, în care arăta mai obosită și mai tristă.

Reporter de la Kvällspressen *a demascat o grupare teroristă,* striga titlul. Pulsul îi crescu în clipa când se așeză lângă ea și îi trecu degetul peste obraz.

Soția sa, mama copiilor săi era unică, nu numai pentru el.

Deschise ziarul: articolele despre cum investigațiile Annikăi spărseseră celula teroristă din Norrbotten ocupau jumătate de ziar.

După primele articole, pe paginile șase și șapte, se afla o fotografie mare, luată din aer, undeva deasupra Golfului Finic, în care un om fugea într-un cerc luminat. Titlul suna astfel:

Urmărirea unui terorist azi-noapte pe mare – un ucigaș în serie a fost localizat de elicopterul poliției cu ajutorul camerei cu infraroșii.

Un articol lung descria cum un bărbat din Luleå a omorât cel puțin patru oameni în ultimele săptămâni. Jurnalista Annika Bengtzon a dat alarma în Västra Vakten la SSAB, poliția a înconjurat zona Lövskatan, ceea ce l-a făcut pe bărbat să fugă pe gheață. Din fericire, poliția avea un elicopter dotat cu o cameră cu infraroșii, deoarece căutase un copil de trei ani dispărut cu o zi în urmă. Thomas răsfoi mai departe.

Ajunse la un articol despre cum Annika stătuse încuiată într-un depozit pentru compresoare părăsit, lângă calea ferată din Luleå, împreună cu membrii grupării teroriste Fiara Sălbatică, apoi cum reușise să anunțe poliția înainte de a fi luată prizonieră, cum îi salvase viața pensionarului Yngve Gustafsson, încălzindu-l cu propria căldură.

La această propoziție Thomas simți o împunsătură în partea de jos a abdomenului și se văzu nevoit să înghită în sec, lăsă la o parte textul și se uită la fotografii.

O imagine reușită a Annikăi în redacție.

Sub ea se afla o fotografie a unei căsuțe de cărămidă roșie.

Își netezi părul și trase puțin de cravată.

Annika fugise de ucigaș aruncându-se în fața unui tren cu minereu, alergase aproape un kilometru până la SSAB și dăduse alarma la Västra Vakten. Reporterul Patrik Nilsson scrisese articolul, Annika însăși era intervievată și nu spunea decât că se simțea bine și era bucuroasă că totul se sfârșise.

Thomas respira zgomotos. Era nebună, ce era în capul ei? Cum se putea expune unor asemenea pericole, când îi avea pe ei – pe el și pe copii?

Trebuia să stea de vorbă cu ea despre asta, așa nu mai putea continua.

Paginile următoare erau pline de articole cu declarațiile ministrului culturii Karina Björnlund despre cum fusese atrasă în Fiara Sălbatică, un grup maoist din Luleå, la sfârșitul anilor ’60. După ce Björnlund părăsise grupul, direcția ideologică a acestuia începuse să deraieze, devenind violentă, lucru pe care ea îl regreta. Ministrul încerca să descrie un anumit spirit al timpului, o dorință de dreptate și libertate care depășise limitele. Prim-ministrul aprecia sinceritatea ei și îi acorda sprijinul său total.

Adevărul despre atacul de la F-21 se găsea în articolul următor. Ucigașul în serie acum prins aruncase o grenadă din dotarea armatei într-un vas cu combustibil și, în acest fel, provocase explozia.

Thomas sări peste text după ce citi introducerea și rândurile de sub imagini.

În paginile următoare se vorbea despre ucigașul plătit Ragnwald, unul dintre cei mai lipsiți de scrupule teroriști din ETA, care păcălise poliția și serviciile secrete din întreaga lume timp de trei decenii. Murise înghețat în depozitul de compresoare, în timp ce Annika și ceilalți nu putuseră decât să asiste neputincioși.

Privi fotografia neclară a unui bărbat tânăr, brunet, slab, cu trăsături blânde.

Apoi iar se vorbea despre Annika, o recapitulare a muncii și faptelor ei, asemănătoare cu cele publicate după povestea cu Atacatorul, chiar dacă acum noaptea din tunel aparținea trecutului.

Își puse palma peste chipul ei din ziar, închise ochii.

I se păru că simțea căldura venind din hârtie.

Ești cu mine, se gândi el.

În secunda următoare sună telefonul și Thomas ridică receptorul cu un zâmbet.

— Trebuie să te văd, spuse Sofia Grenborg și izbucni în plâns. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Vin sus la tine acum.

Pentru o clipă se simți cuprins de panică, gâtlejul i se îngustă, teroriști, ucigași plătiți, oameni înghețați.

Apoi își reveni, groaza Sophiei nu era a Annikăi. Își drese vocea și se uită la ceas, căutând un motiv să scape.

— Consiliul se întrunește peste un sfert de oră, spuse el și se rușină de propria minciună.

— Sunt la tine peste cinci minute.

Sophia închise, iar Thomas rămase pe loc, nehotărât.

Vineri fusese veselă pentru că răspunsese la o anchetă din ziarul *Landstingsvärlden,* cu întrebarea ce cadou își dorea de Crăciun.

— Am răspuns – pe tine, șoptise ea și îl sărutase ușor pe ureche.

Thomas se uită la prima pagină a ziarului *Kvällspressen,* unul dintre cele mai mari ziare din Nord, la soția sa, care demascase o grupare teroristă, schimbase realitatea, în timp ce el și colegii lui încercau s-o îmblânzească și s-o administreze. Ea făcuse ceva concret în timp ce el ridica perdele de fum.

Telefonul sună din nou, un semnal intern de la recepție.

— Ai o vizită.

Se ridică și se apropie de fereastră. Privi peste cimitirul de jos, cu copacii plini de chiciură. Ridică din umeri într-o încercare de a scăpa de senzația de nemulțumire.

După câteva clipe, Sophia Grenborg intră în birou, cu fața plânsă și nasul umflat. El se apropie și o ajută să-și scoată haina.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat, spuse ea printre suspine și scoase o batistă din geantă. Nu înțeleg ce i-a apucat.

Thomas o mângâie pe obraz și încercă să zâmbească.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se așeză pe scaunul pentru vizitatori și își duse batista la gură.

— Conducerea vrea să mă mute, zise și începu să respire sacadat. Administrator la Secția de siguranța traficului.

Își lăsă capul în jos, iar umerii i se zguduiră de plâns încă o dată. Thomas făcu nehotărât câțiva pași, se aplecă deasupra ei, ezită.

— Sophia, spuse el, draga mea, te rog…

Ea se stăpâni și îl privi cu o disperare neprefăcută.

— Și cât am muncit! spuse. Am mizat totul pe slujba asta timp de cinci ani. Cum mă pot înjosi în felul ăsta?

— Ești sigură că nu e o avansare? spuse Thomas; se așeză pe birou și îi puse mâna pe umăr.

— Avansare? repetă ea. Am pierdut bonusul pentru conducătorul de proiect și se așteaptă de la mine să fac singură curățenie în biroul meu acum, după-amiază, înainte de a mă muta într-un birou comun la marginea Stockholmului.

Thomas o mângâie pe umăr, inspirându-i mirosul de măr.

— Cum au justificat chestia asta?

Sophia începu să plângă din nou, iar el se ridică și închise ușa mai bine.

— Te rog, spuse și se aplecă spre ea, dându-i la o parte șuvițele de păr care îi căzuseră pe față. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Sophia se adună și își șterse nasul.

— O să rezolvăm, spuse Thomas. Povestește-mi acum.

— M-au chemat la conducere, începu ea, m-am bucurat, desigur. Am crezut că mă anunță că voi face parte din grupul executiv sau măcar din unul dintre comitete. Dar uite ce a venit în loc de asta.

— De ce oare? întrebă Thomas.

Ea scutură din cap.

— Au spus că e un pas în reorganizarea de dinaintea unirii cu voi și apoi m-au trimis afară. Thomas, nu mai înțeleg nimic. Ce se întâmplă?

El o sărută pe frunte, o mângâie pe păr, se uită la ceas.

— Știi, draga mea, spuse, trebuie să mă grăbesc la ședință și nu am nicio relație la Consiliul Comunal…

Cuvintele rămaseră suspendate în aer; ea îl privea cu ochi mari.

— Nu poți să faci nimic?

Thomas o mângâie pe obraz.

— Pot să încerc. Ai să vezi că se rezolvă.

— Crezi? spuse ea și se ridică.

Thomas o urmă și trase în piept parfumul de măr al părului ei.

— În mod sigur, spuse și îi aduse haina.

Sophia îl sărută ușor înainte de a se întoarce și de a se lăsa îmbrăcată.

— Nu poți să vii la mine în seara asta? șopti ea. Pregătesc ceva italienesc.

El simți cum începe să transpire între omoplați.

— Nu în seara asta, spuse repede. Soția mea a venit acasă. N-ai citit ziarul?

Făcu apoi câțiva pași, se apropie de birou și luă ziarul. Privi fără să vadă ochii căprui ai Annikăi.

— A demascat o grupare teroristă, citi Sophia cu uimire și neîncredere. Cu ce se ocupă soția ta, de fapt?

Thomas privi fotografia din ziar înainte de a răspunde.

— A fost șefa redacției de criminalistică, dar nu mai avea deloc timp pentru familie. Acum e jurnalist de investigație, se ocupă de abuzurile instituțiilor și de scandalurile politice. La demascarea grupării ăsteia teroriste a lucrat în ultimele săptămâni.

Puse ziarul pe birou, cu fotografia în sus, remarcând mândria din propria-i voce.

— Trebuia să vină ieri, dar a intervenit asta. Zboară către casă acum, după-amiază.

— Aha, spuse Sophia. Atunci înțeleg că ești ocupat în seara asta.

Ieși fără să mai spună nimic și el rămase uimit de ușurarea pe care o simțea.

•

Privirea Annikăi se odihnea pe întinderea de dincolo de fereastra trenului Arlanda Express. Câmpuri înghețate și gospodării țărănești înzăpezite îi treceau prin față fără să le vadă.

Se luminase de ziuă, în timp ce ea cântărise și analizase metode și consecințe, structurase și formulase certitudini și argumente.

Articolul era gata, în carnetul ei de însemnări.

Acasă, se gândi ea. *Nu e neapărat nevoie să fie un loc sau o casă, e cu totul altceva*.

Închise ochii și se gândi încă o dată la hotărârile pe care le luase.

Unu. Textul va fi publicat.

Doi. Apartamentul de pe strada Hantverkar fusese locuința ei timp de peste zece ani. Asta nu însemna că era „acasă” pentru ea. Lui Thomas nu-i plăcuse niciodată să locuiască în centru, pentru el ar fi fost o ușurare să se mute.

E vorba despre a câștiga, se gândi ea. *E vorba despre a fi mai puternic. Adversarul nu trebuie să aibă nicio șansă.* Ea nu trebuia să fie o alternativă. Thomas nu mizează niciodată pe un pierzător.

Telefonul începu să-i vibreze în buzunarul interior al canadienei, îl scoase și văzu că era Q care suna de la numărul său privat.

— Felicitări! spuse șeful Comisiei Naționale de Criminalistică.

— Pentru ce? spuse Annika.

— Am auzit că ți-ai recuperat telefonul mobil.

Ea zâmbi extenuată.

— De la amicii tăi rapizi ca fulgerul din Luleå. Hans Blomberg îl avea în buzunarul pantalonilor când a fost prins în larg, pe gheață. Cu ce te pot ajuta astăzi?

— M-am gândit la un lucru, spuse el. La bani.

— Ce bani? zise Annika.

— Banii lui Ragnwald. Un sac cu euro.

Annika privi clădirile industriale din tablă albastră pe lângă care trecea cu 150 de kilometri pe oră.

— Nu înțeleg despre ce vorbești, spuse ea.

— Cum i-ai găsit?

Annika închise ochii, lăsându-se legănată de tren.

— Am făcut o plimbare în timpul meu liber. M-am împiedicat de un sac cu bani pe care cineva l-a pierdut. L-am lăsat la poliție, la secția de obiecte găsite. Mai ești curios să afli ceva?

— Asta e opera de-o viață a lui Ragnwald, spuse comisarul. A omorât pentru bani o viață întreagă și n-a folosit niciun șfanț să și-o facă mai ușoară. De aceea n-a fost prins niciodată. I-a adunat în seiful doctorului din Bilbao și i-a scos acum o lună.

Annika se uită din nou pe fereastră.

— Așa deci, spuse ea. Mă întreb unde au dispărut.

— Poate că i-a pierdut? Într-o magazie de transformatoare?

— Poate, dar nimeni nu știe sigur.

Polițistul râse puțin resemnat.

— Știi ce sumă era?

— Bănuiesc că în jur de douăsprezece milioane.

— Aproape paisprezece; o sută douăzeci de milioane de coroane.

— O!

— Nimeni nu a anunțat banii dispăruți. Dacă nimeni nu-i revendică timp de șase luni, revin celui care i-a găsit.

— Dar? spuse Annika.

— Dar, continuă Q, deoarece procurorul-șef din Luleå bănuiește că banii provin din activități ilegale, se gândește să-i confiște.

— Amin! spuse Annika.

— Așteaptă. N-am terminat. Pentru ca tu să nu trebuiască să te lupți pentru ei, procurorul-șef a hotărât să-ți dea o recompensă obișnuită de zece la sută.

Se făcu tăcere în vagon și Annika văzu un mall și o seră cum rămân în urmă.

— E adevărat? întrebă ea.

— Trebuie să ai răbdare o jumătate de an. Apoi banii sunt ai tăi.

Annika socoti în cap, încurcându-se în zerouri.

— Ce se întâmplă dacă îi revendică cineva?

— Trebuie să descrie obiectul în care se aflau banii când au fost găsiți, să descrie locul unde au fost găsiți și, desigur, de unde îi are. Îți plac banii?

— Nu în mod deosebit, răspunse Annika. De fapt, e foarte palpitant când nu-i ai.

— Foarte adevărat.

— În altă ordine de idei, continuă Annika și deschise ziarul de pe scaunul de lângă ea. Cine a spus că Blomberg a fost cel care a aruncat în aer avionul de la F-21?

— El singur a recunoscut. De ce? Ai alte informații?

Annika îl văzu pe Thord Axelsson în fața ochilor, chipul care se întunecase din pricina atâtor secrete de-o viață.

— Nu, nu, zise ea repede, mă întrebam numai cum s-a întâmplat…

— Hm, spuse Q și închise.

Annika rămase cu telefonul în mână, cântărindu-l între degete.

Douăsprezece milioane opt sute de mii.

Coroane. Aproape treisprezece milioane de coroane.

Treisprezece.

Peste o jumătate de an.

Îi va revendica oare cineva? Ar fi putut să facă asta? Cine ar putea descrie sacul în care au fost găsiți, locul unde au fost găsiți?

Numai Ragnwald și ea. Nimeni altcineva.

Și cine ar putea ridica mâna să spună: banii ucigașului plătit sunt ai mei?

Treisprezece milioane de coroane.

Formă numărul lui Anne Snapphane.

— Cum a fost apartamentul din strada Artilleri?

Anne respiră adânc, proaspăt trezită din somn.

— Cât e ceasul?

— Nu știu cât și-un sfert. Ți-a plăcut?

— Curată pornografie, orgasm deja din casa scărilor.

— Fă-le o ofertă. Poți împrumuta patru milioane de la mine. Am găsit o grămadă de bani.

— Așteaptă, trebuie să mă duc la toaletă…

Annika auzi cum telefonul se izbea de ceva, probabil de noptiera lui Anne în casa din Lidingö, văzu centrul orașului îngrămădindu-se, cu fațadele sale de piatră și străzile pline de mașini, trombe de gaze de eșapament și mulțimi de oameni.

— Peste trei minute trenul va intra în Stația Centrală, anunță o voce metalică.

Annika își puse canadiana pe umeri.

— Ce-ai spus? întrebă Anne în receptor. Ai găsit bani?

— N-aș vrea să strig asta în gura mare, dar voi primi câteva milioane ca recompensă până la vară. Poți să iei patru și să te muți în Östermalm.

Își mușcă buza, așteptă, nimeni nu avea voie să știe exact ce sumă urma să primească.

— Nu ești normală.

Trenul încetini, liniile începură să se ramifice.

— OK, spuse Annika. Atunci îl cumpăr eu și tu îl poți închiria de la mine.

— Nu te cred, replică Anne.

Annika se ridică, își săltă sacoșa pe umăr.

— N-ai citit ziarele?

— Doar știi că m-ai trezit din somn.

— Scrie în *Kvällspressen* următoarea chestie: Karina Björnlund nu are de gând să-și dea demisia; rămâne ministrul culturii.

— Despre ce vorbești?

— E greșit, zise Annika și încercă să-și țină echilibrul când trenul se opri cu o smucitură. Va demisiona mâine.

— Ce? De ce?

— Trebuie să cobor acum…

Închise, coborî pe peron și începu să meargă spre ieșirea dinspre Kungsbron. Aerul era rece, dar nu ca în Luleå; îl inspiră cu aviditate. Sacoșa i se izbea de spate și simțea pământul solid sub picioare.

Trebuia să cumpere de mâncare, să listeze articolul, să-l trimită prin e-mail lui Schyman și să-i ia pe copii devreme de la grădiniță. Ar fi putut să facă prăjituri, să închirieze un film și să-l vadă împreună în timp ce îl așteptau pe Thomas. Poate o pungă de chipsuri, măcar pentru acea ocazie, și o sticlă mare de cola. Să pregătească o cină bogată și să facă un sos bearnez adevărat.

Ajunse pe Kungsbron, merse mai departe pe strada Fleming. Îngerii tăceau. În spațiul pe care îl ocupaseră până atunci exista acum loc pentru gânduri adevărate. Folosi asta pentru a se odihni.

Poate că plecaseră pentru totdeauna.

Poate că plecaseră și se ascunseseră pentru un timp.

Cel mai important e să ai un loc în care să te simți acasă, se gândi ea.

•

Thomas coborî din autobuz în fața porții și privi în sus, spre fațada clădirii.

Toate ferestrele apartamentului lor erau luminate. Văzu o stea de advent și o lampă de Crăciun în fereastra camerei de zi, simțind în piept o căldură binefăcătoare.

Ce bine că ea era din nou acasă!

Alergă cu pași ușori pe scări, sună vesel la sonerie. Înainte de a deschide ușa, pentru a fi întâmpinat de bucuria copiilor, îi auzi.

— Tata!

Săriră în brațele lui, îi arătară desene, povestiră despre excursia cu grădinița și despre filmul pe care îl văzuseră în seara asta, despre chipsuri și cola, întrebară de computer,

povestiră că Ellen făcuse salata și Kalle o ruladă cu cremă de unt, pe care aveau s-o mănânce la desert.

Thomas se dezbrăcă, puse deoparte geanta-diplomat, își desfăcu nodul cravatei și intră în bucătărie.

Annika prăjea carne și deschisese fereastra.

— Ce bine că ai venit, mâncăm imediat.

El se apropie și o luă de după umeri, o sărută pe ceafă, îi simți fesele ferme, o încolăci cu brațele.

— Trebuie să fii mai prudentă, îi șopti. Nu înțelegi cât însemni pentru noi?

Annika se întoarse, îl privi în ochi, îl sărută ușor.

— Am ceva plăcut să-ți povestesc, îi zise. Stai jos.

El se așeză la masa frumos aranjată, își turnă apă minerală și căută cu privirea ziarul de dimineață.

— Am găsit o locuință, spuse ea și puse tigaia care încă sfârâia pe suport. În Djurholmen. Nou-construită, la numai șase milioane și jumătate.

Thomas îi privi obrajii îmbujorați.

— Ce? făcu el.

— Vedere la mare, răspunse Annika, să poți vedea marea din nou. Pe strada Vintervik, știi unde e? Grădină mare, cu pomi, parchet de stejar în toate camerele, spațiu deschis între bucătărie și camera de zi, mozaic bleu-mediteraneean în ambele băi, patru dormitoare.

Ochii ei erau strălucitori, dar ceva negru și tulbure mocnea acolo, înlăuntru, și Thomas simți un fior rece pe șira spinării.

— De unde luăm banii ăștia? întrebă el și își fixă privirea pe coșulețul de pâine, rupse o bucată și o mestecă.

— Ellen și Kalle, haideți la masă! strigă Annika și se așeză în fața lui. Am găsit o grămadă de bani, voi primi o recompensă considerabilă.

Thomas se opri din mestecat și o privi uimit.

— Cum adică, ai găsit?

Annika îi zâmbi fără să clipească.

— Șapte milioane.

Thomas își încreți fruntea.

— Ce ai găsit?

— Un sac cu bani.

— Bani?

Annika zâmbi și dădu din cap.

— Nu poate fi adevărat, spuse el și puse bucata de pâine pe masă. Sau?

— Trebuie să mă duc până la redacție după ce mâncăm, spuse ea și luă cu furculița un cartof copt. Mă întorc târziu.

— Nu-i nimic, zise Thomas. Te aștept.

Ea se aplecă și-l mângâie pe păr și pe obraz.

— Nu, spuse.

— Șapte milioane, murmură Thomas. Unde le-ai găsit?

Copiii năvăliră în bucătărie și începură să se bată pentru locul de lângă Annika.

— Îți povestesc mai târziu, îi spuse ea prin semne.

— Și câștigăm destul de mult pe apartamentul nostru, zise Thomas.

Annika se ridică și aduse sosul. Thomas se simți cuprins de un sentiment ametitor, totul părea neverosimil, Annika era o femeie de pe o altă planetă. Nu exista nimic flexibil sau negociabil la ea – era directă și intransigentă.

Următorul gând lovi de nicăieri.

Nu mai există nimeni ca Annika.

Certitudinea îi făcu pieptul să se încordeze, cuprins de ceva ce se putea numi fericire.

•

Annika stătea în fața biroului lui Anders Schyman, cu o senzație de leșin în trup. Zgomotele din redacție erau estompate și împrăștiate, cei care lucraseră peste zi plecaseră acasă și echipa de seară nu se trezise complet. Corpurile de iluminat de pe peretele coridorului aruncau pete neregulate care dansau pe podea.

Locul său de muncă. Un mediu căruia îi aparținea, în care era acasă.

— Poți să intri acum, spuse secretara lui Schyman, ieșind din cămăruța sa, îmbrăcată și gata de plecare.

Annika se ridică tremurând, intră în biroul redactorului-șef și închise ușa după ea.

Redactorul-șef stătea la biroul său și se uita la pagina scrisă pe care o avea în față. Era roșu și fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

Ea păși în cameră cu mișcări stângace, privi foaia. Era, bineînțeles, articolul ei. Se așeză cu spatele țeapăn și drept.

— Ce înseamnă asta? spuse el fără s-o privească, încercând să sune îngrijorat într-un fel disprețuitor.

Annika se uită la el cu aceeași senzație neplăcută în corp; oboseala îi pulsa în tâmple.

— Am scris un articol care va apărea în ziarul de mâine, spuse ea cu o voce lipsită de orice tonalitate.

El luă un creion și ciocăni pe coala de hârtie.

— Nu poate fi o noutate pentru tine că eu sunt cel care răspunde pentru ce se publică în ziar, spuse. Hotărârea dacă articolul va fi publicat sau nu îmi aparține.

Annika înghiți în sec.

— Și?

— Și eu spun nu, continuă el.

Annika se strădui să rămână impasibilă.

— Atunci mă duc în altă parte.

— Nu poți, spuse Anders Schyman.

— Sigur că pot, zise ea repede. *Arbetaren* n-ar ezita. A publicat articolele lui Vilhem Moberg[75] despre corupția sistemului judiciar din anii ’50. Mi-ar lua imediat articolul.

— Îți interzic!

— Libertatea de exprimare, zise Annika. Ai auzit de asta? Cuvântul liber, democrație? Dacă patronul meu direct, deci *Kvällspressen,* spune nu unui articol pe care eu l-am scris, am dreptul să-l dau altcuiva.

Annika simți cum pulsul îi crește. Atmosfera era apăsătoare din pricina atitudinii sceptice și dezaprobatoare a lui Anders Schyman. Urmară câteva secunde de tăcere.

— Am primit un telefon foarte neplăcut astăzi, spuse el. Cine e Sophia Grenborg?

Podeaua se deschise sub Annika; începu să respire greu, simțind cum culoarea îi dispare din obraji.

— De ce? întrebă ea.

— De unde o cunoști?

— E… colega soțului meu.

— Aha, spuse Schyman și o licărire îi apăru în ochi. Deci, lucrează cu soțul tău. Îndeaproape?

Gândurile Annikăi se învârtejeau.

— A sunat aici? întrebă și auzi singură cât de agitată îi suna vocea.

---

[75] Scriitor suedez (1898-1973).

— Nu ea, spuse Schyman, ci șeful ei de la Consiliul Comunal. Știi despre ce vorbesc?

Annika scutură din cap, cu gura uscată.

— Mi-a spus că ai sunat și ai insinuat diverse lucruri despre femeia asta la diverse secții ale consiliului. E adevărat?

Annika inspiră adânc.

— Am primit câteva informații, răspunse ea.

Anders Schyman dădu din cap și privi în jos către biroul său, ciocăni din nou cu creionul.

— OK, spuse el. Ai primit informații că această femeie a înșelat fiscul, a fost extremistă de dreapta și a delapidat?

Annika își încleștă mâna pe brațul scaunului; convorbirea luase o întorsătură la care nu se gândise și pentru care nu era pregătită.

Dădu din cap.

— Cât de apropiată profesional a fost de soțul tău?

— Nu foarte apropiată, făceau parte din același grup de lucru.

— Multe ore suplimentare? întrebă Schyman și se aplecă spre ea. Multe seri în care au lucrat peste program?

Annika își îndreptă spatele.

— Destul de multe, spuse ea.

Tăcerea se întinse mare și grea în cameră.

— Te-au verificat la Consiliul Comunal, numai așa, ca să știi. Au înțeles că n-ai intenționat decât să arunci cu noroi. Totuși, femeia trebuie să plece. Știi de ce?

Annika se uită la Schyman, ametită și confuză: Sophia trebuia să plece? O concediau? Dispărea?

— Se vor uni cu Consiliul Județean la primăvară, spuse redactorul-șef și vocea îi era rece. Nu îndrăznesc să rișt e o campanie de calomniere în *Kvällspressen* chiar acum, pentru nimic în lume. O criză de credibilitate ar pune în pericol acest proiect la care au lucrat patru ani.

Redactorul-șef simți că trebuie să se miște: se ridică de pe scaun, înconjură camera, apoi se întoarse către ea.

— Crezi că nu înțeleg? zise. S-a apropiat prea mult de bărbatul tău, nu-i așa? Cât de mult? Au făcut dragoste în patul tău?

Annika își puse mâinile la urechi și închise ochii.

— Termină! strigă ea.

— Cum îndrăznești? îi strigă el direct în față. Cum îndrăznești să folosești poziția ta la ziar pentru lucruri de felul ăsta?

Annika își lăsă mâinile în jos și deschise larg ochii.

— Cine vorbește! spuse ea cu un glas sugrumat.

Fața lui Anders Schyman tremura de ură și mânie: se uita direct în ochii ei ca și cum voia să găsească o explicație.

— Nu mergi nicăieri cu articolul ăsta! spuse el în cele din urmă, își îndreptă spatele și se întoarse la locul său. În clipa în care textul părăsește redacția, mă duc la poliție și te reclam!

Annika simți cum creierul îi explodează și se pulverizează, își apropie fața de a lui și îl văzu cum se retrage.

— Bine, spuse ea. Eu știu întotdeauna cum să mă descurc. Pentru că, știi ceva? Eu sunt cea care are dreptate. Nu pot să pierd.

— I-auzi! zise el. Ce-ai să-i spui bărbatului tău când poliția te va aresta pentru calomnie și abuz în serviciu? Cum va reacționa el când va afla de ce ai fost dată afară? Cine va primi custodia copiilor? Și ce crezi că se va întâmpla cu slujba ta? Doar nu crezi că poți rămâne aici după ce ți-ai publicat articolul în *Arbetaren.*

Annika simți cum adrenalina îi inundă sângele; își desprinse privirea de la el, înconjură biroul și se așeză în fața lui.

— Și ce crezi că se va întâmpla cu tine? spuse ea cu voce scăzută. Crezi că vei rămâne pe scaunul ăsta după ce voi povesti exact cum s-a întâmplat totul, inclusiv despre amenințarea că mă vei zdrobi din cauza încercării mele disperate de a-mi salva căsnicia? Îți închipui că vei mai avea vreun pic de credibilitate când vor afla că ai oprit articolul care dezvăluia cel mai groaznic abuz de putere din mass-media? Cum folosești tu informațiile nepublicate ale unui ziar despre un ministru cu scopul de a șantaja, pentru a distruge o societate concurentă? Și cum va fi cu Asociația Editorilor? Crezi că vei mai deveni președinte? Te-ai ars, Schyman. E posibil ca eu să cad, dar tu vei cădea mult mai rău.

El o privea, iar Annika simți cum ochii îi ard.

Ceva întunecat și abisal se mișca acolo, înlăuntru, umbre de lăcomie și ambiție într-un amestec murdar. O conștiință curată, formată și deformată de ani și experiență. Când gândurile și problemele erau turnate în capul redactorului-șef, ele nu curgeau direct prin conducte drepte, ci săltau și se încolăceau

prin jgheaburi săpate de experiențe anterioare, dar drumul lor era în continuare logic.

Anders Schyman era trecut prin multe. Era pregătit să facă tot ce era nevoie pentru ca el și copiii săi de suflet să scape basma curată.

Se văzu nevoit să zâmbească.

— Și ce se va întâmpla dacă dăm drumul articolului? spuse el cu voce joasă și cu îndoiala în gâtlej.

Annika simți cum urechile îi iau foc.

— *Kvällspressen* își întărește poziția de ultim bastion al libertății de exprimare, spuse ea, alungând toate speculațiile despre cât de justificată este existența acestui ziar. Doar noi ne îngrijim de adevăr și democrație. Fără noi, n-ar fi decât barbarie.

— Formă fără conținut, spuse el.

— Depinde de cum prezentăm lucrurile, răspunse Annika. Vom fi crezuți dacă noi înșine vom crede în noi.

Schyman se văzu nevoit să se așeze, se întinse după o sticlă cu apă minerală și bău, apoi se uită la ea pe sub sprâncene.

— Mă păcălești, spuse el. N-ai face asta niciodată ziarului.

Annika reflectă un moment.

— Nu altă dată, spuse ea, dar acum n-aș ezita s-o fac.

— Ai înnebunit, zise Schyman.

Ea se așeză pe birou, își puse coatele pe genunchi, își împreună mâinile și se aplecă în față.

— Știi, spuse cu voce joasă, e posibil să ai dreptate, dar nu știm decât noi doi. Dacă încerci să mă oprești să public articolul, motivând că sunt nebună, nu faci decât să înrăutățești situația.

El scutură din cap.

— Dacă doar mă gândesc să dau drumul articolului, zbor de nu mă văd, spuse și Annika abia dacă îi recunoscu vocea.

— Dar nu înțelegi cât de mult greșești? zise ea. Dacă procedăm cum trebuie, vei rămâne lipit de scaunul ăsta pentru totdeauna.

Schyman o privi, dar abisul dansa acolo, înlăuntru, o luptă între umbre.

— Gândește-te, zise ea și simți cum ochii i se îngustează. Spunem exact cum este, toată povestea, cum am aflat despre Karina Björnlund că a fost membră a unei grupări teroriste, cum eu ți-am povestit ție, tu i-ai povestit președintelui comitetului de conducere, el i-a trimis un e-mail ministrului și i-a cerut o

întâlnire urgentă, am numărul de înregistrare în e-mail, cum el a folosit informațiile noastre, ale tale și ale mele, pentru a o șantaja să schimbe un proiect de lege și să închidă un canal de televiziune care amenința interesele patronilor. Dar acum noi dezvăluim adevărul, în ciuda tuturor amenințărilor, tu ai stat în picioare, tu ești responsabil de apariția articolului și viitor președinte al Asociației Editorilor, tu ți-ai asumat răspunderea, în ciuda tuturor presiunilor.

— Nu ține, spuse el încet.

Annika zâmbi ușor.

— Ba da, replică ea, și știi de ce? Pentru că e adevărat.

— Nu merită riscul, o contrazise Schyman.

— Dacă nu pentru adevăr, atunci pentru ce merită să riști? Pentru ce existăm? Pentru a înlesni câștigul familiei proprietare sau pentru a apăra democrația?

— Nu e chiar așa de simplu, replică Schyman.

— Greșești, spuse Annika. E chiar așa de simplu.

Se ridică, își luă geanta și o atârnă pe umăr.

— Acum plec, spuse.

— Dar nu e decât un amărât de canal comercial american, zise Schyman.

— N-are nicio importanță, spuse Annika.

Văzu cum spatele i se încovoie.

— Așteaptă, o opri el și ridică mâna. Nu pleca. Doar nu vorbești serios.

Annika se clătină puțin pe picioare.

— Ba da, spuse ea.

Tăcerea se răspândi în jurul ei, mare, grea și întunecată. Rămase la jumătatea drumului și îl privi, văzu îndoiala năpustindu-se peste el.

— Patronii pot interzice toată ediția, spuse bărbatul.

— Adevărat, aprobă Annika.

— Deci, nu trebuie să existe nicio scurgere de informații.

— Exact, spuse ea.

— Atunci nu putem vorbi despre asta în redacție.

Ea nu răspunse, lăsă concluziile amețitoare să aterizeze în capul lui.

— Toată treaba trebuie făcută aici, înăuntru, continuă el. Asta înseamnă tu și eu. Știi să redactezi?

— Destul de bine.

Schyman închise ochii și îi acoperi cu palmele câteva secunde.

— Despre câte pagini vorbim?

Annika simți ușurare.

— Patru spread-uri, spuse ea. Plus prima și articolul de fond.

El rămase tăcut și se gândi un răstimp ce păru o veșnicie, înainte de a începe din nou să vorbească.

— Sun la tipografie și le spun să mute jumătate din secțiunea de știri.

— Pagini suplimentare? întrebă Annika.

— Ajung două plăci, spuse Schyman, opt pagini.

— E cineva la tipografie care-și poate ține gura?

— Bob. El va aranja plăcile. Cât de repede te descurci în Quark?

Annika lăsă sacoșa pe podea.

— Nu prea repede.

Ea îi privi ochii; concentrarea trăsese un văl de hotărâre și siguranță peste ei.

— Va fi o noapte lungă, spuse el.

— Știu, încuviință Annika.

virtual-project.eu